

Giới thiệu Tình Đầu Dành Hết Cho Anh

Truyện Tình Đầu Dành Hết Cho Anh của tác giả Tiểu Kết Ngủ Ngày (anbuchih) thuộc thể loại truyện hiện đại, có kết hợp ngược, sủng. Là một bức tranh về một tình yêu đầy sóng gió nhưng lại lãng mạn và vô cùng dễ thương. Hứa hẹn không làm bạn đọc thất vọng.

Anh biết không? Đứng giữa phố xá đông đúc người, em chưa từng hề sợ hãi khi bỏ em bỏ em bơ vơ một mình. Vì em chỉ cần biết được, em và anh chung một thành phố, chung một bầu không khí thở, em sẽ không cô đơn.

Anh cũng từng nói rằng, em đẹp rực rỡ như đóa hoa bi ngạn đỏ giữa cái giá rét mùa đông lạnh lẽo. Nên em có thể chịu đựng thêm được sự lạnh lẽo từ trái tim anh.

Mời các bạn cùng đón đọc truyện nhé.

Bạn đang đọc truyện *Tình Đầu Dành Hết Cho Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Vị khách quý

Tiếng lách cách của bàn phím laptop vang trong đêm khuya.

Trên tầng 28, tầng cao nhất của khách sạn Chi Lâm, người đàn ông với bộ vest đen đang ngồi trước chiếc laptop, tay trái đung đưa ly rượu vang đắt tiền, như đang hưởng thụ.

Ánh sáng của đêm trắng Tokyo chiếu rọi qua cửa kính vào phòng của hắn. Đôi môi mỏng nhấp ngậm rượu chất đắng vào cổ họng. Không biết hắn đã như thế này bao lâu, nhưng cứ đêm đến, hắn lại yêu thích hành động này.

Tiếng bước chân từ cánh cửa bước vào. Đó là Crow, trợ lý hắn.

“Cậu chủ, chuyện ở Osaka đã xong.”

“Ừ.”

Hắn lười biếng nhìn ra bầu trời ở thành phố Tokyo lộng lẫy này. Nhìn ra tháp Tokyo cao ngút trời đơn độc một mình, hay nhìn ánh đèn xe trở nên nhỏ như hạt cát ngoài sa mạc đang chớp nháy đủ màu sắc. Đã quá 22 giờ đêm, Tokyo vẫn nhộn nhịp, khác xa tâm tình của hắn.

“Crow, cậu đặt vé về thành phố S vào đêm thứ năm tới giúp tôi.”

“Vâng.” Crow hơi bất ngờ, đã một năm hơn, hắn ta không về thành phố S. Bây giờ lại về, có phải lại vì nhớ nhung cô gái đó?

“Cậu có thể đi ra ngoài được rồi.”

“Cậu chủ ngủ ngon.” Crow lùi bước, đóng cánh cửa phòng lại.

Crow theo hắn đã ngót bảy năm, tâm tình của hắn, anh biết rõ. Trong lúc này, người đàn ông này đang cô đơn nhất. Nhiều lúc anh ngược nhìn hắn sau chiếc kính xe, hắn ngồi ghế sau khuôn mặt đắm chiêu khi vừa lướt qua mặt, là đầu đó bóng dáng quen thuộc mà hắn mong mỏi, thèm muốn nhưng lại không dám đến gần.

Khuôn mặt thật của hắn, chắc chỉ có anh nhìn thấy được. Rồi khi bước ra xã hội, hắn trở lại nét lạnh lùng vốn có, nét kiêu ngạo của một vị tổng giám đốc đứng trên cao xã hội.

Crow rất nể hắn, trên thương trường khốc liệt, hắn luôn bình thản và đưa ra ý kiến chắc chắn. Thế nên, người đàn ông ngang tàng này, chỉ có duy nhất điểm yếu là người con gái đó, người con gái đã từng làm hắn phát điên phát dại.

Crow cũng từng muốn thử nếm trải mùi vị yêu thương, nhưng hình như tình duyên chưa đến với anh. Crow thờ dãi.

**

Khách sạn Quý Bắc Đình.

“Chào quản lý Hân.”

“Chào!”

Hàn Ân gật đầu nhẹ với nhân viên vừa chào hỏi.

“Chào buổi sáng, chị Ân.” Tiếng lanh lẻo của Ninh Liên.

Hàn Ân xoay nhìn Ninh Liên mỉm cười “Chào buổi sáng, Ninh Liên.”

Hai người cùng nhau song song đi đến văn phòng. Tiếng nói chuyện phím cũng rôm rả.

Tầng 13 là văn phòng của bộ phận chăm sóc khách hàng.

“Sáng nay em nghe được, thứ sáu tới sẽ có khách quý đến nghỉ ở phòng tổng thống. Giám đốc Chu đang cân nhắc người sẽ ra đảm nhiệm việc đón tiếp trong thời gian vị khách đó ở đây.” Ninh Liên khá tò mò về vị khách mà cả Giám đốc lớn ở khách sạn Quý Bắc Đình phải ra nghênh đón.

Hàn Ân chỉnh đóm sổ sách, cũng nghe loáng thoáng việc đó vào sáng nay, trước cửa công ty.

An Vy Vy cũng tiếp lời “Vị khách đó hình như là họ Bạch. Em đã nghe từ Khả Vân bên bộ phận lễ tân.”

Hàn Ân nghe được họ Bạch thì dừng tay trong mấy giây, sau đó lại tiếp tục lật từng sổ sách chỉnh sửa tiếp.

“Chị Ân nói xem sẽ là ai đây?” Ninh Liên ngược nhìn Hàn Ân.

“Chị cũng không biết.” Hàn Ân lắc đầu. “Dù là ai, cũng là khách của khách sạn mình, cũng phải chăm sóc chu đáo.”

An Vy Vy theo Hàn Ân chỉ được hơn sáu tháng, rất kính nể Hàn Ân dù chị chỉ là chức vị quản lý bộ phận chăm sóc khách hàng của văn phòng này. “Nếu được đề cử, em sẽ đề cử chị Ân.”

“Hả?” Hàn Ân hơi hoảng hốt.

Ninh Liên cũng như được khai thông, hưởng ứng theo “Chính xác, chính xác. Chị Ân giỏi như thế này làm chức quản lý phòng nhỏ này là không đáng.”

Hàn Ân chỉ biết cười trừ. Cô chỉ hơn hai cô gái này vào khách sạn Quý Bắc Đình nửa năm thôi, làm ở đây được một năm, trèo lên chức quản lý đã là may mắn lắm rồi.

Từ xa, Tôn Dư đang cầm đầu chạy đến chỗ Hàn Ân, trên khuôn mặt còn lộ rõ nét vui vẻ.

“Tin nóng, tin nóng!!!”

“Lại là ba cái tin lá cải bên đám bộ phận lễ tân chứ gì.” An Vy Vy chống cằm nhìn Tôn Dư chẳng hứng thú.

Tôn Dư lờm An Vy Vy “Sai! Hoàn toàn sai!”

“Các cậu biết khách quý của phòng tổng thống là ai không?”

Cả Ninh Liên, An Vy Vy đều lắc đầu.

“Là Bạch Phí Ưu, là Bạch Phí Ưu đó!!!” Tôn Dư hứng khởi.

Ninh Liên và An Vy Vy kinh ngạc “Bạch Phí Ưu tổng giám đốc Niên Hoàng Thượng Đình?”

“Chính xác 100% luôn.” Tôn Dư gật đầu.

“Trời ạ, nam thần trong truyền thuyết đến khách sạn mình rồi.”

“Bên mấy bộ phận khác đang ầm ĩ cả lên kia.” Tôn Dư nuốt nước bọt, khi nhìn trên tấm bảng thông báo anh còn chẳng tin nổi vào mắt mình cơ mà.

Ninh Liên đang suy nghĩ, với vị khách quý cao quý thế này, ai chịu trách nhiệm đây “Cậu biết ai sẽ đảm vai phục vụ Bạch Phí Ưu không?”

Tôn Dư nhún vai “Nghe đâu chắc sẽ là giám đốc Thanh Hà bên bộ phận tiêu thụ.”

An Vy Vy nghe đến tên Thanh Hà đã khó chịu “Mụ ấy đi có nước mời chày đàn ông chứ phục vụ nổi gì.”

Trong cả Quý Bắc Đình này, An Vy Vy kinh tởm Thanh Hà nhất. Cô nghe được Tôn Dư và sáu tháng chứng kiến mụ ta mời chày đàn ông để có thể leo lên vị trí giám đốc bộ phận tiêu thụ này. Cô đang nghĩ, đàn ông là một lũ ngu ngốc.

“Chị thấy sao, Ân?” Ninh Liên nhìn Hàn Ân.

Hàn Ân cô giật mình trở lại sau một mớ hỗn độn trong đầu khi nghe được cái tên Bạch Phí Ưu đó “Chị nghĩ giám đốc Thanh Hà thì rất tốt, dù sao chị ấy

cũng đã ở Quý Bắc Đình nhiều năm, nên kinh nghiệm ứng tiếp khách quý như..Bạch Phí Ưu sẽ dễ dàng hơn là tại mình nhiều.”

Cả đám lại không nghĩ vậy. Hàn Ân dù đầu óc thông minh, chăm chỉ, nhưng về mặt nhìn người, cô lại khá ngây thơ.

Sau những ngày đó, Quý Bắc Đình như nhện nhện hẫng lên. Chỉ có Hàn Ân là rầu rĩ.

Giám đốc Chu cử người ra chào đón, trong đó có cả Hàn Ân. Chỉ là đứng xếp hàng dài chào một tiếng, nhưng đối với Hàn Ân cũng là nhiệm vụ khó khăn.

Vì cô thật sự không muốn gặp mặt với Bạch Phí Ưu tẹo nào, dù là năm năm trời đã trôi qua.

Ở cái thành phố S này, chẳng ai mà không biết đến Niên Hoàng Thượng Đình. Chôn ăn chơi tiêu bạc tỉ của dân giàu có. Nghe nói chai rượu rẻ tiền nhất trong đây cũng hết mấy chục ngàn tệ.

Cô có đọc một đoạn trên tờ báo Nam Tân, họ viết về Niên Hoàng Thượng Đình. Họ chụp bức hình Bạch Phí Ưu in ở bìa báo, họ ca ngợi hết lời về anh.

“Nếu bạn không muốn được một lần trái tim loạn nhịp, đừng nhìn thẳng vào đôi mắt của anh ấy, sẽ chết chìm trong đồng nhớ nhưng không lối thoát.”

Cô biết chính xác như tờ báo Nam Tân đó viết. Cô cũng đã từng chết chìm trong đôi mắt hồ phách sâu thẳm đó...

Tiếng chuông điện thoại làm đứt đoạn suy nghĩ trong Hàn Ân.

“Tiểu Ân hả con?”

Hít một hơi sâu, Hàn Ân chậm rãi trả lời “Dạ... bố dạo này khỏe không?”

Hàn Tư Thông vui vẻ “Bố khỏe. Con khi nào thì về thăm ông già này đây?”

“Công việc con chưa ổn định, con sẽ về thăm bố sớm nhất có thể. Nên bố đừng buồn con nhé...” Cũng gần hai năm trời Hàn Ân chưa về quê thăm bố mình.

Ngần ấy thời gian đó, cô phải vật lộn với cuộc sống ở đây, phải tập tành thói quen sống một mình.

Thực chất, thành phố S này là nơi cô sinh ra, nhưng nơi cô lớn lên, một phần tuổi thơ cô là ở An Viên, nơi mẹ cô ra đời.

Sau này khi mẹ mất, cô mới rời quê hương, theo bố về thành phố S. Nhưng khi ông trở nên yếu đi, ông lại rời bỏ cô về An Viên ở, nơi ấy có mẹ, cô biết, ông yêu mẹ rất nhiều, nên cô chưa từng hờn trách ông bỏ cô lạc lối ở thành phố lớn này.

“Ừm... con ở đó sống tốt không? Có ai bắt nạt con không? Có...” Hàn Tư Thông muốn hỏi “Con có trách bố không?” Nhưng lại không nói được nên lời.

Hàn Ân vào một mảng mờ mịt “Không bố ạ, con sống rất tốt, không ai bắt nạt con được đâu.”

“Bố...” Hàn Ân ngập ngừng.

“Sao hả Tiểu Ân?” Hàn Tư Thông như đang mong chờ điều gì đó.

Ông biết cả cuộc đời ông, chưa cho Hàn Ân một ngày nào yên bình. Ông biết mình quá đỗi ích kỷ, khi đưa con gái duy nhất cần ông nhất, ông lại như con rùa rút cổ trốn thoát.

Sau bao nhiêu giây trôi qua, sự im lặng nghe cả tiếng động phía đầu dây, Hàn Ân lên tiếng “Bố... đừng trách bản thân mình nữa...”

Hàn Tư Thông chấn động.

“Con biết bố luôn dẫn dắt bản thân mình suốt hai năm qua...Bố à, con chưa từng hờn trách bố vì đã bỏ con lại, con biết bố... yêu mẹ. Bố muốn ở bên cạnh mẹ cuối đời, là con chưa từng chăm sóc bố tốt... và suốt hai năm nay con đã sống tự lập rất tốt...” Hàn Ân cô đang cố nén nước mắt rơi, cô hít thở thật đều, cô không muốn để bố biết mình khóc.

Bàn tay gầy của Hàn Tư Thông đang run rẩy, ông không ngờ rằng đưa con gái mình biết mọi chuyện.

“Không... không... là bố không tốt, bố thật tệ. Khi con cần bố nhất, bố lại trốn về An Viên để con lại một mình. Bố xin lỗi... Tiểu Ân... bố xin lỗi con rất nhiều...” Tiếng Hàn Tư Thông nức nở, trong suốt ngần ấy năm, đây là lần thứ hai ông khóc.

Lần thứ nhất ông khóc, đó là ngày ông biết mình mất đi người vợ hiền mãi mãi.

Hàn Ân bật khóc.

Tiếng nức nở của cả hai cha con bên hai đầu dây không biết bao lâu, chỉ biết khi kết thúc, Hàn Ân và cả Hàn Tư Thông nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

“Con hứa sẽ về thăm bố, bố đợi con nhé!”

“Ừm, con nhớ giữ gìn sức khỏe, đừng làm việc quá nhiều.”

“Vâng... bố cũng giữ gìn sức khỏe.”

Hết chương 1

Bạn đang đọc truyện *Tình Đầu Dành Hết Cho Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Chạm mặt nhau

Chương 2: Chạm mặt nhau

Trên chuyến bay hạng thương gia về thành phố S, Bạch Phí Ưu nhàn nhã ngắm nhìn bầu trời không một đám mây, ánh trăng đẹp nao lòng người, tâm tình anh cũng yên ả như hồ nước thu.

Một năm chưa về thành phố S. Anh nghĩ mình sẽ phải lâu hơn nữa mới về nơi nhiều kỷ niệm này, nhưng sự nhớ nhung người con gái đó đã đến mức giới hạn.

Trong mấy năm ở Tokyo, đi đâu, làm gì, anh đều ám ảnh bởi bóng dáng người con gái đó đâu đó xung quanh anh. Có khi chỉ là ngược nhìn ngoài đường phố đông đúc, chỉ thấy bóng dáng người giống người thôi, tìm anh đã đau nhói khó chịu.

Anh phải dúi đầu vào công việc, đó là liều thuốc an thần của anh. Công việc càng nhiều, anh sẽ bớt suy nghĩ về cô gái đó. Thế nên, Niên Hoàng Thượng Đình có được ngày hôm nay, có thể gọi nhờ cô gái đó không nhỉ?

“Chào anh, em là Ân Ân.”

“Anh Tiểu Bạch, mẹ em mất rồi phải không?”

“Anh Tiểu Bạch, hứa với em đừng rời xa em nhé?”

“Anh Tiểu Bạch, sau này lớn lên, em sẽ lấy anh.”

“Anh Tiểu Bạch à, hoa bỉ ngạn này thật đẹp...”

“Phí Ưu, đừng rời xa em... làm ơn...”

Bạch Phí Ưu chợt tỉnh giấc mộng. Xoa vắn thái dương đang đau nhức của mình. Giấc mơ ấy, không biết anh đã mơ bao nhiêu lần, đẹp đến chân thật đến đau lòng.

“Anh mơ thấy ác mộng à?” Crow ngồi ghé kế bên, này giờ Bạch Phí Ưu ngủ nhưng khuôn mặt cứ lúc mỉm cười rồi lại nhăn nhó.

Bạch Phí Ưu lắc đầu “Một giấc mơ khá chân thật.”

Crow ồ lên một tiếng “Chân thật!” Giọng còn lơ lớ.

Bạch Phí Ưu nhìn đồng sách báo dày và cuốn tập trắng trên tay Crow, nhíu mày “Đừng nói với tôi là cậu sẽ... .”

“Haha chính xác! Tôi sẽ đi hết chỗ món ngon trong chồng sách báo này.” Crow hào hứng.

Crow đã lên hết danh sách món ăn Trung, sẽ đi ăn món cay Tứ Xuyên, các hàng quán nhộn nhịp về đêm. Sẽ chèo xuồng nghe hát vừa nhâm nhi chút rượu nhĩ? Có tận một tháng trời để hưởng thụ cơ mà.

Crow hào hứng “Dimsum, dimsum...”

“Cậu tính ăn hết sạch quán hàng ở thành phố S luôn à?” Bạch Phí Ưu kinh ngạc.

“Bạch tiên sinh, sống là để hưởng thụ. Tôi đang hưởng thụ cuộc sống!” Crow nói như hát.

Bạch Phí Ưu thờ dãi. Crow là người ngoại quốc, nên anh cũng hiểu được sự hào hứng khi muốn khám phá những thứ mới mẻ. Crow cũng theo anh bay

hiều nơi, chỉ có thành phố S anh về vì công việc rồi rời đi ngay, chưa lần nào ở quá ba ngày. Cứ thế bảy năm

Bạch Phí Ưu ngược nhìn bầu trời đang chuyển dần sáng. Ánh mặt trời cũng đang dần hé ở hướng Đông.

Anh không biết về thành phố S rồi sẽ tiếp tục làm gì, chắc chỉ để biết người con gái anh yêu vẫn khỏe mạnh thế là được. Anh đã tận lực làm việc trong nửa năm chỉ để có thời gian rảnh ít ỏi là một tháng về thành phố S. Anh muốn ôn lại hồi ức tốt đẹp xưa kia của đời mình, đắm chìm trong đó, rồi lại đau thương anh cũng chấp nhận.

Sáng thứ sáu, tại Quý Bắc Đình.

Cả đám người ồn ào náo nhiệt, đang xếp thành hàng dài.

Thông báo từ giám đốc Chu, 10 phút nữa chuyến bay của Bạch Phí Ưu sẽ đáp, đến Quý Bắc Đình sẽ tầm thời gian 20 phút.

Giám đốc Thanh Hà bộ phận tiêu thụ và giám đốc Chu đã ra sân bay chờ đón tiếp. Còn ở Quý Bắc Đình, giám đốc Hà Nhu bộ phận kế toán là quản lý.

Hàn Ân thờ dài, long trọng quá, quá long trọng. Cô thức từ 5 giờ sáng đến giờ, con mắt còn lơ lơ buồn ngủ. Giờ lại bận sườn xám, ôm bó người với trời mùa đông này, thật là giết người mà!

Thật sự trong lòng cô có chút hồi hộp như bao cô gái đang đứng hàng dài giống cô. Năm năm là quãng thời gian không ngắn để cô nhớ nhưng một người. Năm năm chỉ nhìn trên báo và tivi, chỉ dám nhìn thật kỹ khi người thật không có ở đây. Bây giờ, cô cũng như bao cô gái khác, đang chờ đợi gặp người mình thầm thương thối.

Tiếng chuông điện thoại reo, giám đốc Hà Nhu nhú mảy, sau đó thì gật đầu dạ vâng không ngớt.

“Các cô đứng ngay hàng vào, khách quý đã đến đường Châu Du rồi.”

Tất cả đang ồn ào nói chuyện liền xếp hai hàng ngay cửa khách sạn ngay ngắn. Hàn Ân cũng vào đội hình.

An Vy Vy và Tôn Dư đứng cách đó không xa, hai người điều nhất chí sẽ chụp hình Bạch Phí Ưu đăng lên weibo khoe. Lâu lắm mới được thấy nam thần ngoài đời, ai lại chẳng muốn chụp giữ kỷ niệm cơ chứ.

Tiếng đồng hồ treo trên tường trong sảnh đợi cứ tic tắc trôi qua. Thời gian cứ trôi chậm chạp, trái tim Hàn Ân cũng đập theo nhịp giây đồng hồ.

Chẳng mấy chốc sau, ba chiếc xe đen dừng trước cửa khách sạn.

Hàn Ân nhìn thấy giám đốc Chu và giám đốc Thanh Hà hối hả mở cửa xe rồi chạy đến chiếc xe đen BMW ở giữa. Từ từ bước ra là bóng dáng người đàn ông cao lớn, với bộ vest đen huyền thần bí. Nét đẹp ấy Hàn Ân cô đã ngắm nhìn biết bao nhiêu lần, nhưng tim cứ đập mạnh không thôi. Khuôn mặt không góc chết cùng chiếc mũi cao, đôi môi mỏng tuyệt đẹp đã làm nên Bạch Phí Ưu triệu cô gái mê mết.

Bước chân dài bước lên bậc thềm vào khách sạn, cùng lúc hai hàng phục vụ chào “Chào mừng Bạch tiên sinh đến với khách sạn Quý Bắc Đình.”

Khi Bạch Phí Ưu bước ngang Hàn Ân làm cô đập nhanh mấy nhịp tim, cùng lúc câu nói chào hỏi vừa dứt trên môi cô.

Bạch Phí Ưu hơi khựng người lại, giọng nói thanh thoát này quá đỗi quen thuộc với anh. Anh xoay nhìn cô gái đang cuối đầu chào mình trong dàn phục vụ bận sườn xám.

Hàn Ân hơi bối rối khi bóng dáng Bạch Phí Ưu dừng lại trước mặt cô, nên tò mò cô ngược nhìn. Ánh mắt hai người chạm nhau, đôi mắt hẹp màu hổ phách của Bạch Phí Ưu không gọn sóng làm rối loạn suy nghĩ của Hàn Ân cô.

Bỗng chốc Bạch Phí Ưu xoay người rời đi, bỏ lại Hàn Ân với nỗi hụt hẫng không tên.

Bước chân Bạch Phí Ưu nhanh như gió thoảng, giám đốc Thanh Hà phải chạy theo vừa thờ dốc “Bạch tiên sinh, phòng của ngài ở tầng 17 ạ.”

Bạch Phí Ưu thờ ơ trả lời “Ừ.”

Giám đốc Thanh Hà cố thờ đều khi đã vào thang máy chung với Bạch Phí Ưu và trợ lý anh - Crow. Người đàn ông bạc tỉ này, cô nhìn mà phát thèm nhở giọt. Cô lại mới biết được anh là cô đồng lớn của Quý Bắc Đình. Thấy vì trèo lên giường gã bụng phệ họ Chu kia, cô sẽ trèo lên giường người đàn ông đẹp trai giàu có Bạch Phí Ưu này hay hơn. Đây là cơ hội tốt để cô quyến rũ Bạch Phí Ưu, chẳng thắng đàn ông nào thoát khỏi sự hấp dẫn thân hình cô cùng vòng ngực cup D.

Crow ngược nhìn giám đốc Thanh Hà là biết ngay đầu óc cô ta suy nghĩ chuyện gì.

Miệng cười khinh thường, cô ta nghĩ Bạch Phí Ưu sẽ để ý đến bộ ngực đồ sộ như hai quả dưa kia ư? Làm chết người. Nếu muốn thì năm năm qua, Bạch Phí Ưu đã có khối mỹ nhân theo sát bên rồi.

Bạch Phí Ưu anh cũng để ý đến ánh mắt khác thường của giám đốc Thanh Hà. Anh hơi khó chịu trong người.

Tiếng phát ra từ thang máy, báo hiệu đã đến tầng 17.

Giám đốc Thanh Hà mở cánh cửa phòng, hết sức trang trọng “Bạch tiên sinh, đây là phòng của ngài.”

“Cám ơn.”

Bạch Phí Ưu không chút hứng thú với Quý Bắc Đình đã chuẩn bị chu đáo trong phòng cho anh. Giám đốc Thanh Hà liền lấy đôi dép đi trong nhà đặt trước chân Bạch Phí Ưu, nhưng anh cũng thờ ơ không cần cứ vậy bước vào phòng ngủ.

Crow hiểu ý liền chặn giám đốc Thanh Hà bước vào phòng ngủ theo Bạch Phí Ưu. Nở nụ cười.

“Bạch tiên sinh rất mệt mỏi sau chuyến bay dài, ngài cần nghỉ ngơi.”

“Vâng. Buổi trưa Bạch tiên sinh thích dùng món Âu hay Á, tôi sẽ nhờ đầu bếp nấu ăn?” Giám đốc Thanh Hà cũng mỉm cười.

“Âu. Bạch tiên sinh dị ứng với cá, cua, tôm. Trái cây không được trên đĩa có cà chua và dâu, không được có mùi vị chanh dây trong món ăn của ngài. Rượu nên lấy Glenfiddich 1937 của Scotland. À... dimsum...” “Crow nhắc đến dimsum lại rạo rức trong người.

“Dimsum?” Giám đốc Thanh Hà hỏi lại.

“Vâng, Bạch tiên sinh rất thích dimsum, nên tất cả trong buổi phải có dimsum cho ngài.” Crow cảm thấy sao hơi chột dạ.

Nhưng nghĩ lại được ăn dimsum lại thích thú quên hết tội lỗi.

“Vâng, vâng.” Giám đốc Thanh Hà cố gắng ghi nhớ trong đầu những lời nói của Crow “VẬY... không làm phiền ngài nữa, chúc ngài và Bạch tiên sinh buổi sáng tốt lành.”

“Cám ơn giám đốc Thanh Hà.” Crow cười nụ cười nghề nghiệp, đóng cửa phòng lại.

Crow nghĩ, sau này anh sẽ tìm người yêu không bao giờ kiểu người tối ngày cứ một tất phần trên mặt thể này được. Cả giọng lả lơi kia.

“Tôi đã nói với cậu bao giờ tôi thích dimsum nhỉ?” Bạch Phí Ưu bước từ phòng ngủ ra, anh vừa tháo chiếc caravat xuống bàn.

Anh đang rất muốn tắm cho thoải mái đầu óc cũng như thân thể. Nghe Crow cứ nhắc về dimsum mãi mà anh muốn nhức cả đầu.

Crow cứng người, giả vờ cười haha rồi chạy trốn vào phòng mình, khoá luôn cả cửa.

Bạch Phí Ưu buồn cười nhìn cánh cửa phòng phụ đã đóng.

Anh lấy điện thoại trên bàn, gọi một cuộc gọi.

Hết chương 2

Bạn đang đọc truyện *Tình Đầu Dành Hết Cho Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Hoa bỉ ngạn rụng rở

Chương 3: Hoa bỉ ngạn rụng rở

“Anh Tiểu Bạch, anh đã có người yêu rồi sao?”

“Ai cũng được, nhưng sẽ không phải là cô!”

“Anh Tiểu Bạch, anh không thích em sao?”

“Tôi ghét cô. À mà không, tôi cực kỳ căm ghét cô! Hiểu chưa?”

“Chị Ân? Chị Ân?” An Vy Vy vỗ vai Hàn Ân.

Hàn Ân như người tỉnh con mê, lòng lại xót xa không thôi.

“Sao Vy Vy?” Trong đôi mắt Hàn Ân có một chút hoảng loạn.

An Vy Vy biết Hàn Ân lại thần thờ. Suốt bốn ngày nay luôn trong tình trạng như thế. Có hôm còn đồ cả phê lên váy khi nào cũng không hay. Hàn Ân có bao giờ như vậy đâu?

“Chị nghe máy đi.” An Vy Vy đưa điện thoại bàn cho Hàn Ân.

“Vâng, khách sạn Quý Bắc Đình xin nghe ạ.” Hàn Ân áp sát điện thoại vào tai nghe.

Bên kia vang lên giọng nam tính “5 giờ chiều nay tôi xuống đến sân bay. Cho người ra đón.”

Hàn Ân ngạc nhiên, sao lại có người nói chuyện trông không thể kia “Dạ cho hỏi ngài tên gì?”

Bên đầu dây bên kia hỏi ngược “Cô là ai? Khả Duy đâu?”

“Giám đốc Khả Duy nghỉ phép được năm hôm rồi ạ. Hiện tại tôi là người trực điện thoại.” Hàn Ân vẫn lễ phép dù trong lòng không được vui. Người gì đâu chẳng chủ ngữ vị ngữ vào câu nói gì cả “Ngài muốn đặt phòng tổng thống xin mời ngài lại khách sạn Quý Bắc Đình làm thủ tục, bên khách sạn chúng tôi không nhận đặt phòng qua điện thoại.”

Giọng của Hàn Ân thanh thoát, nghe rất dễ chịu, nên dù cô có nói lời nói “lười lam” đi chăng nữa vẫn thấy có ngọt ngào.

Nghe tiếng “hừm” từ đầu dây bên kia, Hàn Ân nghe theo đó là tiếng hổng hách càng hổng hách “Cô biết tôi là ai không?”

Hàn Ân vẫn dịu dàng trong lời nói “Vâng, ngài là ai?”

“Tôi là Trương Trục Nam, nghe rõ chưa?”

“Vâng, chào Trương tiên sinh. Nếu ngày muốn đặt phòng tổng thống, xin mời đến Quý Bắc Đình làm thủ tục, cảm ơn ngài.” Hừ, nói tên ra thì được thêm gì? Hàn Ân cô đây không phải dễ ăn hiếp.

Trương Trục Nam như tức điên lên vì cái cô gái không biết điều này. Được lắm! Không biết Trương Trục Nam anh là ai, khá lắm.

“Cô tên gì? Ở bộ phận chăm sóc khách hàng mà Khả Duy dạy dỗ cô ăn nói với khách như vậy sao?”

Hàn Ân bực mình cái vị khách hổng hách xem thường này lắm rồi “Tôi tên Hàn Ân. Anh cũng nên nhìn lại cách nói chuyện mình đi.” Sau đó cô cúp máy.

Thiệt tình, người gì đâu mà nói chuyện kiểu khinh người. Hàn Ân cô đã nhẫn nhịn đủ rồi.

Sydney, Australia.

Trương Trục Nam anh đang điện thoại mà bị cúp máy ngang ư? Lần đầu tiên trong đời anh bị như thế.

Trương Trục Nam nhấn vào một số, chưa đầy năm giây sau đã có người bắt máy.

“Tổng giám đốc, tôi nghe.” Là giám đốc Chu.

“5 giờ chiều nay, ra sân bay đón tôi.” Trương Trục Nam ra lệnh.

“Dạ dạ.” Giám đốc Chu biết trước khi Bạch Phí Ưu về thành phố S, thì Trương Trục Nam cũng sẽ có mặt.

“À... đem theo luôn hồ sơ của cô gái tên Hàn Ân cho tôi.” Hàn Ân, Hàn Ân, cái tên này Trương Trục Nam anh sẽ ghi nhớ vào lòng.

Trương Trục Nam anh là loại người dễ gây thù hận và nhớ dai. Nếu như Bạch Phí Ưu điềm tĩnh, không phô trương thì ngược lại, Trương Trục Nam lại ồn ào thích náo nhiệt, cực kỳ ghét ai lên mặt mình, trừ mẹ anh.

“Dạ, tổng giám đốc còn gì căn dặn?”

“Không.” Trương Trục Nam cúp máy.

“Khá lắm! Xem khi biết tôi là ai ở Quý Bắc Đình xem cô có quỳ dưới chân tôi xin lỗi hay không.” Trương Trục Nam lắm bầm, hùng hực khí thế bước lên máy bay riêng về thành phố S.

Sau khi tan làm, Hàn Ân mệt mỏi quay trở về căn nhà trên tầng 4 cách xa chỗ là hai chuyến xe bus. Thuê tháng hai trăm năm mươi tệ, chí ít cô cũng để dành được một ít tiền. Nhà trọ rẻ nên chẳng có thang máy, mỗi ngày cứ leo bốn tầng lầu cũng phát mệt.

Tiếng boong boong tin nhắn từ máy. An Vy Vy, Ninh Liên và Tôn Dư tạo một phòng chat cho bốn người trên QQ trong đó có cô.

An Vy Vy gửi hai bức ảnh.

Một bức Bạch Phỉ Ưu bước từ cổng khách sạn Quý Bắc Đình, đẹp trai như cách nói của An Vy Vy: Nam thần.

Một bức khác Bạch Phỉ Ưu ung dung dựa vào sô pha của sảnh đợi khách sạn, hai ngón bàn tay trái anh còn kẹp chặt điều thuốc. Anh bận chiếc áo sơ mi xanh màu trời, quần đen âu. Nhìn thật lãng tử.

Ninh Liên: haha nhanh thật!

An Vy Vy: 3000 like, còn đang lên nữa.

Tôn Dư: Wow, 527 lượt share, xem bình luận của các cô gái kìa. (: “)

An Vy Vy: chưa đầy 3 giờ, haha.

Tôn Dư: Vy Vy cậu sắp nổi tiếng đến nơi rồi.

Ninh Liên: hai cậu bị cuồng Bạch Phỉ Ưu à?

An Vy Vy: Cậu lạ nhỉ? Trai đẹp phải cuồng chứ!

Tôn Dư: Đẹp mà giàu nữa thì là siêu siêu cuồng.

Hàn Ân: A Dư bớt lại đi, lộ ra bấy giờ!!!!

Ninh Liên - An Vy Vy gửi sticker cười lăn cười bò.

Tôn Dư gửi sticker mặt giận dữ.

Ninh Liên: Công nhận, chị Ân nói câu nào ra là chí lý câu đó. Haha

An Vy Vy: Thế mới là chị Ân mặt ngầu (\m/)

Tôn Dư: ý đông ăn hiệp yếu cơ à? Từ mặt hết..

Hàn Ân lướt vài bình luận của hai bức ảnh, đa số đều là khen ngợi. Cô nghĩ, không biết anh đọc được những bình luận này sẽ ra sao nhỉ?

Bảng khoảng một hồi lâu, Hàn Ân cũng lưu hai bức ảnh Bạch Phỉ Ưu vào máy mình.

Có những thứ không bắt đầu lại được, giữa cô và anh dần có khoảng cách ngày càng lớn. Điều to lớn nhất, có lẽ là anh không yêu cô. Năm năm trước cũng vậy, bây giờ cũng vậy.

Như cách anh bước ngang cô, nhìn đôi giày rồi lạnh lùng rời đi không một lời nói, cô hiểu được, cô và anh sẽ có chẳng cơ hội nào.

Thật ra, cô và anh quen biết nhau lúc cô 9 tuổi, anh 14 tuổi. Cha anh và cha cô là bạn hợp tác làm ăn. Sau này phá sản, cha anh mất. Cũng chính là lúc đó, cô biết rằng anh chưa từng hề để ý đến cô.

“Tôi yêu ai cũng được, nhưng tuyệt đối không phải là cô!”

Những lời của anh như khứa vào tim cô bật cả máu.

Bạch Phỉ Ưu của 14 tuổi khác hoàn toàn Bạch Phỉ Ưu của 29 tuổi. Chỉ ít ra, cô cũng được bên anh mười năm. Mười năm của tuổi thanh xuân, mười năm của tình yêu đầu chớm nở, nhưng tình đầu lúc nào chẳng không thành.

Hàn Ân bước vào phòng tắm, cô muốn nước lạnh sẽ làm lòng cô nguội đi. Từ khi gặp anh ở Quý Bắc Đình, đôi mắt đó cứ ám ảnh mãi cô. Đôi mắt hẹp lạnh như băng đó nhìn cô không một chút gọn sóng, không hiện một ánh nhìn của người quen cũ, cứ thế anh bước đi, xem cô như người xa lạ.

Thì ra năm năm trời gặp lại, anh vẫn ghét cô như vậy.

Cô ôm mặt khóc. Không hiểu sao cô lại uất ức đến vậy nhỉ?

Dưới khu phòng trọ, có chiếc xe BMW đen đậu từ lúc Hàn Ân đi về nhà, đã đi theo.

“Cậu chủ, 10 phút nữa cậu Trương đến Niên Hoàng Thượng Đình.” Crow nhìn đồng hồ thông báo.

“Ừ.”

Bạch Phỉ Ưu đứng dựa vào xe, ánh mắt anh luôn nhìn vào căn phòng sáng đèn duy nhất trên tầng 4. Khói bay từ điều thuốc anh đang hút, mờ ảo.

Dưới chân anh, là tàn thuốc rơi, rất nhiều. Lúc anh còn trẻ, anh không thích thuốc lá. Vị đắng vào cổ họng, lại mùi thuốc không quen, anh ho. Nhưng sau này, khi làm quen với nỗi cô đơn anh luôn tìm thuốc lá và rượu.

Anh cũng nhớ rằng, cô không thích thuốc lá. Cô bảo mùi thuốc lá làm cô khó chịu, cô cũng bảo rằng hút thuốc lá nhiều sẽ ung thư phổi, không tốt.

Anh cười rồi hứa sẽ không đụng đến thuốc lá, nhưng bây giờ anh không phải là anh Tiểu Bạch trong lòng cô nữa...

Crow ngồi trong xe hơn một giờ đồng hồ, đã 22 giờ. Chắc giờ cậu Trương đã đến Niên Hoàng Thượng Đình. Nhìn đến Bạch Phí Ưu cứ mãi nhìn lên căn phòng còn ánh đèn duy nhất ở tầng 4, mà chẳng biết Bạch Phí Ưu có biết anh hút đã hơn mười điều thuốc.

Cứ thế, xung quanh chìm vào một mảng tối im lặng. Cho đến khi căn phòng cuối cùng còn ánh sáng đỏ cũng tắt, Bạch Phí Ưu mới ngồi vào xe rồi đi.

Hàn Ân mơ.

Cô trở về năm 10 tuổi. Cô thấy mình đứng bật thềm bước lên ngôi đền cổ. Hai bên bậc thềm là hoa bí ngạn đỏ nở rộ, rực rỡ cả đoạn đường dài.

Mái tóc cô dài chấm lưng, bận bộ váy trắng tinh khiết, cô cứ bước lên bậc thềm, từng bậc cho đến khi đứng trước ngôi đền.

Giữa ngôi đền là chàng trai cao ráo, đẹp trai, nét đẹp của tuổi trẻ. Trên tay ôm bó hoa bí ngạn đỏ, nở nụ cười.

“Anh Tiểu Bạch!”

Bạch Phí Ưu tuổi 15. Tuổi đã vị thành niên, trắng trẻo, nhưng anh hơi gầy. Anh xoa đầu cô, nụ cười càng rực rỡ giữa trời đông sang xuân.

“Tặng Tiểu Ân.”

Cô mở đôi mắt tròn “Sao anh lại tặng em hoa bí ngạn?”

“Vì em giống hoa bí ngạn.” Bạch Phí Ưu đặt cô ngồi trên đùi anh.

“Giống em?” Cô thắc mắc của tuổi con nít, sao lại giống nhỉ?

“Hoa bí ngạn có ý nghĩa là Ưu mỹ thuần khiết. Rất giống em, thuần khiết, mong manh.”

Bạch Phí Ưu vuốt mái tóc đen dài của cô. Anh trân trọng cô bé nhỏ đang ngồi trong lòng anh. Nói sao nhỉ? Không phải kiểu người anh thương yêu đưa em gái mình.

Đôi mắt cô lấp lánh, thì ra hoa bí ngạn lại có ý nghĩa đẹp như thế “Thật chứ? Anh Tiểu Bạch đừng gạt Ân Ân nhé.”

Bạch Phí Ưu gật đầu “Thật.”

Cô nhìn anh cười tí mắt “Ân Ân rất thích hoa bí ngạn.”

Bạch Phí Ưu không kiềm chế được nụ cười ngây thơ của cô bé, anh liền đánh liêu hôn lên trán cô một cái.

Cô ngượng ngùng vì nụ hôn của anh, cô đã được bố hôn lên trán như thế, nhưng cảm giác không giống như anh đã hôn.

Cô bẽn lẽn ngược nhìn anh thấy anh cũng nhìn mình, má cô đỏ hồng, trốn tránh khuôn mặt mình trong bó hoa bí ngạn đỏ.

Bạch Phí Ưu rất thích hành động đó của cô. Nhưng anh không biết mình có bị bắt vì tội hôn trẻ vị thành niên không?

Hết chương 3

Bạn đang đọc truyện *Tình Đầu Dành Hết Cho Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Như người xa lạ

Hai giờ sáng, Bạch Phí Ưu rời Niên Hoàng Thượng Đình về Quý Bắc Đình.

Thật chất, ở thành phố S này, anh có mua biệt thự nhưng lần này lại đến Quý Bắc Đình ở. Khá buồn cười, vì người con gái anh yêu đang làm ở khách sạn này.

Người con gái anh yêu suốt mười lăm năm. Từ khi anh chỉ là cậu con trai 14 tuổi. Năm ấy hai bên gia đình hợp tác làm ăn. Anh chán ngất với việc của người lớn, nên cứ đi lòng vòng khuôn viên của nhà hàng nơi hai người đàn ông trong phòng riêng đang vui vẻ trò chuyện.

Ngay bên bờ hồ, bóng trắng nhỏ xin đang ngồi trên xích đu, bàn tay phải luôn ôm chặt gấu bông. Như thiên sứ nhỏ giáng trần.

Nụ cười cô bé cũng ngọt ngào không kém khi nhìn thấy anh.

Cô bé rời xích đu. Chạy lon ton lại chỗ anh, chỉ để chào làm quen.

“Chào anh, em là Ân Ân.”

Anh cũng bắt đầu cảm tình với cô bé xinh xắn này “Chào em, anh là Tiểu Bạch.”

“Vâng. Anh Tiểu Bạch cao thật. Lúc này em đã thấy anh đi theo chú Bạch. Anh sắp cao bằng chú luôn.” Dáng cô bé nhỏ nhắn, chỉ đứng đến eo của anh. Nên nhìn khác gì búp bê nhỏ đâu.

Anh cười, anh cao vì di truyền từ mẹ chăng? Mẹ anh lúc còn trẻ là người mẫu cho tạp chí điện ảnh mà.

“Rồi sau này Tiểu Ân cũng sẽ cao lớn hơn.”

“Thật chứ?” Cô bé nắm lấy tay anh “Vậy anh Tiểu Bạch đợi em lớn chung nhé!”

Anh gật đầu.

Đó là sự gặp gỡ bắt đầu cho cuộc tình của đời anh. Anh sống trong môi trường nghiêm khắc từ bé. Nên Hàn Ân bước vào đời anh như là cơn gió mát thổi vào đồng ruộng đang dần khô cằn trong tim anh.

Bạch Phi Ưu hôm nay uống nhiều rượu. Trương Trực Nam cũng uống cùng anh hết bốn chai whisky, đã say trước đó và được bên khách sạn đưa về phòng. Còn anh, vẫn tỉnh táo.

Khi gặp lại cô sau năm năm, anh rất muốn ôm cô, hôn cô đến điên đảo. Người con gái anh yêu đứng trước mắt mình, bận sườn xám. Đôi chân dài, cùng trang điểm nhẹ nhàng cũng làm anh khô khốc cả miệng.

Lúc đó anh rất muốn cầm lấy áo khoác mình khoác lên người cô. Trời đang giữa đông lại bận sườn xám, anh thấy cô thờ ơ cả ra khỏi.

Nhưng lời nói cứ vang mãi trong đầu anh “Mày không xứng đáng!”, hai bàn tay anh vội rút vào túi quần, rồi bước đi.

Chắc năm năm, cô đã hận anh.

Đêm nay, anh lại thức trắng.

Tiếng báo thức 6 giờ sáng.

Hàn Ân vừa trải qua giấc mơ ngọt ngào, khi tỉnh giấc có chút tiếc nuối.

Cô vỗ hai má mình vài phát cho tỉnh táo, liền rời giường. Chuẩn bị một ngày mới bắt đầu.

Thời điểm cô bước lên xe bus luôn là giờ cao điểm. Chèn chút lăm mới được, dù sao cô thầm cảm ơn cha mẹ mình, ban cho cô thân hình nhỏ nhắn 1m6 nặng 42kg, nên chui lọt qua những người cao to lực lưỡng.

Đến khách sạn Quý Bắc Đình vừa đúng 7 giờ.

“Chị Ân, giám đốc Chu gọi chị lên văn phòng.” Cô gái ở quầy lễ tân vừa gặp Hàn Ân liền thông báo.

Hàn Ân gật đầu “Cám ơn em.”

Bước vào thang máy, cô ấn nút tầng 22, văn phòng của giám đốc Chu.

Sao giám đốc Chu gọi cô nhỉ? Hay cô đã làm việc gì sai sao? Cô cố gắng suy nghĩ tất cả những lần phạm lỗi trong một năm ở khách sạn này.

Một năm qua cô đã trốn về sớm một buổi, nghỉ không phép hai buổi. Làm hư bộ hồ sơ khách hàng một lần, làm mất bộ đồng phục khách sạn một lần, còn gì nữa...

Chợt nhớ hôm qua cô đã đắc trách với một khách hàng tên Trương Trực Nam. Không lẽ... Cô nuốt nước bọt, đang nghĩ đến tình hình xấu nhất.

Tiếng thang máy mở cửa, cô ngược nhìn, là tầng 17.

Cánh cửa thang máy mở ra, xuất hiện trước mặt cô là Bạch Phí Ưu. Đúng là trở trêu thầy, từ lúc anh đến Quý Bắc Đình, cô luôn tránh né không muốn gặp anh. Cô chưa chuẩn bị tinh thần đối mặt với anh, mình sẽ phản ứng ra sao cho hợp...

Giờ thì chắc không cần nữa.

Cô nhìn thấy ánh mắt Bạch Phí Ưu có nhìn cô, chưa đầy hai giây sau đã thu lại. Mặt anh vẫn lạnh lùng như thế, cô đáng ghét đến vậy sao?

Bạch Phí Ưu nhấn tầng 23. Hàn Ân có ngược nhìn thấy.

Đó là tầng bí mật, cô không biết ai sẽ ở trên tầng đó. An Vy Vy bảo là tầng của tổng giám đốc Quý Bắc Đình, Ninh Liên lại bảo là phòng ngủ của giám đốc Chu, Tôn Dư lại bảo là của chủ tịch nước. Cô đã loại bỏ câu nói của Tôn Dư. Nhưng lâu lâu cô vẫn hay suy nghĩ, không hiểu sao chủ tịch nước không có nhà ở sao phải ở Quý Bắc Đình? (-_-)

Cô cũng nghe loáng thoáng rằng tổng giám đốc Quý Bắc Đình một năm chỉ về thành phố S mấy lần, còn lại do giám đốc Chu là người điều hành khách sạn. Mà cô làm ở Quý Bắc Đình một năm nay, chưa biết mặt mũi tổng giám đốc mình là ai.

Trong thời gian chờ đợi, sự im lặng của Hàn Ân và Bạch Phí Ưu trở nên ngột ngạt. Cô cố gắng hít thở đều, ít va chạm ra tiếng động nhỏ nhất có thể.

Anh đứng trước cô, cô dựa lưng sau thang máy. Lúc này đây, tấm lưng cao lớn của anh, cô muốn lại ôm một cái, cho thoả nỗi niềm của mình. Cô muốn hỏi anh rằng vì sao lại bỏ cô? Vì sao lại hờ hững với cô như vậy? Anh quên mất mười năm chúng ta cùng bên nhau sao?

Cô sẽ nói với anh bằng cách nào đây? Cô bây giờ còn không thốt nổi một câu “Dạo này anh khoẻ không?” nữa mà...

Mười năm, mười năm tuổi thanh xuân của cô, chưa từng hối tiếc một điều gì. Chỉ tiếc, cô không cố gắng hơn nữa để anh nhìn nhận cô, quay đầu lại nhìn cô và bắt đầu yêu cô.

Tiếng chuông thang máy bật mở, Hàn Ân muốn rời thang máy, hay cô luồn lách bước qua Bạch Phí Ưu? Vừa lúc anh liền bước sang một bước, nhường đường cho cô.

Hàn Ân bất ngờ nhưng cũng chỉ lướt ngang anh, cúi đầu cảm ơn với phép lịch sự của nhân viên dành cho khách hàng “Cảm ơn ngài... Bạch tiên sinh.”

Bạch Phí Ưu kinh ngạc, anh chưa từng lường trước câu nói này từ Hàn Ân.

Anh im lặng. Trong lòng anh đang chấn động, rất mạnh. Hai bàn tay đút vào túi quần cũng đã nắm lại thành nắm đấm.

Hàn Ân xem sự im lặng của anh như đã ngầm hiểu rằng anh xem cô là người xa lạ thật sự. Cô ngược nhìn anh, ánh mắt anh vẫn nhìn cô. Cánh cửa thang máy khép lại.

Cô lau vội nước mắt trên mi mình, hít thở thật đều, nén nước mắt.

Người đàn ông họ Bạch này, thật độc ác mà.

Trương Trực Nam đợi trong văn phòng của giám đốc Chu đã 10 phút trôi qua, từ lúc lễ tân thông báo cô gái Hàn Ân đó đã vào thang máy.

Giám đốc Chu thì đồ cả mồ hôi dù văn phòng ông đang bật máy lạnh.

“Tổng giám đốc, hay để tôi xuống dưới bộ phận chăm sóc khách hàng xem thử.”

Sự kiên nhẫn của Trương Trực Nam không bao giờ quá ba phút, anh đang muốn phát hỏa trong người “Được, làm phiền giám đốc Chu vậy.”

Giám đốc Chu như được ban lệnh sống, liền gạt đầu chuồng lệ, chứ ông đứng ở trong văn phòng lâu, e rằng Trương Trực Nam hoá thiêu ông thành heo quay.

“Hừm!” Trương Trực Nam không biết đã phát ra tiếng hừm bao nhiêu lần. Ý rất rõ ràng, anh ghét đợi chờ.

Cứ thế anh cầm cây bút bi, trút giận lên đóng giấy tờ tài liệu của giám đốc Chu.

Lâu sau, tiếng gõ cửa vang lên. Là giọng cô gái anh đang muốn xử tội “Giám đốc Chu, là tôi, Hàn Ân.”

“Vào đi.”

Tiếng cửa mở, sau đó bước vào là bóng dáng nhỏ xinh trong bộ đồng phục khách sạn Quý Bắc Đình.

Trương Trực Nam nhìn thẳng vào Hàn Ân nhận xét. Cô gái này tầm 1m60, dáng người quá ốm. Khuôn mặt cũng tạm chấp nhận. Anh nhìn đến vòng

một, cup A chắc chắn là cup A, quá nhỏ.

Hàn Ân nhìn vào chẳng thấy giám đốc Chu đâu, chỉ thấy một người đàn ông, cũng đẹp trai... thì đẹp trai nhưng lại không bằng Bạch Phi Ưu, đang ngồi ung dung trên chiếc ghế xoay của bàn làm việc.

“Xin hỏi giám đốc Chu... gọi tôi lên.”

“Không nhớ tôi sao? Cô trực điện thoại bộ phận chăm “sóc” khách hàng?” Trương Trục Nam cười nửa miệng.

Hàn Ân kinh ngạc “Ngài là Trương tiên sinh?”

Trương Trục Nam rời ghế, bước những bước chân dài đến gần Hàn Ân.

“Trí nhớ khá tốt đấy.”

Hàn Ân im lặng, nuốt nước bọt trong khó khăn. Trương Trục Nam hôm qua cô đã không lễ phép khi nói chuyện đã đứng trước mặt cô, lại còn trong văn phòng của giám đốc Chu nữa chứ, tất nhiên có mối quan hệ không nhỏ với giám đốc Chu.

Hàn Ân hít một hơi dài, ngẩn đầu nhìn Trương Trục Nam đang đứng gần mình “Chào ngài, Trương tiên sinh.” Cô cười nụ cười hơi gượng. “Giám đốc Chu bảo tôi lên, nếu không có giám đốc Chu ở đây tôi đành xin phép rời đi, vì công việc của tôi còn rất nhiều.”

Trương Trục Nam ngược mặt lên trời cười “Ha ha.” Dễ dàng quá nhỉ? Còn khuya anh mới tha cho cô gái này.

Đứng chạm đến Trương Trục Nam anh thì dừng hông anh bỏ qua cho. Trừ khi nào cô gái này quỳ xuống dưới chân anh van xin tha thứ, lúc đó anh sẽ suy nghĩ lại.

Hàn Ân nhú mi. Đồ thần kinh.

“Nếu tôi không cho cô đi thì sao?”

“Ngài chỉ là khách ở Quý Bắc Đình, nên việc tôi ở hay đi, không phải quyền quyết định do ngài. Chào ngài, chúc ngài một ngày mới tốt lành.” Hàn Ân cúi chào, lui vài bước rời đi.

Trương Trục Nam nhanh tay hơn Hàn Ân, nắm lấy cổ tay cô kéo lại không cho cô rời khỏi văn phòng “Ai bảo tôi lại không có quyền?”

Hàn Ân trừng mắt nhìn Trương Trục Nam “Ngài buông tay tôi ra, nếu không tôi sẽ kiện ngài tội sàm sỡ gái trẻ đấy!”

Cảm giác vừa nghe chuyện buồn cười nhất trên đời, Trương Trục Nam càng cười “Ha ha” to hơn nữa. Vừa dứt câu, cánh cửa văn phòng vừa mở. Là giám đốc Chu.

Hết chương 4

Bạn đang đọc truyện *Tình Đầu Dành Hết Cho Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Tôi không phải là kẻ dễ ức hiếp!!

Giám đốc Chu ông vừa muốn trốn vừa lại không. Ông đã xuống bộ phận chăm sóc khách hàng lại chẳng thấy Hàn Ân đâu. Ông nghĩ mình lên chịu trận thôi, thật may mắn khi mở cửa đã thấy Hàn Ân, nhưng tình huống không được tự nhiên cho lắm..

Người thứ ba bước vào, Trương Trục Nam buông tay Hàn Ân ra, anh quay lại chỗ bàn làm việc, rồi tự nhiên ngồi xuống ghế.

Hàn Ân bối rối, cúi người “Chào giám đốc Chu.” Hừ, người đàn ông chết tiệt, nắm cổ tay cô đồ hết, dùng sức nên cô cảm thấy đau.

Giám đốc Chu gật đầu. Ông không biết Trương Trục Nam muốn ông kêu Hàn Ân lên làm gì, nhưng cô có mặt ở đây là tốt rồi.

Không phải gan ông bé, nhưng Trương Trục Nam là tổng giám đốc khách sạn Quý Bắc Đình này, anh ta lại là chủ của ông. Nếu muốn còn đường sống, phải tuân lệnh. Mà ông cũng chỉ cần chịu đựng một hai tuần nữa thôi, khi Trương Trục Nam trở về Sydney ông sẽ được thoải mái.

Quý Bắc Đình ở thành phố S này, chỉ là chi nhánh nhỏ trong tập đoàn Trương thị. Mà người nắm giữ tập đoàn không phải là Trương Trục Nam, mà là mẹ anh, bà Tiết Lệ Quân.

Cũng như Niên Hoàng Thượng Đình, câu lạc bộ ăn chơi của kẻ giàu sang, giới thượng lưu. Tập đoàn Bạch thị nằm ở Tokyo, Nhật Bản. Người nắm

quyền là Bạch Phỉ Ưu, người đàn ông hoàng kim đáng giá.

Giám đốc Chu luôn rất thán phục Bạch Phỉ Ưu. Người đàn ông trù tu và cái đầu lạnh. Nên mới nói, giới trẻ bây giờ hơn xa vượt bậc giới trẻ của ông lúc xưa. Nhưng ông rất miễn nguyện với chức giám đốc khách sạn Quý Bắc Đình này, đối với ông đây là sự kiêu hãnh của cả cuộc đời ông, sau 12 năm lăn lộn ở đây, khi ông bắt đầu với chức nhân viên quen.

“Giám đốc Chu, ông nói xem tôi có quyền hạn gì ở cái khách sạn Quý Bắc Đình này?” Trương Trục Nam bắt chéo chân, nhìn Hàn Ân với ánh mắt đầy lửa đạn.

Hàn Ân chột dạ, nín thở đợi câu trả lời từ giám đốc Chu.

“Dạ, ngài là tổng giám đốc của khách sạn Quý Bắc Đình!” Giám đốc Chu biết lời nói của Trương Trục Nam đầy sùng bái đang hướng về Hàn Ân.

“Tốt!” Trương Trục Nam nở nụ cười chiến thắng. Ha ha thấy thế nào cô gái nhỏ, biết sợ chưa?

Hàn Ân nhìn thấy nụ cười của Trương Trục Nam càng ngày càng chói mắt. Đáng ghét! Tổng giám đốc thì sao? Cô cũng không sợ.

Hừ, đừng hòng cô khuất phục trước anh ta.

“Vâng, chào Tổng giám đốc Trương.” Hàn Ân lịch sự cúi chào “Nếu tổng giám đốc Trương kêu tôi lên đây chỉ là việc này, thì tôi đã biết. Tôi xin phép không làm phiền tổng giám đốc Trương và giám đốc Chu nữa.”

Trương Trục Nam cực-kỳ-bất-ngờ với câu nói cũng như thần thái trên khuôn mặt Hàn Ân, không chút bối rối hay hoảng sợ. Ngược lại, nở nụ cười tươi với giọng nói nhẹ nhàng làm người ta phát bực.

Khuôn mặt chẳng biểu lộ một chút hối hận gì ư?? Anh cần giải quyết cô gái cứng đầu này.

“Giám đốc Chu. Ông ra ngoài một lát đi.”

Giám đốc Chu này giờ cũng chẳng hiểu chuyện gì giữa hai người, nên cũng dạ vâng rồi bước khỏi phòng mà mới 30 phút trước nó còn là văn phòng của ông.

Đợi giám đốc Chu đóng cửa phòng lại, Trương Trục Nam đã hết kiên nhẫn với cô gái nhỏ nhắn này không dễ thương như khuôn mặt của mình.

“Nè, cô gái. Cô không có gì nói với tôi sao?”

“Thưa tổng giám đốc, tôi phải nói gì?”

Hừ, khá lắm, còn trả treo được “Đại loại như là chuyện hôm qua cô đã làm gì với tôi đấy?”

“Thưa tổng giám đốc, chuyện hôm qua đã là hôm qua. Tôi không có gì để nói.”

“Cô không thấy nên phải xin lỗi tôi một tiếng sao?”

Xin lỗi đi, xin lỗi Trương Trục Nam tôi đi, tôi sẽ bỏ qua hết mọi chuyện. Trong lòng anh đang suy nghĩ như thế đấy!

Hàn Ân bực mình cái con người tự cao tự đại này “Tôi không có lỗi, tôi sẽ không xin lỗi anh! Là do anh trước, nói chuyện chẳng đầu chẳng đuôi. Anh nghĩ mình giàu nên khinh thường người khác vậy sao?”

“Cái cô gái cứng đầu này, nói năng với tổng giám đốc mình như vậy à?”

“Rồi thì làm sao? Anh đuổi việc tôi?” Hàn Ân thách thức “Được! Nghỉ thì nghỉ. Tôi cũng chẳng muốn làm việc cho một người tự cao tự đại như anh đâu.”

Trương Trục Nam hoàn toàn bất ngờ trước cô gái nhỏ nhắn này, không khuất phục trước anh, lại rất mạnh mẽ. Khá thú vị đấy.

Anh thấy đâu đó bóng dáng người mẹ anh, bà Tiết Lệ Quân. Rất mạnh mẽ. Trong cuộc đời anh thần tượng ai? Chắc chắn anh sẽ không suy nghĩ mà nói là mẹ mình.

Bố anh mất khi anh chỉ vừa vào trung học. Vì vụ việc đó, các cổ đông trong công ty liên nháo nhào tranh giành quyền lợi riêng cho mình. Mẹ anh chính là người đã vực dậy công ty lại, biến nó thành tập đoàn Trương thị lớn mạnh như ngày hôm nay.

Mẹ anh không phải là phụ nữ yếu ớt trông cậy vào chồng mình. Bà có chủ nghĩa riêng. Bà có cách làm người ta phải khâm phục mình. Nhiều lúc anh suy nghĩ, bà đã ép anh vào khuôn khổ nhất định, là chủ tịch tương lai của Trương thị. Nhưng nhìn nhận một cách tích cực, bà cũng chỉ muốn tài sản của chồng mình để lại không phải rơi vào tay kẻ khác. Bà muốn dưới tuổi vàng chồng mình sẽ vui vẻ, hài lòng. Bà muốn những đứa con của mình, khi bước ra ngoài xã hội sẽ không phải cúi đầu trước ai.

Bây giờ, anh hài lòng với những thứ hiện tại mà anh đạt được. Hàng hàng lượt lượt người phải nể nang anh, duy chỉ có cô gái Hàn Ân này thì ngược lại.

Ngộ đời thật. Nếu là người con gái khác, chỉ cần gặp anh thôi đã bị vẻ ngoài anh mê hoặc. Còn nếu biết thêm anh là tổng giám đốc khách sạn năm sao Quý Bắc Đình thì ôm chân anh mà nằng ni anh nhìn lấy một lần. Cô gái này không có mắt nhìn người.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, năng lực Hàn Ân rất khá. Dù không tốt nghiệp được trường đại học nổi tiếng, nhưng nhìn bảng số đạt được luôn là loại giỏi.

Thêm cả, trong một năm làm ở khách sạn, được đánh giá năm sao hơn 36 lần. Chưa từng vi phạm lỗi. Bảng thành tích khá tốt đối với người chỉ mới bắt đầu được một năm.

“Tôi sẽ không đuổi việc cô.” Trương Trục Nam cười gian “Ngược lại tôi sẽ phải để cô làm một việc.”

Hàn Ân thấy không ổn “Việc?”

Bạch Phí Ưu ngồi trong văn phòng của Trương Trục Nam tầng 23.

“Cậu để tôi đợi 38 phút 43 giây.”

Trương Trục Nam thoải mái ngồi xuống ghế sofa “Ha ha, Marvin anh bị bệnh tuổi già à?”

Marvin là tên tiếng Anh của Bạch Phí Ưu “Thế cậu nghĩ cậu còn trẻ?”

Hừ, Trương Trục Nam anh mới 27 tuổi thôi, còn cái người độc miệng Marvin anh mới già, 30 rồi còn gì?

“Marvin, anh 30 tuổi rồi. Có cần tôi giới thiệu làm mai cho vài cô không?”

“Tôi mới 29 tuổi thôi!” Bạch Phí Ưu uống một ngụm trà Ceylon. Rất thanh.

29 hay 30 thì khác gì nhau? Trương Trục Nam nhìn Bạch Phí Ưu. Khuôn mặt anh ta vẫn vậy sau bốn năm quen biết. Cái khuôn mặt lạnh lùng, khó ưa này không biết làm anh tức chết bao nhiêu lần.

“À, hay anh muốn làm em rể tôi sao?” Trương Trục Nam trêu chọc “Cái này không thành vấn đề, dù sao Laura cũng rất thích anh. Nên Marvin à, tôi sẽ không buồn khi có em rể hơn tuổi mình đâu.”

Bạch Phí Ưu nhếch miệng cười, anh buông tách trà Ceylon xuống bàn, phong thái rất tự tin “Edgar, cậu không có phúc phần làm anh rể tôi đâu.”

Ha ha, Trương Trục Nam anh biết chứ. Dù Laura, em gái anh có quần quít bên Bạch Phí Ưu bao lâu, anh ta cũng sẽ chẳng động lòng. Con người Bạch Phí Ưu rất khó đoán.

“À, tôi mới vừa gặp được một cô gái. Mạnh mẽ, cứng đầu như cô đại.” Nhắc đến Hàn Ân, Trương Trục Nam tỏ ra thích thú “Tên Hàn Ân. Làm trong bộ phận chăm sóc khách hàng.”

Bạch Phí Ưu nhíu mày “Hàn Ân?”

“Đúng đúng! Xinh đẹp kiểu cô đại... à, rất giống hoa xuyên chi.”

Cô gái Hàn Ân làm cho anh có ấn tượng mạnh cuộc gặp gỡ khi này. Cô rất giống cô đại tên xuyên chi. Thanh thuần, nhỏ bé nhưng đầy ắp chí kiên cường.

Hết chương 5

Bạn đang đọc truyện *Tình Đầu Dành Hết Cho Anh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Rối ren

Bạch Phí Ưu nhớ rõ, năm Hàn Ân vào trung học. Những chàng trai thanh niên cùng lứa tuổi luôn để ý đến cô. Cô lúc đó là thiếu nữ 17 tuổi, nhỏ bé xinh đẹp. Anh phát ghen tuông trong lòng, nhưng anh phải nhẫn nhịn.

Lúc đó anh là chàng trai 22 tuổi vừa tốt nghiệp đại học, anh liền về công ty làm cùng bố mình.

Gia đình hai bên rất thân thiết. Sự gặp gỡ giữa anh và cô càng nhiều.

Anh vẫn chăm sóc cô ân cần như đứa em gái của mình, nhưng trong lòng anh là ngọn lửa tình yêu đang dành cho cô. Vì cách cô nhìn anh với ánh mắt tin

tướng của một người em gái dành cho anh trai, cách cô nhìn anh khác với đám con trai cùng lứa tuổi, rất khác. Anh hơn cô 5 tuổi. Số tuổi vừa khít với kiểu anh trai em gái.

Thế nên anh sẽ đợi cô lớn thêm một chút, một chút nữa. Khi cô đã nhận thức về tình yêu là gì? Tình anh em khác như thế nào, lúc đó anh sẽ tỏ lộ với cô tình yêu anh ấp ủ bao lâu nay.

Nhưng ông trời khá trêu người, khi cô đã lớn, khi anh muốn cô biết được tình cảm từ anh thì biến cố đến. Gia đình anh xém phá sản, bố anh lên cơn đau tim và mất.

Anh là đứa con duy nhất trong nhà, phải ra gánh vác công ty đang trên bờ vực phá sản về lại quỹ đạo cũ của nó.

Anh đã bỏ lỡ tất cả, tình yêu, sự chờ đợi suốt mười năm. Chỉ còn lại sự giận dữ với tuổi 24 nông nổi để lại. Anh đã làm một việc suốt đời này anh luôn ân hận, bây giờ nói ra có nghĩa không?

Cô xem anh như người xa lạ mất rồi. Bằng chứng là khi rời thang máy tầng 22, cô đã gọi anh với cái tên “Bạch tiên sinh!” Đâu đón thấy, cô hận anh thật rồi...

Sau khi bàn công việc với Trương Trực Nam xong, Bạch Phí Ưu về lại phòng mình.

Phòng anh chỉ còn một mình anh, Crow đã đi thăm quan tour du lịch thành phố S. Còn về giám đốc Thanh Hà, qua ngày hôm sau khi anh đến Quý Bắc Đình đã từ chối không cần cô ta phục vụ mình.

Anh nhớ lại lời nói của Trương Trực Nam. Trong lòng là một mối rối mù. Người đàn ông nào khi yêu chẳng sợ hãi mất đi người mình yêu? Anh đang trong tình trạng oái ăm đó.

Nếu như, chỉ nếu như Trương Trực Nam để ý đến Hàn Ân. Anh không biết mình sẽ tỏ thái độ gì. Dù là năm năm qua, có đôi khi anh cầu mong cô chưa yêu một ai, để anh thêm một cơ hội. Nhưng rồi, anh biết lỗi lầm là do mình và anh không thể thoát khỏi ý nghĩ đó, anh sợ hãi trong đồng hồ tàn của năm năm về trước.

Anh lấy trong túi quần mình ra, là chiếc thanh kẹp caravat làm từ vàng thật, trên thân có ba đường vạch xanh dương tuyệt đẹp. Đó là món quà cô tặng anh năm sinh nhật 24 tuổi.

Món quà cuối cùng anh được nhận.

Bạch Phí Ưu ngã người ra sau, tiếp thân thể anh là chiếc giường kingsize êm ái. Anh nhìn chiếc thanh kẹp một hồi lâu, sau ấy nhẹ nhàng hôn lên đấy, thì thầm hai tiếng “Hàn Ân...”

Hàn Ân cô ngồi thần thờ một chỗ, dù đã là giờ nghỉ trưa.

Cái gì mà Làm quản lý cho Trương Trực Nma khi anh ta ở thành phố S này? Cái gì mà như là làm hướng dẫn viên du lịch? Anh ta bị điên rồi. Bị cô nói đúng tim đen nên phát điên thật rồi. Hừ!

Nhưng cô suy nghĩ lại món tiền lương nếu cô chấp nhận lời đề nghị của Trương Trực Nam. Chỉ làm quản lý cho anh ta hai tuần lễ thôi, cô sẽ được mười lăm ngàn tệ. Đó là số tiền cô làm phải hơn nửa năm mới có được.

Mười lăm ngàn tệ, cô có thể đi mua sắm đủ thứ cô thích mà không cần nhìn giá luôn nha. Hay là thuê một căn phòng lớn hơn để cô có thể thoải mái ở hơn nhỉ?

“Hàn Ân, em không đi ăn cơm sao?” Giám đốc Khả Duy bước vào văn phòng. Cô vừa trở lại sau năm ngày về quê thăm gia đình.

“Vâng, em không đói. Còn một ít công việc em phải làm xong hôm nay.”

Khả Duy trấn an Hàn Ân “Đừng quá sức nhé! Nếu em làm không kịp, chị sẽ xin giám đốc Chu hẹn đến hết ngày mai.”

“Vâng, cảm ơn chị.”

Hàn Ân chỉ sửa thời gian, rồi sau đó lập ra danh sách số điện thoại khách hàng cũng mất hết ba giờ.

Tiếng chuông điện thoại bàn màu xám tro reo, đó là điện thoại trong nội bộ công ty điện cho bộ phận chăm sóc khách hàng của bên cô.

“Bộ phận chăm sóc khách hàng xin nghe?”

“Vâng, có chuyện gì không giám đốc Chu?”

“Vâng, vâng. Tôi lên liền.”

Hàn Ân cúp máy. Lại lên phòng giám đốc Chu nữa sao? Không gặp cái tên tự cao tự đại đó chứ?

Giám đốc Chu ngồi vào bàn khách “Cô ngồi xuống đi.”

“Vâng.”

Giám đốc Chu nhìn Hàn Ân yên vị chỗ ngồi, mới lên tiếng “Hàn Ân này, cô vào Quý Bắc Đình được bao lâu rồi?”

“Dạ, một năm hai tháng.” Hàn Ân đáp.

Giám đốc Chu gật đầu “Một năm hai tháng này, cô làm rất tốt công việc được giao.” Ông lật bảng đánh giá khách hàng, lướt nhìn vài dòng “Cô được đánh giá năm sao 36 lần. Điều này rất đáng khen.”

Hàn Ân lí nhí “Cám ơn giám đốc quá khen.”

“À...” Giám đốc Chu ngừng đôi lát, chậm rãi hỏi “Hàn Ân cô có muốn công việc làm thêm không?”

“Công việc làm thêm?”

Giám đốc Chu gật đầu.

“Thật ra thì... Cô biết Bạch Phí Ưu vị khách quý của khách sạn chúng ta chứ?”

Hàn Ân tròn mắt “Vâng, tôi biết.” Có chuyện gì liên quan đến Bạch Phí Ưu sao?

“Bạch tiên sinh đang nhờ tôi tìm người trở thành quản gia cho cậu ấy khi ở thành phố S này. Vì Crow, trợ lý cậu ấy đã nghỉ phép rồi. Mà cô là dân thành phố S, chắc rất am hiểu tường tận nơi này, nên tôi đã căn nhắc rồi đề cử cô và Bạch tiên sinh cậu ấy cũng đồng ý.”

“Hà?? Giám đốc Chu đề cử tôi? Bạch tiên sinh cũng đồng ý? “ Hàn Ân kinh ngạc.

“Bạch tiên sinh chỉ cần quản gia trong hai tuần lễ, sau đó Crow trợ lý cậu ấy sẽ trở về. Thế nên... Hàn Ân cô đồng ý làm công việc này không? Nếu cô không đồng ý tôi sẽ không ép cô.”

Giám đốc Chu nói như thế để Hàn Ân cô đã vào thế bí, không còn đường lui nữa.

Hàn Ân đang phân vân. Hai tuần lễ sao? Việc này cô chưa từng nghĩ tới, nhưng anh cũng đã đồng ý rồi cơ mà, có phải cô vẫn còn cơ hội không? Cơ hội được bên anh, trò chuyện với anh như đã từng là người quen.

“Trong thời gian hai tuần, cô không cần làm quá nhiều việc ở bộ phận chăm sóc khách hàng, công việc của cô tôi sẽ báo lại cho giám đốc Khả Duy. Lương trong hai tuần của cô, cô muốn bao nhiêu rồi sau đó hãy nói với Bạch tiên sinh.” Giám đốc Chu tiếp tục câu nói.

Thấy Hàn Ân còn đang lưỡng lự, giám đốc Chu càng tấn công.

“Cô cứ về suy nghĩ, mai hãy trả lời tôi cũng được. Nếu cô có thể chấp nhận thì sẽ rất tốt cho khách sạn Quý Bắc Đình và cả cô.”

“Vâng...” Hàn Ân thật sự không lưỡng lự, chỉ là rất khó tin.

Bạch Phí Ưu anh thật sự chấp nhận cô làm quản gia cho anh sao? Hay cô nên liều một phen.

Cô không muốn chuyện tình cảm cô kết thúc không biết lý do. Cô cũng không muốn mười lăm năm thanh xuân của cô phải đợi chờ nữa.

Nhưng phải công nhận, chuyện hoang đường gì thế này? Sao một ngày liên tiếp hai chuyện trùng lặp đến với cô vậy! Hết Trương Trực Nam khó ưa đó lại đến Bạch Phí Ưu.

Giám đốc Chu ông cũng đã nói hết rồi. Nên chỉ là đợi Hàn Ân trả lời câu hỏi.

“Cô suy nghĩ đi. Có thể báo tôi sau, giờ cô về phòng làm việc được rồi.”

“Vâng, tôi hiểu.”

Hàn Ân đứng trong thang máy cứ suy nghĩ về việc Bạch Phí Ưu suốt. Cô muốn mình được bên anh một lần nữa, dù chỉ là quản gia của anh trong hai tuần lễ. Nhưng cô lại sợ hãi với những lời nói, hành động lạnh nhạt của anh sẽ làm tổn thương cô.

Năm năm trước, lúc anh vùng vẫy chối bỏ cô, cô đã khóc một ngày một đêm. Mà cô lại vẫn cứ tin tưởng chờ đợi anh Tiểu Bạch sẽ về lại với cô, xoa đầu cô và xin lỗi, nói đó chỉ là trò đùa.

Có lúc cô thờ thần mất hồn, đứng giữa phố xá tấp nập người qua lại. Cô ngó nghiêng tìm kiếm hình bóng anh, tìm kiếm chút hy vọng mong manh, nhưng tất cả đều lụi tàn, anh bỏ cô thật sự! Anh bỏ cô đi đến Nhật Bản xa xôi, đi đến nơi cô chưa từng đặt chân đến.

Tối hôm đó, cô trần trọc một buổi tối. Và rồi cô đồng ý. Đồng ý sẽ nghe theo trái tim mách bảo. Rằng cô thật sự yêu anh đến thế nào, sự lạnh nhạt từ

anh sẽ không làm cô buông bỏ đoạn tình cảm này. Nếu anh không yêu cô? Không sao, cô yêu anh thế là đủ!

“Alo, là tôi đây tổng giám đốc Chu.”

“Vâng, tôi đồng ý lời đề nghị của giám đốc.”

“Vâng, cảm ơn giám đốc. Vâng, ngủ ngon.”

Ở dưới toà nhà cũ nát của thành phố S lộng lẫy, có chiếc xe BMW vẫn đậu, đợi khi căn phòng cuối cùng của tầng 4 tắt đèn, mới rời đi. Cứ thế, suốt một tuần lễ.

Hết chương 6

Bạn đang đọc truyện *Tình Đầu Dành Hết Cho Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Hồi tưởng (1)

Hàn Ân năm vào trung học.

Trong suốt quá trình cô lớn lên, luôn có một bàn tay che chở cô hết mực. Đó là anh Tiểu Bạch. Người cô thầm yêu trộm nhớ.

Nhưng cô biết, đối với anh Tiểu Bạch, cô chỉ là đứa em gái. Cô nhìn trong ánh mắt anh, luôn ánh lên nét yêu thương chiều chuộng cô, cô muốn gì được đó, lúc cô làm sai anh luôn xoa đầu cô rồi cười bỏ qua.

Bạch Phí Ưu năm đó vừa xong đại học, về công ty Bạch thị tiếp nhận chức phó giám đốc công ty.

Anh luôn lịch lãm với bộ đồ vest trang trọng. Chàng trai cô để ý từ khi nhỏ đến lớn, đã trở nên đẹp trai, lãng tử đến hóp hóp không biết bao nhiêu cô gái.

Một hôm, cô liêu minh cúp học đến công ty Bạch thị tham quan. Cô không báo cho anh. Anh có làm chiếc thẻ để cô tiện ra vào không cần thông báo anh. Trên thẻ chỉ có tên cô với chữ ký của anh thôi. Anh bảo rằng: “Tiểu Ân cứ đeo tấm thẻ này vào, em muốn đi đâu ở Bạch thị cũng không ai nói gì.”

“Em không vào đâu. Ngại lắm.” Cô cứ lắc đầu nũng nịu.

Bạch Phí Ưu cười tươi rồi nhéo vào má cô “VẬY Tiểu Ân cứ giữ thẻ đi, khi nào suy nghĩ lại cứ đến công ty anh tham quan.”

Vì cô đang chuẩn bị làm bài thực tập tự do ở trường nên cô đang rối bù đầu. Bạch Phí Ưu biết được, bảo cô cứ lên công ty anh tham quan rồi tiện làm bài thực tập cho dễ.

Mà cô cứ ngại ngùng không chịu đi, như thế rất kỳ. Cứ làm phiền anh mãi.

Thế mà hôm đó, cô nghe bạn bè bảo, những chàng trai đã có sự nghiệp riêng, đẹp trai, rất dễ bị quyến rũ bởi nhiều cô gái đẹp, nhất là những cô gái chính chắn. Cô nghĩ đến Bạch Phí Ưu, cũng nhớ vài lần qua bên nhà anh có vài cô gái điện thoại, nhưng anh không nghe máy. Có lần cô gái đó đến trước cửa nhà anh đợi nữa. Mai mốt hôm đó anh đi công tác hai ngày, nên cô ta hực hực rồi bỏ về.

Đạo đó, Bạch Phí Ưu nổi tiếng. Bức hình anh bận áo sơ mi trắng cùng chiếc quần âu, đang cúi cúi nhìn tin. Anh đứng bên chiếc xe hơi trắng của mình, trên tay còn cầm ly trà sữa mua cho cô.

Một cô học sinh chụp lại được, đăng lên diễn đàn tuổi teen, thế là anh được hàng vạn cô gái biết đến. Cô tức lắm, nhưng chẳng làm gì được, ai bảo cô chính là người sai anh đi mua trà sữa cho mình cơ chứ? (T_T)

Cô bước đến công ty anh, đưa chiếc thẻ anh làm cho cô với lễ tân, cô ta nhìn thấy được tấm thẻ có chữ ký phó giám đốc nên từ khuôn mặt khó chịu liền chuyển sang niềm nở chào hỏi.

Hàn Ân bảo không cần thông báo cho Bạch Phí Ưu, chỉ cần cho cô biết anh ở lầu mấy cô sẽ tự lên. Cô gái lễ tân dạ vâng chỉ tầng 18, cô chỉ gật đầu cảm ơn rồi bước vào thang máy.

Cô đứng trước cánh cửa văn phòng có ghi ba từ Phó giám đốc. Hề, chắc anh sẽ bất ngờ lắm đây.

Cô nhẹ nhàng mở chốt cửa. Không khoá! Ở trong vọng ra tiếng nói của Bạch Phí Ưu và Crow. Nên cô im lặng nghe, không vào. Cô chỉ tính nào hai người nói về công việc xong, vào không muộn.

Crow chìa bộ hồ sơ xuống bàn cho Bạch Phí Ưu “Cậu chủ, bên Tokyo báo tin, cuộc sát hạch đã xong.”

Bạch Phí Ưu nhìn đồng sở sách chất chồng cao “Được, cứ thông báo cho cho chú Đa là được.

“Vâng.”

Tiếng reo từ điện thoại của Bạch Phí Ưu vang lên. Anh hơi căng thẳng.

“Cậu ra ngoài được rồi.”

Crow gật đầu bước ra. Khoang, cửa mở khi nào? Anh ra xem thử thì một cô nhóc tình nghịch kéo tay anh rồi “suyt“. Cô nhóc đưa ngón tay ngay miệng, ý bảo anh đừng lên tiếng.

Crow ngạc nhiên, hỏi nhỏ “Tiểu Ân, em đến đây làm gì?”

“Đến trải nghiệm và làm bài thực tập.” Hàn Ân đầu thế nói tại lòng cô lo lắng sợ anh Tiểu Bạch bị cướp mất nên đến xem tình hình được.

Crow à một tiếng “Thế sao em không vào đi, chắc cậu chủ mừng lắm đấy.”

Lắc đầu một cái, Hàn Ân bảo xúu nữa. Bây giờ cô không nên làm phiền anh Tiểu Bạch làm việc. Crow cũng gật đầu, hỏi cô có cần đi tham quan công ty không, anh sẽ dẫn cô đi.

“Không cần đâu. Em đi một mình cũng được. Anh Crow cứ đi làm việc của mình đi.”

Crow rất thích đôi mắt to tròn của Hàn Ân, khi cười lại rất xinh gái. Thế nên, anh quyết định sẽ lấy vợ là người châu Á.

Đội Crow đi được xa, Hàn Ân ngó tai vào nghe tiếp. Cô cũng rất tò mò với công việc của Bạch Phí Ưu ra sao.

“Không cần!”

“Xin Phương tiểu thư tự trọng cho.”

“Haiz, tôi nói rồi. Tôi không muốn có người yêu ngay lúc này.”

“Hàn Ân tôi chỉ xem như em gái mình. Phương tiểu thư, cô không được làm tổn thương đến cô bé!!!”

“Tôi không có gì để nói với Phương tiểu thư cả. Tôi còn nhiều việc bận. Chào cô.”

Bạch Phí Ưu buông chiếc điện thoại xuống bàn. Dưa người về sau chiếc ghế xoay, nhắm mắt lại.

Anh xoa vắn thái dương đang đau nhức liên tục, sao cô gái Phương Hạ Ngân không buông tha cho anh. Từ lúc gặp gỡ trong bar Ánh Đêm, cô ta cứ nằng nặc đòi gặp gỡ anh, vì cha cô ta là khách hàng mà anh đang nhắm đến, nên cũng vờ ậm ừ. Thế mà đã đeo bám anh không buông được ba tháng.

Còn ngoài cánh cửa văn phòng anh, là Hàn Ân đang mím môi, muốn bật cả máu.

Thì ra, đúng như cô nghĩ, anh chỉ xem cô là em gái. Thế nên anh chưa bao giờ dẫn cô đi đến nơi anh thích cả. Anh luôn bảo đó là bí mật rồi nhìn cô cười với đôi mắt ánh lên nét vui. Anh muốn đi đến nơi bí mật đó với người yêu đúng không? Cô suốt đời sẽ mãi là em gái anh chứ gì. Cô không cam lòng đâu nha.

Uất ức cô bật khóc. Cô chạy ủa về nhà rồi khóc một trận. Cô khóc rồi ngủ chẳng hay, khi đến chiều tàn, cô mới thức.

Nhìn mình trong gương, mắt sưng cả lên. Tại tên Bạch Phí Ưu độc ác đó chứ ai. Cô sẽ không thềm nói chuyện với anh nữa.

Bạch Phí Ưu về đến nhà mình là đã hơn 8 giờ tối. Anh có mua cho Hàn Ân một hộp gà rán và một ly trà sữa vị dâu cô thích nhất.

Anh chào Hàn Tư Thông, ông đang tưới vườn cây ở ngoài trời, rồi bước lên phòng Hàn Ân. Chỉ thấy chốt cả khoá cửa. Anh gõ bao nhiêu lần cũng không nghe tiếng trả lời. Thấy lạ, nên anh đã xin chìa khoá sơ cua phòng Hàn Ân từ cha cô.

Mở cửa ra chỉ là một màu đen, anh bật công tắc điện, thấy Hàn Ân đang cuộn tròn mình trong chăn.

Lúc này tâm tình anh mới trở lại bình thường. Anh phì cười mình một cái, chỉ vì Hàn Ân không trả lời mà anh đã lo đến quên tháo cả giày.

“Tiểu Ân, dậy đi. Anh có mua đồ ăn Tiểu Ân thích đây.”

Bạch Phí Ưu để đồ ăn trên bàn học của Hàn Ân, rồi anh ngồi xuống giường cô, kéo cô khỏi tấm chăn.

Hàn Ân đang cuộn chăn, vì bị kéo nên xoay tròn lại trước mặt Bạch Phí Ưu, với đôi mắt sưng đỏ. Trên đôi mắt còn ướt đẫm nước mắt.

Bạch Phí Ưu hốt hoảng. Mặt Hàn Ân trắng bệch, môi có bật máu. Cô bị làm sao vậy?

“Tiểu Ân, em làm sao vậy?”

Hàn Ân chỉ lắc đầu. Nước mắt cô vẫn chảy.

“Nói cho anh biết đi, em làm sao vậy?”

Cô vẫn cự tuyệt nói. Anh chỉ thấy nước mắt cô càng ngày càng rơi nhiều.

Hàn Ân cô không lẽ nói cho anh biết rằng, cô biết anh không yêu cô, chỉ xem cô là em gái. Thế nên cô khóc.

Cô đẩy anh ra. Ấm ức mở tròn mắt nhìn anh. “Bạch Phí Ưu, anh ra khỏi phòng em đi.”

“Tiểu Ân, cho anh biết lí do?” Bạch Phí Ưu lòng đã nóng như lửa đỏ. Cô gái này, em đang bị gì vậy?

“Không lí do gì cả! Em không muốn thấy mặt anh. Anh về đi.”

Bạch Phí Ưu kiên quyết “Anh không đi. Trừ khi cho anh biết lí do.”

Hàn Ân biết tính Bạch Phí Ưu làm gì là cứng đầu lắm, cô biết anh từ nhỏ đến lớn mà.

“Anh Tiểu Bạch nếu còn xem em là em gái anh, anh về đi. Em muốn được nghỉ ngơi.”

Lại là em gái! Anh nghe mà đau nhói trong lòng. Cô lúc nào cũng xem anh như người anh trai thôi sao?

“Anh không đi.”

Hàn Ân bất lực thở dài “Thôi được rồi, em nói là được chứ gì.”

“Sáng nay em bị điểm kém môn thể dục dụng cụ. Lại còn bị kiểm điểm trước lớp. Bọn con trai lại trêu chọc em. Uất ức nên em khóc. Được chưa?” Hàn Ân biện hộ đại lí do nào đó.

Bạch Phí Ưu tin tưởng lời nói của Hàn Ân. Vì thực chất, Hàn Ân rất yếu môn thể dục. Bằng chứng là chạy bộ sáng với anh một ngày thôi đã đau chân không đi nổi.

Cô gái này, lúc nào cũng làm anh cứ thấp thỏm không yên. Anh xoa đầu cô “Thôi Tiểu Ân đi rửa mặt rồi ra ăn gà rán và trà sữa dâu em thích nhất đi.”

Sao lúc này Hàn Ân lại chẳng vui nổi với cái xoa đầu yêu thương kia của anh.

“Anh Tiểu Bạch về nhà nghỉ ngơi đi. Tí nữa em sẽ ăn sau.”

Bạch Phí Ưu cũng ừ, rồi dặn dò vài thứ xong mới đóng cửa phòng Hàn Ân rồi về nhà.

Hết chương 7

Bạn đang đọc truyện *Tình Đầu Dành Hết Cho Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Hồi tưởng (2)

Hàn Ân cô bị đánh hội đồng.

Đó là một ngày mùa thu dịu mát. Tâm trạng cô lại chẳng như bầu trời trong xanh ngát kia. Nó là một màu u ám.

Bạch Phí Ưu lại đi công tác một tuần lễ.

Nhiều chuyện xảy đến với tuổi trẻ của cô, nó làm cô chơi vơi, không áo phao để mà vịn, cứ thế chìm dần trong đại dương rộng lớn.

Mới hôm trước cô còn mong anh đừng xuất hiện, vì cô cũng chẳng biết nói gì cùng anh. Thế mà nay anh biến mất trước cô thật. Tận một tuần lễ.

Cô bị kéo vào trận đánh còn không hiểu lý do. Khi một trong năm đứa con gái đánh cô buồng miệng: “Tại sao mày lại cướp Lý Quân của tao? Tao sẽ cho mày ăn no đòn.”

Cô lật lại trong đầu người con trai tên Lý Quân. À, là người bạn cùng lớp cô có mượn sách một lần. Cô muốn nói, có bàn tay tát mạnh vào má cô. Thế là cô im lặng. Chịu trận.

Tay chân trầy xước, đầu gối thâm tím. Trên má còn dấu in bàn tay phải. Bộ đồng phục trường dính đất. Cô chủ nhiệm đành cho cô nghỉ một buổi học.

Cô cầm chiếc điện thoại điện cho Hàn Tư Thông. Cô không khóc, chỉ đau thôi.

Hàn Tư Thông nghe tin, hốt hoảng bỏ hết công việc chạy về rước cô. Bàn tay ông run rẩy lau chùi vết thương nơi tay cô. Ông không nói gì nhiều, chỉ hỏi cô đau không, cô lắc đầu, ông im lặng.

Hai người vào một mảnh trầm ngâm.

Lúc sau, cô mới lên tiếng. Cô bảo ông đừng làm gì năm cô gái đó, cô không giận họ.

Ông cũng ừ cho cô yên tâm.

Xong xuôi hết, cô về phòng mình. Lúc đó nước mắt cô mới rơi. Không phải vì đau của các vết thương, cô chỉ vì tủi thân mới khóc.

Tủi thân vì sự thờ ơ của bạn bè ở trường, thầy cô và những người xung quanh.

Khi bước vào lớp học, với thân mình toàn đất sinh, bạn bè xung quanh chỉ ngồi nhìn cô bàn tán ra vào, lúc đó cô mới nhận ra rằng, mình chưa từng có một người bạn nào là thân thiết.

Cuộc sống cô, luôn xoay quanh Bạch Phí Ưu. Nên bạn thân, cô lúc ấy chưa từng nghĩ đến.

Trong trường, cô chưa bao giờ làm thân với con gái hướng chỉ là các bạn nam. Chỉ nói vài câu xã giao, ấy thế mà bị đánh ghen. Hài không chứ!

Cô không chọi lại được năm đứa con gái, cứ thế cuộn tròn lại chịu trận. Đến khi bị xô ngã té xuống đất, bị đập thêm một phát, mới dứt được cuộc nổi loạn của con gái.

Cô chép miệng “Đám con gái nổi máu ghen ghê thật!”

Đứng dậy, cô phủi quần áo. Xong bước về lớp. Đi ngang ai cũng nhìn với con mắt kinh ngạc. Tất nhiên là cô không quan tâm.

Hàn Tư Thông xin phép cho cô nghỉ ba ngày ở nhà dưỡng thương. Cô chủ nhiệm đồng ý, không một chút hỏi han cô.

Trong suốt ba ngày cô nằm ở nhà, chỉ ăn một bữa cơm, còn lại cô luôn nhốt mình trong phòng. Cuộc sống cô xoay quanh Bạch Phí Ưu, nên bây giờ không có anh thật cô đơn.

Anh đã đi công tác được bốn hôm. Ngày nào anh cũng điện thoại về hỏi thăm cô, tất nhiên anh không biết cô bị đánh hội đồng. Cô cũng chỉ ậm ừ với cuộc trò chuyện, trả lời vắn tắt và lúc nào cũng là người cúp máy trước.

Cô ngước nhìn bầu trời với những áng mây lẻ loi. Đã là giữa mùa thu.

Mùa hoa bị ngạn nở rộ nhất.

Anh từng nói với cô, hoa bị ngạn ý nghĩa là ‘Ưu mỹ thuần khiết’. Mà anh có biết rằng nó còn một ý nghĩa khác, đáng sợ hơn nhiều.

Đó là Phân ly, là đau thương.

Đó chính là tâm trạng cô bây giờ. Đau thương. Suốt tháng năm bên anh, cô mong mình từng chút một sẽ bước vào được tim anh. Thế mà anh chỉ bảo xem cô như đứa em gái. Trò đùa treu người.

Cô yêu anh, yêu đã rất lâu rồi. Cô tin chắc mình đến sớm hơn tất cả cô gái xung quanh anh một bước. Thế nhưng anh lùi chín mươi chín bước còn lại, đẩy cô xa anh, xa như đất liền và biển cả.

Thế nên cô sẽ im lặng. Im lặng ngồi một bên làm đứa em gái anh thương yêu hết mực, sẽ không đòi hỏi anh sẽ yêu cô như một cô gái. Sẽ ngoan ngoãn, không bướng bỉnh, sẽ ở bên anh dù một ngày nào đó anh có người yêu và cô bị bỏ rơi. Cô vẫn mong anh còn nhớ mình từng có đứa em gái suốt ngần ấy năm tuổi trẻ.

Thế đấy! Ngày anh công tác về, vết thương trên người cô cũng sắp lành. Cô luôn bận áo quần dài che hết dấu vết. Cô bảo bố mình đừng cho anh biết, anh sẽ lo.

Ông nhìn cô với ánh mắt đăm chiêu, rồi bước về sau sân vườn, lâu sau mới nói với gió trời “Đứa con gái ông biết yêu rồi...”

Rồi anh biết, anh âm thầm đến trường hỏi ngọn ngành. Hôm cô bận chiếc váy ngủ, đầu gối cô có vết bầm, trầy, tay cũng có. Anh đứng từ xa, nhìn thấy tất cả. Anh đã điện thoại từng gia đình của năm cô gái đó, giọng đánh thép đe dọa có, sẽ kiện có. Họ sợ hãi, liền ngày hôm sau có mặt ở trường để xin lỗi Hàn Ân và muốn đền bù tổn hại con họ gây nên.

Cô chỉ lắc đầu bảo chuyện đã qua và cô quên rồi. Thế là năm cô gái bị đình chỉ học một tuần lễ, ở nhà kiểm điểm.

Ánh mắt anh sa sầm khi kéo cô lại nhìn đến vết thương, bàn tay to lớn của anh có chút mạnh, làm đau cô.

“Đau em” Cô nhăn mặt.

“Tại sao lại không báo với anh?” Giọng anh lúc này rất đáng sợ.

“Em...” Giọng cô nhỏ nhẹ, như chú thỏ con đang sợ hổ lớn ăn thịt “Anh đang công tác, nên em sợ làm phiền anh.”

Mặt anh đành lại “Còn lúc anh đã công tác về sao lại không nói?”

Cô cười gượng gạo “Lúc anh về vết thương em đã lành.”

“Có phải nếu anh không nói, em cũng sẽ im lặng bỏ qua chuyện này đúng không?” Anh đang chất vấn cô sao? Chuyện đã qua sao lại không cho nó qua luôn đi.

Hàn Ân cô chỉ biết cụp mi mắt, cúi đầu im lặng.

Rồi vòng tay to lớn, kéo cô lại. Anh ôm cô. Cô bị lực đẩy áp má vào vòm ngực rắn chắc, mùi hương của đàn ông quanh quẩn bên mũi cô.

Đây không phải là lần đầu anh ôm cô, nhưng lần này rất chặt. “Anh Tiểu Bạch...”

“Tiểu Ân, sau này có chuyện gì cũng đừng giấu anh. Nếu em còn xem trọng anh, thì hãy nói cho anh biết những chuyện em không vui hay đại loại như hôm nay.” Bạch Phí Ưu thò thề, anh vẫn còn đang sợ hãi. Lúc nhìn đến vết thương của cô, lòng anh đau nhói không nguôi. Hứa với lòng, anh sẽ chăm sóc tốt cho cô thay mẹ cô, thế mà lại dễ cô bị người khác bắt nạt.

Hàn Ân cảm động, anh lo lắng cho cô như thế mà cô vẫn hồn nhiên với anh. Bàn tay đang đặt trên lưng cô, vẫn còn run rẩy. Lúc này, lòng cô ấm áp lạ thường.

Cô ước thời gian dừng trôi, sự ấm áp từ anh làm cô rất dễ chịu.

“Em hứa. Nên anh Tiểu Bạch cũng phải hứa, đừng làm những chuyện mất mặt như sáng nay. Em quên chuyện họ đã bắt nạt em rồi.” Đúng là mất mặt thật mà, phải để một đám người luống tuổi cúi đầu xin lỗi mình, làm sao không tổn thọ cho được.

Bạch Phí Ưu vỗ vỗ lưng cô “Anh hứa.”

Đó là cái ôm khác lạ nhất anh từng ôm cô. Nói sao nhỉ, có phải như sợ mất cô không?

Cô không dám hỏi rằng: “Bạch Phí Ưu, trong lòng anh, trong trái tim anh từng có xem em như người con gái để anh yêu không?”

Trả lời cô là sự tĩnh mịch của đêm khuya. Nhìn bông hoa bị ngạn cũng héo úa trong chiếc ly thủy tinh trên bàn học.

Khi sau này cô hồi tưởng lại, thời gian thật vô tình. Thấm thoát kéo cô bỏ lỡ tình yêu đầu đời...

Hết chương 8

Bạn đang đọc truyện *Tình Đầu Dành Hết Cho Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Chương 9: Đôi mắt

Hàn Ân búi tóc cao, thay bộ quần áo đơn giản bằng bộ đồng phục xanh da trời, ôm sát thân thể, dù thân hình cô không được quyến rũ, nhưng cũng đáng để con trai phải quay mặt lại nhìn. Mặt chỉ tô thêm son môi cho khuôn mặt thêm sức sống. Đi đôi guốc năm phần, thêm chiếc khăn trắng buộc thành nơ nhỏ trước cổ.

Cô xoay nhìn mấy vòng trước gương trong phòng vệ sinh nữ: Tạm ổn!

Bước vội về thang máy bấm tầng 17, bên thang máy dành cho khách hàng.

Ninh Liên có lần đã bảo cô như thế này: “Nếu chị không bỏ bỏ đồng phục với mái tóc được búi cao, em cứ tưởng chị còn là học sinh cấp ba. Ngày đầu vừa mới gặp, em không tin nổi chị là cấp trên của mình!”

An Vy Vy và Tôn Dư vào sau cũng cùng cách nhìn nhận như Ninh Liên.

Vì dáng người nhỏ con, Hàn Ân cô luôn bị xem là học sinh cấp ba. Có lần, cô đi lòng vòng các cửa hàng trên đường phố, liền bị hai ba cô cậu đang học đại học kéo lại. Họ luyên thuyên về trường đại học ngành du lịch, mời kéo cô hãy suy nghĩ đến trường họ khi tốt nghiệp cấp ba. Cô nói khan cả họng mà bọn họ lại chẳng tin cô đã 24 tuổi. Cô bực mình mới lấy trong túi sách mình chứng minh thư đưa cho bọn họ xem, họ mới chịu cho cô đi.

Suốt mấy ngày nay cô rất buồn, bộ phận chăm sóc khách hàng của cô chỉ vồn vện có tám người. Ấy vậy mà An Vy Vy, Ninh Liên, Tôn Dư bỏ cô đi du lịch. Không phải cô không muốn nghỉ đi chung với cả ba người, mà vì một bộ phận chỉ cho phép ba người một lần nghỉ thôi nha. Nên cô buồn rầu ngồi trong văn phòng mấy ngày trời.

Ting, tiếng thang máy báo đã tầng 17. Cô đi thẳng đến phòng 308, đó là phòng của Bạch Phí Ưu.

Cô hít thở thật đều, đầu gần hai phút hơn. Trong lòng luôn trấn an bản thân: “Cố lên Hàn Ân, mày làm được. Cứ như hôm qua mày tập dợt rồi đấy!!!”

Trong phòng, Bạch Phí Ưu đang ngồi trên chiếc sofa, đọc báo sáng. Anh biết hôm nay Hàn Ân đến vì hôm qua giám đốc Chu đã báo cho anh.

Anh đứng trước gương phòng vệ sinh suốt nửa tiếng đồng hồ, cố gắng tỏ ra khuôn mặt lạnh lùng nhất có thể. Thật ra, trong lòng anh đang vui sướng ngập trời. Đúng là kế hoạch của anh rất tốt và giám đốc Chu diễn rất giỏi.

Anh phải kéo cô gần mình thêm chút nữa, nếu không một tháng này anh không chịu nổi cứ mãi ngắm nhìn cô từ xa. Chỉ là hai tuần lễ, anh cũng sẽ mãn nguyện.

Thêm cả Trương Trực Nam bảo rất hứng thú với cô, rồi cả việc kêu cô làm trợ lý cho cậu ta. Chuyện này còn khuya anh mới đồng ý!

Cốc, cốc!

“Xin chào Bạch tiên sinh, tôi là Hàn Ân.”

Anh vội chạy ra cửa phòng. Sau đó nhìn trước sau mình, thấy tất cả đã ổn mới mở cửa.

Trước mặt anh là bóng dáng nhỏ nhắn, thua anh hơn một cái đầu. Khuôn mặt non nót vẫn vậy, chỉ khác là cô trang điểm lên thôi. Vì Tiểu Ân khi xưa của anh, chưa bao giờ dùng đến phấn son. Mà anh biết chứ, bây giờ công việc nào cũng chú trọng ngoại hình.

“Chào Bạch tiên sinh, từ hôm nay làm phiền ngài nhiều.” Hàn Ân nở nụ cười tiêu chuẩn thân thiện.

“Ừ.” Anh lạnh nhạt đáp.

Anh bước đến căn phòng nhỏ dành cho khách, mở cửa: “Trong thời gian này cô cứ ở đây.”

“Vâng.” Hàn Ân gật đầu, kéo chiếc vali cao đến đầu gối mình vào phòng. Khá nặng nha. Đồ dùng cô ôm bỏ hết vào mà.

Đang kéo chiếc vali, bỗng dưng bị giật mất. Hàn Ân mở to mắt nhìn Bạch Phí Ưu đã nhẹ nhàng nâng chiếc vali đi thẳng vào phòng dành cho cô.

Hàn Ân bước theo, giọng nói lí nhí: “Cảm ơn ngài, Bạch tiên sinh.”

Anh không nói gì. Nhưng Hàn Ân rất vui.

Cô dọn dẹp lại chiếc phòng nhỏ dành cho mình. Đây là phòng của Crow, còn bây giờ sẽ là dành cho cô. Chỉ có quần áo, đồ dùng cá nhân, vài cuốn sách và... con gấu bông màu hồng, của anh tặng. Cô đã gìn giữ nó rất kỹ, chỉ có ngả màu theo năm tháng, còn lại nó chưa bị gì khác.

Lúc cô đi ra, vừa lúc thấy anh đang kéo chiếc caravat vào cổ. Rồi sau đó là khoác thêm chiếc áo vest ở ngoài. Anh muốn đi ra khỏi đây sao?

Bạch Phí Ưu ngược nhìn thấy cô đứng nhìn mình, không nói câu nào.

“Tôi ra ngoài chút việc, cô cứ làm công việc của mình. Hai giờ trưa tôi sẽ về.”

Anh phui chiếc áo cho ngay thẳng nếp, cầm túi xách rồi rời bước khỏi phòng.

Hàn Ân cứ nhìn bóng anh khuất sau cánh cửa. Cô có nên vui mừng không? Cô đã nói được với anh tận năm câu!

Hàn Ân sắp xếp lại các đồ đạc ở ngoài phòng đã xong, còn phòng anh thôi cô không dám vào.

Ngược lên nhìn đồng hồ đã 11 giờ trưa. Bụng cô cũng đói cồn cào. Thế là, cô đi xuống căn-tin khách sạn ở tầng 4. Dự định sẽ ăn thật no, rồi trở về phòng làm công việc tiếp.

Đúng là xui xẻo! Ăn cũng không được ngon.

Trước mắt cô là không ai khác, Trương Trực Nam. Anh rất thoải mái, còn nhìn cô với nụ cười ngạo mạn. Chân dài gác thẳng lên chiếc bàn dành cho 8 người ăn. Phong thái đúng kiểu đòi nợ, đó là theo cách suy nghĩ của cô.

Xung quanh cũng đang nhìn ngó cô, làm cô chẳng nuốt nổi cơm, dù bụng cô vẫn chưa được ăn no.

Những người lâu năm trong công ty sẽ biết mặt tổng giám đốc khách sạn Quý Bắc Đình là ai, còn lại là mù tịt, chỉ phát hoạ được khuôn mặt tổng giám đốc mình qua trí tưởng tượng phong phú.

Thế nên nguyên căn-tin người cũ người mới xi xầm với nhau, chưa đầy ba phút, họ đã biết vị tổng giám đốc cao quý mình đang ngồi ung dung thoải mái gác chân trên bàn kia. Cùng ở đó là cô gái nhân viên vào khách sạn vừa được hơn một năm.

“Anh không thấy bọn họ đang nhìn tôi và anh sao?” Hàn Ân buông đũa, bực dọc nhìn Trương Trực Nam.

Trương Trực Nam liếc nhìn xung quanh, rồi thu mắt lại. Nhướn mày.

“Cô để tâm làm gì! Chuyện cô nên để tâm đến là chuyện hôm qua tôi nói với cô đi.”

“Tôi-không-đồng-ý!” Hàn Ân nhấn mạnh từng chữ.

Trương Trực Nam nhú mày: “Sao cô cứ chống đối tôi thế nhỉ? Không được một lần thuận theo tôi được sao?”

Hàn Ân lắc đầu: “Xin lỗi. Tôi nhận làm quản gia cho người khác rồi!”

Trố mắt kinh ngạc, Trương Trực Nam không nghĩ được ai có thể qua mặt được anh để kéo cô gái này về phía họ: “Là ai?”

“Anh biết để làm gì?”

“Để tôi xem ai có thể hơn tôi, mà cô có thể chấp nhận công việc dễ đến thế!” Anh dựa người sau chiếc ghế, khoanh tay lại nhìn Hàn Ân với đôi mắt không tin tưởng.

“Muốn biết?”

“Tất nhiên!”

“Bạch Phí Ưu.” Thấy thế nào? Hàn Ân mặt lạnh tanh.

“Thật?”

Hàn Ân gật đầu: “Không đùa!”

Rầm! Trương Trực Nam đập bàn. Hàn Ân cô giật mình hoảng sợ. Xung quanh cũng một phen hú vía. Tổng giám đốc đang giận cũng thật đáng sợ.

“Tốt!” Anh nói xong liền rời khỏi căn-tin.

Đứng một góc ngay quây lễ tân, Trương Trực Nam hằm hằm muốn phát hoả.

“Này! Anh đang ở đâu?”

Bạch Phí Ưu đang ngồi trong quán cà phê Sanfu cùng giám đốc Phương thị. Vừa bật máy đã nghe tiếng hét của Trương Trực Nam.

“Quán cà phê Sanfu.”

“Được anh ở đó cho tôi!” Trương Trực Nam cúp máy. Anh bước ra ngoài ngồi vào chiếc xe thể thao đồ anh yêu thích nhất chạy đi.

Quán cà phê Sanfu.

“Thật vất vả cho giám đốc Bạch. Kỳ nghỉ cũng phải làm việc.” Phương Phú Huê cười hỏi.

“Cũng vất vả cho giám đốc Phương đã lắng nghe tôi nói.” Bạch Phí Ưu bắt tay Phương Phú Huê. Họ vừa ký kết xong một hợp đồng.

Phương Phú Huê rất ưng Bạch Phí Ưu làm con rể ông. Tuổi trẻ, tài cao. Năm năm trước đã vực dậy được Bạch thị trên bờ phá sản thành tập đoàn hùng mạnh, thì Phương Phú Huê ông cũng phải nể. Phương Hạ Ngân, cô con gái rệu ông quả nhìn người không sai, chỉ điều Bạch Phí Ưu chưa nhìn nhận con gái ông.

“Chúc hợp đồng của chúng ta thành công.”

Bạch Phí Ưu cười, nhưng lòng anh không cười: “Vâng, tôi cũng mong như vậy.”

Anh không phải Bạch Phỉ Ưu năm năm trước cúi đầu trước Phương Phú Huệ nữa. Bây giờ, anh đã ngang hàng với ông. Thế nên, hợp đồng hôm nay chỉ là cái cớ để ông dò la tin tức về anh. Anh cũng biết rằng, Phương Hạ Ngân còn đang ở London và chưa buông tha anh. Bằng chứng đạo gần đây, cô phá rối điện thoại anh nhiều lần, đến nỗi anh phải thay sim mới.

Chào Phương Phú Huệ ra về. Bạch Phỉ Ưu ngồi đợi Trương Trực Nam.

Tầm 15 phút sau, đã thấy bóng chiếc xe thể thao đỏ của Trương Trực Nam đậu trước cửa quán. Bước vào với khuôn mặt đầy sát khí.

Hết chương 9

Bạn đang đọc truyện *Tình Đầu Dành Hết Cho Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Chương 10: Đau đớn dịu dàng

Bạch Phỉ Ưu nhìn đồng hồ đeo trên tay “Cậu đến trễ 15 phút 28 giây.”

Trương Trực Nam ngồi xuống ghế, đối diện Bạch Phỉ Ưu “Anh không tính thời gian tôi đi đến đây sao?”

“Từ lúc cậu cúp máy tôi đã tính thời gian rồi.” Bạch Phỉ Ưu nhắc tách trà ô long đen, uống một ngụm.

Trương Trực Nam nói không đùa là sắp phát điên với người đàn ông trước mặt mình. Nếu không phải đã quen biết Bạch Phỉ Ưu bốn năm, thì anh sẽ nghĩ anh ta luôn đối đầu với anh.

Trương Trực Nam chọn cho mình Cà phê Espresso, trả lại menu cho phục vụ.

Sau hai phút, phục vụ đã bung ra tách cà phê nâu phản phát mùi thơm. Bạch Phỉ Ưu chẳng quan tâm, anh mở chiếc laptop đem theo, xem xét lại chuyện công ty trong một tuần nay anh vắng mặt.

“Marvin, nói cho tôi biết, cô gái tên Hàn Ân đang làm quản gia cho anh đúng không?”

“Ừ.” Bạch Phỉ Ưu lạnh nhạt đáp.

“Marvin, anh biết tôi đề nghị Hàn Ân trước mà?!” Trương Trực Nam khó chịu với cách thờ ơ của Bạch Phỉ Ưu.

Bạch Phỉ Ưu nhún vai, tỏ vẻ vô tội “Cô ấy đến xin việc với tôi, trong khi đó tôi cũng cần một quản gia thế nên tôi đồng ý.”

“Mà suy ra cho cùng, nếu cô ấy chịu đồng ý lời đề nghị của cậu đã không đến gặp tôi. Đúng chứ?” Bạch Phỉ Ưu anh đang nói dối. Làm sao có thể nói rằng anh đã nhờ giám đốc Chu giúp đỡ. Mà mai mắn cho anh, giám đốc Chu lại không biết chuyện của Trương Trực Nam, nên kế hoạch anh thành công nữa. Phải nói là một mũi tên trúng hai con nọ.

Trương Trực Nam à một tiếng. Dễ dàng nhỉ? Cô gái đó không thích mình thật sao?

“Cậu đến đây chỉ để hỏi tôi sao?”

Uống một ngụm cà phê, Trương Trực Nam cảm thấy thoải mái hơn, anh xoa tay “Không! Vì lòng tự trọng của một thằng đàn ông bị từ chối mà không biết lí do.”

Hàn Ân cô có cách suy nghĩ riêng của mình, đúng là Trương Trực Nam anh không ép cô được. Cô gái này thật kì lạ, không giống như những cô gái anh đã gặp. Có phải cô là khắc tinh đời anh không?

Anh sẽ không đuổi việc cô. Anh không thể để việc tư lẫn vào việc công. Cô là nhân viên giỏi của công ty, anh không vì sự nhỏ mọn của mình mà đuổi nhân viên tận tâm vì khách sạn của mình được.

Đôi khi tính tình anh hay vội vã, nóng tính. Thật chất anh là vị tổng giám đốc liêm trực, thế nên anh đang cảm thán bản thân mình. Anh đúng là vị tổng giám đốc tốt!

Liếc nhìn Trương Trực Nam đổi sắc mặt từ xanh chuyển sang hồng hào, Bạch Phỉ Ưu biết anh cắn câu rồi, phì cười: “Mẹ cậu nói cậu còn trẻ con, quả không sai.”

Trương Trực Nam lườm Bạch Phỉ Ưu “Còn anh thì như ông cụ non.”

Rồi hai người bật cười.

“Marvin, tôi với anh quen nhau cũng bốn năm rồi. Lúc đầu cứ tưởng anh sợ phụ nữ hay chỉ yêu thích đàn ông. Thì ra là chim sẻ sợ cành cong” Trương Trục Nam châm biếm.

Bạch Phí Ưu nhếch miệng cười “Thế cậu cũng là chim sẻ sợ cành cong?!”

Trương Trục Nam khẳng định “Chỉ là chưa tìm được người phù hợp!”

Bạch Phí Ưu đóng laptop lại, ánh mắt đầy gọn sóng “Tôi cũng vậy!”

Hàn Ân ngược nhìn chiếc đồng hồ màu bạc treo trên tường, đã 1 giờ trưa. Còn một giờ nữa Bạch Phí Ưu mới về.

Cô đã thay bộ đồng phục khách sạn bằng chiếc áo sơ mi trắng và váy ôm sát, nhìn cô như nhân viên văn phòng bình thường.

Suốt hai giờ ở căn phòng tổng thống của Bạch Phí Ưu, cô đã quan sát kỹ từng chi tiết trong phòng. Rất đẹp!

Căn phòng trang trí phong cách châu Âu với gam màu trắng xám, đúng với phong cách dành cho đàn ông, nội thất trang trí đơn giản nhưng rất trang nhã.

Có thêm vài chậu kiểng làm cho màu sắc trong phòng không nhàm chán, trên tường treo vài tranh vẽ của các nghệ sĩ nổi tiếng. Mà cô thấy nổi bật nhất có lẽ là hình vẽ trên trần phòng, là bức hình vẽ các vị thần Hy Lạp rất sống động như thật.

Hàn Ân chưa từng phục vụ khách hàng phòng tổng thống bao giờ, nên rất thích thú được bước vào căn phòng này.

Căn phòng chia làm 4, từ cánh cửa đi vào sẽ là phòng khách, bên trái có chiếc phòng nhỏ là dành cho cô, còn bên phải là Bạch Phí Ưu, đó là căn phòng ngủ lớn, cô chưa được vào xem thử, còn lại là phòng bếp.

Đi thẳng phòng khách sẽ là chiếc cửa kính lớn, kéo rèm cửa có thể nhìn được toàn cảnh một góc thành phố S to lớn này.

Thế nên, một ngày ở căn phòng tổng thống giá lên đến ba con số.

Hàn Ân bước ra phòng khách, cô đến chiếc DVD, bật nhạc. Bạch Phí Ưu anh chưa về, nên cô còn một giờ để hưởng thụ một mình trong căn phòng tổng thống nha.

Tiếng nhạc vang lên, là bài Thinking Out Loud - Ed Sheeran. Giọng nam ca sĩ cất tiếng, âm trầm ngọt ngào. Bài hát kể về tình yêu đang đến độ chín muồi. Là lời thì thầm sâu lắng của chàng trai dành cho người mình yêu, giai điệu như ru vào giấc mộng tình tràn ngập hạnh phúc.

“...Khi đôi chân em không còn vững vàng như những tháng ngày son trẻ.

Và tôi già nua yếu ớt đến nỗi chẳng còn có thể dìu em bước đi.

Liệu đôi môi em có còn nhớ vị tình tôi ngọt ngào thuở ấy?

Đôi mắt huyền có cười rạng rỡ gò má xương xương?

Người yêu đầu ối, tôi sẽ yêu em cho đến 70 tuổi...

Trái tim này vẫn thổn thức cuồng si như khi đôi mươi...”

Hàn Ân nghe chua xót trong lòng. Bản tình ca làm hàng triệu trái tim yêu thích, rung động. Còn đối với cô đây là bản tình ca buồn.

Cô ngồi trên chiếc ghế sofa lớn, co ro ôm đôi chân cuộn tròn lại. Tiếng hát cứ vang mãi, cô cũng theo lời bài hát vang.

Khi cả Bạch Phí Ưu mở cửa Hàn Ân cũng không hay. Giọng hát trong trẻo của Hàn Ân làm tim Bạch Phí Ưu loạn nhịp.

Hàn Ân nhập tâm theo lời bài hát, cô xoay người lại nhìn cánh cửa, bất gặp Bạch Phí Ưu đang nhìn mình im lặng. Cô hoảng hốt vội tắt DVD mà ánh mắt cứ nhìn Bạch Phí Ưu không chớp. Bàn tay cô cứ loạn choạng tìm công tắc.

Bạch Phí Ưu bước lại chỗ cô, Hàn Ân càng cứng ngắt người. Bàn tay cô đã dừng.

Tiếng hát Ed Sheeran cứ vang mãi:

“...Người yêu hồi

Xin yêu tôi bằng vòng tay nồng nàn êm ái

...Còn riêng tôi, tôi yêu em trọn vẹn từng phút giây...

Và tôi chỉ muốn thật lòng thổ lộ như vậy thôi...”

Bạch Phí Ưu khuôn mặt sa sầm đi ngang Hàn Ân, đến chiếc DVD tắt máy. Cô vẫn đứng đó mắt to tròn nhìn anh, có nét sợ hãi.

“Tôi không thích âm nhạc.” Anh buông miệng nói, nhìn ánh mắt cô, có lẽ anh đã làm cô sợ.

“Tôi xin lỗi... ngài dùng trưa không ạ?” Hàn Ân vội lấy chiếc áo khoác từ tay Bạch Phí Ưu đưa.

“Tôi đã dùng ở ngoài, cô cứ tự nhiên. 6 giờ chiều tôi có việc, cô chuẩn bị đi.”

Bạch Phí Ưu tháo caravat ra, tháo cả hai chiếc nút trên cổ cho thoải mái.

Hàn Ân không hiểu liền chớp mắt “Vâng?”

Bạch Phí Ưu nói như ra lệnh: “Tối nay cô cùng tôi đến Kha Nguyệt Lâu bàn công chuyện.”

“Tôi? Cùng ngài?” Hàn Ân tim đang đập thình thịch, cô nghĩ mình làm quản gia cho anh là các công việc xung quanh trong phòng thôi.

Bạch Phí Ưu vội đốt một điếu thuốc “Ừ.” Anh đứng trước cửa kính phòng khách.

“Thật chất là một bữa tiệc.”

Hàn Ân đã hiểu “Vâng.”

Cô không biết anh biết hút thuốc bao giờ, lúc trước anh chưa từng đụng đến nó, lí do là vì cô ghét khói thuốc. Đúng là thời gian làm cho người ta thay đổi.

4 giờ 30 chiều.

Hàn Ân cô chẳng biết bữa tiệc như thế nào, nên bận chiếc đầm sơ mi trắng tay dài, cổ trụ, ôm eo. Tóc thẳng đen bóng bĩnh. Thêm đôi giày cao năm phân. Nhìn cô đơn giản, cô thích phong cách như thế này.

Mở cánh cửa phòng mình, Hàn Ân thấy Bạch Phí Ưu đã ngồi trên ghế sofa từ lúc nào.

Chiếc áo sơ mi trắng cùng quần âu đen thối cũng làm nổi bật thân hình 1m80 của anh. Anh nhìn thấy cô, nhướn mày đẹp. Liền vớ lấy áo vest rồi bước đi, cô cũng bước theo sau lưng anh.

Không ai nói ai một câu.

Hôm nay anh tự lái xe, cô ngồi ghế phụ. Sự im lặng hai người trở nên ngọt ngào.

Cô nhìn đường phố thành phố S này qua cánh cửa xe, tập nập đông vui. Cô không biết mình đã đi những con đường này biết bao nhiêu lần, lúc nào cũng bước một mình, hình thành nên một thói quen khó bỏ suốt mấy năm trời. Cô xuất phát từ ngã tư, bước đi từng bước, đếm những chiếc gạch ô vuông. Tối quán ăn Cây Đỗ sẽ là bảy trăm bốn mươi chín ô, hay tới cửa hàng trà sữa cô hay dừng vào mua sẽ là chín trăm chín mươi chín ô.

Đúng, chính là chín trăm chín mươi chín ô. Cô muốn đếm đến số một vạn, lại thôi. Quán trà sữa hương vị dâu mà anh luôn mua khi cô muốn uống.

Xe Bạch Phí Ưu dừng trước Designer Emslay. Cái tên Emslay này cô đọc được trên báo thời trang, anh vào đây làm gì?

“Cô tính ngồi trong xe luôn sao?” Bạch Phí Ưu đứng nhìn Hàn Ân còn ngồi trong xe.

Hàn Ân bối rối mở cửa xe bước đi theo Bạch Phí Ưu vào cửa hàng.

“Ồi, Marvin! Lâu quá mới đến thăm tôi đây.” Emslay là cô gái người Nhật, mái tóc nhuộm tím, ăn bận khá thoải mái, bước đến ôm Bạch Phí Ưu.

Bây giờ Hàn Ân mới nhìn được Emslay thật ngoài đời. Cô luôn được An Vy Vy cho xem báo tuần san thời trang Miracel nên cũng biết đến Emslay. Nhà thiết kế trẻ đang nổi danh ở L.A với những bộ cánh thời thượng sang trọng.

“Tôi hơi bận. Nếu có dịp về Nhật Bản tôi sẽ đãi cô Kaiseki.” Bạch Phí Ưu luôn phóng khoáng với bạn bè.

Bạch Phí Ưu nhìn đồng hồ, đã 5 giờ.

“Emslay tôi không có nhiều thời gian, nhờ cô vậy!”

Emslay nháy mắt “Yên tâm.” Rồi cô nhìn cô gái sau lưng Bạch Phí Ưu. Nhìn trên rồi nhìn dưới, khiến Hàn Ân ngượng ngùng.

Emslay nắm tay Hàn Ân, kéo cô vào phòng. Bảo Bạch Phí Ưu ngồi chờ.

Chương 11: Chương 11: Lời nói dối ngọt ngào

Chương 11: Lời nói dối ngọt ngào

Trương Trục Nam nhìn đã gần sáu giờ. Buổi tiệc cũng sắp bắt đầu. Bạch Phí Ưu chưa tới.

Hôm nay là mừng mười năm thành lập của công ty Trần Phú. Anh và Bạch Phí Ưu là đối tác làm ăn, nên cũng được mời dự tiệc cũng là lẽ thường tình.

Anh đứng một góc quầy rượu. Lướt nhìn hết các vị khách có mặt ở Kha Nguyệt Lâu, toàn là dân có máu mặt, dẫn theo con mình. Chắc là muốn có sự liên kết làm ăn lâu dài.

Một đám con gái ăn tùm năm tùm ba nhìn đến chàng này đến chàng khác xì xầm khen chê. Hừm, sao giờ Trương Trục Nam anh nhìn chường mắt thế nhỉ? Lúc trước anh rất thích thú lại chào làm quen mà.

“Hi.” Cô gái có mái tóc xoăn dài, trang điểm kỹ, cầm ly rượu bước đến làm quen.

Trương Trục Nam nhìn, là cup C. “Hi, em.” Anh nở nụ cười mỉm thôi cũng làm tim bao cô gái phải đập nhanh, tan chảy.

Đừng bảo tụi con trai anh nhìn cô gái nào đầu tiên cũng là vòng một, vì đơn giản chỉ để biết họ có thật sự là nữ hay không thôi. Thế nên vòng một trước, rồi đến dáng người, sau đó là mặt. Trương Trục Nam luôn tuyển chọn bạn gái theo kiểu như thế, vì anh chỉ chọn là bạn gái chứ không phải người để anh yêu.

Nếu là yêu, anh luôn để thuận theo tự nhiên, theo con tim mách bảo.

“Em là Lư Khải Nhan, còn anh?” Cô gái cười e lệ. Khi bước vào đây, cô đã nhìn trúng anh chàng này. Trên người toả ra phong thái rất khác đàn ông xung quanh.

Trương Trục Nam nâng ly rượu với cô gái: “Anh là Trương Trục Nam, hân hạnh làm quen với người đẹp như em.”

Lư Khải Nhan trở mặt: “Anh là tổng giám đốc khách sạn Quý Bắc Đình?”

Anh ồ một tiếng: “Không ngờ cũng có người biết đến Trương Trục Nam anh.”

Lư Khải Nhan như trúng được vàng, phấn khích càng nhân đôi, nhưng cô lại tỏ ra ngại ngùng, giấu đi niềm hân hoan toan tính trong đầu: “Không! Anh rất nổi tiếng, chỉ có điều rất ịch ai biết được khuôn mặt thật của anh. Nên...”

Trương Trục Nam gật đầu nhẹ, như đã hiểu. Anh nhìn vào ánh mắt cô nàng, làm sao không biết được cô đang nghĩ gì. Ánh mắt sáng ngời kia cũng như các cô bạn gái cũ của anh thôi.

Đối với các cô gái, sự nghiệp người đàn ông để ý đi đầu, đến khuôn mặt vóc dáng, sau đó là sự mạnh mẽ trên giường. Trương Trục Nam quá quen với loại con gái tỏ vẻ ra không biết gì, luôn nhu mì, thực nữ. Thật sự trong thâm tâm họ là hồ ly chín đuôi.

“Không sao.” Trương Trục Nam cười càng rực rỡ. Đùa bỡn một chút cho vui vậy.

Tiếng ồn ào từ cổng Kha Nguyệt Lâu. Bước vào là bóng dáng người đàn ông cao ngạo, trên người là bộ comple màu đen huyền, toả ra phong thái cao quý hơn người. Kế bên là bóng hồng nhỏ nhắn, nhưng chưa từng lép vế. Đôi mắt đen láy, thơ ngây.

Là Bạch Phí Ưu và Hàn Ân.

Trương Trục Nam kinh ngạc nhìn Hàn Ân.

Khoác bỏ bộ đồng phục cứng ngắt kia, cô bận cho mình chiếc váy trễ vai xinh đẹp, được kết hoa xuyên chỉ nhỏ, màu trắng cầu kỳ. Bộ váy bằng lụa màu tím than, kẻ thành nhiều lớp mỏng manh, càng làm thân hình cô mờ ảo dưới làn lụa.

Mái tóc được uốn dọn sóng, kết lại thành vòng hoa. Khuôn mặt trang điểm nhẹ nhàng, thanh thoát. Cô có khác gì cô công chúa nhỏ của bữa tiệc đêm nay.

Trương Trữc Nam hoàn toàn bất ngờ nét đẹp chết người từ cô. Anh chép miệng, đúng là người đẹp vì lụa!

Nhưng cứ nhìn Hàn Ân, anh lại bị cuốn hút, nét đẹp thủy mị này lại hợp với cô hơn, trừ giọng nói ngọt ngào kia luôn nói với anh chẳng dịu dàng một lần. Chẳng hiểu sao, đôi chân anh lại bước đi đến chỗ cô, bỏ mặc cô gái còn đang đứng cạnh anh.

Lưu Khả Nhân ngó người khi Trương Trữc Nam đi thẳng lại cổng Kha Nguyệt Lâu, bỏ lại cô. Tự ái nghiêng răng, Lưu Khả Nhân giận dỗi bỏ đi.

Hàn Ân phải nở nụ cười đến nỗi đơ miệng. Nhiều người đến chào hỏi Bạch Phỉ Ưu, cô cũng phải gật đầu chào, mệt cả người.

Giám đốc Trần Phú bước lại Bạch Phỉ Ưu: “Chào tổng giám đốc Bạch, rất vui khi cậu đến đây.”

Bạch Phỉ Ưu bắt tay, cười nói: “Thật vinh hạnh cho Bạch Phỉ Ưu tôi. Chúc mừng ngài.”

“Tổng giám đốc Bạch quá khen.” Trần Phú liếc nhìn cô gái kế bên “Còn đây là...?”

Bạch Phỉ Ưu liền trả lời: “Là trợ lý tạm thời của tôi, tên Hàn Ân.”

Hàn Ân cúi đầu chào: “Chào tổng giám đốc Trần, chúc công ty ngài luôn phát triển vững mạnh.”

Trần Phú tươi cười không ngớt: “Cảm ơn tiểu thư Hàn, cô rất xinh đẹp.” Ông nhìn từ cánh cổng khách vào nhiều, nên chào hỏi qua loa rồi tiếp khách mới.

Hàn Ân choáng ngợp với trong sảnh Kha Nguyệt Lâu toàn là giới thượng lưu. Có cả cô diễn viên đang nổi Vu Ái, đằng xa kia là diva hàng đầu hiện nay Bát Na. Còn cả các chính trị gia ngày nào cũng lên báo, tivi mục kinh doanh.

Ánh đèn flash chớp nhảy liên tục. Cả những nhà báo cũng đã đông, đứng đợi ở sảnh hóng tin tức.

Công ty Trần thị năm nào cũng lọt vào top 10 công ty uy tín và lớn mạnh nhất thành phố S. Trần Phú là người tài của ngành công nghiệp điện tử. Công ty Trần Phú chính là kết quả niềm tự hào của ông, thế nên về sự nổi tiếng, không bàn cãi nhiều.

Hàn Ân cảm giác mình lúc này như cô lọ lem được biến phép màu bước vào cung điện uy nghi tráng lệ.

“Phỉ Ưu! Là anh rồi Phỉ Ưu.” Tiếng cô gái gọi tên Bạch Phỉ Ưu thân thiết, Hàn Ân không tò mò không được.

Cô như chết đứng. Từ trong đám đông bước ra là cô gái kiều diễm, dáng người nóng bỏng bạn chiếc váy ôm bó xẻ tà màu đỏ rực. Đôi mắt đen ánh vui mừng đang đến gần lại chỗ cô và Bạch Phỉ Ưu. Cô không lạ lắm gì với cô gái này, đó là thiên kim nhà họ Phương! Phương Hạ Ngân.

Bạch Phỉ Ưu biết trước điều này, nên anh không ngạc nhiên gì. Người phụ nữ này chưa chịu buông tha anh sao?

Bàn tay Bạch Phỉ Ưu tìm kiếm bàn tay Hàn Ân. Khi chạm được bàn tay cô, anh vội vàng nắm lấy, đan ngón tay vào nhau, như cặp tình nhân.

Hàn Ân kinh ngạc ngược nhìn Bạch Phỉ Ưu. Anh đang làm gì thế? Trái tim cô đang đập rất nhanh. Bàn tay ấm áp to lớn của anh làm cô cứng người.

Bạch Phỉ Ưu không nhìn Hàn Ân, ánh mắt anh nhìn cô gái đang đi tới đây. Anh nói nhỏ: “Giả vờ làm bạn gái tôi.”

Thì ra là giả vờ. Giả vờ nắm tay luôn đúng không? Hàn Ân cảm thấy đáng ghét nơi cổ họng, khó khăn nói: “Vâng.”

Phương Hạ Ngân vui mừng đi đến chỗ Bạch Phỉ Ưu đang đứng. Ánh mắt cô dừng lại nơi cô gái nhỏ nhắn kế bên anh, và rồi còn... cả bàn tay anh đang nắm lấy tay cô gái đấy. Chuyện này là sao?

Không lẽ, anh đã có người yêu rồi? Mà cô gái này... nhìn rất quen thuộc nhưng cô lại chẳng nhớ nổi là ai. Mà tóm lại, cô sẽ không chịu để ai đánh mất Bạch Phỉ Ưu của cô cả.

Nhìn đến Hàn Ân ốm yếu, Phương Hạ Ngân cười khinh miệt. Trừ khuôn mặt thơ ngây kia, chẳng có gì được hơn cô cả. Rồi cô cũng sẽ đẩy cô gái này rời khỏi người đàn ông của cô một cách nhanh chóng thôi.

Phương Hạ Ngân không chịu thua kém, nắm lấy cánh tay còn lại của anh nhõng nhẽo: “Bạch Phỉ Ưu. Sao anh đến mà không nói em?”

Bạch Phỉ Ưu cười lạnh: “Phương tiểu thư, tôi và cô không có thân thiết đến như vậy.” Rồi anh đẩy bàn tay cô khỏi người mình.

Hàn Ân cố gắng hít thở thật đều, miệng mấp mấp muốn nói. Rồi khi cô gái Phương Hạ Ngân cứ áp sát người vào Bạch Phỉ Ưu, cô khó chịu. Cô biết mình ghen.

“Phỉ Ưu, đây là...?” Hàn Ân lay bàn tay Bạch Phỉ Ưu, vờ cười.

Bàn tay nhỏ bé của Hàn Ân bấu chặt nắm ngón tay vào bàn tay anh. Nụ cười trên môi cô tươi đến nỗi đơ ra. Bàn tay còn lại của anh đặt lên bàn tay cô, dịu dàng như đang nâng niu vật báu.

“Là Phương tiểu thư. Thiên kim tiểu thư của Phương thị.”

Hàn Ân nở nụ cười ngọt ngào, đồng điệu nhỏ bên khoé môi hiện ra: “Chào Phương tiểu thư.”

Phương Hạ Ngân tỏ ra khinh thường: “Chào cô, không biết cô là ai nhỉ? Tôi chưa từng gặp cô bao giờ?”

“Cô chỉ cần biết tôi là bạn gái của Bạch Phí Ưu là được!” Hàn Ân nhìn Bạch Phí Ưu cười tít mắt, mà giọng nói trong trẻo của cô lại sất bén.

Phương Hạ Ngân không tin, đôi mắt nhìn Bạch Phí Ưu với mong mỏi: “Thật không? Phí Ưu anh nói đi?”

Anh không nhìn Phương Hạ Ngân. Anh nhìn Hàn Ân. Ánh mắt đắm say nhìn cô, mới hạ giọng nói: “Ừ. Cô ấy là bạn gái tôi.”

Hàn Ân xiu nữa không thở nổi, khi khuôn mặt Bạch Phí Ưu gần cô trong gang tấc. Anh diễn rất đạt. Ánh mắt anh rất có hồn, cô chút nữa thôi lại chìm đắm trong đôi mắt hẹp ấy.

“Em không tin! Em không tin đâu. Anh nói dối. Bạch Phí Ưu anh nói dối. Anh ghét em theo đuổi nên mới nói dối đúng không?” Phương Hạ Ngân chẳng thèm để ý để hình tượng thiên kim của mình nữa. Cô nắm lấy bàn tay Bạch Phí Ưu không buông.

Tất cả đám đông được một phen xem kịch ngẩn. Thiên kim đại tiểu thư nhà họ Phương đang van nài xin tình yêu từ người đàn ông. Hay là Bạch Phí Ưu, ông hoàng của Niên Hoàng Thượng Đình đã có người yêu? Nhà báo liền không để phòng thời cơ, cứ cầm máy ảnh chụp liên tục.

“Phương tiểu thư xin giữ tự trọng.” Bạch Phí Ưu khó chịu với các máy ảnh cứ liên tiếp nhắm vào mình. Anh liền nắm tay Hàn Ân rời khỏi đám đông.

Hàn Ân cũng hốt hoảng việc đang xảy ra. Bàn tay anh nắm chặt tay cô, giọng anh đầy sức hút: “Không ổn rồi. Rời khỏi đây thôi.”

“Vâng.” Hàn Ân lấy chiếc ví cầm theo, che nửa khuôn mặt mình lướt qua đám phóng viên, báo ảnh.

Bộ phim ba người, hai người đã bỏ đi. Còn lại Phương Hạ Ngân đứng nhìn bóng dáng Bạch Phí Ưu và cô gái kinh tởm đó. Cô nghiêng rặng, đôi mắt đầy thù hận.

“Các người làm gì vậy? Cắt hết máy ảnh cho tôi! Có tin ngày mai tòa soạn các người đóng cửa hết không?” Phương Hạ Ngân giận dữ hét lớn.

Trương Trực Nam nãy giờ đứng cách xa xem kịch. Khá hay, khá chân thật! Anh uống một hớp ly rượu whisky màu xanh lấp lánh. Trong đầu suy nghĩ, Bạch Phí Ưu và Hàn Ân có thật sự chỉ là người lạ?

Hết chương 11

Bạn đang đọc truyện *Tình Đầu Dành Hết Cho Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Chương 12: Chuyện cũ

Chương 12: Chuyện cũ

Trên đường về lại Quý Bắc Đình.

Hàn Ân và Bạch Phí Ưu vẫn không nói câu nào.

Họ cứ thế im lặng, lướt bao nhiêu con đường đêm, lướt bao nhiêu đèn đỏ. Hàn Ân lúc đầu còn sợ sệt, sợ bị cảnh sát giao thông bắt vì tội vượt đèn đỏ. Nhưng vượt mãi chẳng thấy bóng dáng một chiến sĩ công an nào, nên cô cũng chẳng thêm đề ý nữa.

Cảnh đường đêm ở thành phố S không nhộn nhịp, chỉ còn sót lại những toà nhà ánh đèn nhưng chẳng còn người ở lại.

Thành phố vẫn thế, đi loay hoay rồi vẫn nhìn thấy nhau.

Chỉ khác một điều, lòng người thay đổi rồi, ánh mắt cũng thay đổi rồi, chỉ còn niềm xót xa là thật.

Hàn Ân cô đã rất lâu rồi mới thấy phố xá đêm thế này. Những năm này, cô chăm chỉ làm việc như cái máy. Sáng làm, tăng ca đến tối mới về. Vì thật sự về cũng chỉ có bốn bức tường chào đón cô. Cô cũng đã quá lâu để ăn bận, trang điểm xinh đẹp, chăm chú mình hơn như hôm nay.

Lúc cô đứng trước gương ở Designer Emslay nhìn mình thật xinh đẹp, chiếc váy mắc tiền được đặt lên người cô làm cô bối rối. Được bước cùng Bạch Phí Ưu là giấc mơ đời cô, được anh nắm tay, được anh bảo là bạn gái dù giả vờ, lòng cô vẫn vui đôi chút.

Hàn Ân suy nghĩ rất lâu, quyết định mở lời: “Xin lỗi ngài...”

“Vì chuyện gì?” Bạch Phí Ưu liếc nhìn.

“Chuyện ở Kha Nguyệt Lâu. Tôi sợ...” Hàn Ân đáp ứng.

Bạch Phí Ưu cắt lời: “Không phải lỗi do cô.”

Hàn Ân: “...”

Anh lái vào con đường Châu Nhân, rất quen thuộc. Hàn Ân cũng biết con đường này. Cô ngó nhìn cảnh thân quen này, con đường này cô đi đến nỗi biết bao nhiêu cây được trồng trên vỉa hè. Tổng cộng đến 62 cây.

Anh dừng xe trước quán mà suốt đời này có lẽ anh sẽ không quên được. Đó là quán trà sữa lúc trước anh thường mua cho cô uống.

Ánh đèn quán chớp nháy, trang trí tường màu vàng nổi bật. Có dán nhiều sticker dễ thương, tên Bubble Rainbow.

“Cô thấy quen không?” Giọng Bạch Phí Ưu đầy mỉa mai.

Hàn Ân: “Quen...” rất rất quen!

“Muốn uống không?”

“Vâng...” Hàn Ân nói nhỏ.

“Vẫn giữ hương vị cũ?” Bạch Phí Ưu đã bước ra xe.

Hàn Ân gật đầu. Anh vẫn nhớ vị dâu cô thường hay uống sao? Thật ngạc nhiên.

Bạch Phí Ưu xuống xe, Hàn Ân liền mở cửa bước ra, anh đã chặn cánh cửa, đóng lại: “Ồ trong xe, tôi đi mua.”

“Nhưng...” làm sao cô bắt anh mua được nữa, trong khi cô và anh không còn như xưa. Nếu còn quan hệ, chắc chủ và người làm.

“Trời đêm, rất dễ gặp người xấu!” Anh buông đại câu nói.

Hàn Ân đành yên vị ngồi trong xe đợi Bạch Phí Ưu.

Cô nhìn bóng dáng anh đang chọn trà sữa, nói gì đó cùng nhân viên bán hàng. Cô nhớ anh Tiểu Bạch vô cùng, người con trai đầu tiên đi vào trái tim cô.

Anh đang đứng cách xa cô chưa được mười bước chân, mà cô cảm giác xa như cả đời. Người con trai năm đó đã thành người đàn ông thành đạt, có địa vị trong xã hội. Còn cô có gì? Không có gì cả.

Cô cười chua xót.

Năm phút sau anh trở về xe trong tay một ly trà sữa vị dâu. Cô nhận lấy từ tay anh: “Cám ơn anh.”

Cô uống một ngụm. Vị ngọt trong cổ họng từ xuống dưới thân người cô, kèm theo có vị chua. Lòng cô cũng đang trong tình trạng chua ngọt lẫn lộn.

“Anh không uống sao?”

“Tôi ghét ngọt!” Anh lại vượt đèn đỏ.

Hàn Ân biết anh ghét ngọt, cô biết câu trả lời trước khi anh nói.

Vì từ lúc quen biết anh, cô chưa từng thấy anh ăn đồ ngọt. Nếu có chắc là do cô ép ăn. Không phải tất cả đồ ăn ngọt anh sẽ không đụng tới, chỉ là món nào có vị ngọt duy nhất anh sẽ không ăn. Mà đã có lần cô ép anh ăn hết một chiếc bánh gato...

Anh ăn như mặt lại nhăn nhó, nhìn rất buồn cười. Cô lúc đó rất vui mừng, đó là thành quả của cô học lớp nữ công gia chánh ở trường. Anh ăn xong, liền tu hết một chai nước suối.

Anh cực khổ ăn bánh cô làm như thế, làm cô chột buồn, thấy mình thật vô lương tâm. Cô xin lỗi anh, anh cũng chỉ cười rồi xoa đầu cô. Từ lúc đó, cô đã không ép anh làm những thứ anh không thích nữa...

Hàn Ân trần trọc mãi không ngủ được.

Hàn Ân nhìn đến chiếc váy treo ở tủ đồ. Chiếc váy tím than xinh đẹp đót kết hoa xuyên chi nhỏ nhỏ xinh xinh. Emslay bảo cô chưa đem chiếc váy này ra trình diễn bao giờ, nó không phải là bộ váy tâm đắc nhất của cô, nhưng là bộ váy cô hoàn thiện mà không chỉnh sửa lại lần nào và kén người mặc. Mà Hàn Ân là ngoại lệ.

Khi cô bận chiếc váy vào, Enslay chỉ có thể thốt từ “Tuyệt vời!”, làm Hàn Ân rất đắc chí.

Trong lúc trang điểm, Enslay nói rất nhiều về Nhật Bản, nơi cô sinh ra. Kể về sự nghiệp khi bắt đầu ở L.A, sự thành công, thất bại.

Kể về lần gặp gỡ Bạch Phí Ưu ở quán bar FERIA. Anh và cô uống hết bốn chai whisky, chỉ uống và nói chuyện chưa đến sáu câu. Lúc đó bộ sưu tập của cô bị ăn cắp cô lại chẳng nổi tiếng bằng người lấy ý tưởng mình nên đành im lặng, còn anh thì cô lại không biết, cũng sẽ không hỏi. Cứ thế gặp nhau là uống, uống và uống.

Enslay đùa: “Nhờ anh ta mà tôi bây giờ có thể uống đua với khách hàng rất giỏi.”

Lúc Hàn Ân cô bước ra từ phòng trang điểm, Bạch Phí Ưu ngỡ ngàng. Sau đó hai giây anh thu ánh nhìn của mình lại. Anh xoay người qua nói gì đó với Enslay, rồi bước ra xe.

Cô có huyệt hắc, chắc có lẽ cô không đủ đẹp để anh phải nhìn lâu. Cô không đẹp bằng những cô gái xoay quanh anh mỗi ngày.

Khi đã đi được một đoạn, anh mới lên tiếng: “Rất đẹp!”

Hàn Ân mơ màng tỉnh lại: “Hả? Ngài nói sao?”

“Cô rất đẹp!” Bạch Phí Ưu bình thản lên tiếng.

“...Cám ơn ngài. Ngài hôm nay cũng rất lịch lãm.” Hàn Ân buồn. Giọng nói anh nghe như đó chỉ là lời khen suông.

Khi một người con gái khoác lên mình bộ cánh đẹp nhất, ngược lại chỉ được nghe lời khen không thật lòng từ người đàn ông mình yêu thì cũng đâu vui về gì.

Hàn Ân mệt mỏi vì suy nghĩ nhiều. Cô chìm dần vào giấc ngủ sâu.

Ở ngoài phòng khách vẫn có bóng dáng người đàn ông ngồi trên ghế sofa, ánh mắt nhìn về cánh cửa phòng phụ. Trầm ngâm, cô đơn.

Hôm sau cả các bộ phận ở khách sạn Quý Bắc Đình ồn ào hẳn lên.

Một: Bạch Phí Ưu chính là cổ đông lớn của khách sạn Quý Bắc Đình.

Hai: Hàn Ân bên bộ phận chăm sóc khách hàng trở thành quản gia của Bạch Phí Ưu trong thời gian anh ở đây. Đáng lẽ cái chức vụ đó phải là của giám đốc Thanh Hà bên bộ phận tiêu thụ.

Ba: trên weibo mạng xã hội lớn nhất đăng bức hình Bạch Phí Ưu nắm tay một cô gái lạ bước khỏi Kha Nguyệt Lâu, trong ánh đèn flash vây quanh.

Thêm cả vụ thiên kim họ Phương mất mặt trước đám đông vì bị Bạch Phí Ưu từ chối tình cảm. Dù không đăng lên báo, nhưng sức mạnh của netizen lớn hơn nhiều. Cứ thế trong một ngày trở thành trung tâm của sự bàn tán.

Điện thoại Hàn Ân thông báo liên tục. Là của An Vy Vy, Ninh Liên và Tôn Dư.

Ninh Liên: Chị yêu, tính giấu tụi em đến bao giờ?

Hàn Ân: Chị không hiểu?

Tôn Dư: Em nhận được tin tức bên bộ phận lễ tân rồi. Chị đang làm quản gia cho Bạch nam thần đúng không?

Hàn Ân: Ừm... không phải chị giấu, mà chỉ là đợi các em về rồi mới nói thôi.

An Vy Vy gửi một bức ảnh. Chính là bức ảnh sáng giờ trên weibo đang bàn tán. Bạch Phí Ưu nắm tay một cô gái che mặt bằng chiếc ví cầm tay.

An Vy Vy: Rất giống chị nha.

Hàn Ân: Không phải chị.

...

Hàn Ân nói dối. Cô còn hoang mang hơn cả ba người đang đi du lịch kia. Cô sợ ảnh hưởng đến danh tiếng anh. Dù sao chuyện hôm qua, cũng chỉ là giả vờ.

Hàn Ân đứng trong phòng vệ sinh nữ rất lâu. Cuối cùng cũng bước ra, chạm mặt giám đốc Thanh Hà.

Thanh Hà không liếc nhìn Hàn Ân lấy một lần, cứ thế lướt qua.

“Trợ lý Hàn, đừng quên nội quy khách sạn nhé!” Giọng nói nghe nhẹ nhàng nhưng đầy rắn đẽ.

Hàn Ân cười, nụ cười rạng rỡ nhìn Thanh Hà qua chiến kính to trong phòng vệ sinh.

“Chưa một ngày nào em quên cả. Đôi khi em cũng mong sự mai mắn đến với em thử xem.”

“Vậy chị mong sự mai mắn đó sẽ đến với em.” Thanh Hà ánh mắt sát bén nhìn Hàn Ân phản chiếu từ chiếc kính.

“Cám ơn giám đốc Thanh.” Hàn Ân quay người rời đi.

Cô biết lời sát bén như lưỡi lam kia nhắm vào mình. Cô nghĩ có lẽ vì mất công việc tiếp đãi Bạch Phí Ưu chăng?

Hết chương 12

Bạn đang đọc truyện *Tình Đầu Dành Hết Cho Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Chương 13: Thất vọng

Chương 13: Thất vọng

Trời đầu tháng 10 mát dịu.

Từ sáng Bạch Phí Ưu đã rời khỏi phòng, đến sân bóng rổ trường đại học Quang Khánh.

Tiếng hò reo không ngớt của các cô gái lứa tuổi đôi mươi, tiếng trầm trồ khen ngợi của các chàng trai đứng đông nghẹt cả sân bóng.

Bạch Phí Ưu chỉ muốn đến thăm Tạo Minh thôi. Không ngờ phải vào tham gia trận đấu 1vs1 nhảm nhí này.

Hai người đàn ông đẹp trai bận áo sơ mi cùng quần âu đang tranh giành quả bóng rổ, mồ hôi đổ ướt cả áo.

Tạo Minh là thầy thể dục của trường đại học Quang Khánh. Thế nên cách chào hỏi của anh là quyết đấu một ván.

“Cậu vẫn như thế. Vẫn không chấp nhận trận thua lúc đó.” Bạch Phí Ưu bắt được quả bóng, nhìn Tạo Minh với ánh mắt đắt chí.

“Vẫn ngạo mạn như xưa!” Tạo Minh là người khá hiểu thắng. Và cái người chuyên móc anh không ai khác là Bạch Phí Ưu.

Tạo Minh đợi lúc sơ ý của Bạch Phí Ưu liền hót tay trên, bắt nhanh quả bóng về tay mình.

Anh liền phóng lên muốn lấy hai điểm, bóng đáng của Bạch Phí Ưu nhanh hơn đã đập mạnh quả bóng rổ xuống đất nghe cả tiếng lớn. Xung quanh được phen nín thở.

Cú đập quá đẹp!

Và họ không ngờ rằng người đàn ông hoàng kim của Niên Hoàng Thượng Đình lại là bạn thân của thầy thể dục trường mình, lại có tài chơi bóng rổ giỏi như thế.

Hai người đàn ông cứ thế vờn nhau qua lại, hết cả trận lại hoà. Tạo Minh vui vẻ khoác vai Bạch Phí Ưu bước khỏi sân bóng.

Tạo Minh rất vui khi Bạch Phí Ưu còn nhớ đến anh. Dù sao suốt mấy năm đại học họ cũng đã là bạn thân.

Trận đấu năm đó xuất phát từ một cô gái. Năm đại học năm hai, Tạo Minh để ý một cô cùng khối, mà cô gái đó lại thích thầm Bạch Phí Ưu. Không phục nên anh cũng muốn cạnh tranh công bằng, thế nên hai người quyết đấu một trận bóng rổ cho ra trò. Gần sát thời gian, hai người vẫn hoà 8-8, khi còn năm giây cuối cùng Tạo Minh lại sơ sót để cho Bạch Phí Ưu giành được bóng. Một cú slam dunk đầy nhanh tí số 10-8 làm Tạo Minh kinh ngạc. Thế nên anh vẫn cay cú pha ném cuối đó.

Bạch Phí Ưu vỗ lưng anh bảo: “Cô gái đó không phải mẫu người tôi thích.”

“Thế tại sao cậu lại chịu đấu ván này cùng tôi?” Tạo Minh anh hết kinh ngạc này đến kinh ngạc khác.

“Vì tôi thích chơi bóng rổ cùng cậu, thế thôi!”

Rồi Bạch Phỉ Ưu rời sân bóng, bỏ lại Tạo Minh với áy náy vô cùng. Mà anh cũng cảm ơn trời phật, trong số đông người hôm đó xem hai tại anh còn có cô gái anh thích.

Cô ấy đã bị Bạch Phỉ Ưu từ chối tình cảm. Và khuyên hôm nay hãy đến xem trận đấu này.

Cô gái cảm động và đã đồng ý cho Tạo Minh cơ hội. Rồi giờ, cô ấy đã là vợ anh.

Rồi sau hôm đó, Tạo Minh biết Bạch Phỉ Ưu yêu một người, chỉ là không biết mặt cũng chẳng biết tên, chỉ biết là thanh mai trúc mã.

Trong quán cà phê nhỏ, đối diện trường đại học. Tạo Minh và Bạch Phỉ Ưu như hai người bạn lâu rất lâu chưa gặp, cứ kể hết chuyện này đến chuyện khác của thời sinh viên. Tạo Minh luôn là người nói, còn Bạch Phỉ Ưu chỉ nghe rồi gật đầu hay thêm đôi ba câu.

Tạo Minh biết Bạch Phỉ Ưu là con người trầm tính ít nói, đầu óc thì hơn người. Anh cũng biết sự nổi tiếng của Bạch Phỉ Ưu qua báo chí hay tivi.

Người đàn ông trước mặt anh đây lúc còn là sinh viên đã nổi tiếng vì khuôn mặt đẹp trai và học giỏi. Anh luôn suy nghĩ không hiểu vì sao nhiều cô gái đổ ý đến thế nhưng lại không ưng cô nào. Có lần anh đánh liều hỏi Bạch Phỉ Ưu rằng: “Cậu yêu người cùng giới?”

Lúc đó, Bạch Phỉ Ưu đang nghe luận văn tiếng Anh. Anh tháo tai nghe, rồi hỏi lại: “Sao cậu nghĩ vậy?”

“Vì, lúc quen cậu đến giờ chưa thấy cậu nhắc đến con gái trước mặt tôi?” Tạo Minh rất tò mò về chuyện tình cảm của Bạch Phỉ Ưu.

Bạch Phỉ Ưu buồn cười, anh châm chọc: “Nếu tôi thích người cùng giới thì cậu còn yên ngồi đây với tôi à?”

Tạo Minh rùng mình: “Này! Đừng làm tôi sợ!”

Bạch Phỉ Ưu nhớ lại cũng buồn cười. Anh nhìn nét mặt của Tạo Minh rất hào hứng, vui vẻ kể chuyện cũ nên cũng thuận theo nghe rồi đôi khi nói vài câu.

“Thế bây giờ cậu vào cô gái đó ra sao?” Tạo Minh chuyển chủ đề.

Bạch Phỉ Ưu cười: “Người lạ!”

Đúng! Anh và cô đã là người lạ được năm năm.

Tạo Minh gật đầu. Anh đọc trên báo biết Bạch Phỉ Ưu đến giờ vẫn chưa có một mối tình nào tiếp theo. Người đàn ông này bề ngoài lạnh lùng kiêu ngạo, thì ra là mẫu người chung tình.

“Mà cũng có lẽ là không.” Bạch Phỉ Ưu châm điếu thuốc. Anh muốn che đi tâm tình đang vấy nước.

“Cậu thật khó hiểu.” Tạo Minh cười. Anh cũng hút một điếu thuốc.

Khói mờ ảo tạo cho mỗi người suy nghĩ riêng, sự im lặng cũng không khó chịu. Chỉ là mỗi người một ý nghĩ, không thể nói thành lời.

Bạch Phỉ Ưu mở cánh cửa phòng, sự im lặng, bóng tối làm Bạch Phỉ Ưu hơi chạnh lòng. Thế giới của anh là như thế này.

Anh bật công tắc điện. Ánh sáng chói vào mắt nên có nheo mấy giây. Khi bình tĩnh lại trước mắt anh là bóng nhỏ đang ôm đầu gối ngủ gật. Trên chiếc bàn có vài món ăn.

Cô đợi anh sao? Bạch Phỉ Ưu có vui mừng. Anh nhìn đến bàn ăn, là món ăn Quảng Đông.

Anh liền vào bàn ngồi ăn, đồ ăn đã nguội, nhưng lòng anh lại ấm.

Anh ngồi rất lâu chỉ ngắm nhìn khuôn mặt cô đang ngủ. Rất lâu rồi anh mới được ngắm nhìn cô lâu đến thế này. Khuôn mặt xinh đẹp của cô, đôi gò má ửng hồng kia, cả đôi môi mọng kia làm anh phải khô cả miệng.

Ngon tay chạm nhẹ và đôi môi cô, Bạch Phỉ Ưu thật sự muốn đặt đôi môi mình xuống mà ngấu nghiến.

Trái tim anh đang đập kịch liệt, anh nữa muốn dừng lại, nữa lại không. Anh muốn dùng bàn tay mình ôm chặt cô vào lòng, yêu thương cô. Anh cũng muốn dừng lại hết suy nghĩ này, vì thật sự anh yêu cô, nhưng không bao giờ bên cạnh cô được.

Tiếng chuông điện thoại của anh reo. Anh buông bàn tay rồi ngồi dậy rồi đi.

“Phỉ Ưu à, tình hình bên Hokkaido không ổn.” Bạch Quân Đa thông báo.

Bạch Phỉ Ưu bước vào phòng, đóng cửa lại mới trả lời: “Có chuyện gì sao chú?”

“Yakuza đạo này quá lộng hành. Đã đập phá ba hộp đêm của mình ở Osaka và Kanagawa rồi. Con hãy về một chuyến đi.” Bạch Quân Đa thở dài.

“Được. Mai con sẽ có mặt ở Nhật Bản. Chú hãy nhờ bên Futaiy hỗ trợ hết hôm nay, mai con về sẽ làm ổn thoả mọi chuyện.”

Bạch Phí Ưu bàn công việc xong với Bạch Quân Đa liền bước ra phòng khách. Anh sẽ gọi Hàn Ân thức dậy rồi về phòng. Bước ra đã không thấy bóng dáng cô đâu, đồ ăn trên bàn cũng đã dọn đi.

Hàn Ân bước từ phòng mình ra, nhìn Bạch Phí Ưu như đang tìm kiếm gì đó, cô liền hỏi: “Bạch tiên sinh, anh tìm gì sao?”

“Không.” Bạch Phí Ưu trả lời.

Cô bận bộ đồ ngủ dài tay, mái tóc còn ướt. Đôi má hồng kia càng ửng, cực kỳ quyến rũ chết người mà. Bạch Phí Ưu nuốt nước bọt vài lần, tránh ánh nhìn về cô nữa.

“Tôi nghĩ cô còn ngủ ở đây, nên... à cô thức rồi thì thôi.” Anh tính bước về lại phòng mình.

“Bạch tiên sinh!” Hàn Ân cất lời, Bạch Phí Ưu dừng động tác mở cửa. “Bạch tiên sinh, anh đã dùng gì chưa? Có cần... tôi nấu gì cho anh dùng không?”

Bạch Phí Ưu anh cũng không đói, mà nếu là cô nấu, anh sẽ ăn không nghĩ ngợi, nhưng hiện tại... vẫn phải nghĩ lại.

“Phiền cô vậy.” Bạch Phí Ưu bước lại ngồi vào bàn ăn.

Hàn Ân vui mừng. Cái này, có gọi là đã tiến triển thêm một chút không nhỉ? Cô liền mở tủ lạnh, trong đấy cô còn cất lại một ít thịt và rau. Không phải cô chê món ăn khách sạn mình nấu, chỉ là buổi chiều cô muốn nấu gì đó lấy lòng anh thôi. Mà không ngờ, anh đến tận tối khuya mới về.

Bạch Phí Ưu nhìn bóng dáng nhỏ nhắn loay hoay ở bếp, anh cảm giác mình như người chồng đợi món ăn vợ nấu. Anh đã mơ hình ảnh này rất lâu rồi, anh mơ cô là vợ của anh, cùng anh chung sống vui vẻ, sẽ sinh cho anh đứa con xinh đẹp, sẽ giống cô, hiền lành đáng yêu.

Hàn Ân cảm thấy ở sau lưng mình như đang nóng dần. Xoay ra sau người, Bạch Phí Ưu đang nhìn cô không chớp mắt, ngượng ngùng cô xoay lại tiếp tục nấu món mì thịt trứng.

“Anh... Bạch tiên sinh... những năm này, anh sống tốt chứ?” Hàn Ân ngập ngừng lên tiếng.

Nói xong cô lại buồn cười chính câu hỏi của mình. Anh sống rất tốt là đằng khác, chỉ có cô là chật vật thôi.

Bạch Phí Ưu ngạc nhiên đôi giây, cũng ậm ừ: “Không tệ! Còn cô?”

“Cũng tốt.” Hàn Ân cười, cô đặt tô mì trứng thơm lừng xuống bàn đến gần chỗ anh.

Bạch Phí Ưu gật đầu. Anh biết tất cả những năm qua cô sống ra sao, cực khổ thế nào. Khuôn mặt cô nở nụ cười gương, anh cảm thấy nhói trong lòng. Anh muốn hỏi “Cô có hận anh không? Có ghét anh khi đã nói những lời năm xưa?”.

Anh im lặng, cô cũng im lặng. Chỉ còn nghe tiếng gió trời, tiếng nước tí tách rơi. Thở thôi cũng đã khó khăn. Trong tình huống này, Hàn Ân chạy trốn.

“Tôi về phòng trước. Chúc anh ngủ ngon.”

“Khoan.” Bạch Phí Ưu kéo tay cô lại.

Hàn Ân cố gắng nén sự trống rỗng không tên trong lòng mình. Bàn tay bỗng kẹp lại cái gì đó cứng, cô tò mò nhìn. Thì ra là điện thoại, của anh sao?

“Cái này...?”

“Cô lưu số điện thoại đi. Tiện liên lạc hơn khi tôi ở đây.”

“...” Thất vọng. Hàn Ân cô sao dạo này cứ mãi suy tưởng lung tung rồi tự thất vọng một mình. Cô chắc bệnh thật rồi.

Cô còn tưởng anh sẽ nói điều gì khác cô mong đợi hơn, thật sự cô rất mong mỗi anh trở về như xưa, bên cô.

Hàn Ân bấm số điện thoại, rồi lưu tên mình vào, gửi lại cho anh.

“Ngày mai tôi sẽ về Nhật Bản hai ngày. Trong thời gian đó cô cứ làm công việc của mình.” Bạch Phí Ưu anh muốn giải quyết nhanh vấn đề ở Hokkaido.

Hàn Ân gật đầu.

“Cô có thể về phòng được rồi.”

“Vâng. Anh ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

Tiếng cửa phòng Hàn Ân đóng lại. Bạch Phí Ưu nhắm mắt, dựa người ra sau ghế.

Anh phải làm gì với đoạn tình cảm đã đứt này?

Hết chương 13

Bạn đang đọc truyện *Tình Đầu Dành Hết Cho Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Chương 14: Suy nghĩ khác

Chương 14: Suy nghĩ khác

Trong địa bàn của băng Tonakashi tan hoang sau trận chiến đẫm máu với băng Inoue do Moguchi cầm đầu.

Cảnh sát không dám điều tra vụ việc, nên cố đành im lặng, dọn dẹp lại hết hiện trường rồi niêm phong lại căn nhà. Vì nếu chống đối với yukaza sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Ở xứ mặt trời mọc, có ba băng đảng lớn mạnh. Đó là Koshida, Inoue, Kato. Đến cả cảnh sát còn không dám đụng tới, nhưng dù là yukaza nhưng họ điều có luật lệ riêng, có pháp luật ngầm riêng. Thế nên, càng tránh đụng chạm đến công việc nhau càng tốt.

“Bốp”

Futaiy luôn dùng nắm đấm giải quyết vấn đề. Moguchi anh bị cú knock out trời giáng, liền gục xuống ôm mặt.

“Còn không mau xin lỗi cậu chủ Marvin?” Futaiy hét lớn.

Cả nhóm trên năm mươi người đều cúi đầu đồng thanh: “Xin lỗi cậu chủ Marvin!”

Bạch Phí Ưu bắt chéo chân, ngồi trên sofa, đôi mắt hổ phách âm trầm lạnh lẽo. Anh dùng tay ra hiệu đã chấp nhận lời xin lỗi, Futaiy liền kêu thuộc hạ lui, còn Moguchi bị Futaiy đấm một đấm vắn ở lại.

Futaiy ngồi xuống kế bên Bạch Phí Ưu. Nhìn Moguchi đang ôm mặt, bết máu: “Kê lại đầu đuôi sự việc.”

Moguchi quỳ xuống cúi đầu, bắt đầu kể: “Hôm đó bọn em đang đi lòng vòng lấy tiền bảo kê ở phố đèn đỏ Mao, thì gặp một đám người Tonakashi đang chọc ghẹo các cô gái trong hộp đêm Madam, họ liền kêu cứu với tụi em... thế nên xảy ra xô xát.” Moguchi nuốt nước miếng, nói tiếp:... Đám người Tonakashi đã thề nếu thấy tụi em ở đâu liền sẽ đánh ở đó. Niên Hoàng Thượng Đình ở Osaka và Kanagawa bị đập phá là do có đàn em của mình đang ở trong đó... Còn tất cả chuyện sau này, là anh về đã biết rõ.”

Futaiy vừa đi tuần trăng mật với cô vợ mình, giao cho Moguchi quản lý, thế mà ra cơ sự này. Moguchi đã đánh thẳng vào địa bàn chính của băng Tonakashi ở Tokyo, anh tính sơ sài bên Tonakashi cũng hơn hai mươi mạng chết.

“Mày đã theo tao bao nhiêu năm rồi?Mày có biết quy luật của băng đảng mình không Moguchi?”

“Nhưng tụi nó không kiên nhẫn tụi mình. Nó còn nói xấu anh và đập phá quán của cậu Marvin, nên em...” Moguchi anh chỉ vì muốn trả thù cho hai người đàn ông đang ngồi trước mặt mình thôi.

Anh đã theo Futaiy từ lúc băng Inoue chưa đến được mười người. Sáu năm, quãng thời gian anh theo Futaiy lăn lộn trong giới xã hội đen này, vết thương nhẹ có, thập tử nhất sinh có, nên anh chỉ cần ai nói không tốt về Futaiy thì anh sẽ không nương tay mà chém cho nhiều phát vào người, vì đối với anh, Futaiy đáng giá hơn mạng anh gấp trăm lần.

Futaiy đau đầu, anh biết Moguchi vì anh nhưng giết nhiều người như thế bị bắt là có nước tử hình cả đám, làm anh phải mệt mỏi với đám cảnh sát đây.

“Mày lui ra đi.” Futaiy móc trong túi mười ngàn yên đưa cho Moguchi: “Mua thuốc cho đứa nào bị thương.”

Moguchi đứng dậy, cúi đầu cảm ơn rồi bước ra khỏi phòng.

Bạch Phí Ưu nhìn Futaiy nhếch miệng cười: “Cho một quả đấm xong lại cho tiền mua thuốc, cậu buồn cười thật!”

“Dù tôi là dân yakuza nhưng không có máu lạnh như cậu!” Futaiy rót cho mình một chung rượu sake, uống cạn.

Bạch Phí Ưu cười nĩa: “Nếu tôi máu lạnh tôi đã đập cậu xuống hố tử thần từ hai năm về trước rồi.”

Đúng, hai năm về trước nếu không được Bạch Phí Ưu cứu giúp, có lẽ anh đã nằm dưới mồ hoang lạnh lẽo, trên mình ghim hàng ngàn vết đạn. Không thì chắc sẽ bị vớt xuống biển, cá mập gặm mất hết thịt, còn tro trọi xương.

Futaiy bật cười, rót cho Bạch Phí Ưu một chung rượu: “Marvin, dù sao tôi cũng phải gửi cậu một lời xin lỗi.”

Bạch Phí Ưu nhận chung rượu: “Không sao, các hộp đêm tôi cũng không tồn thất gì nhiều.”

“Ừ, tôi sẽ cho người đến bảo vệ các hộp đêm cậu nghiêm ngặt hơn. Vì dù Moguchi có giết hơn phân nửa người trong băng Tonakashi thì chúng cũng sẽ đối thời cơ báo thù.”

Bạch Phí Ưu gật đầu đồng ý.

Thành phố S.

Trương Trực Nam mệt mỏi gục đầu xuống bàn làm việc. Hừ, bắt anh ký tên vào mấy cái hợp đồng rẻ tiền từ sáng đến trưa giờ, mẹ anh đúng là không tha cho anh mà.

“Con nên nhớ, dù có về thành phố S gặp Marvin con cũng phải làm việc đàng hoàng cho mẹ!”

“Con cũng nên nhớ, con là tổng giám đốc của khách sạn Quý Bắc Đình, nên hãy yên phận mà làm việc đi.”

“Nếu con muốn ăn chơi như trước kia? Được! Hãy ra đi khỏi nhà này!”

Đầu anh cứ ong ong lên tiếng nói của mẹ mình, nhức cả đầu. Anh liền nhớ đến Hàn Ân.

Đúng! Chỉ có cô gái nhỏ đó mới làm cho anh thoải mái được. Trương Trực Nam nhìn đồng hồ, đã là 11 giờ trưa, giờ cơm trưa. Anh liền vui vẻ rời khỏi văn phòng.

Hàn Ân vờ như không biết người đàn ông đang ngồi đối diện mình trong căn tin khách sạn, cứ thế ngồi ăn, đôi khi lại nhắn tin với Ninh Liên.

Sao không tha cho cô đi, cứ như thế này sao cô làm ở khách sạn được nữa. Cứ thấy xung quanh xì xầm bàn tán về cô và vị tổng giám đốc trẻ tuổi đẹp trai này, làm sao nuốt com nổi.

Trương Trực Nam không nói gì, chống cằm nhìn Hàn Ân ăn, nhắn tin. Nhìn bộ đồ đồng phục cứng ngắt cùng mái tóc búi tròn kia, tất nhiên không hợp với cô chút nào. Khuôn mặt xinh đẹp kia chẳng thêm ngó nhìn anh một lần.

Hàn Ân đứng dậy, rời đi. Trương Trực Nam liền đi theo cô.

“Này! Tổng giám đốc, ngài muốn gì ở tôi?” Hàn Ân đã hết kiên nhẫn.

“Đây là khách sạn của tôi, tôi muốn đi đâu không được?” Trương Trực Nam nhướn mày đẹp.

Hàn Ân: “Được!”

Cô liền rời khỏi căn tin, Trương Trực Nam vẫn đi theo sau cô. Đến vào văn phòng bộ phận chăm sóc khách hàng, cô ngồi vào bàn làm việc. Thấy anh vẫn đi lòng vòng trong bộ phận của cô.

“Tổng giám đốc, anh rảnh rồi tự mình đi kiểm tra công việc nhân viên luôn sao?”

Trương Trực Nam đứng trước bàn làm việc của cô, cầm lấy chậu hoa xương rồng cô trồng, ngắm nhìn: “Đôi khi tôi cũng phải làm gương cho cấp dưới chứ, đúng không?”

Hàn Ân ồ lên: “Đúng, vậy ngài tiếp tục công việc của ngài. Còn tôi sẽ tiếp tục công việc của mình!”

Trương Trực Nam rất có hứng thú với Hàn Ân. Anh thật sự muốn chinh phục con thỏ nhỏ không khuất phục này. Rất có cá tính.

“Vậy không làm phiền cô!” Anh liền kéo ghế từ bàn làm việc khác, kéo lại ngồi kế bên cô.

Hàn Ân cũng không thêm nói chuyện nữa, cô bắt đầu công việc.

Trương Trực Nam ngồi nhìn Hàn Ân đánh máy, viết số liệu. Lâu lại lên tiếng bảo cô chỉnh sửa vài thứ.

“Chữ Đường thiếu một nét!”

“Cô tính ra sao số 57490 hay vậy? Tính lại đi!”

“Sai chỗ này, chỗ kia, kia nữa!” Trương Trục Nam chỉ vào bảng thống kê trên màn hình vi tính.

Hàn Ân đang rối bù đầu, tiếng Trương Trục Nam làm cô phát cáu. Nhưng cô phải im lặng, gật đầu làm theo chỉ dẫn của anh. Ai biết anh là sếp cô.

Nhưng càng làm cô càng kinh ngạc. Trương Trục Nam có thể nhớ rõ chi tiết nhỏ nhất, anh lại tính nhẩm rất nhanh. Chưa đầy 2 giờ đã xong công việc cho cả một ngày.

Anh nhìn đôi mắt mờ to của cô mà buồn cười: “Đừng nhìn tôi. Tôi tốt nghiệp trường Stanford loại giỏi đấy!”

“Stanford?” Hàn Ân há hốc mồm kinh sợ.

Trương Trục Nam nhìn Hàn Ân, càng nhìn càng thấy cô rất đáng yêu, biểu cảm chân thật, nhìn vào mắt cô là biết tất cả.

“O, không phải tổng giám đốc sao?” giám đốc Khả Duy bước vào văn phòng.

“Lâu quá không gặp.” Trương Trục Nam nhìn sau lưng Khả Duy thêm ba người vào cùng. Anh không thèm đứng dậy, vẫn ngồi kế bên Hàn Ân.

Hàn Ân sợ hãi liền đứng dậy, cô không muốn có thêm điều xấu gì ở khách sạn này đâu nha.

“À, Khả Duy.”

Khả Duy: “Có chuyện gì tổng giám đốc?”

“Cho tôi mượn nhân viên Hàn Ân một buổi. Tôi có công việc nhờ cô ấy.”

Khả Duy không biết chuyện gì xảy ra, nhưng lời của tổng giám đốc là lệnh, nên cô đồng ý: “Vâng tổng giám đốc.”

Hàn Ân chưa kịp mở lời, Trương Trục Nam đã kéo cô đi.

Trương Trục Nam kéo Hàn Ân vào thang máy riêng dành cho anh.

Hàn Ân đẩy tay Trương Trục Nam khỏi tay cô: “Nè, tôi chưa đồng ý cơ mà?”

Thang máy đóng cửa lại, Trương Trục Nam lên tiếng: “Tôi đã giúp cô làm xong công việc hôm nay, nên cô phải trả ơn tôi chứ?”

Hàn Ân: “Trả ơn?” Cô mở to mắt ngạc nhiên: “Tôi đâu có cần anh giúp?”

“Đừng có lật lọng đấy! Dù sao tôi cũng là tổng giám đốc cô.” Sao trên đời này có cô gái luôn chống đối anh vậy?

Hàn Ân bực bội nhìn Trương Trục Nam bằng ánh mắt khiêu khích: “Thì sao? Anh không thích thì đuổi việc tôi đi!”

Trương Trục Nam tức giận đẩy cô vào góc hẹp thang máy, ánh mắt anh muốn làm cô lạnh cả lưng: “Đừng thấy tôi không nói thì làm tôi nhé!”

Hai bàn tay Trương Trục Nam khoá hai bên góc làm Hàn Ân không có đường lui, cô hoảng sợ: “Anh buông tôi ra đi!”

Tiếng thang máy mở cửa tầng hầm xe, Trương Trục Nam không thèm để ý đến thang máy.

Khuôn mặt Trương Trục Nam dần cúi xuống gần khuôn mặt Hàn Ân, làm cô như tượng đá bất khả kháng, trong đôi mắt nâu sáng thông minh kia ánh lên hình ảnh của cô.

Khi còn khoảng cách 5cm giữa hai người, Trương Trục Nam mới nói nhỏ với cô: “Cô mà không nghe lời tôi, đừng trách sao tôi hôn cô!”

“Anh... hạ lưu!” Hàn Ân nói lắp bắp.

Hai má Hàn Ân nóng bừng, anh đang hù dọa cô sao? Mà lỡ anh làm thật thì sao? Nụ hôn đầu đời của cô phải dành cho người cô yêu, không phải vị tổng giám đốc hống hách này.

“Cô muốn tôi hôn cô đúng không?” Khuôn mặt Trương Trục Nam càng gần lại khuôn mặt Hàn Ân.

Cô hốt hoảng xoay mặt tránh: “Không. Anh tránh ra đi, tôi đồng ý!”

“Tốt!” Trương Trục Nam buông tay, xoay người đi ra chiếc xe thể thao đậu sẵn.

Trong lòng anh đang vui vẻ đắc chí, vì vừa thắng cô gái Hàn Ân cứng đầu này.

Hết chương 14

Bạn đang đọc truyện *Tình Đầu Dành Hết Cho Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 15: Chương 15: Nụ hôn

Trương Trục Nam chờ Hàn Ân đến trung tâm mua sắm lớn ở SM Mall, Hàn Ân tò mò, anh dẫn cô đến đây làm gì?

“Không lẽ muốn bận bộ đồng phục này hết ngày sao? Hay muốn người khác biết cô làm việc cho khách sạn Quý Bắc Đình?” Trương Trục Nam châm chọc.

“Có gì xấu hổ?” Hàn Ân liếc Trương Trục Nam.

Trương Trục Nam phì cười, dẫn cô đến khu gian hàng quần áo nổi tiếng.

Hàn Ân nhìn đến bảng hiệu Dolce & Gabbana mà toát mồ hôi. Cô liền kéo áo Trương Trục Nam, nói nhỏ: “Này! Tôi không có nhiều tiền đâu, tôi bận bộ đồng phục này được rồi.”

Trương Trục Nam nhún mày: “Không lẽ Trương Trục Nam tôi không đủ tiền mua?”

“...” Hàn Ân cô quên rồi, người đàn ông này giàu đến nỗi không đủ kết sắt để bỏ tiền mà.

Trương Trục Nam ngó nghiêng, anh nhìn đến chiếc váy màu đen có kết hình hoa xuyên chỉ: “Lấy chiếc váy này!”

Người nhân viên liền vui vẻ cầm lấy: “Ngài rất tinh mắt, đây là chiếc váy nằm trong bộ sưu tập mùa xuân chỉ sản xuất 100 cái thôi đấy ạ.”

Anh thờ ơ với lời khen của nhân viên bán hàng, bảo Hàn Ân: “Cô vào trong thay đồ đi.”

Hàn Ân nói không bằng tuân lệnh, cô cầm chiếc váy trên tay nhìn vào giá nó tận 4.000 đô.

Nhân viên cầm theo đôi giày trắng đính đá hoa xuyên chỉ, miệng luôn tươi cười: “Vị khách ngoài kia bảo đem vào cho cô.”

Hàn Ân gật đầu cảm ơn. Thay xong nhìn trong gương, đẹp nhưng hơn hai mươi ngàn tệ. Cô tiếc tiền, đúng là người giàu sai phun phí thật.

Trương Trục Nam dẫn cô đến một quán ăn của Pháp.

Không gian rất yên tĩnh. Quán ăn trang trí như một Paris thu nhỏ, gam màu nâu vàng ấm áp như mùa thu.

Hàn Ân ngồi vào bàn nhưng còn chưa tin được, Trương Trục Nam anh là muốn gì đây?

Trục Nam thản nhiên trước ánh mắt dè chừng của Hàn Ân: “Tôi đói!”

Anh gọi súp hành truyền thống, patê gan ngỗng, ức bò sốt phô mai và rượu nho Armagnac, anh cũng không quên gọi cho cô kem chanh La Taverne.

Hàn Ân không thêm nói chuyện với anh, cô chỉ cầm đầu ăn và ăn. Trương Trục Nam nhìn cô gái nhỏ mà buồn cười, cô ăn sai cách, thấy vì cầm nĩa và dao, cô cứ lấy muỗng ăn.

Anh nhìn Hàn Ân chỗ nào cũng là điểm yếu, không một góc nào giống người yêu trong mơ của anh. Tính tình thì ngang bướng, cứng đầu, trừ khuôn mặt đáng yêu kia thì cô không được điểm cộng nào.

Những khuyết điểm của cô càng làm anh thích thú khám phá.

“Thế nào, ngon không?”

“...Cũng được!” Hàn Ân nói dối. Thật sự rất ngon nha.

Trương Trục Nam cũng biết cô nói dối, bằng chứng là má cô đã ửng hồng.

“Cô muốn đi đâu không?”

Hàn Ân: “Tôi muốn về nhà.”

“Được!” Trương Trục Nam gọi tính tiền.

40 phút sau, chiếc xe Trương Trục Nam đỗ trước Niên Hoàng Thượng Đình.

“Này, tôi bảo cho tôi về cơ mà?” Hàn Ân tức giận phồng má.

Trương Trục Nam xoay nhìn Hàn Ân, cười gian: “Nếu muốn về, tôi sẽ hôn cô!”

“Anh... đề tiện!” Hàn Ân bực mình mở cửa bước ra xe.

Trương Trục Nam khoái trí bước vào Niên Hoàng Thượng Đình, Hàn Ân cũng thế bước theo.

Trong tiếng nhạc xập xình, Trương Trục Nam thoải mái bắt chéo chân, uống cạn ly rượu, Hàn Ân như chú thỏ nhỏ khép người uống ly nước trái cây.

“Cô biết Bạch Phí Ưu?” Trương Trục Nam nhìn xung quanh, đôi mắt anh vô thức dừng lại một điểm.

Hàn Ân gật đầu: “Anh ấy thường lên tivi báo chí, cả đứa con nít bốn tuổi còn biết hướng hồ gì tôi?!”

Trương Trục Nam lườm Hàn Ân: “Tôi đang nói nghiêm túc.”

Hàn Ân nhún vai: “Thì tôi cũng nói nghiêm túc.”

Anh thực sự đau đầu với cô gái này, lúc nào cũng nào cũng nói móc anh, y như người đàn ông kia. Đúng là khắc tinh của đời anh.

“Không phải người phụ nữ của Bạch Phí Ưu sao?” Phương Hạ Ngân từ xa bước đến, trên môi nở nụ cười khinh miệt.

Hàn Ân không bắt ngờ, đây là chốn ăn chơi của người giàu, mà Phương Hạ Ngân lại theo đuổi công khai Bạch Phí Ưu, nên có mặt ở Niên Hoàng Thượng Đình cũng không có gì lạ.

“Hôm nay lại đến với tổng giám đốc của Quý Bắc Đình, xem ra cô thật ghê gớm.” Phương Hạ Ngân giễu cợt.

“Rồi thì sao? Phương tiểu thư, chí ít ra tôi cũng có giá hơn nhiều người.” Hàn Ân cười tươi, khuôn mặt càng xinh đẹp.

Phương Hạ Ngân tức giận: “Cô thật kinh tởm. Hôm kia vừa đi với Bạch Phí Ưu, hôm nay lại mời chàng Trương tổng. Cô đúng là hồ ly tinh.”

“Phương tiểu thư, xin ăn nói cho cẩn trọng. Bạn gái của tôi không phải để cô có quyền nói gì nói.” Trương Trục Nam cười nửa miệng, bàn tay anh kéo vai Hàn Ân xích lại gần mình.

Hàn Ân đẩy Trương Trục Nam ra, cô muốn nói “ai là bạn gái của anh?” anh liền che miệng cô lại. Cô chỉ biết ôm cục tức vào lòng mà nhìn anh điếu tuông.

“Trương tổng, anh bị điên rồi! Cô gái này mời chàng đàn ông như thế mà anh còn quen được sao?” Phương Hạ Ngân trợn mắt, tại sao đám đàn ông ngu ngốc lại bị khuôn mặt ngây thơ này đánh lừa. Cô thật sự muốn xé nát khuôn mặt cô gái trước mắt này.

Phương Hạ Ngân nắm lấy tay Hàn Ân kéo dậy. Hàn Ân chưa hiểu chuyện gì đã bị ăn một cái tát thật mạnh.

“Hôm nay tôi sẽ cho mọi người thấy bộ mặt xấu xa của cô.” Phương Hạ Ngân vừa nắm tóc Hàn Ân kéo mạnh.

“Aaa...” Hàn Ân nhắm mắt chịu đựng đau đớn.

Trương Trục Nam đứng dậy, ôm lấy Hàn Ân, ánh mắt lạnh nhìn Phương Hạ Ngân: “Phương Hạ Ngân. Cô đừng có yêu quá hoá điên như thế! Chuyện của cô và Bạch Phí Ưu không liên quan đến Hàn Ân. Cô còn đụng chạm đến cô ấy, dù một sợi tóc thôi, tôi cũng sẽ không để cô yên ổn!”

Phương Hạ Ngân kinh sợ, không vì lời nói của Trương Trục Nam, mà là vì tên của cô gái này: “Hàn... Hàn Ân? Cô ta là Hàn Ân?”

Trương Trục Nam khó chịu: “Đúng! Cô ấy tên Hàn Ân.”

“Cô chính là kẻ đã phá hoại Bạch Phí Ưu đến tán gia bại sản?” Phương Hạ Ngân hét lớn chỉ ngón tay vào Hàn Ân, đôi mắt đầy thù địch.

Hèn chi, cô cảm giác cô gái này rất quen, bây giờ thì cô đã nhớ ra, có lần thấy hình cô gái này chụp chung cùng Bạch Phí Ưu, bức hình còn được để trên bàn làm việc của anh. Dù có bao nhiêu năm trôi qua, khuôn mặt ngây thơ và nụ cười này không lẫn vào đâu được.

Trương Trục Nam bất ngờ: “Cái gì?”

Hàn Ân sợ sệt, nước mắt cô đã chảy: “Không! Không phải tôi. Cô nói dối!”

Cô nắm lấy áo Trương Trục Nam, đôi mắt đã đỏ hoe, cầu khẩn: “Anh đưa tôi về đi! Làm ơn... đưa tôi rời khỏi đây đi... làm ơn.”

Trương Trục Nam còn muốn biết rõ chuyện này, nhưng khuôn mặt đầm nước mắt của Hàn Ân làm anh phải dịu cô rồi đi.

“Nè, tôi còn chưa nói xong! Hàn Ân cô quay lại đây cho tôi!” Phương Hạ Ngân nắm lấy tay Hàn Ân kéo lại.

Bỗng có bàn tay khác đã kéo Hàn Ân vào lòng mình, Phương Hạ Ngân vượt tay, ngược nhìn, là Bạch Phí Ưu.

Bạch Phí Ưu nhìn Trương Trực Nam “Tôi và cô ấy có chuyện cần giải quyết! Cậu lo chuyện ở đây giúp tôi.”

“Bạch Phí Ưu, cô ta là kẻ đã phá nát gia đình anh, anh còn không thù hận?” Phương Hạ Ngân bắt lực nhìn bóng dáng Bạch Phí Ưu rời đi.

Trương Trực Nam vô cùng ngạc nhiên với sự việc đang xảy ra. Anh biết Hàn Ân và Bạch Phí Ưu có quen biết, nhưng không lẽ là sự quen biết kiểu này sao?

Phòng tổng thống, khách sạn Quý Bất Đình.

Bạch Phí Ưu dịu cô nằm trên ghế sofa. Anh nhẹ nhàng lau nước mắt trên mi cô.

Hàn Ân nhắm mắt mơ màng ngủ, đôi mắt chột mờ hỉ, trước mắt mình là Bạch Phí Ưu, khuôn mặt anh không một chút gợn sóng.

Cô chớp lấy bàn tay anh, nước mắt càng rơi: “Bạch Phí Ưu, lời Phương Hạ Ngân có phải là thật không? Em đã làm gia đình anh phá sản là thật?”

Bạch Phí Ưu im lặng. Sự im lặng của anh làm Hàn Ân càng phát hoảng.

“Anh nói lí do đi! Làm ơn... Bạch Phí Ưu, anh nói lí do em biết đi!” Cô càng khóc nức nở.

“Anh chỉ cần nói đúng như lời Phương Hạ Ngân đã nói, em sẽ biến mất khỏi cuộc đời anh, làm ơn...”

Hàn Ân nức nện. Có phải vì sự bướng bỉnh của cô làm anh phải phá sản, phá nát cả gia đình hạnh phúc của anh đang có không? Trời ơi, cô cần biết lí do.

Tiếng khóc của Hàn Ân làm thâm tâm Bạch Phí Ưu dao động. Trái tim anh đang đau đớn tột cùng, tại sao cô và anh lại quen biết để bây giờ lại xảy ra tình cảnh oái ăm này.

Nhưng anh đã hứa với lòng mình, hứa với người cha đã mất rằng sẽ không liên quan đến gia đình họ Hàn một lần nào nữa.

“Bạch Phí Ưu... làm ơn...”

Lí trí cuối cùng của anh cũng tắt đi, khuôn mặt Hàn Ân làm anh đau xót, anh muốn xoa dịu đi nước mắt của cô. Một bàn tay anh ôm lấy cô, một bàn tay nâng lên khuôn mặt xinh đẹp, anh đặt xuống một nụ hôn.

Nụ hôn dồn dập, mạnh mẽ cho sự thèm khát bấy lâu nay của chính mình. Bạch Phí Ưu mơ ước được chạm vào đôi môi cô biết nhường nào, mềm mại, ngọt ngào.

Hàn Ân kinh ngạc đôi giây, sau đó cô nhắm mắt hưởng thụ nụ hôn đầu đời. Hai bàn tay cô câu cổ anh, kéo anh càng gần cô hơn.

Không biết được bao lâu, khi nụ hôn không còn thỏa mãn được Bạch Phí Ưu, anh dần chuyển xuống chiếc cổ thon của cô, cắn mút. Bàn tay của anh cũng đã chẳng yên phận một chỗ.

“Umm” Hàn Ân rên rỉ. Bàn tay của Bạch Phí Ưu chạm đến đầu, cô rùng mình đến đó. Ánh mắt mơ màng, cô mong sự hiện diện của anh ngay lúc này là thật.

Tiếng rên của Hàn Ân làm Bạch Phí Ưu như tỉnh giấc mộng. Trước mắt anh hiện lại người cha kính yêu của mình lên cơn đau tim, gục xuống dưới đất. Hình ảnh đó ám ảnh anh suốt năm tháng này, có khi sẽ là cả đời này.

Anh vội vàng đẩy Hàn Ân ra, hoảng loạn anh bỏ trốn như kẻ thua cuộc.

“Xin lỗi...” Bạch Phí Ưu vội bước về phòng đóng cửa lại.

Bỏ lại Hàn Ân đôi mắt đã ướt lệ.

Hết chương 15

Bạn đang đọc truyện *Tình Đầu Dành Hết Cho Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Chương 16: Lời tạm biệt

Trương Trữc Nam ngồi trên ghế làm việc, ngược nhìn Bạch Phí Ưu đang dựa vào tấm kính lớn, hai bàn tay đút vào túi quần, ánh mắt mơ hồ nhìn ra bên ngoài thành phố S to lớn trên tầng 23, phòng làm việc của anh.

Trương Trữc Nam anh muốn hỏi Bạch Phí Ưu và Hàn Ân thật sự là mối quan hệ nào? Mà anh hỏi chắc gì người đàn ông này trả lời. Anh thờ dài, vừa sáng đã thấy anh ta ngồi trong phòng làm việc của anh, chắc hôm qua đã xảy ra chuyện gì đó.

“Cậu muốn hỏi chuyện gì?” Bạch Phí Ưu lên tiếng.

Trương Trữc Nam: “Tất cả!”

“Bây giờ không phải là lúc.”

“Tôi chỉ có thể nói cho cậu biết, tôi và cô ấy từng là thanh mai trúc mã.” Bạch Phí Ưu bình thản trả lời.

“Ừ.” Không ngoài dự đoán của Trương Trữc Nam. Muốn moi được lời nói từ Bạch Phí Ưu còn khó hơn lên mây.

Cuốn phim quay chậm trong đầu Bạch Phí Ưu, anh chưa từng quên một chi tiết nào. Anh ước gì mình mất đi trí nhớ, để không phải nhớ mãi những thứ làm anh đau lòng.

“Anh có yêu Hàn Ân không?” Trương Trữc Nam hỏi nhưng trong lòng cảm giác khó chịu.

“Chưa bao giờ tôi ngừng yêu cô ấy!” Bạch Phí Ưu muốn nói như thế, nhưng lại không cất thành lời.

“...”

Trương Trữc Nam nhìn Bạch Phí Ưu im lặng chắc chắn 50% anh đã biết được câu trả lời.

Anh không biết lý do ra sao, Bạch Phí Ưu im lặng anh lại thở phào nhẹ nhõm. Trong đầu anh hiện lên lúc Hàn Ân nhỏ bé trong vòng tay mình, cả nước mắt lúc cô cầu xin anh, làm anh rất muốn che chở cô ấy.

Trương Trữc Nam bỗng kinh ngạc, anh đang suy nghĩ chuyện gì vậy? Anh muốn theo đuổi thanh mai trúc mã của bạn mình sao? Điên, anh điên thật rồi!

“Tôi và anh đi giải khát đi.” Trương Trữc Nam cảm thấy trong văn phòng anh càng ngột ngạt khó tả.

“Được.” Bạch Phí Ưu cũng đồng ý. Anh cũng không muốn nhắc đến chuyện riêng tư mình nhiều. Còn suy nghĩ, anh sẽ đau đầu.

Bạch Phí Ưu cùng Trương Trữc Nam đến câu lạc bộ đánh golf. Hai người thường đánh golf khi xong công việc, dùng kỹ thuật để đưa trái bóng vào lỗ không phải việc dễ dàng, nên mỗi lần cứ có chuyện không vui lại muốn tập trung đánh golf để quên sầu.

Đến chiều tối hai người về Niên Hoàng Thượng Đình uống rượu, do Bạch Phí Ưu mời. Trương Trữc Nam rất vui vẻ đồng ý, có người trả tiền nên anh sẽ uống nhiều một chút vậy.

Ba tiếng sau.

Trương Trữc Nam tròn tròn mắt bất ngờ, mỗi khi Bạch Phí Ưu uống rượu không bao giờ để mình say, thế mà nay anh là người phải dìu Bạch Phí Ưu về phòng. Anh có nên chụp một tấm hình để trêu chọc người đàn ông này không, mà lỡ có chắc anh ta xé xác anh ra mất, ha ha.

Anh dùng card phòng trong túi áo khoác của Bạch Phí Ưu, kéo cửa.

Hàn Ân đang cảm ly nước lọc uống, tiếng cửa mở cô chưa kịp chỉnh sửa lại chiếc váy ngủ, thì trước mắt mình là Trương Trữc Nam đang đỡ Bạch Phí Ưu đã say. Cô liền chạy ra đỡ.

“Mở cửa phòng anh ta, nhanh lên!” Trương Trữc Nam gồng người ra lệnh.

“Được được! À, tôi không có chìa khoá phòng anh ấy.” Hàn Ân bối rối.

Trương Trữc Nam: “Lục trong túi quần thử xem.”

Hàn Ân cuối cùng cũng tìm được chìa khoá, cô liền mở cửa phòng. Trương Trữc Nam liền đẩy Bạch Phí Ưu nằm xuống giường.

Trương Trữc Nam thờ dài: “Cuối cùng cũng xong.” Anh nhìn qua Hàn Ân, cô bận chiếc váy ngủ mỏng manh, mái tóc đã được buông xuống, thật sự là chết người mà.

“Cô về phòng bạn thêm chiếc áo khoác đi!”

Hàn Ân hốt hoảng, bây giờ cô mới để ý mình quá sơ suất, liền về phòng khoác trên người chiếc áo len mới bước ra.

Trương Trữc Nam mệt mỏi ngồi nghỉ, anh mở hai nút áo cho thoải mái. Thấy Hàn Ân bước ra trên người đã bớt mỏng manh hơn, anh sẽ bớt phân tâm

những chuyện không đâu hon.

“Anh ta nghỉ ngơi, sáng sẽ tỉnh lại thôi. Cô đừng lo lắng.”

Hàn Ân đem lại cho Trương Trục Nam ly nước lọc: “Tôi biết rồi. Anh uống đi.”

Trương Trục Nam: “Cảm ơn cô.” Anh uống xong một ngụm nước, liền hỏi: “Hôm qua về không có chuyện gì chứ?”

Hàn Ân lắc đầu: “Không có chuyện gì cả... cảm ơn anh, không có anh chắc tôi bị Phương tiểu thư...”

Trương Trục Nam cắt lời: “Không có tôi cũng có người khác giúp thôi!”

Hàn Ân gạt đầu, như đồng tình. Trương Trục Nam nhếch miệng cười: “Hôm nay không nói móc tôi nữa à?”

Hàn Ân im lặng, cô đâu còn tâm trạng để đùa co với Trương Trục Nam.

Bạch Phí Ưu trốn tránh cô, trốn tránh cả nụ hôn đó. Đến khuya về thấy được lại uống say, có lẽ đến lúc cô đi thật rồi.

“Tổng giám đốc.”

“Sao?”

“Tôi xin nghỉ việc!” Hàn Ân quyết định.

Đó không phải là suy nghĩ nhất thời. Cô cố gắng một mình ở lại thành phố S này, vì mong mỏi được thấy anh trở lại, dù cô đứng cách xa, miễn thấy anh sống tốt là được. Bây giờ cô đã biết lí do là ở cô, thì cô không cần ở lại đây làm gì nữa, cô sẽ trở về An Viên, sống hết đời ở đó.

Cô chắc chắn trong thời gian mình bị tai nạn xe, đã có chuyện gì đó xảy ra. Cô hôn mê ba ngày ba đêm, lúc tỉnh lại, không một câu yêu thương, Bạch Phí Ưu chỉ ghim lời sắt nhọn khứa vào tim cô rồi bỏ đi. Cô sẽ đã không mong mỏi điều tra chuyện này nữa, sẽ để nó vào quên lãng, vì anh và cô đã giao nhau một điểm, rồi lại thành hai đường thẳng song song, chẳng còn một tia hy vọng.

“Cô suy nghĩ kỹ chưa?” Trương Trục Nam nghi hoặc.

Hàn Ân gạt đầu: “Tôi suy nghĩ rất kỹ rồi.”

“Được! Tôi cho cô nghỉ phép một tuần lễ để cô suy nghĩ tiếp.” Trương Trục Nam thần nhiên nói.

Hàn Ân mở to mắt. Lúc cô nghiêm túc anh lại đùa giỡn sao?

“Tôi muốn xin nghỉ việc, không phải nghỉ phép.”

Trương Trục Nam vờ không hiểu, anh đùa co: “Một tuần không đủ à? Vậy cho cô hai tuần lễ vậy!”

“Tổng-giám-dốc! Anh có thật sự hiểu vấn đề tôi nói không?” Hàn Ân nhấn mạnh từng câu từng chữ.

“Có chứ!” Trương Trục Nam khề cười, nụ cười của gian thương: “Cô cứ đến bất cứ chỗ nào cô muốn, nhưng hai tuần sau phải có mặt tại công ty cho tôi. Sắp đến kỷ niệm 15 năm thành lập khách sạn rồi, lúc đó tôi không muốn còn sót nhân viên nào không có mặt.”

“Dù sao cô cũng là trợ lý bộ phận chăm sóc khách hàng. Muốn bỏ là bỏ, thế cô để mặt vị tổng giám đốc tôi ở đâu? Ít ra cũng đợi có người phù hợp thay thế cô lúc ấy cô rời đi tôi cũng không nói gì.”

“À mà, cô mà cứ nghỉ ngang sẽ phải đền hợp đồng lao động, cô mà không chấp nhận tôi sẽ kiện cô ra toà.”

Trương Trục Nam anh hù dọa cô sao? Hàn Ân kềm nén sự tức giận trong lòng.

Khoé môi Trương Trục Nam cong lên, ánh mắt đầy sự đắc trí trong đó.

“Được! Anh đừng có nuốt lời. Hai tuần thì hai tuần, tôi sẽ tìm được người thay thế.” Hàn Ân không chịu thua lên tiếng đáp.

“Nhất trí!” Haha cô gái này đầu không lại anh đâu. Trương Trục Nam nhìn đồng hồ cũng hơn 11 giờ đêm, anh liền ra về.

Lúc về anh không quên bảo cô giữ ấm cho bản thân mình, còn Bạch Phí Ưu cứ mặc kệ anh ta?! Nếu có gì thì cứ alo anh, anh đưa cô namecard rồi rồi đi.

Hàn Ân nhìn bóng dáng Trương Trục Nam khuất mắt sau chỗ thang máy. Cô biết anh ta quan tâm mình, dù đôi khi cô độc mồm độc miệng thì chẳng thấy bao giờ anh ta buồn giận cô. Thiết nghĩ, trừ tính tình khó ưa, kênh kiệu, ngạo mạng một xú, Trương Trục Nam rất là tốt. Có lẽ cô nên nghe lời anh ta một lần, dù sao cũng là sắp cô.

Hàn Ân nhẹ nhàng mở cửa phòng Bạch Phí Ưu, anh vẫn còn say chưa tỉnh, chắc đã vào giấc ngủ sâu. Cô có lay động nhẹ thử tay anh, nhưng không thấy phản ứng nên cô yên tâm mà ngắm nhìn, mai cô sẽ về An Viên và sẽ gửi lời xin lỗi với anh sau, có khi anh cũng chẳng cần nghe lời xin lỗi đó.

Nghe được tiếng thở đều đặn của anh, cô nhẹ nhõm. Người đàn ông cô yêu đang yên giấc ngủ, chắc có lẽ thôi, ngày mai bắt đầu cô sẽ không gặp được anh nữa, cô muốn lưu giữ những thứ yên bình như ngay lúc này, khuôn mặt, đôi môi, mắt, mũi, cô sẽ nhớ anh, rất nhiều.

Sau hai tuần nữa, anh về Nhật Bản, cô lại tiếp tục cuộc sống của mình, buồn tẻ.

Cô liền nằm xuống kế bên anh, cố gắng phát ra tiếng động nhỏ nhất. Vội lấy chiếc điện thoại trong túi váy ngủ, chụp một bức hình.

Trong bức hình, cô mỉm cười e lệ, khuôn mặt Bạch Phí Ưu đặt lên vai cô, anh vẫn đang say ngủ.

Hàn Ân lưu tấm ảnh về máy. Cô ngồi dậy liền một bàn tay kéo cô về trạng thái cũ.

Cô nhắm mắt, nín thở. Không lẽ anh đã thức sao? Bàn tay còn lại chọt vòng qua eo cô, ôm chặt. Thân thể cô cứng lại, hoảng hốt.

Cứ thế cô không dám động đây, cho đến khi nghe tiếng thở đều của Bạch Phí Ưu. Cô thở phào, thì ra anh trở mình. Muốn ngồi dậy, nhưng vòng tay anh ôm chặt làm sao đây? Mà cứ nằm như thế này hoài cũng không được.

Đang trong thế bí, cô quyết định liều một phen. Cô nắm lấy bàn tay anh, kéo nhẹ nhàng ra khỏi eo mình, vừa kéo mà cô đổ cả mồ hôi. Mất hơn năm phút, cô mới lột được ra ngoài.

Ngắm nhìn anh một lúc nữa, cô đặt lên môi anh một nụ hôn. Thì thầm chỉ đủ cô nghe thấy: “Tạm biệt anh, Bạch Phí Ưu...”

Hết chương 16

Bạn đang đọc truyện *Tình Đầu Dành Hết Cho Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Chương 17: Quyết định

Tiếng còi tàu xe lửa vang lên, đúng 7 giờ sáng.

“Hành khách hãy giữ yên chỗ ngồi. Một lần nữa xin nhắc lại, hành khách hãy giữ yên chỗ ngồi, xe lửa bắt đầu khởi hành.” Tiếng nhắc nhở từ phụ lái.

Hàn Ân ngồi yên vị trên ghế, xe lửa chậm chậm lăn bánh. Cô bắt đầu chuyến đi 6 tiếng đồng hồ về lại An Viên.

Cô có gửi lời nhắn lại cho Bạch Phí Ưu, khi thức chắc anh sẽ đọc được. Còn về việc anh có trả lời lại hay không, cô cũng không hy vọng gì nhiều.

Thế là kết thúc! Cô chỉ vừa trở thành quản gia cho anh một tuần lễ, đã xảy ra quá nhiều việc. Dù sao, hai tuần lễ nữa anh cũng sẽ trở về Nhật Bản, cô sẽ tránh mặt anh đến lúc anh rời đi, có như thế cô mới không áy náy việc cũ.

Cô mở lại tấm ảnh của hôm qua cô chụp được. Cả khi ngủ anh cũng rất đẹp! Mũi cao, đôi mày rậm... cả đôi môi mỏng kia nữa. Anh đã trao cho cô nụ hôn nóng bỏng, mãnh liệt mà cô đã từng mơ ước.

Trời mùa thu tháng 10, hoa bỉ ngạn đã nở rộ. Những bông hoa đại ven đường ray tàu sinh sôi nảy nở, một vùng trời đỏ rực trước mắt Hàn Ân.

Đôi mắt cô mơ màng, những năm tháng cũ chọt ủa về...

Hàn Ân cô tỉnh dậy, thấy mình đã nằm trong bệnh viện. Trên đầu còn quần băng.

Cô mệt mỏi ngồi dậy, rút kim tiêm đang ghim vào tay cô ra, cứ thế cô dùng tay dựa vào bức tường muốn đi ra hành lang.

Cô nghe được tiếng cãi vã sau cánh cửa phòng cô định mở.

“Tôi xin cậu! Cậu làm chuyện gì với tôi cũng được, làm ơn đừng cho Hàn Ân biết!”

Đó là giọng bố cô. Hàn Ân áp tai vào cánh cửa nghe tiếp, vang lên là giọng trầm thấp của Bạch Phí Ưu.

“Thế sao ông không nghĩ cho tôi? Cho gia đình tôi?”

“Ông không bao giờ giấu cô ấy được cả đời đâu ông Hàn à!”

“Từ nay về sau, Bạch gia sẽ không còn mối quan hệ nào với Hàn gia nhà ông nữa!”

Hàn Ân kinh ngạc mở cửa, đập vào mắt cô là bố mình đang quỳ xuống, trên khuôn mặt khắc khổ của ông đầy vẻ tội lỗi.

Bạch Phí Ưu dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn cô, ánh mắt đầy căm hận. Hàn Ân hoảng sợ, thật sự rất hoảng sợ, vì chưa bao giờ Bạch Phí Ưu dùng ánh mắt đó nhìn cô.

“Hàn tiểu thư, từ nay về sau, tôi và cô sẽ là người xa lạ, mãi mãi!”

“Tại... tại sao?” Hàn Ân mở to mắt, không tin được lời anh nói.

Bạch Phí Ưu cười khinh: “Muốn biết? Hãy hỏi chính bố cô đi!”

Hàn Ân đỡ Hàn Tư Thông dậy, ông im lặng.

“Anh Tiểu Bạch, có chuyện gì từ từ nói, anh đừng làm em sợ...”

“Tôi đã không còn là anh Tiểu Bạch ngày xưa nữa!” Lời nói của anh đầy chất đắng.

Bạch Phí Ưu xoay người rời đi, Hàn Ân vội loạng choạng bước theo nắm lấy áo anh, đôi mắt ướt lệ: “Anh Tiểu Bạch, như vậy là sao? Bộ anh không xem em là đứa em gái anh nữa sao?”

Bạch Phí Ưu cười nửa miệng, em gái, em gái lúc nào cũng như thế! Trái tim anh bây giờ đau hơn về bề ngoài cứng rắn của anh gấp trăm lần.

“Tôi không có phúc phận làm anh trai cô đâu!”

Anh đẩy cánh tay cô ra khỏi người anh. Mắt trắng bằng cô té ngã. Anh bỏ đi chưa từng quay đầu lại, bỏ mặt cô thảm thiết kêu gào.

Ngày hôm sau cô đến tiễn bố anh lần cuối trước khi ông về nơi đất lạnh. Lúc cô tỉnh dậy mới biết, bác Bạch đã lên cơn đau tim và mất được một ngày.

Nhưng cô đến toàn bị đuổi về. Đợi lúc bảo vệ lo lắng cô đã lên vào gặp Bạch Phí Ưu.

Anh mệt mỏi, ngồi thẫn thờ một góc. Thế là anh chẳng còn gia đình, bố đã bỏ anh theo mẹ, anh cũng trở thành đứa mồ côi.

Khi chôn cất bố anh xong, anh đã hứa với chú Bạch Quân Đa, em trai của bố, sẽ qua Nhật Bản định cư.

“Anh Tiểu Bạch...”

Bạch Phí Ưu xoay người, trước cánh cửa là Hàn Ân đang đứng, đôi mắt cô đỏ hoe.

“Cô đến đây làm gì? Tôi đã bảo sẽ không bao giờ liên quan đến gia đình cô nữa. Cô đi về đi!”

“Anh Tiểu Bạch, em không hiểu chuyện gì đã xảy ra lúc em tai nạn, anh nói cho em biết đi.” Hàn Ân níu lấy tay Bạch Phí Ưu, cô bật khóc.

Hàn Ân trong lúc cùng bạn trên đường đi học về đã bị tai nạn giao thông. Cô đập đầu xuống đám cỏ, nên chỉ chấn động nhẹ, hôn mê ba ngày mới tỉnh. Còn người bạn cô gãy chân phải bó bột một tháng trời.

“Cô biến đi!” Bàn tay anh cố đẩy cô ra, Hàn Ân cô càng sợ hãi, khuôn mặt anh hiện lên sự kinh tởm với cô.

Hàn Ân ngã khụy xuống.

“Anh Tiểu Bạch, anh không còn thích em nữa sao?” Hàn Ân đau lòng, bàn tay cô bấu vào đầu gối mình, chảy máu.

“Tôi ghét cô! À mà không, tôi cực kỳ căm ghét cô, căm ghét cả gia đình cô!” Bạch Phí Ưu anh đau đớn khác gì cô, nhưng... anh không thể làm gì khác ngoài dối chính bản thân mình rằng anh rất ghét cô.

“Anh Tiểu Bạch... em xin lỗi, em sẽ cố gắng không làm anh ghét em nữa... em sẽ cố...”

“Nếu không muốn tôi ghét cô hơn nữa thì hãy biến khỏi nhà tôi, mau!”

“...”

“Không đi? Được tôi sẽ đi!” Bạch Phí Ưu bỏ đi, đóng cửa rất mạnh.

“Phí Ưu...đừng bỏ em!” Hàn Ân gào thét trong vô vọng.

Tiếng còi tàu làm Hàn Ân tỉnh giấc.

Giấc mơ quá đời quen thuộc, mỗi lần mơ là mỗi lần nước mắt cô rơi là thật.

“Đã tới trạm An Viên, mời mọi người kiểm tra hành lý rồi rời tàu.” Tiếng người phụ tàu thông báo lặp lại đôi ba lần.

Hàn Ân bước xuống nơi cô sinh ra, mảnh đất nhiều kỷ niệm tuổi thơ đẹp đẽ. Trong góc trạm tàu lửa, có người đàn ông gầy gộc, nhỏ thó đang đứng như trông ngóng ai đó, cô vui vẻ kéo chiếc vali bước đến người đàn ông đó.

“Bố!” Hàn Ân gọi Hàn Tư Thông.

Hàn Tư Thông khuôn mặt khắc khổ, nở nụ cười móm: “Tiểu Ân! Con đi đường mệt không?”

Cô lắc đầu, ôm chầm lấy ông: “Con rất nhớ bố!”

Ông vỗ lưng cô: “Bố cũng rất nhớ con. Về nhà thôi con.”

Buổi chiều Hàn Ân ra mộ thấp nhang cho mẹ mình. Cô dùng tay lau đi bụi ở hình mẹ, tâm sự.

“Mẹ khỏe không? Con xin lỗi vì không như mọi năm về thăm mẹ thường xuyên, con không đổ lỗi cho việc mình bận rộn, con thực sự chờ một người quay trở về từ đất nước xa xôi khác...”

Cô dùng tay nhỏ hết đám cỏ dại mọc trên mộ, chậm rãi nói tiếp: “Cuối cùng anh ấy cũng trở về. Con và anh ấy đã gặp nhau, nói chuyện, con còn làm việc cho anh ấy. Dù anh ấy đã không còn hận hay căm ghét con như trước, nhưng thời gian đã thay đổi, con và anh ấy chẳng thể nào quay lại được như xưa nữa. À, mẹ biết không? Sự việc năm năm trước con cũng đã sáng tỏ được một số điều... con cũng đã chấp nhận sự thật rồi mẹ à...”

“Con cùng anh ấy... sự thật đã không còn duyên nợ rồi...” Hàn Ân dùng đôi chút, cái câu “không còn duyên nợ” nghe sao mà chua chát đến thế!

Tiếng chuông điện thoại cô reo, là Bạch Phi Ưu gọi đến. Cô có ngáp ngừng đôi lát, cuối cùng là vẫn bắt máy.

“Bạch tiên sinh... tôi nghe.”

Bạch Phi Ưu vừa tỉnh đầu óc anh như búa bổ, cầm chiếc điện thoại trên tay, đập vào mắt anh là tin nhắn cô xin lỗi vì bỏ việc và đã về quê. Anh không do dự liền điện thoại cho cô, nhưng khi giọng cô cất lên, anh lại chẳng biết nói gì.

Anh rất lo lắng cho cô.

“Cô đã về an toàn chứ?”

Hàn Ân gượng cười: “Cảm ơn anh, rất an toàn.”

“Tốt. Còn chuyện cô xin nghỉ việc tôi không trách cô, khi nào cô trở lại, tôi sẽ gửi chi phiếu... cô muốn bao nhiêu tiền thì cứ viết.” Bạch Phi Ưu nói xong mới thấy mình thật ngu ngốc, lời anh muốn nói không phải những lời này.

Bàn tay Hàn Ân run rẩy, cô nắm chặt chiếc điện thoại, như muốn bóp nát: “Tôi không cần đâu... dù sao trong tuần lễ này tôi cũng không giúp gì được cho anh nhiều...”

“...” Bạch Phi Ưu im lặng. Anh không biết nói gì thêm nữa cả.

“À, tôi có việc bận. Chuyện này bàn sau nhé?!” Hàn Ân kiềm cố, nước mắt cô đã rơi rồi. Nhiều khi cô rất ghét bản thân mình, cứ một chút tổn thương lại khóc.

“Được!” Bạch Phi Ưu anh nghe tiếng ‘tút’, Hàn Ân cúp máy trước.

Hàn Ân lau nước mắt, nhìn hình ảnh mẹ mình trên mộ, nụ cười khả ái của phụ nữ bốn mươi, hiền hậu: “Có phải con cũng nên quên anh ấy đi tìm một chân trời mới không?”

Trả lời cô chỉ là tiếng gió xào xạc. Cô ngồi ở lại với mẹ mình cho đến khi trời đã buông hoàng hôn.

Tối đó, Hàn Ân lấy lại tinh thần, vui vẻ kể về công việc mình ở thành phố S cho Hàn Tư Thông nghe. Cô xung phong vào bếp nấu đồ ăn, Hàn Tư Thông rất hài lòng về đứa con gái mình. Ông cũng nghĩ, đã đến lúc Hàn Ân nên lập gia đình rồi...

Hết chương 17

Bạn đang đọc truyện *Tình Đầu Dành Hết Cho Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Chương 18: Ngồi trên đồng lửa

Từ lúc Hàn Ân xin thôi việc làm quản gia, Bạch Phí Ưu đã gọi Crow về. Làm cho Crow có chút hụt hẫng, anh vừa tìm được bóng hồng châu Á cho mình, chưa có gì hết đã phải quay về.

“Bạch tiên sinh, anh ác lắm!” Crow thở dài.

Bạch Phí Ưu vừa xem lại cổ phiếu công ty mình bằng laptop, nghe được lời Crow nói, anh nhú mồm: “Ác?”

Crow gật đầu: “Tôi vừa tìm được người làm tôi rung động, đang muốn tiến tới anh lại bảo tôi về. Không ác là gì?”

Bạch Phí Ưu ồ lên, anh bảo Crow đưa mình tập hồ sơ trên giá sách: “Thế cậu nghĩ cậu và cô gái đó có tiến tới được không?”

“Cũng không biết, tôi và cô ấy chỉ nói được vài câu thôi.” Crow gãi đầu.

Cũng có thể như lời Bạch Phí Ưu nói, tại dù sao cô gái anh để ý lại là hướng dẫn viên của tour anh, chắc anh cũng như bao nhiêu người khách khác thôi.

Bạch Phí Ưu phì cười nhìn khuôn mặt buồn rầu của Crow, anh không nói chuyện nữa. Anh đang tập trung vào công việc của mình, như thể sự bức rức trong lòng anh sẽ được vơi đi.

Hàn Ân vui vẻ bước đi xung quanh ngôi làng Chaing Qu. Ngôi làng được xây lên bằng đất nung và một lớp sơn quét bên ngoài. Có một người họa sĩ tài ba nào đó bước qua ngôi làng đã cảm mến rồi vẽ nên những tuyệt tác trên tường nhà. Từ một ngôi làng heo hút ở An Viễn, Chaing Qu đã trở nên nổi tiếng được nhiều khách tham quan du lịch đến.

Những hình ảnh màu sắc lộng lẫy, rất bắt mắt, có khi là con sóng xanh ngắt, hay một vườn hoa hướng dương, cũng có khi chỉ là vẽ chiếc thuyền đánh cá, những hình ảnh có trong cuộc sống đời thường.

Cô cầm chiếc máy ảnh chụp liên tục. Đây là sở thích từ lúc còn là trung học của cô, vì đơn giản thôi, cô muốn lưu giữ những thứ mắt cô nhìn thấy, gọi lên sự yên bình, ấm áp, đôi khi cũng chỉ là tình cờ nhìn ấn tượng và bấm máy.

Chiếc máy cũ kỹ đã theo cô được sáu năm, nó là món quà đắt giá mà Bạch Phí Ưu dành tặng cô năm sinh nhật 18 tuổi. Lúc đó, nó đã có giá năm ngàn tệ. Hàn Ân cô luôn nâng niu, giữ rất kỹ, nên nó chỉ hư hỏng có một lần duy nhất do cô bất cẩn đổ nước ướt chiếc máy.

Cô bắt xe bus ra biển Hải Quý. Là mùa thu nên ít người đến du lịch, chỉ có lát đất vài người vui đùa trên biển.

Hàn Ân thích được đi chân không bước lên bãi cát mềm mại. Nước biển vội xô vào bàn chân cô, mát lạnh.

Cô cũng thích được ngồi ngắm hoàng hôn xuống với người mình yêu, nhưng điều đó bây giờ là bất khả thi. Suốt những năm trời theo đuổi mối tình đầu, cô chỉ nhận lại được tuổi thanh xuân sắp trôi qua của mình.

Lúc ngoảnh lại, nhìn những việc cũ đã qua, cô tiếc rẻ hụt hẫng. Còn rất nhiều điều cô đã bỏ lỡ ở tuổi trẻ, sự năng nổ, bạn bè, những cuộc vui chơi... cô chưa được nếm trải.

Tuổi trẻ, cô chỉ quanh quẩn bên một người, luôn trong trạng thái nom nớp lo sợ ai đó sẽ giành lấy anh đi, sẽ bỏ lại cô, nên cô cố gắng ở bên anh và chỉ cần mỗi một mình anh.

Cười xót xa, cuối cùng không phải cô và anh vẫn chẳng thêm một mối quan hệ nào khác ngoài người lạ rồi sao?

Cô vô thức ngồi trên chuyến xe bus đến cổng đền Nam Sơn. Đứng dưới cây cổ thụ to lớn, cô nhìn hai bên bậc thang tiến vào ngôi đền là một vùng trời hoa bí ngạn.

Cô chụp vài bức hình, ngắm nhìn đôi lát rồi tiến lên bậc thang.

Đền vẫn thế, không có gì thay đổi. Vẫn thanh tịnh, không một bóng người. Cô móc trong ví mình ra một đồng 5 tệ, thả xuống giếng, chấp tay cầu.

Cô cũng không biết sẽ có linh nghiệm không, nhưng lúc nhỏ cô và Bạch Phí Ưu thường làm như thế này, anh bảo rằng giếng thần sẽ nghe được lời mình nói và giúp đỡ.

Cô vẫn biết lời trẻ con vẫn là trẻ con, nhưng cô vẫn hy vọng giếng thần sẽ chấp thuận lời thỉnh cầu của cô.

“Mong bố luôn được khỏe mạnh.”

Cô thấy thêm một đồng xu 5 tệ xuống giếng: “Mong mọi sự tốt đẹp luôn sẽ đến với anh ấy!”

Hàn Ân trở về nhà. Trước cửa là bố và cùng người đàn ông luống tuổi đang đánh cờ tướng.

“Tiểu Ân, lại đây!” Hàn Tư Thông vui vẻ khi thấy Hàn Ân đã trở về.

Ông giới thiệu người bạn tâm giao của mình: “Đây là chú Vương, bạn bố.”

Hàn Ân mỉm cười, cúi đầu chào Vương Ngạn: “Chào chú.”

“Chào con.” Vương Ngạn có nụ cười hiền, chất phát.

“Con vào trong trước, bố và chú Vương chơi vui.” Hàn Ân cô mệt mỏi do đi xe bus hơi nhiều.

Hàn Tư Thông: “Được, được! Con vào nghỉ đi.”

Đội Hàn Ân bóng sau cánh cửa, Hàn Tư Thông hỏi Vương Ngạn: “Thế nào? Ông thấy sao hả?”

Vương Ngạn gật đầu, rất hài lòng: “Con bé nhìn rất xinh gái, rất toát ra sự yên bình.”

“Mà ông có chắc con bé đồng ý không đó?” Vương Ngạn hơi khó tin.

Hàn Tư Thông cũng đang phân vân.

Hàn Ân giận dữ: “Con không đồng ý!”

“Từ từ thôi Tiểu Ân... chỉ là cuộc xem mắt thôi mà con.” Hàn Tư Thông giải thích.

“Bố... thời bây giờ là thế kỷ 21 rồi, còn xem mắt gì nữa hả bố? Con chưa muốn lập gia đình!” Hàn Ân đau đầu.

“Con của chú Vương cũng rất được đó Tiểu Ân. Là đại úy bộ công an giao thông, tuổi lại mới 26.”

Hàn Ân thờ dãi: “Con chưa từng ý định lập gia đình sớm... với lại con còn chưa lo được gì cho bố.”

Hàn Tư Thông cảm động: “Thôi bố không nói nữa, nhưng nếu được con cứ suy nghĩ đi rồi nói với bố.”

Hàn Ân gật đầu, cô trở về phòng nhỏ dành cho mình. Xem mắt gì chứ, bây giờ đâu phải ở thập kỷ trước mà cứ bắt ép cô lấy người không yêu.

Cô lấy máy ảnh, xem lại những bức ảnh cô chụp, trên 50 tấm. Cô thích nhất có lẽ là bức hoa bí ngạn đỏ rực dưới chân đèn, thật thơ mộng. Bất giác cô nhớ Bạch Phí Ưu.

Nhớ nụ hôn trên trán lúc cô 10 tuổi, cô nhớ sự ấm áp từ anh, rất nhớ.

Cô ngã người xuống nệm ấm, nhìn lại chiếc máy ảnh đã bong tróc màu ở đầu góc bên trái, nghe tiếng anh vang mãi trong đầu.

“Tặng Tiểu Ân, chúc em sinh nhật vui vẻ.”

Trương Trực Nam ngồi trong phòng làm việc, thờ dãi.

Hàn Ân đã nghỉ phép được ba ngày. Anh đang buồn sắp chết vì không có ai để trêu chọc.

Giám đốc Chu đứng đợi Trương Trực Nam ký vào mấy hợp đồng làm ăn của Trương thị mà sốt ruột.

“Tổng giám đốc... cái đó...”

“Không-hưng-thú!” Trương Trực Nam nói rõ từng chữ, sợ như giám đốc Chu không nghe được.

Giám đốc Chu khó khăn nói: “Nhưng... chủ tịch bảo cậu...”

“Kêu mẹ tôi về mà ký!” Trương Trực Nam khó chịu bước khỏi văn phòng.

Hừ, anh đâu có ngốc. Hợp đồng gì chứ, toàn là bắt ép anh đi. Mục đích của mẹ anh, không lẽ anh lại không biết! Những bản hợp đồng này không có thì Trương thị cũng không phá sản, chỉ là bà muốn anh đi xem mắt mấy cô tiểu thư đó thôi. Anh còn lâu mới mắc bẫy.

Anh mở cửa phòng Bạch Phí Ưu, khi chưa có sự cho phép của anh ta: “Này, Marvin! Chúng ta đi giải khoai đi...”

“Suyt! Cậu Edgar, cậu chủ đã ngủ rồi!” Crow vội lên tiếng.

“Giờ này đã 8 giờ sáng, anh ta còn chưa thức?” Trương Trực Nam nhíu mày.

Crow lắc đầu: “Không phải. Cậu chủ đã làm việc cho đến 6 giờ sáng, vừa mới chợp mắt.”

Người đàn ông này đang vắt kiệt sức lực mình hay sao? Làm việc cũng phải cho cơ thể nghỉ ngơi, điều độ chứ nhỉ? Đầu Trương Trục Nam chợt loé sáng.

“Ồ...” Trương Trục Nam hỏi nhỏ: “Cậu biết Hàn Ân chứ?”

Crow ngạc nhiên: “Tôi biết. Còn cậu Edgar... biết cô ấy?”

Trương Trục Nam gật đầu, nói như ra lệnh: “Cậu cho tôi biết địa chỉ nhà Hàn Ân ở An Viên được không?”

“Được chứ, nhưng có việc gì sao cậu Edgar?” Crow nghi ngờ.

“Cậu cứ nói đi, xong việc tôi sẽ nói lý do.”

Crow đồng ý, nói địa chỉ cho Trương Trục Nam.

Trong buổi sáng hôm đó, Trương Trục Nam lái chiếc xe thể thao về An Viên.

Bạch Phí Ưu tỉnh dậy sau giấc ngủ đã là 2 giờ trưa. Crow có nói vụ việc Trương Trục Nam cho anh nghe.

Anh chấn động. Trương Trục Nam có ý gì với Hàn Ân làm sao anh không biết được. Nhìn vào ánh mắt cậu ta, anh đã thấy nét khác thường. Anh nghĩ khi biết được anh và Hàn Ân là thanh mai trúc mã, sẽ ngừng ý định quan tâm cô hơn, không ngờ... nếu không có gì với cô, Trương Trục Nam không bao giờ hỏi thăm về nơi cô về. Bạch Phí Ưu anh phải làm gì đây?

Crow nhìn khuôn mặt lúc xanh lúc đỏ của Bạch Phí Ưu thì biết được anh đã làm đúng kế hoạch. Anh muốn cậu chủ mình phải đem cô gái đó về lại vòng tay mình, chứ khuôn mặt lạnh lùng của anh ta, anh nhìn đến phát ngán rồi.

“Cậu Edgar lúc hỏi thăm về Hàn Ân, cậu ấy có vẻ rất nóng vội...” Crow châm dầu vào lửa.

“...” Bạch Phí Ưu im lặng.

Vậy thì sao? Anh cũng đã từng mong cô sẽ có một tình yêu mới...nhưng sao khi nghe Trương Trục Nam sẽ về An Viên tìm cô, anh lại khó chịu trong lòng thế này?

Ngẫm nghĩ một hồi lâu, Bạch Phí Ưu mới hiểu được, thì ra trong thâm tâm anh chưa bao giờ đồng ý từ bỏ cô, từ bỏ mối tình này. Anh chỉ biện minh cho sự nhút nhát của mình rằng anh sẽ không có được cô hay cô đang rất hận anh.

Nhưng anh đã sai lầm nghiêm trọng... nụ hôn vào ngày hôm đó, cái vòng tay ôm cổ anh... tượng trưng cho điều cô không hận anh như anh đã nghĩ.

Bạch Phí Ưu cảm nhận anh không thể chịu đựng thêm được nữa, bảo Crow chuẩn bị xe về An Viên một chuyến. Anh sẽ làm sáng tỏ chuyện này.

“Thật chứ?” Crow không tin vào mắt mình.

Bạch Phí Ưu khoác chiếc áo vest lên mình, ra lệnh: “Cậu còn không mau ra lấy xe?!”

Crow hưng phấn: “Tuân lệnh!”

Anh đang rất vui, cái người đàn ông lạnh lùng cũng cần đến lúc ngồi trên lửa mới biết được điều gì quan trọng đang sắp mất chứ!

Hết chương 18

Bạn đang đọc truyện *Tình Đầu Dành Hết Cho Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Chương 19: Không thể đợi chờ (1)

Hàn Ân buổi sáng sớm đã ngồi trồng lại khu vườn rau cho bố mình. Hàn Tư Thông đã lớn tuổi, dạo này lại hay đau lưng nên vườn rau chẳng được chăm sóc nữa.

Ông cũng mong đứa con gái mình sẽ về An Viên ở luôn cùng ông, sống đến cuối đời. Nên ông rất muốn tìm được cho đứa con gái mình một người đàn ông tốt, đặc biệt là sẽ ở đây.

Nhìn Hàn Ân chăm chú cho vườn rau ông lại nhớ đến người vợ đã mất của mình. Vì ông lo làm ăn nên người vợ buồn rầu mà sinh bệnh, rồi mất.

Bỗng dung ông nhớ lại Bạch Lý, người đàn ông đã xem ông như người bạn thân thật sự...

Ông thờ dài, nỗi ám ảnh năm đó đối với ông chưa bao giờ nguôi.

Tiếng xe máy chạy trước cổng, Hàn Tư Thông nhìn ra là đứa con trai của ông Vương Ngạn.

“Bác Hàn, tối nay bên nhà con có tiệc, mời bác qua chung vui cùng gia đình con.” Vương Tất Nhân nói to, anh còn phải mời thêm một số người nữa nên không tiện đi vào.

“Tất Nhân đó hả cháu, vào đây dùng nước này!” Hàn Tư Thông nở nụ cười.

“Dạ thôi bác, con còn phải đi mời thêm một số bạn bè của bố con nữa.” Vương Tất Nhân cười từ chối.

Hàn Ân đứng nhìn xem là ai. Cô nhìn đến bộ đồng phục cảnh sát thì 50% cô tin là người này chính là người bố muốn mình xem mắt.

Hàn Tư Thông không quên giới thiệu con gái mình cho Vương Tất Nhân.

“Tất Nhân, đây là con gái bác tên Hàn Ân.” Hàn Tư Thông khoác vai cô.

Hàn Ân giật mình, cô cười gượng: “Chào anh.”

Vương Tất Nhân nhìn Hàn Ân, đây là cô gái bố mình đã giới thiệu, khuôn mặt lấm lem đất không làm lu mờ được nét xinh đẹp trên khuôn mặt ngây thơ kia: “Chào cô.”

Vương Tất Nhân cũng muốn nán lại đôi chút nói chuyện, nhưng còn nhớ nhiệm vụ bố dặn cùng phải có mặt ở cục cảnh sát trước 10 giờ nên anh đành chào tạm biệt.

Hàn Ân lườm Hàn Tư Thông: “Bố! Đây có phải là người bố tính giới thiệu con không?”

Hàn Tư Thông: “Đúng, đúng. Con thấy sao? Nhìn thằng nhỏ khô ngô đó chứ!” Ông rất hài lòng nếu Hàn Ân chịu Vương Tất Nhân.

Hàn Ân thờ dài, cô không thèm nói với bố mình nữa. Sự mai mối của người lớn như sự ép duyên của thời xưa vậy.

Hàn Tư Thông cứ đi theo sau cô, dùng lời có cánh cho Vương Tất Nhân: “Thằng nhỏ giỏi lắm đấy Tiểu Ân. Mới 26 tuổi thôi đã lên chức đại úy, nhờ có nó mà giao thông ở An Viên mới yên ổn. Còn phá biết bao nhiêu vụ án cho bên cục cảnh sát hình sự, thằng nhỏ lại là đứa tốt, ai ở đây cũng muốn Tất Nhân làm con rể cả.”

“À, hay tối nay con cùng theo cha qua bên nhà bác Vương dự tiệc...”

Hàn Ân xoay người, khuôn mặt cười khổ: “Bố à, có duyên có nợ mới nên vợ chồng. Bố hãy cứ để tự nhiên đi.”

“Tiểu Ân à, bố cũng vì lo cho con thôi. Con cũng sắp 25 tuổi rồi, nên lập gia đình đi, cho cha cháu ấm lòng tuổi già.” Hàn Tư Thông giọng nói trầm xuống.

Hàn Ân rất dễ bị lời nói của bố mình mà yếu lòng: “Bố... thôi được rồi, tối nay con sẽ cùng bố qua nhà bác Vương dự tiệc, nhưng con không đồng ý việc xem mắt đâu đấy, cứ để mọi chuyện đến tự nhiên, lúc đó con tránh cũng đâu có khó, đúng không?”

“Được, được!” Hàn Tư Thông vui vẻ trở lại, chuyện ông muốn trở nên đi đúng hướng rồi.

Cô nhớ lại chuyện tuổi tác bố mình nói, thì thầm trong lòng: “Gi mà 25 chứ, mình mới 24 tuổi thôi!!”

Trương Trục Nam tới An Viên cũng đã hơn 4 giờ chiều.

Anh đang ở Tân Quang nơi Crow nói là chỗ cô đang ở. Nhìn xung quanh không thấy bóng Hàn Ân đâu, chỉ thấy đám trẻ em đứng nhìn anh.

Anh liền gọi một đứa bé, tầm 10 tuổi hỏi: “Em biết nhà của người tên Hàn Tư Thông ở đâu không?”

Đứa bé tên A Hảo nhanh nhẩu trả lời: “Anh chạy hết cuối đường sẽ thấy ngôi nhà ngói đỏ, đó là nhà bác ấy.”

“Tốt! Cho em” Anh móc trong ví ra năm tờ một trăm tệ đưa cho A Hảo.

A Hảo kinh ngạc liền lấy, cười tươi: “Em cảm ơn anh! Em tên là A Hảo. Anh là người tốt trong vạn người tốt!”

“À, em cho anh biết một tin.” A Hảo ghé sát tai Trương Trục Nam, nói nhỏ: “Bác ấy có cô con gái xinh lắm! Em nghe bảo có người đến đòi xem mắt rồi đó.”

Trương Trục Nam bất ngờ: “Sao em biết?”

“Ồ, xung quanh ai cũng bảo thế...” A Hào gãi đầu.

Anh xoa đầu A Hào: “Cám ơn em!” Rồi bước về xe chạy về phía cuối đường.

Trương Trục Nam dừng xe trước căn nhà, sau cánh cổng là một vườn rau nhỏ. Anh thầm nghĩ sao cô có thể ở căn nhà bé tí bằng phòng tắm anh thôi nhỉ?

Cánh cửa mở, Hàn Ân bước ra tưới rau. Cô nhìn thấy chiếc xe quen quen, khi chiếc kính xe hạ xuống cô mới hít hoảng thốt lên: “Trương Trục Nam?”

...

Bạch Phí Ưu khi đến Tân Quang, An Viên anh lại muốn quay trở về thành phố S.

Crow nhìn vào ánh mắt anh, cả sự trầm ngâm kia cũng hiểu được đôi phần. Cậu chủ anh luôn quang đại trong công việc, còn về mặt tình cảm lại nhút nhát, sợ bị tổn thương.

Ngoài đầu óc kinh doanh hơn người, việc tình cảm Bạch Phí Ưu còn phải trông cậy vào Crow anh nhiều.

“Cậu chủ đang đắn đo?”

Bạch Phí Ưu nhìn Crow, đôi mắt hẹp mờ mờ: “Cậu biết tôi đắn đo việc gì mà.”

Crow gật đầu, theo Bạch Phí Ưu bấy năm, lúc Bạch thị thịnh vượng đến khi suy yếu rồi sụp đổ. Anh đã ở bên Bạch Phí Ưu qua biết bao thăng trầm sóng gió, điều anh ta đang sợ hãi anh biết rất rõ.

“Nếu anh thật sự cần Hàn Ân, thì sự đắn đo ấy không là gì cả.” Crow nói tiếng Anh, anh không dùng tiếng Trung để nói ra câu đó. Vì lúc này, Crow dùng quan hệ bạn bè để nói chuyện với Bạch Phí Ưu.

Bạch Phí Ưu cười: “Tôi hiểu. Chỉ có điều nói dễ hơn làm.”

“Thế là không làm?” Crow nhìn Bạch Phí Ưu dò xét.

“Tôi sẽ làm, vì tôi đã đợi chờ quá lâu rồi.” Bạch Phí Ưu nói xong, anh bước xuống xe.

“Good boy.” Crow nhìn theo bóng Bạch Phí Ưu. Anh nghĩ suốt năm tháng bên Bạch Phí Ưu, đây là điều anh làm thành công nhất, hơn cả những bản hợp đồng tiền tỉ anh tạo ra.

Nghe được tiếng xe, Trương Trục Nam bước ra nhìn. Miệng anh liền kéo lên một đường cong tuyệt hảo, cuối cùng cũng xuất hiện rồi.

“Oh, ngọn gió nào đưa ông hoàng của Niên Hoàng Thượng Đình đến đây?” Trương Trục Nam khoanh tay thoải mái dựa vào cánh cửa, giọng nói chậm rãi.

Bạch Phí Ưu dùng khuôn mặt ngao ngễ nhìn Trương Trục Nam: “Thế cậu đến đây làm gì?”

“Tôi đi du lịch.” Trương Trục Nam nhìn xung quanh: “Anh thấy không? Ở đây rất yên bình, rất thích hợp để nghỉ ngơi.”

Bạch Phí Ưu ồ lên: “Thế cô ấy đâu?”

“Này, trả lời câu hỏi của tôi đi chứ?” Trương Trục Nam đòi co.

“Tôi không có hứng thú để trả lời cậu.” Bạch Phí Ưu ung dung rút tay vào túi quần.

Nhìn hai người đàn ông cao lớn, lúc nào cũng đấu khẩu với nhau, không ai chịu thua ai.

“Thế tôi cũng sẽ không nói cho anh biết điều anh muốn biết.” Trương Trục Nam nhướn mày, đắc chí.

Trương Trục Nam biết Bạch Phí Ưu đã thua. Từ lúc anh ta đứng trước mặt anh, anh ta đã thua cuộc trong trò chơi do Trương Trục Nam anh bày ra.

“Cậu... biết! Cậu biết tôi đến đây vì điều gì!” Bạch Phí Ưu nóng lòng, cũng có hơi mất mặt.

Trương Trục Nam cười ha ha: “Tôi biết anh đang rất mất mặt, nên sẽ nói cho anh biết. Cô ấy đã cùng bố mình đến nhà 'chồng tương lai' cô ấy rồi, tên Vương gì đó. Còn đường đến, tự anh tìm lấy.”

Cái gì mà chồng tương lai? Bạch Phí Ưu kinh sợ... mà lời nói của Trương Trục Nam cũng làm anh bức mình, nói như cậu ta, thà đừng nói thì hơn.

Bạch Phí Ưu lòng đã nóng vội, xoay người rời đi, nghe sau lưng là tiếng vọng của Trương Trục Nam: “Không nói được một lời cảm ơn à?”

Anh không quay đầu nhìn, bàn tay phải vươn lên ra ký hiệu bằng hai ngón tay.

Trương Trục Nam lầm bầm: “Người đàn ông cứng đầu!”

Ký hiệu hai ngón tay của Bạch Phí Ưu chính là nói: “Tôi sẽ đãi miễn phí tất cả cho cậu hai đêm liền ở Niên Hoàng Thượng Đình!”

...

Hàn Ân ngồi nhìn mọi người xung quanh đang vui vẻ nói chuyện. Tiệc chỉ vồn vện ba bản, là những người sống xung quanh thân thiết với Vương Ngạn. Cô bị đẩy vào bàn lớn, ngồi kế mình là Vương Tất Nhân.

Bữa tiệc ngoài trời, không nhạc, chỉ có gió thổi nhưng cô lại nhìn thấy sự ấm áp xung quanh. Họ nói chuyện với nhau không e dè, cười rất tươi, như những người thân.

Cô quen nhìn những nụ cười giả tạo, sống môi trường nghiêm khắc với lời nói, trịnh trọng trong cách di chuyển, ăn bận. Thế nên, bây giờ cô như đang sống ở thế giới khác, không bận tâm lo lắng về các vấn đề trên.

Vương Ngạn đứng dậy, ông cầm ly rượu, nói về chủ đề chính bữa tiệc: “Tôi mời các người thân, bạn bè đến đây để chung vui với gia đình tôi. Con bé Nhã Nhã vừa đậu trường cảnh sát, thế nên hôm nay tôi đãi tiệc này, cũng cảm ơn mọi người đã đến!”

Tiếng tràng vỗ tay, tiếng chúc mừng cô gái tên Nhã Nhã ngại ngùng ngồi kế bên Vương Ngạn. Cô gái có gương mặt sáng, đôi mắt nâu rất thông minh. Hàn Ân cũng vỗ tay, mong cô gái sẽ là người cảnh sát tốt.

Trong bàn tiệc, cô im lặng. Mặc dù cho Hàn Tư Thông có giới thiệu cô với mọi người, cô cũng chỉ gật đầu chào. Cô không có tâm tình ăn khi còn tổng giám đốc đang ở nhà mình. Cô muốn nhanh tàn tiệc để về giải quyết.

Còn Vương Tất Nhân, có lẽ vì mới quen nên cũng không nói gì nhiều với Hàn Ân... chắc là vì ngại ngùng.

Bỗng xung quanh ồn ào, vì xuất hiện người lạ. Chỉ có Hàn Ân và Hàn Tư Thông là không thể ngờ tới.

Hết chương 19

Bạn đang đọc truyện *Tình Đầu Dành Hết Cho Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Chương 20: Ngừng đợi chờ (2)

Tiếng ồn vì có người đàn ông xuất hiện trước cổng nhà Vương Ngạn.

Anh ta bận áo sơ mi và quần âu, đáng đáp người cao ráo, khuôn mặt tuấn tú. Phong thái rõ ràng là người giàu.

Hàn Ân nhìn theo ánh mắt mọi người dồn ra cổng nhà chú Vương Ngạn. Đập vào mắt cô là người đàn ông cô chưa từng nghĩ sẽ có mặt ở đây.

Hàn Ân kinh ngạc: “Bạch...Phí Ưu?”

Hàn Tư Thông nghe tiếng nói của Hàn Ân cũng xoay đầu nhìn. Bóng dáng cậu ta suốt năm năm vẫn không thay đổi, khuôn lạnh tanh đó vẫn ám ảnh ông không bao giờ mất.

Bạch Phí Ưu bước vào, ánh đèn chiếu rõ khuôn mặt anh, đôi mắt hẹp vẫn không hiện một ánh nhìn cho xung quanh. Cứ thế bước đến Hàn Ân.

Anh đứng cách cô ba bước chân, nhìn cô, nhìn Hàn Tư Thông, rồi nhìn người đàn ông trẻ tuổi ngồi cạnh cô, ánh mắt lạnh lùng nhìn anh ta.

Vương Tất Nhân kinh ngạc, người đàn ông này nhìn anh với ánh mắt hình viên đạn. Anh có thù oán gì với anh ta sao?

Bạch Phí Ưu quay lại nhìn Hàn Ân: “Tôi có thể nói chuyện với em một chút không?”

“Được...” Hàn Ân đáp lời.

Bạch Phí Ưu cùng Hàn Ân đến trước nơi xe anh đậu ở trước cổng trường tiểu học Hòa An.

Anh nhìn cô rất lâu, ánh sáng của trăng chiếu vào khuôn mặt đã trưởng thành theo năm tháng, đôi mắt cô vẫn đen láy nhìn anh với ánh mắt khó hiểu.

Anh hít thở thật mạnh, khi kéo cô ra chỗ này anh lại nhớ đến mình chẳng biết phải nói gì. Cứ nhìn Đông nhìn Tây.

Chỉ vì anh sợ mất cô nên đã không chút ngại ngần trở về An Viên. Anh cũng đã ghen tuông khi có chàng trai ngồi kế bên cô. Còn bây giờ, anh nên nói gì?

Hàn Ân không chịu nổi sự im lặng của Bạch Phí Ưu, rõ ràng là bảo cô ra đây, lại im lặng: “Bạch tiên sinh?”

Bạch Phí Ưu ngừng suy nghĩ, anh không chút do dự hỏi: “Em... cho tôi biết lý do em rời đi được không?”

Trái tim Hàn Ân đang đập mạnh, không phải vì câu hỏi, chỉ là vì ánh mắt anh và lời nói anh quá dịu dàng: “Tôi... tôi...”

Cô bối rối. Cô không biết nên nói gì cho đúng, chẳng lẽ lại nói cô vì muốn ôm trái tim đau thương của mình, vì muốn không đập nhanh vì anh nữa nên cô phải bỏ đi.

“Chỉ là muốn nghỉ ngơi một thời gian thôi.” Hàn Ân gượng cười.

Bạch Phí Ưu gật đầu. Anh xoay người nhìn cảnh vật xung quanh, chỉ là hàng cây xanh ngắt cùng vài tiếng dế tí te về đêm.

“Nếu như tôi nói... tôi cần em, em có chịu ở lại cùng tôi?” Đôi mắt anh đau thương, anh chưa muốn cô nhìn thấy tâm trạng anh lúc này.

“Cần? Về việc gì?” Cứ nghe lấy giọng nói dịu dàng của anh, cô cứ nhớ đến anh đã từng thương cô, nâng niu cô biết mấy.

Anh muốn nói rằng là “Tất cả”. Nhưng lại thôi, anh sẽ từ từ tiến vào tim cô.

“Tôi sẽ về Thành phố S mở thêm chi nhánh, em đồng ý về công ty tôi làm không?” Bạch Phí Ưu chỉ có thể dùng cách này.

Đó là mở thêm chi nhánh Bạch thị ở thành phố S, sẽ cho cô làm trợ lý cùng Crow, cứ thế anh sẽ yên tâm hơn, vì sẽ thấy cô mỗi ngày.

Hàn Ân khó hiểu nhìn bóng lưng Bạch Phí Ưu: “Nhưng tôi... tôi vẫn còn là nhân viên của Quý Bắc Đình.”

“Về chuyện này, em yên tâm. Tôi sẽ nói chuyện với Trục Nam.” Bạch Phí Ưu xoay lại nhìn Hàn Ân, ánh mắt rất kiên định.

“Nhưng... như thế rất là kỳ lạ.” Hàn Ân tránh ánh mắt của Bạch Phí Ưu.

“Kỳ lạ sao?” Bạch Phí Ưu tò mò.

Hàn Ân im lặng đôi giây, cô hít thở đều, con giận trong lòng bật lên.

“Như rằng sáng ba hôm trước tôi đã xin nghỉ việc, buổi tối hôm nay anh đứng trước mặt tôi bảo rằng sẽ mời tôi về làm cho anh. Bạch Phí Ưu, anh có ý định gì? Anh có biết anh kéo tôi như lên mây, xong lại đẩy tôi xuống đất. Bây giờ lại kéo tôi vào giấc mộng hồng, anh đùa vui lắm sao hả? Có khối cô muốn làm việc cho Bạch tiên sinh anh lắm mà, hà có gì cứ phải là tôi?”

Khi nói xong, Hàn Ân mới biết mình đã nói hết trong lòng mà không chút do dự. Cô che miệng mình, ngượng ngừng bỏ đi. Vừa đi vừa rủa thầm trong lòng “Hàn Ân mày là đồ ngốc!”

Trời ơi, như thế này cô còn mặt mũi nào nhìn người ta nữa. Cô cần tìm chỗ trốn Bạch Phí Ưu gấp.

Bàn tay cô liền bị nắm lại, khuôn mặt đang đỏ bừng càng đỏ hơn nữa: “Anh buông tôi ra đi!”

Bạch Phí Ưu càng nắm chặt tay Hàn Ân, kéo cô lại gần mình, anh hạ giọng: “Hàn Ân, tôi muốn theo đuổi em!”

Anh không phải muốn theo đuổi cô, mà là anh rất muốn cô, anh muốn cả tâm trí lẫn thân thể cô chỉ là của anh, nhưng nói ra điều đó chắc chắn cô sẽ từ chối quyết liệt.

Anh phải bắt đầu lại bằng con số 0, anh sẽ từ từ kéo cô gần lại mình, đây là điều anh muốn làm rất lâu rồi, nhưng hiện tại mới có thể thực hiện.

Bóng dáng người cha anh chợt lại xuất hiện trong đầu, anh bắt lực nhìn cha mình đổ gục xuống đất và chết trên đường đến bệnh viện. Bạch Phí Ưu nghiêng rặng, chịu đựng sự suy nghĩ qua đi.

Hàn Ân bất ngờ, cô có nghe lầm anh nói không? Trong gió đêm, sự căng thẳng của cô lên tột độ. Điều cô mong chờ đã đến, tại sao cô lại chẳng thể tin tưởng nổi nữa.

“Bạch tiên sinh, như tôi nói lúc đầu, anh muốn đùa giỡn, làm ơn hãy tìm cô gái nào khác đi, tôi sẽ không bao giờ tin tưởng anh đâu!” Hàn Ân vùng vẫy trong tay Bạch Phí Ưu.

Bạch Phí Ưu nhú mày: “Tại sao?”

“Anh quên rồi sao? Hay cần tôi nhắc lại không?”

“Ai là người năm năm trước bảo rằng rất căm ghét tôi? Ai là người là người sẽ bảo không còn mối quan hệ nào với Hàn gia nữa...?”

“Là anh đó! Bạch Phí Ưu!”

Bạch Phí Ưu im lặng, anh đã lường trước được việc này, nhưng tim vẫn nhói đau không chịu được. Bàn tay anh có thả lỏng, vẫn còn nắm lấy tai cô không chịu buông.

“Tôi...” Anh khó khăn trả lời: “Hàn Ân, tôi biết việc năm đó đã làm em đau lòng và tôi cũng vậy!”

Hàn Ân mĩa mai: “Đau lòng? Anh cũng biết đau sao? Anh không cho tôi một lý do chính đáng, cứ thế bỏ mặt tôi... anh nghĩ anh đau bằng tôi sao?”

“Tôi rất muốn bù đắp cho em!” Bạch Phí Ưu lớn giọng.

Hàn Ân cười khở: “Nếu anh bù đắp tình cảm của anh trai dành cho em gái, thì tôi không cần!”

“Anh buông tôi ra!” Hàn Ân đôi mắt đã ướt đẫm nước mắt.

Đôi mắt trong veo của Hàn Ân vào đêm trăng nhìn người ta phải đau lòng, những giọt nước mắt của cô làm anh xót xa cả tim gan.

Anh ôm cô vào lòng, mặc cho cô vùng vẫy, anh ôm cô rất chặt, sợ như anh chỉ buông cô ra một giây thôi, sẽ mất cô cả đời này.

Làng gió mùa thu lướt qua, trong đêm tối chỉ còn lại tiếng thở của hai người. Hàn Ân đã thôi vùng vẫy, Bạch Phí Ưu cũng đã thôi siết chặt vòng tay.

Giọng anh trầm ấm vang lên: “Tôi sẽ chứng minh cho em thấy, sự tỏ tình của tôi không phải nhất thời, không phải bông đùa cũng chẳng phải bù đắp cho lỗi lầm của tôi cũng như tình cảm của anh dành cho em gái!”

Hàn Ân buông xuôi tay, đầu cô áp vào lồng ngực anh, tiếng tim anh đập nhanh cô có chút vui mừng. Lời nói anh thốt lên, không biết cô nên tin không? Có nên cho anh một cơ hội để chứng minh không? Hay ngược lại cô sẽ hành hạ bản thân mình, hành hạ tuổi thanh xuân sắp qua đi hết của mình?

Cô nhắm mắt, lòng cô có chút nguội lạnh khi nhớ lại khoảng thời gian trước kia: “Bạch Phí Ưu... làm sao tôi tin được anh?”

“Tôi tin tưởng tôi sẽ làm được.” Bạch Phí Ưu dứt khoát trả lời.

Hàn Ân phì cười: “Anh nói như thế có ma mới tin được!”

Trời sinh ra người đàn ông ngang tàn, ngạo mạn này để hành hạ cô mà. Không hiểu tại sao người khác có thể yêu năm bảy năm, họ có thể thề sống chết rồi lại chia tay không chút do dự. Nhiều khi tự hỏi tại sao cô không được như họ? Tại sao hết tháng năm thanh xuân cô bỏ hoang phí cho một người đã chẳng cần cô?

Nhiều lúc, tim cô cứ lên xuống thất thường vì đọc được tin tức anh đi với bóng hồng này, ngày mai lại gắn ghép với cô diễn viên kia, rồi sau đó cô ôm mặt khóc, thầm nghĩ rằng tại sao cô bên anh bao nhiêu năm trời, không có được anh, còn các cô gái kia lại được, có bất công với cô quá không?

“Tôi cũng tin tưởng em sẽ cho tôi một cơ hội.” Giọng Bạch Phí Ưu vang lên kiên định.

Hàn Ân cảm thấy mình quá yếu lòng trước Bạch Phí Ưu, chỉ cần giọng nói trầm ấm, cánh tay rắn chắc là cô đã không ngăn ngại như cá sa vào lưới.

Cô im lặng không nói gì. Bạch Phí Ưu xem như cô đã đồng ý, anh thấy nhẹ nhõm trong người. Nãy giờ, anh đã gồng người không cho mình run rẩy, giờ đây mọi thứ đối với anh đã tốt đẹp hơn.

Vòng tay anh ôm lấy cô, xoay một vòng đẩy cô dựa lưng vào cánh cửa xe, anh nhẹ nhàng kéo chiếc cảm thon của cô lên gần mình.

Cúi xuống anh đặt một nụ hôn cháy bỏng.

Hết chương 20

Tìm kiếm với từ khoá:

Cần phụ TYPE sách xuất bản! Cần phụ TYPE sách xuất bản!

Hôm nay, 13:22

anbuchih

Thủ quỹ

Ngày tham gia: 02.05.2016, 00:01

Tuổi: 20

Bài viết: 76

Được thanks: 204 lần

Điểm: 8.5 Re: [Hiện đại] Tình đầu dành hết cho anh - Tiểu Kết Ngữ Ngày - Điểm: 10

Chương 21: Một bước lớn

Một buổi sáng mùa thu mát dịu, nhưng trong nhà Hàn Tư Thông thì khác.

Hàn Tư Thông đỏ mặt hỏi trên trán nhìn người đàn ông mặt hầm hầm sau lưng mình, mà đâu phải ai khác ngoài Bạch Phí Ưu.

Ông có nhiều thắc mắc đặt trên người cậu ta. Ông biết ánh mắt hẹp của cậu ta tượng trưng cho sự vẫn còn hận ông, nhưng mà đối với Hàn Ân rất khác, ánh mắt dịu dàng khó thấy được.

Dù An Viên là tỉnh nhỏ, cách xa các thành phố lớn trên mấy trăm cây số, đường đi lại chưa khai thông lớn. Thì ở đây ông vẫn biết được Bạch Phí Ưu hiện tại là ai.

Khi biết cậu ta đã xây dựng lại cơ đồ của Bạch Lý ngày càng lớn mạnh, ông cũng phần nào trong lòng bớt đi hối hận những chuyện năm xưa. Hiện tại cậu ta đã trở thành người đàn ông thành đạt, giàu có, nên ông cũng có lo lắng khi biết Hàn Ân vẫn còn tình cảm với cậu ta.

Vì theo triết lý bao nhiêu năm trên thương trường của ông, một người doanh nhân nhắm đến một thứ gì đó thì phải có lợi cho riêng mình, họ mới phải dốc công sức ra mà dành lấy.

Đang mãi loay hoay với suy nghĩ riêng, Hàn Tư Thông bị Hàn Ân đánh thức.

“Bố suy nghĩ gì đêm chiều vậy?” Hàn Ân xinh đẹp trong chiếc váy maxi màu trời.

Trên tay Hàn Ân là một đĩa bánh quy và một ấm trà. Cô đặt trên bàn, mỉm cười.

“Chú Vương và anh Tất Nhân ăn bánh, dùng trà.”

“Con chu đáo quá!” Vương Ngạn cười, ông rất ưng ý với Hàn Ân cả nhan sắc và cách ăn nói. Giọng nói rất nhỏ nhẹ, dễ hài lòng người khác.

Vương Tất Nhân cũng cảm ly trà uống cạn, sự hiện diện của anh hôm nay không ngoài ý định muốn làm thân với Hàn Ân, nhưng mà... cái người ngồi bên chiếc ghế bên phải hình như luôn nhìn anh với khuôn mặt không vui.

“À... Hàn Ân, vị này là?” Vương Ngạn ông cũng chú ý đến chàng trai hôm qua đã đưa Hàn Ân đi. Cách ngồi và phong thái rõ ràng là người thượng lưu. Anh ta bận chiếc áo sơ mi đen cùng quần âu đen nhìn rất bí hiểm.

Hàn Ân bối rối, cô quên mất Bạch Phí Ưu còn ngồi ở đây: “Vị này tên Bạch Phí Ưu, là... là cấp trên của con. Hôm nay anh ấy về đây để thăm hỏi tình hình sức khỏe nhân viên. Đúng! Chính là thăm hỏi tình hình xem con có khỏe chưa để bắt đầu lại công việc ấy mà.”

Vương Ngạn: “Con bị bệnh sao?”

“À, con... con bị viêm ruột thừa, bác sĩ khám bảo không sao nên chỉ cần tịnh dưỡng vài buổi là khỏi.” Hàn Ân đỏ mặt hỏi trán, cô cực kỳ dờ dặt trong việc nói dối.

Vương Ngạn gật đầu vui vẻ, ông cũng nhìn đến Bạch Phí Ưu khen ngợi: “Con thật có phúc, mấy khi có công ty, có được vị cấp trên chu đáo với nhân viên như vậy đâu nha.”

Hàn Ân gãi đầu cười trừ. Chỉ có ba người còn lại im lặng.

Vương Tất Nhân biết Bạch Phí Ưu là ai, vì sự thật anh ta rất nổi tiếng ở thành phố S, báo chí có đưa tin anh ta về tận vùng nông thôn này, rất nhiều. Anh rất bất ngờ khi biết Hàn Ân làm cho anh ta. Nhưng còn như lời cô nói thì anh không tin là thật. Nhất là khi anh ta nhìn anh như kẻ thù địch, anh biết anh ta và cô có quan hệ không chỉ là sếp và nhân viên. Đây là sự trực giác rất tốt từ bao nhiêu năm làm cảnh sát nằm vùng như anh.

Khi kết thúc cuộc nói chuyện phiếm từ Hàn Tư Thông và Vương Ngạn. Hàn Ân một mình kéo Bạch Phí Ưu lại một chỗ cách đó không xa mộ của mẹ cô, để nói chuyện.

Hàn Ân bận chiếc đầm xanh như màu trời đứng trước cánh đồng lồng gió. Cách xa đó là ngôi mộ đã cũ của người mẹ quá cố của cô. Bạch Phí Ưu như chìm vào không gian cũ kỹ màu hồng của đời mình, chìm vào cái tuổi thiếu niên vừa mới biết yêu là gì, chìm vào đồng hồ độn năm xưa dần xé giữa tình yêu, tình anh trai em gái.

Gió có lẽ to, đôi vai trần của cô trắng ngần run rẩy. Anh vội bước đến khoác lên người cô chiếc áo vest anh đem theo, ánh mắt luôn dõi theo cô từng

bước.

Hàn Ân kéo chiếc áo vest rộng thùng thình vào người giữ ấm, cô nhỏ nhẹ lên tiếng: “Vì sao tôi luôn thấy anh chỉ bận mỗi comple trên người? Mà chỉ mỗi là màu đen?”

“Em thật sự muốn biết?” Bạch Phí Ưu hỏi lại.

Hàn Ân im lặng.

Bạch Phí Ưu chậm rãi trả lời: “Năm năm trước khi rời thành phố S, tôi bắt đầu sự nghiệp ở Nhật Bản. Lúc đó là thời kỳ khó khăn nhất cuộc đời tôi. Phải làm liên tục 18 tiếng đồng hồ một ngày để duy trì lại cổ phần cuối cùng còn lại của Bạch thị. Lúc đó tôi như con thêu thân, cắm đầu vào làm việc, mở hộp đêm. Vì ở Nhật Bản, hộp đêm lúc ấy còn quá xa lạ, trong khi xã hội đen của Nhật Bản ngày càng nhiều băng nhóm được tạo ra. Tôi đã đi đúng hướng đi...”

Hàn Ân đôi mắt mở to nhìn Bạch Phí Ưu. Anh dùng ánh mắt người cũ gặp cũ, có triệu mến, có đau thương.

“Em biết không? Tôi luôn bận đến bộ comple màu đen vì... khi máu bắn lên, sẽ không thấy được vết bẩn!”

Sợ hãi! Đó chính là cảm giác Hàn Ân lúc này. Cô choáng váng.

“Anh...”

Bạch Phí Ưu nuốt sự xót xa vào trong lòng, anh nói tiếp: “Tôi không còn lựa chọn nào khác. Khi tập đoàn bố tôi phá sản, em sẽ không hiểu được cảm giác như thế nào, ngoài hai từ kinh hoàng. Tôi không thể để công sức bỏ mình đổ sông đổ biển được...”

Hàn Ân đau lòng. Nếu không phải cô, có lẽ anh đã còn người bỏ mình bên cạnh. Cô bây giờ như kẻ đã cố ý giết người, có khác gì anh?

“Tôi... xin lỗi.”

Bạch Phí Ưu im lặng, anh đang cố trấn an mình tĩnh táo, nhưng bàn tay trong túi quần đã nắm lại thành nắm, gân xanh cũng nổi lên.

“Nếu như không phải...” Hàn Ân định nói thêm đã bị Bạch Phí Ưu cắt lời: “Tôi quên rồi!”

Hai người lại vào một mảnh trầm ngâm.

Hàn Ân muốn tìm một chủ đề khác để nói chuyện, thì Bạch Phí Ưu liền lên tiếng: “Em kéo tôi ra đây làm gì?”

Hàn Ân liền nhớ đến lời lúc sáng tính nói, nhưng bây giờ có nên không?

“Tôi chỉ tính kéo anh ra đây, để hỏi lý do... tại sao anh không về thành phố S? Vì, tối hôm qua cả Trương Trực Nam và Crow đã về...” cô ậm ừ.

“Khi nào em về thành phố S, tôi sẽ về!”

Hàn Ân nhăn mày nhìn Bạch Phí Ưu: “Vì sao?”

“Vì rất nhiều thứ, tất nhiên là cả người đàn ông bận bộ đồ cảnh sát kia.” Bạch Phí Ưu thản nhiên trả lời.

“Anh ấy không có ý gì với tôi đâu!” Hàn Ân đau đầu.

Anh kéo cô lại gần mình, cô có hoảng hốt: “Này! Đang giữa đồng đó!”

Bạch Phí Ưu chẳng thèm quan tâm, anh vòng tay ôm lấy thân thể mềm mại của cô: “Em ngốc, nhưng tôi không có ngốc!”

Hàn Ân đẩy Bạch Phí Ưu ra: “Anh nói ai ngốc? Mà, ai cho anh có quyền cứ ôm tôi vậy?”

Bạch Phí Ưu: “Quyền theo đuổi em.”

“Anh nên nhớ, tôi chỉ chấp nhận cho anh theo đuổi chứ tôi chưa chấp nhận anh cơ mà? Còn cả việc anh... anh... hôn tôi, là không được. Tôi chưa cho phép!” Hàn Ân đỏ bừng cả mặt.

“Nhìn em đỏ mặt rất dễ thương!” Bạch Phí Ưu hài lòng.

“Anh... buông tôi ra. Nếu không thì tôi sẽ không cho anh một cơ hội nào đâu. Anh tin không?”

Bạch Phí Ưu cười, anh vờ giơ tay đầu hàng: “Được, anh tin.”

“Tốt!” Hàn Ân bỏ mặc Bạch Phí Ưu. Cô đi một mạch đến mộ của mẹ mình.

Nhìn cách hồn dỗi của cô, Bạch Phỉ Ưu thấy bình yên lạ thường. Mới hôm qua thôi, anh và cô còn dè chừng giai cấp cũng như người xa lạ, thế mà hôm nay, anh đã đi một bước lớn đến gần cô hơn.

Khuôn mặt đỏ bừng của cô, cách nói chuyện ngập ngừng sợ bị lộ nói dối kia, đại biểu cho việc cô sẽ về vòng tay anh, yêu anh... đúng không? Anh rất rất mong chờ cái ngày anh được có cô, không vì là tình anh trai em gái, mà là tình cảm của hai người yêu nhau.

Bổng Hàn Ân xoay người lại nhìn Bạch Phỉ Ưu: “Mà nè, anh tính ăn ngủ ở đâu khi ở An Viên này?”

Bạch Phỉ Ưu cười gian: “Em lo cho tôi?”

Hàn Ân ngượng ngùng quay người lại trước, cứ thế đi nhanh: “Ai thêm lo cho anh!”

Bạch Phỉ Ưu phì cười, anh vui vẻ chạy đến bên cô: “Ở đâu cũng được, miễn chỗ đó có em.”

Bước chân cô chậm rãi lại, lòng cô ngọt ngào, đôi mắt mơ màng liếc anh hai giây: “Không tệ, anh cứ ở nhà tôi, còn một phòng trên gác xếp!”

“Cám ơn em!” Giọng anh bay theo trong gió, nghe chỉ đơn giản như chứa hết lời anh muốn nói.

Hàn Ân không nhìn anh, giọng nói mềm mại: “Không có gì.”

Phía góc chân trời vừa đổ xong một cơn mưa rào. Ở phía xa, hiện lên cầu vồng bảy màu. Có phải sẽ đúng như lời người ta thường nói: Sau cơn mưa trời lại sáng..

Hết chương 21

Bạn đang đọc truyện *Tình Đầu Dành Hết Cho Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Chương 21: Một bước lớn

Một buổi sáng mùa thu mát dịu, nhưng trong nhà Hàn Tư Thông thì khác.

Hàn Tư Thông đỏ mặt hỏi trên trán nhìn người đàn ông mặt hầm hầm sau lưng mình, mà đâu phải ai khác ngoài Bạch Phỉ Ưu.

Ông có nhiều thắc mắc đặt trên người cậu ta. Ông biết ánh mắt hẹp của cậu ta tượng trưng cho sự vẫn còn hận ông, nhưng mà đối với Hàn Ân rất khác, ánh mắt dịu dàng khó thấy được.

Dù An Viên là tỉnh nhỏ, cách xa các thành phố lớn trên mấy trăm cây số, đường đi lại chưa khai thông lớn. Thì ở đây ông vẫn biết được Bạch Phỉ Ưu hiện tại là ai.

Khi biết cậu ta đã xây dựng lại cơ đồ của Bạch Lý ngày càng lớn mạnh, ông cũng phần nào trong lòng bớt đi hối hận những chuyện năm xưa. Hiện tại cậu ta đã trở thành người đàn ông thành đạt, giàu có, nên ông cũng có lo lắng khi biết Hàn Ân vẫn còn tình cảm với cậu ta.

Vì theo triết lý bao nhiêu năm trên thương trường của ông, một người doanh nhân nhắm đến một thứ gì đó thì phải có lợi cho riêng mình, họ mới phải dốc công sức ra mà giành lấy.

Đang mãi loay hoay với suy nghĩ riêng, Hàn Tư Thông bị Hàn Ân đánh thức.

“Bố suy nghĩ gì đêm chiều vậy?” Hàn Ân xinh đẹp trong chiếc váy maxi màu trời.

Trên tay Hàn Ân là một đĩa bánh quy và một ấm trà. Cô đặt trên bàn, mỉm cười.

“Chú Vương và anh Tất Nhân ăn bánh, dùng trà.”

“Con chu đáo quá!” Vương Ngạn cười, ông rất ưng ý với Hàn Ân cả nhan sắc và cách ăn nói. Giọng nói rất nhỏ nhẹ, dễ hài lòng người khác.

Vương Tất Nhân cũng cầm ly trà uống cạn, sự hiện diện của anh hôm nay không ngoài ý định muốn làm thân với Hàn Ân, nhưng mà... cái người ngồi bên chiếc ghế bên phải hình như luôn nhìn anh với khuôn mặt không vui.

“À... Hàn Ân, vị này là?” Vương Ngạn ông cũng chú ý đến chàng trai hôm qua đã đưa Hàn Ân đi. Cách ngồi và phong thái rõ ràng là người thượng lưu. Anh ta bận chiếc áo sơ mi đen cùng quần âu đen nhìn rất bí hiểm.

Hàn Ân bối rối, cô quên mất Bạch Phỉ Ưu còn ngồi ở đây: “Vị này tên Bạch Phỉ Ưu, là... là cấp trên của con. Hôm nay anh ấy về đây để thăm hỏi tình

hình sức khoẻ nhân viên. Đúng! Chính là thăm hỏi tình hình xem con có khoẻ chưa để bắt đầu lại công việc ấy mà.”

Vương Ngạn: “Con bị bệnh sao?”

“À, con... con bị viêm ruột thừa, bác sĩ khám bảo không sao nên chỉ cần tịnh dưỡng vài buổi là khỏi.” Hàn Ân đỏ mề hôi trán, cô cực kỳ dờ tệt trong việc nói dối.

Vương Ngạn gật đầu vui vẻ, ông cũng nhìn đến Bạch Phí Ưu khen ngợi: “Con thật có phúc, mấy khi có công ty, có được vị cấp trên chu đáo với nhân viên như vậy đâu nha.”

Hàn Ân gãi đầu cười trừ. Chỉ có ba người còn lại im lặng.

Vương Tất Nhân biết Bạch Phí Ưu là ai, vì sự thật anh ta rất nổi tiếng ở thành phố S, báo chí có đưa tin anh ta về tận vùng nông thôn này, rất nhiều. Anh rất bất ngờ khi biết Hàn Ân làm cho anh ta. Nhưng còn như lời cô nói thì anh không tin là thật. Nhất là khi anh ta nhìn anh như kẻ thù địch, anh biết anh ta và cô có quan hệ không chỉ là sếp và nhân viên. Đây là sự trực giác rất tốt từ bao nhiêu năm làm cảnh sát nằm vùng như anh.

Khi kết thúc cuộc nói chuyện phiếm từ Hàn Tư Thông và Vương Ngạn. Hàn Ân mệt mỏi kéo Bạch Phí Ưu lại một chỗ cách đó không xa mộ của mẹ cô, để nói chuyện.

Hàn Ân bận chiếc đầm xanh như màu trời đứng trước cánh đồng lộng gió. Cách xa đó là ngôi mộ đã cũ của người mẹ quá cố của cô. Bạch Phí Ưu như chìm vào không gian cũ kỹ màu hồng của đời mình, chìm vào cái tuổi thiếu niên vừa mới biết yêu là gì, chìm vào đồng hồ độn năm xưa dần xé giữa tình yêu, tình anh trai em gái.

Gió có lẽ to, đôi vai trần của cô trắng ngần run rẩy. Anh vội bước đến khoác lên người cô chiếc áo vest anh đem theo, ánh mắt luôn dõi theo cô từng bước.

Hàn Ân kéo chiếc áo vest rộng thênh vào người giữ ấm, cô nhỏ nhẹ lên tiếng: “Vì sao tôi luôn thấy anh chỉ bận mỗi comple trên người? Mà chỉ mỗi là màu đen?”

“Em thật sự muốn biết?” Bạch Phí Ưu hỏi lại.

Hàn Ân im lặng.

Bạch Phí Ưu chậm rãi trả lời: “Năm năm trước khi rời thành phố S, tôi bắt đầu sự nghiệp ở Nhật Bản. Lúc đó là thời kỳ khó khăn nhất cuộc đời tôi. Phải làm liên tục 18 tiếng đồng hồ một ngày để duy trì lại cổ phần cuối cùng còn lại của Bạch thị. Lúc đó tôi như con thiu thân, cắm đầu vào làm việc, mở hộp đêm. Vì ở Nhật Bản, hộp đêm lúc ấy còn quá xa lạ, trong khi xã hội đen của Nhật Bản ngày càng nhiều băng nhóm được tạo ra. Tôi đã đi đúng hướng đi...”

Hàn Ân đôi mắt mở to nhìn Bạch Phí Ưu. Anh dùng ánh mắt người cũ gặp cũ, có triệu mến, có đau thương.

“Em biết không? Tôi luôn bận đến bộ comple màu đen vì... khi máu bắn lên, sẽ không thấy được vết bẩn!”

Sợ hãi! Đó chính là cảm giác Hàn Ân lúc này. Cô choáng váng.

“Anh...”

Bạch Phí Ưu nuốt sự xót xa vào trong lòng, anh nói tiếp: “Tôi không còn lựa chọn nào khác. Khi tập đoàn bố tôi phá sản, em sẽ không hiểu được cảm giác như thế nào, ngoài hai từ kinh hoàng. Tôi không thể để công sức bỏ mình đổ sông đổ biển được...”

Hàn Ân đau lòng. Nếu không phải cô, có lẽ anh đã còn người bố mình bên cạnh. Cô bây giờ như kẻ đã cố ý giết người, có khác gì anh?

“Tôi... xin lỗi.”

Bạch Phí Ưu im lặng, anh đang cố trấn an mình tĩnh táo, nhưng bàn tay trong túi quần đã nắm lại thành nắm, gân xanh cũng nổi lên.

“Nếu như không phải...” Hàn Ân định nói thêm đã bị Bạch Phí Ưu cắt lời: “Tôi quên rồi!”

Hai người lại vào một mảnh trầm ngâm.

Hàn Ân muốn tìm một chủ đề khác để nói chuyện, thì Bạch Phí Ưu liền lên tiếng: “Em kéo tôi ra đây làm gì?”

Hàn Ân liền nhớ đến lời lúc sáng tính nói, nhưng bây giờ có nên không?

“Tôi chỉ tính kéo anh ra đây, để hỏi lý do... tại sao anh không về thành phố S? Vì, tối hôm qua cả Trương Trực Nam và Crow đã về...” cô ậm ừ.

“Khi nào em về thành phố S, tôi sẽ về!”

Hàn Ân nhăn mày nhìn Bạch Phí Ưu: “Vì sao?”

“Vì rất nhiều thứ, tất nhiên là cả người đàn ông bạn bộ đồ cảnh sát kia.” Bạch Phí Ưu thần nhiên trả lời.

“Anh ấy không có ý gì với tôi đâu!” Hàn Ân đau đầu.

Anh kéo cô lại gần mình, cô có hoảng hốt: “Này! Đang giữa đồng đó!”

Bạch Phí Ưu chẳng thèm quan tâm, anh vòng tay ôm lấy thân thể mềm mại của cô: “Em ngốc, nhưng tôi không có ngốc!”

Hàn Ân đẩy Bạch Phí Ưu ra: “Anh nói ai ngốc? Mà, ai cho anh có quyền cứ ôm tôi vậy?”

Bạch Phí Ưu: “Quyền theo đuổi em.”

“Anh nên nhớ, tôi chỉ chấp nhận cho anh theo đuổi chứ tôi chưa chấp nhận anh cơ mà? Còn cả việc anh... anh... hôn tôi, là không được. Tôi chưa cho phép!” Hàn Ân đỏ bừng cả mặt.

“Nhìn em đỏ mặt rất dễ thương!” Bạch Phí Ưu hài lòng.

“Anh... buông tôi ra. Nếu không thì tôi sẽ không cho anh một cơ hội nào đâu. Anh tin không?”

Bạch Phí Ưu cười, anh vờ giờ tay đầu hàng: “Được, anh tin.”

“Tốt!” Hàn Ân bỏ mặc Bạch Phí Ưu. Cô đi một mạch đến mộ của mẹ mình.

Nhìn cách hôn dỗi của cô, Bạch Phí Ưu thấy bình yên lạ thường. Mới hôm qua thôi, anh và cô còn dè chừng giai cấp cũng như người xa lạ, thế mà hôm nay, anh đã đi một bước lớn đến gần cô hơn.

Khuôn mặt đỏ bừng của cô, cách nói chuyện ngập ngừng sợ bị lộ nói dối kia, đại biểu cho việc cô sẽ về vòng tay anh, yêu anh... đúng không? Anh rất rất mong chờ cái ngày anh được có cô, không vì là tình anh trai em gái, mà là tình cảm của hai người yêu nhau.

Bỗng Hàn Ân xoay người lại nhìn Bạch Phí Ưu: “Mà nè, anh tính ăn ngủ ở đâu khi ở An Viên này?”

Bạch Phí Ưu cười gian: “Em lo cho tôi?”

Hàn Ân ngượng ngùng quay người lại trước, cứ thế đi nhanh: “Ai thêm lo cho anh!”

Bạch Phí Ưu phì cười, anh vui vẻ chạy đến bên cô: “Ở đâu cũng được, miễn chỗ đó có em.”

Bước chân cô chậm rãi lại, lòng cô ngọt ngào, đôi mắt mơ màng liếc anh hai giây: “Không tệ, anh cứ ở nhà tôi, còn một phòng trên gác xếp!”

“Cám ơn em!” Giọng anh bay theo trong gió, nghe chỉ đơn giản như chứa hết lời anh muốn nói.

Hàn Ân không nhìn anh, giọng nói mềm mại: “Không có gì.”

Phía góc chân trời vừa đổ xong một cơn mưa rào. Ở phía xa, hiện lên cầu vồng bảy màu. Có phải sẽ đúng như lời người ta thường nói: Sau cơn mưa trời lại sáng..

Hết chương 21

Bạn đang đọc truyện *Tình Đầu Dành Hết Cho Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Chương 22: Món quà đặc biệt

Ngày hôm sau Hàn Ân thức dậy rất sớm. Cô loay hoay vào bếp để làm điểm tâm sáng.

Có một chuyện cô nhắc lại thì rất buồn phiền. Là do Bạch Phí Ưu anh ta lại không đem theo đồ dùng, trên người độc nhất mỗi bộ comple kia, may thay Crow còn chú ý mà để thêm hai bộ comple đen khác ở sau cốp xe cho anh ta khi cần. Nhưng ở vùng nông thôn này, làm gì kiếm đâu chỗ quần áo vừa với anh ta, muốn mua cũng phải chạy lên tỉnh lớn, cách đường đi mấy mươi cây số.

Mà anh ta cứ bận áo sơ mi và quần âu nhìn rất là kỳ lạ đối với người xung quanh. Mặc dù là... nhìn như thế Bạch Phí Ưu trong rất phong độ đẹp trai, cô nhìn hoài bao nhiêu lần cũng được.

Vội thấy mình thật háo sắc, Hàn Ân rửa thắm: “Hàn Ân mày là con heo háo sắc!!”

Trong bữa ăn sáng, mặc dù Hàn Tư Thông cũng đồng ý cho Bạch Phí Ưu ở lại, nhưng cô rõ ràng cảm nhận được giữa hai người có chuyện gì đó khó nói ra, mà cô cũng chẳng phải kẻ tò mò, cứ thế cũng dần quên mất trong đầu cô.

Đến trưa, một chiếc xe khác dừng trước nhà cô, đó là Crow. Hàn Ân rất vui vì rất lâu rồi cô mới được cùng Crow trò chuyện.

Thì ra Crow đem đồ dùng xuống cho Bạch Phí Ưu. Hàn Ân nhìn thấy được, cô nhủ mày: “Sao toàn comple đen không vậy?”

Crow cười: “Cậu chủ chỉ dùng đồ đi làm thôi, còn buổi tối... anh ấy không cần dùng đến quần áo...”

Hàn Ân hét lớn: “Không cần nghe nữa!” Cô đỏ mặt, giận dỗi bước vào nhà.

Nhìn Crow cười, Bạch Phí Ưu trừng mắt, làm Crow chột dạ, sắp xếp đồ đem vào nhà.

Suốt một tuần sau đó, Hàn Ân đã dẫn Crow đi thăm quan rất nhiều chỗ đẹp ở An Viên, tất nhiên là có Bạch Phí Ưu theo cùng.

Bạch Phí Ưu có hơi khó chịu khi có Crow chen ngang, nhưng anh lại không ngăn nổi nụ cười mình khi nhìn thấy Hàn Ân vui vẻ.

Khi còn là cô gái nhỏ thanh mai trúc mã của anh, cô đã quen thân với Crow. Khi không anh bên cạnh, anh sẽ nhờ Crow giúp đỡ Hàn Ân.

Anh nhìn Crow và Hàn Ân vui vẻ với những tấm ảnh cô chụp được, anh cảm thấy như đang trở về thời thiếu niên của mình.

Lòng anh chợt ấm áp, khi biết cô vẫn giữ chiếc máy chụp hình, là quà sinh nhật anh tặng cho cô khi cô tròn 18 tuổi. Lúc ấy đôi mắt cô long lanh nhìn chiếc máy ảnh không chớp mắt, đôi môi anh đào cũng mở to kinh ngạc, còn hỏi lại anh mấy lần rằng: “Anh tặng cho em?” Khi xác nhận thật sự anh tặng, cô vui mừng chạy đến ôm anh cảm ơn rối rít...

Thời gian một tuần cuối ở An Viên cũng trôi qua, Hàn Ân tiếc nuối tạm biệt bố mình về thành phố S để tiếp tục công việc.

Lúc cô đã ngồi vào xe cùng Crow, cô nhìn thấy Bạch Phí Ưu đang nói gì đó cùng Hàn Tư Thông. Cô chẳng nghe được vì quá xa, nhìn khuôn mặt bố cô, không nhận lại như mọi khi, rất điềm đạm.

Thời gian Bạch Phí Ưu ở An Viên không phải nhanh cũng chẳng ít. Những ngày đầu anh còn chẳng quan tâm mọi người xung quanh, hiện tại khi nhìn thấy anh đứng nói chuyện cùng bố cô thì cô nhẹ nhõm cả người.

Lúc ngồi trên xe, Crow là tài xế, Hàn Ân ngồi ghế phụ, Bạch Phí Ưu ngồi ghế sau một mình không nói lời nào. Chỉ có cô cùng Crow vẫn vui vẻ tám đủ mọi vấn đề.

Cô rất thoải mái khi cùng Crow chuyện trò, chỉ có người đàn ông ngồi sau ghế là im lặng nhìn cảnh vật xung quanh sau cánh cửa.

Lúc đến thành phố S đã là 8 giờ tối, Hàn Ân mệt mỏi sau một chuyến đi dài, cô lê thân mình về tầng 4 của căn chung cư cũ. Vừa vào phòng cô đã kéo tấm che nệm và nằm lên giường một giấc say.

Hôm sau cô bắt đầu tiếp tục công việc tại Quý Bắc Đình, khác là cô đã không cần làm quản gia cho Bạch Phí Ưu nữa.

Bước vào bàn làm việc, đã thấy một bó hoa hồng 99 bông hoa đỏ rực tượng trưng cho tình yêu. Hàn Ân nghi ngờ chủ nhân của bó hoa này đã để nhầm bàn làm việc của cô.

Cô nhìn thấy tấm thiệp cạnh bó hoa, mở ra xem.

“Wow. You are my heart, my life, my entire existence.” An Vy Vy từ sau lưng Hàn Ân bỗng lên tiếng.

Tôn Dư ngồi cách bàn làm việc Hàn Ân một bàn, liền dịch lại từ tiếng Anh: “Em là tình yêu của tôi, là cuộc sống của tôi và toàn bộ sự tồn tại của tôi...”

Hàn Ân giật mình: “Vy Vy em làm gì vậy?”

An Vy Vy giật lấy tấm thiệp, lại hất hăng: “Viết thư gửi tặng mà lại không đề tên?”

Hàn Ân giật lại: “Nhầm người thôi. Em mau làm việc đi, giám đốc Khả Duy sắp đến rồi đấy!”

“À, còn Ninh Liên đâu?” Hàn Ân nhìn xung quanh không thấy Ninh Liên.

Tôn Dư lên tiếng: “Cậu ấy vào toilet gần ba mươi phút rồi, em vẫn chưa thấy cậu ấy trở lại.”

Hàn Ân gật đầu. Ngồi vào ghế làm việc, cô nhìn tấm thiệp suy nghĩ mãi, xem là ai. Chắc không phải Bạch Phí Ưu chứ? Ba giây sau cô liền bác bỏ suy nghĩ đó, không thể nào là Bạch Phí Ưu được, còn lâu người đàn ông lạnh nhạt đó viết mấy câu lãng mạn sến súa này được.

Giám đốc Khả Duy bước vào, cùng lúc Ninh Liên vào theo sau lưng, khuôn mặt cô tái nhợt.

Ninh Liên chỉ cách bàn Hàn Ân một cách ngăn bằng gỗ. Hàn Ân cô ngó qua, khuôn mặt lo lắng: “Tiểu Liên, em có sao không?”

“Sáng em ăn trứng đồ ăn dư từ hôm qua nên bụng em đau một chút.” Ninh Liên cười gượng.

Hàn Ân kéo từ trong hộp bàn mình ra một hộp thuốc, cô lấy ra một viên trị về đường ruột cho Ninh Liên.

“Em cầm lấy uống vào đi, nó sẽ bớt đau hơn.”

Ninh Liên trêu chọc: “Không hổ danh tử thuốc di động của bộ phận chăm sóc khách hàng nha.”

Hàn Ân: “Nếu không vì tụi em cứ cách ba bốn hôm lại bệnh thì chị cũng không cần chức danh này đâu.”

Hộp thuốc có trong hộp bàn của Hàn Ân đã được một năm, nhưng là chỉ chữa trị được các bệnh đơn giản.

Ninh Liên chợt nhớ đến quà khi đi du lịch về. Cô mở túi xách, lấy ra món quà để lên bàn Hàn Ân, là một chiếc vòng tay bằng vải, màu xanh dương và vàng rất đáng yêu: “Quà Hải Sơn đây!”

Cầm lấy chiếc vòng, Hàn Ân ngắm nghía. Chiếc vòng được kết bằng hai sợi dây màu xanh dương và vàng đẹp mắt.

Hàn Ân cười híp mắt, hiện lên hai đồng điệu bên khoé môi: “Cám ơn em.” Cô cũng liền đeo vào bàn tay trái mình, xoay qua xoay lại nhìn rất hài lòng.

Ninh Liên mỉm cười, nhìn Hàn Ân. Ai đâu bảo cô gái này đã sắp qua tuổi 24, hơn cô 2 tuổi. Khuôn mặt ngây thơ kia, nhiều khi Ninh Liên cô cũng ước ao có được, sự ngây ngô của Hàn Ân, cách nói chuyện mềm mỏng để nghe làm đàn ông phải để ý đến, hay che chở khi ở bên.

Ninh Liên cô rất trầm tính, trong bộ phận này cô chỉ làm thân được với ba người. Thì cô là người ít phát biểu hay tám chuyện, cô chỉ thích nghe họ nói chuyện vô tư, đôi khi sẽ ngắt nghỉ lại, mở miệng đôi ba câu.

Cô chống cằm nhìn Hàn Ân, than thở: “Chị Ân à, nếu em là con trai, em sẽ không ngại mà theo đuổi chị!”

Hàn Ân lườm Ninh Liên: “Theo đuổi chị?”

Cộp! Giám đốc Khả Duy giả vờ cúi gắt, cầm hồ sơ gõ nhẹ lên đầu Hàn Ân.

“Tiểu thư Hàn, cô nghĩ suốt hai tuần lễ, có biết việc cô dồn lại cho tôi rất nhiều không?”

Hàn Ân toát mồ hôi, cô mím môi im lặng.

Khả Duy lên giọng: “Từ đây cho đến cuối ngày, cô phải hoàn thành bộ thống kê tài liệu này...” Khả Duy đưa tài liệu xuống bàn, nói tiếp: “Phải chính xác cho tôi đây!”

Hàn Ân liên tục gật đầu: “Dạ, tuân lệnh!”

Ninh Liên nhìn mà bật cười.

6 giờ chiều. Đã qua giờ tan việc một tiếng. An Vy Vy là người về sớm vì phải chuẩn bị đi coi liveshow thần tượng gì đó. Ninh Liên còn mệt nên cũng cáo từ Hàn Ân cô, còn Tôn Dư? Cậu ta đã biến mất từ lúc giờ nghỉ trưa.

Hàn Ân thờ dài, gục đầu xuống bàn. Các con số cứ quay tròn trong đầu cô. Giám đốc Khả Duy thật là ác, hành hạ cô đến khóc không ra nước mắt. Cả đống tài liệu cô làm còn không được nghỉ trưa. Bây giờ thì buông bàn tay ra khỏi bàn phím máy tính, đã cứng đơ hết rồi.

Tiếng điện thoại bàn màu đỏ, tượng trưng cho khách hàng điện đến. Hàn Ân bật dậy, hít thở lấy lại tin thần.

“Khách sạn Quý Bắc Đình xin nghe.”

Bên đầu dây phát ra tiếng ồn ào xe cộ, khoảng ba giây sau thì biến mất, chỉ còn giọng nam tính cất lên: “Em còn ở khách sạn?”

Là giọng của Bạch Phí Ưu. Hàn Ân thờ ơ trả lời: “Vâng. Tôi có thể giúp được gì cho anh, Bạch tiên sinh?”

Bạch Phí Ưu nhủ mảy, ba từ “Bạch tiên sinh” nghe sao thật chói tai.

“Sao điện thoại em lại không liên lạc được?”

Cô lấy chiếc điện thoại mình nhấn phím xem thử, thì ra đã hết pin từ lúc nào.

“Mấy tôi hết pin. Anh tìm tôi có việc gì sao?”

Bạch Phí Ưu: “Tôi đang đợi em ở cánh cổng phụ của khách sạn.”

Cánh cổng phụ khách sạn? Đó không phải là cánh cổng dành cho khách VIP muốn thoát khỏi đám nhà báo nếu bị theo đuôi sao: “Tôi không xuống, anh về đi.”

“Tôi muốn đưa em đến một nơi...” Bạch Phí Ưu nói ngang lời Hàn Ân.

Hàn Ân: “Nơi nào?”

Bạch Phí Ưu nhìn đồng hồ, 7 giờ 30, còn nữa giờ nữa: “Tôi cho em mười phút để xuống đây.” Anh cúp máy.

Anh mỉm cười nhìn đồng hồ, đếm ngược thời gian.

Mười phút sau, Hàn Ân bước đến cánh cửa phụ, đã thấy chiếc BMW đen của Bạch Phí Ưu, cô mở cửa vào ngồi.

“Lúc sáng em có nhận được hoa?” Bạch Phí Ưu nhìn Hàn Ân trong chiếc áo kiểu hoa văn xinh đẹp, cùng quần jean dài.

Hàn Ân đang loay hoay cài dây an toàn, bất ngờ tròn mắt nhìn anh: “Anh là chủ nhân của bó hoa hồng đỏ?”

Bạch Phí Ưu hỏi: “Em thích không?”

Trong lòng Hàn Ân đang rất vui, môi cô gấn mím lại không nỡ nụ cười, buông câu không thật lòng: “Hoang phí!”

Bạch Phí Ưu liền im lặng. Đây là lần đầu tiên anh mua hoa tặng người khác. Đó là ý kiến của Crow, cậu ta bảo anh con gái rất thích được tặng hoa, mà sao Hàn Ân lại tỏ ra về thờ ơ, anh thất bại rồi sao?

Thật mất mặt mà!

“...” Nhìn về mặt ụ rú của Bạch Phí Ưu, Hàn Ân ngập ngừng đôi giây: “Không phải tôi không thích... mà là nó quá hoang phí!”

“Ừ...”

20 phút sau, Bạch Phí Ưu chở Hàn Ân đến ngọn đồi có nhiều đèn chớp trên đường đi.

Hàn Ân bất ngờ, đây không phải là nhà hàng Maques sao? Đây là nhà hàng ngoài trời nổi tiếng, cô và anh đã từng đến.

Bạch Phí Ưu dẫn cô đến chiếc bàn đã được đặt trước. Vừa có thể ngồi ăn, vừa có thể ngắm toàn khu trung tâm của thành phố S thu nhỏ.

Tiếng bụp bụp vang lên. Hàn Ân mở to đôi mắt, là pháo hoa, pháo hoa đó nha, thật đẹp!

Hết chương 22

Bạn đang đọc truyện *Tình Đầu Dành Hết Cho Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook FullNet**.

Chương 23: Chương 23: Tâm ý phiến loạn

Những bông pháo hoa xinh đẹp liên tiếp được bắn trên bầu trời, đầy đủ ánh màu rực rỡ.

Hàn Ân nhớ lại khoảng thời gian còn là cô gái còn đang trên ghế nhà trường. Vào một ngày cuối tháng 10, Bạch Phí Ưu đã bí mật kéo cô đến nhà hàng Maques này. Ngày hôm ấy cũng trong thời gian này, những pháo hoa cũng bắt đầu được bay trên bầu trời. Lúc đó cô ngắm nhìn mãi mà không thèm đụng đến món ăn nào.

Mà buồn rằng hôm ấy lại không đem theo máy ảnh, nếu không cô đã chụp giữ kỷ niệm rồi.

Cuối tháng 10... Hàn Ân trực nhớ, liền bật điện thoại coi lại thời gian, hôm nay là ngày 26-10, như sáu năm về trước.

“Anh... còn nhớ?” Hàn Ân không tin tưởng.

Ngồi đối diện Hàn Ân, Bạch Phí Ưu vẫn nhìn những bông pháo hoa trên trời, dịu dàng trả lời: “Nhớ, anh nhớ rất rõ. Lúc ấy em còn bảo anh rằng sao không báo em trước, em quên đem theo máy ảnh để chụp lại khoảnh khắc này...”

“Anh...” Hàn Ân buông miệng hai từ : “Đồ ngốc!”

Bạch Phí Ưu mỉm cười nhìn Hàn Ân, đôi mắt hẹp màu hổ phách đẹp sâu thẳm khó lường: “Anh chỉ ngốc trước mặt em thôi!”

Tim cô đập nhanh, hai bàn tay còn để trên bàn đã được hai bàn tay của anh nắm lại, ấm áp. Đôi mắt của anh như xoáy vào lòng cô, không thể làm gì khác ngoài chìm đắm.

“Hàn Ân, Anh thật sự muốn đốt cháy khoảng cách ngay lúc này, anh không muốn là người theo đuổi em nữa...” Tim Hàn Ân nghe đến đây lại nhói lên, bàn tay cô run rẩy trong vòng tay anh.

“Mà là làm người yêu! Chúng ta hãy là người yêu nhau...”

10 giờ tối.

Hàn Ân nằm dài trên chiếc nệm, đầu cô suy nghĩ lại những lời Bạch Phí Ưu đã nói.

Anh bảo rằng muốn đốt cháy thời gian đã bỏ lỡ cô vào thời gian trước. Anh muốn sửa chữa sai lầm cũ của tuổi 24 ngu ngốc của mình.

Cô đã trốn tránh lời tỏ tình của anh, cô sợ hãi.

Vào một ngày 19 tuổi, cô từ trên giường bệnh bước xuống, anh bảo rằng cả cuộc đời này anh căm ghét cô, bây giờ sau năm năm lại bảo muốn cô và anh yêu nhau?

Cô vui chứ, rất vui, rất hạnh phúc. Nhưng trong đó cũng có nỗi lo, nỗi sợ hãi vô hình. Cô cần phải cân nhắc kỹ lưỡng, nếu như... lại đi vào vết xe đổ năm xưa cô sẽ không sống nổi mất.

Những ngày hôm sau cô tránh mặt Bạch Phí Ưu. Cô chưa có câu trả lời cũng như khi gặp anh cô sẽ nói gì, thế nên cô cứ tắt máy điện thoại là tốt nhất.

Thời gian cô thành thoi cũng kéo dài vì người đàn ông Trương Trục Nam đã về lại Sydney, Úc. Cô cũng tò mò lý do vì sao anh ta về An Viên tìm cô, rồi lại biến mất về thành phố S trong đêm, đến nay thì không thấy anh ta nữa.

Đang trong thời gian làm việc, Hàn Ân uể oải. Hôm qua cô còn đem cả lịch làm việc về nhà, cứ thế đến 2 giờ sáng mới chợp mắt được.

Ngồi trong bàn làm việc cô nghĩ lại lúc trước đồng ý nghỉ hai tuần lễ đúng là sai lầm, bây giờ cô còn không có thời gian nghỉ.

Cô nhìn đến lịch để trên bàn, đã là đầu tháng 11, cũng sắp đến sinh nhật mình. Cô thờ dài, cô sắp già mất rồi.

Cô đứng nhìn mình trong chiếc gương lớn phòng vệ sinh nữ. Khuôn mặt có vết thâm quầng dưới mí mắt vì thiếu ngủ, thân hình gầy gộc, bộ đồng phục có lẽ lại rộng thêm một chút. Cô vội lấy trong túi một thoi son đỏ, tô lên môi, nhìn có vẻ ổn. Đánh một ít phấn thêm và má hồng, nhìn cô có tin thần làm việc hơn rồi.

“Dù có trang điểm cỡ nào, trong cô vẫn xấu xí!” Sau lưng Hàn Ân, Phương Hạ Ngân đang khoanh tay nhìn.

Hàn Ân quay người lại nhìn Phương Hạ Ngân, cô ta vào đây từ lúc nào?

“Cám ơn Phương tiểu thư nhắc nhở.” Hàn Ân vẫn lễ phép mỉm cười.

Hàn Ân không có hứng thú đối co với Phương Hạ Ngân. Cô ấy dù sao bây giờ cũng là khách quý của Quý Bắc Đình.

Công ty Phương thị ở thành phố C, nhưng các mối làm ăn đa phần là ở thành phố S, thế nên ông Phương Phú Huê đã ở khách sạn Quý Bắc Đình để tiện bề đi lại.

Mà trong công việc, cô luôn biết mình không nên khinh suất với khách hàng, thế nên 'im lặng chịu đựng' là câu đầu tiên trong châm ngôn của cô. Thế nên bây giờ cô rời đi là tốt nhất.

“Hừ, làm như mình thanh cao lắm, cuối cùng cũng chỉ là cỏ dại ven đường, cô không bao giờ xứng đáng để có được Bạch Phí Ưu đâu!” Phương Hạ Ngân giọng nói đầy giễu cợt.

Điều mà suốt năm tháng cô theo đuổi một người đàn ông luôn đổi lại là cái ánh nhìn khó chịu từ anh ta, còn cô gái nhỏ tên Hàn Ân này làm gì mà có được?

Cô đây, Phương Hạ Ngân. Thiên kim tiểu thư nhà họ Phương, giàu có xinh đẹp, sao cứ phải tranh đua với cô gái không cùng đẳng cấp này? Thật là buồn cười!

“Tôi biết, tôi cũng rất hiểu điều đó, không cần Phương tiểu thư phải hạ giọng nói ra.” Hàn Ân còn đang một mồi. Đôi mắt u sầu nhìn Phương Hạ Ngân làm cho cô ấy có phần chột dạ khó xử.

Phuong Hạ Ngân còn đang bưng bưng chí khí chiến đấu, giờ nhìn đến Hàn Ân như bong bóng xì hơi thì lại thấy mình nói quá lời. Nhưng... cô muốn bớt một đôi thù, sẽ bớt được một gánh lo, nên miệng cô luôn buồn lờ rẩn ề.

“Tốt! Cô nên hiểu rõ vấn đề rằng anh ấy là người trên cao xã hội, còn cô đã qua thời gian làm thiên kim tiểu thư nhà họ Hàn rồi, Hàn Ân à. Tôi không muốn nói nhiều, cô nên tránh xa anh ấy càng xa càng tốt, vì nếu tôi không nói câu này, cũng sẽ có người nói câu này với cô thôi.” Phuong Hạ Ngân liền nghĩ đến một người, là đối thủ cũng đáng gờm không kém.

Lòng Hàn Ân trống xuồng, y như Phuong Hạ Ngân nghĩ, cô giờ như quả bóng xì hơi, không chút sức lực phản kháng lời nói kia. Thiên kim tiểu thư nhà họ Hàn ư? Nghe sao chua chát thế nhỉ.

Hàn Ân cứ thế ôm túi xách mình rời khỏi phòng vệ sinh nữ, mặc cho Phuong Hạ Ngân nhìn cô sau lưng.

Vừa bước ra cánh cửa phòng vệ sinh, Hàn Ân choáng váng, ngã gục xuống đất. Sau lưng cô, Phuong Hạ Ngân hốt hoảng kêu người cứu giúp.

Bạch Phí Ưu đang đi kiểm tra toàn bộ lại toà nhà công ty Nam Trọng anh vừa mua lại. Đây là công ty chuyên về máy tính, sau ba năm ra mắt thị trường không đạt được thành tích đáng kể nào.

Vừa đi, Crow vừa đọc một số thống kê của công ty cho Bạch Phí Ưu nghe. Anh khá hài lòng.

Còn Crow thì đặt một dấu chấm hỏi to đùng lên người Bạch Phí Ưu, tại sao anh ta có thể liều lĩnh mua công ty sắp phá sản để làm gì?

“Cậu chủ, anh...”

“Tôi biết cậu muốn nói gì!” Bạch Phí Ưu nhàn nhạ nói tiếp: “Cậu lật hồ sơ lại, xem ba năm nay công ty này đã sản xuất được gì?”

“Ba năm nay họ hợp tác với bên công ty Lý Chính chuyên về phụ kiện cho máy. Đạo gần đây thì trực trực hai bên nên mới có lý do phá sản... Lý Chính?” Crow dần hiểu vấn đề.

“Đúng! Cậu biết Lý Chính là nơi sản xuất các phụ kiện chất lượng không khả quan. Công ty Nam Trọng vì lợi nhuận khổng lồ trước mắt nên mua rẻ phụ kiện, thế nên phá sản là lẽ thường tình.” Bạch Phí Ưu tiếp lời.

“Thế bây giờ, cậu chủ tính ra sao?” Crow dường như đã gỡ được khúc mắc.

“Trước tiên sẽ loại bỏ một số con sâu làm rầu nồi canh, sau đó thay toàn bộ quá trình máy móc, nhân công làm việc. Cậu gọi điện thoại cho chú Đa, tìm cho tôi một số người trong công ty về đây tiếp quản công việc!” Bạch Phí Ưu ra lệnh.

Crow đã hiểu, gật đầu: “Vâng, cậu chủ!”

Bạch Phí Ưu nhìn đồng hồ, giờ đã 12 giờ trưa. Anh đợi cho Crow rời đi xa, anh liền đi kiểm tra một lần nữa nơi nhà máy, rồi cả các văn phòng trong công ty.

Cứ thế khi đã hài lòng thì cũng hơn 3 giờ chiều. Anh bước xuống thang máy lầu năm, vừa bước vừa cầm điện thoại gọi vào một số máy suốt ba ngày nay toàn là thuê bao.

Nghe tiếng nhạc. Bạch Phí Ưu mừng rỡ, Hàn Ân chịu mở máy rồi. Nhưng tầm khoảng hồi giây lại phát lên giọng một cô gái khác không phải cô.

“Alo?”

“Hàn Ân đâu?” Bạch Phí Ưu nhú mày.

“Chị Ân... à mà anh là ai?” Là giọng của An Vy Vy.

Bạch Phí Ưu anh không có nhiệm vụ trả lời câu hỏi đó, liền hỏi lại: “Tôi hỏi cô, Hàn Ân đâu?”

Nghe giọng dữ tợn bên kia đầu giây, An Vy Vy hoảng sợ: “Chị Ân ngất xỉu đang trong bệnh viện...”

“Bệnh viện nào?” Bạch Phí Ưu tìm đập nhanh, lo lắng.

An Vy Vy lí nhí nói: “Bệnh viện Dân Lâm.” Trời ơi, thật rất đáng sợ nha, làm tim cô phải thót mấy lần.

Tiếng cúp máy từ đầu dây bên kia làm An Vy Vy thờ phào. Rùa thăm người gì đâu thật dữ tợn.

Tầm 15 phút sau, người đàn ông đó bước vào mới làm An Vy Vy thật sự là kinh sợ, không ngờ người nói chuyện trong điện thoại với cô chính là Bạch Phí Ưu.

Bạch Phí Ưu có hỏi An Vy Vy vài câu về Hàn Ân, sau đó mới bước ra ngoài vì phải nghe điện thoại.

Hàn Ân trở mình, cô đau đầu mở mắt, nhìn trên tay mình có ống tiêm, mới biết được rằng mình đang nằm trong bệnh viện truyền nước biển.

Như phản xạ, cô tỉnh thần bấn loạn, bàn tay run rẩy chống đỡ thân mình ngồi dậy. Khuôn mặt cô đã tái nhợt, trong đầu luôn luôn có giọng nói thôi thúc: Phải rời khỏi đây, nhanh lên! Rời khỏi bệnh viện nhanh!

Hết chương 23

Bạn đang đọc truyện *Tình Đầu Dành Hết Cho Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Chương 24: Nụ hôn thứ 3

Hàn Ân mệt mỏi ngồi dậy, cô muốn kéo ống tiêm khỏi tay mình, bàn tay An Vy Vy đã nhanh hơn chặn lại.

“Chị nằm nghỉ đi.”

Hàn Ân lắc đầu: “Tôi muốn về, tôi không muốn ở đây nữa.”

An Vy Vy ngăn cản Hàn Ân kéo ống tiêm, cô dùng hết sức lực kéo Hàn Ân nằm xuống gối: “Chị còn đang rất yếu, nằm nghỉ đi mà.”

Hàn Ân cố chấp, cô đã rút được ống tiêm ra khỏi tay mình, cố gắng bước xuống giường. Mà An Vy Vy ốm yếu hơn Hàn Ân nên cô cũng không ngăn lại được.

“Tại sao chị cứng đầu thế?!” An Vy Vy khò sở nhìn Hàn Ân.

Bỗng nghe tiếng “cách”, tiếng mở cửa.

Vừa lúc Bạch Phí Ưu bước vào, An Vy Vy vui mừng như vừa gặp được bồ tát sống, liền nói: “Bạch tiên sinh, ngài khuyên chị ấy giúp tôi đi!”

Gật đầu, anh bảo An Vy Vy đi ra ngoài kêu bác sĩ đến. Cô liền lập tức rời phòng chạy đi kêu. Trong lòng ngổn ngang, rút cuộc Bạch Phí Ưu và Hàn Ân là quan hệ gì? Không thể nào chỉ là quan gia và ông chủ được, cách giọng nói anh ta lo lắng cho Hàn Ân cũng đủ làm An Vy Vy cô nghĩ ngờ.

Hàn Ân liền bước chân xuống giường, kéo chiếc mền khỏi người, đầu óc lúc này mê muội.

Bạch Phí Ưu liền nhào tới, ôm Hàn Ân đang choáng váng sắp ngã. Anh bức tức nhìn cô: “Em làm gì vậy?”

Hàn Ân chống cự, vùng vẫy trong vòng tay anh: “Buông tôi ra!”

Bạch Phí Ưu không nữa lời, ôm cô đặt xuống giường, mặt cho cô la hét.

“Buông tôi ra! Tôi muốn rời khỏi đây.” Hàn Ân bật dậy, ra sức đẩy Bạch Phí Ưu.

“Em im lặng đi! Đừng cứ mãi bướng bỉnh nữa được không?” Bạch Phí Ưu bắt mắt, lớn giọng.

Hàn Ân tròn mắt nhìn người trước mặt, đầu óc cô không đủ minh mẫn nhưng khuôn mặt Bạch Phí Ưu cô không bao giờ quên được. Nước mắt hai bên khoé chảy xuống gò má. Thân hình cô đang run rẩy, những mảnh ghép xưa kia liền dần hiện trong đầu cô...

“Đừng! Đừng bỏ em!”

Bàn tay cô chơi với núm lấy áo anh, mặc sức vang xin anh ở lại. Anh vẫn lạnh lùng, ruồng bỏ cô, hất đi bàn tay cô, mặc cho cô ngã xuống đất, khóc khàn cả tiếng.

Hay chỉ là khuôn mặt giận dữ của anh, những lời cay độc khứa vào tim cô bật máu. Mùi tanh nồng của máu, mùi của kháng thuốc ở bệnh viện sóng sọc vào mũi cô. Lúc đó, cô chỉ mơ hồ cảm nhận được vết thương nơi chân mình rỉ máu, ướt cả một vùng của bộ đồ bệnh nhân, Hàn Tư Thông ông hốt hoảng chạy đi gọi bác sĩ. Lúc cô tỉnh dậy, mùi bệnh viện luôn làm cô muốn nôn thốc nôn mửa, từ đó cô ám ảnh với mùi bệnh viện.

Thế nên, suốt gần sáu năm, cô không hề đến bệnh viện một lần nào nữa.

Khuôn mặt cô tái nhợt, nghiêng răng nhìn Bạch Phí Ưu, la hét: “Anh tránh xa tôi ra! Tôi hận anh!”

“Bạch Phí Ưu, tôi hận anh!”

Bạch Phí Ưu thất kinh, anh chưa bao giờ thấy khuôn mặt này của Hàn Ân bao giờ. Lòng anh dâng lên sự bi thương mạnh mẽ, nhưng nhanh chóng anh thiết nghĩ, phải để cô trấn tĩnh lại, bây giờ cô không được tỉnh táo.

Anh ôm chầm lấy cô, mặc cho cô dùng tay đâm vào lưng anh. Nhưng với sức đâm của cô, chỉ như gãi ngứa mà lòng anh thì đau là thật. Anh vội xoa lưng cô, mong cô trấn tĩnh.

“Tôi hận anh, tôi hận anh, tôi hận anh!”

Hàn Ân vẫn chưa mất sức, cứ vùng vẫy, la hét, miệng chỉ phát ba từ “Tôi hận anh!”

Bạch Phí Ưu dần dần mất kiên nhẫn, cứ nghe mãi ba từ đó ruột gan anh lại nhói lên. Anh dường như chẳng muốn nghe cô nói lời nào nữa, liền cúi đầu xuống, ấn môi mình xuống môi cô.

“Um...um...” Hàn Ân bây giờ chỉ còn phát ra được từ um, môi anh cuốn chặt môi cô, không cho cô có thể nói thêm một từ nào.

Bạch Phí Ưu chỉ còn biết dùng cách này để ngăn cô lại. Từ một cách ép cô im miệng thành một nụ hôn nồng cháy, anh vội cạy miệng cô, đưa lưỡi trơn tuột vào trong khoang miệng cô, nụ hôn cưỡng hôn này kiểu Tây.

Bờ môi mọng của cô làm anh ngây dại, quá đỗi ngọt ngào trong miệng anh, anh rất yêu thích cảm giác lúc này hơn bao giờ hết.

Hàn Ân cũng dần mất sức, xụi lơ trong lòng anh, mặc anh ra sức đùa giỡn.

“Đây, thưa...” An Vy Vy vừa dẫn thêm vào phòng một bác sĩ và một y tá.

Cả ba người đều trở mắt nhìn, không hiểu chuyện gì đã xảy ra. Hai người một trai một gái đang hôn nhau, cảnh tượng khó mà cứ nhìn mãi được.

Bạch Phí Ưu nghe tiếng động liền rời bờ môi mềm mọng của Hàn Ân, kéo cô ôm vào ngực, mới liếc nhìn xung quanh với ánh mắt dò xét.

An Vy Vy bối rối xử lý tình huống khẩn, mặt cô cũng đỏ ngất. Trời ơi, thấy cảnh tượng mùi mẫn này ai lại không ngượng.

“Hai người đứng ngoài cửa đợi một chút xíu nhé!” An Vy Vy cười khỏ, đẩy bác sĩ và cô y tá ra ngoài cửa, đóng lại.

Bạch Phí Ưu vẫn chưa rời Hàn Ân. Nhưng cứ nghe được tiếng thở khó khăn của cô, anh mới để cô nằm xuống giường. Bàn tay Hàn Ân bỗng nắm lấy tay anh, thì thào: “Làm ơn...đưa tôi ra khỏi bệnh viện...xin anh đó, Bạch...Phí Ưu...”

“Được, được!” Bạch Phí Ưu liền bế cô lên rời khỏi phòng.

An Vy Vy cũng im lặng, gom túi xách và đồ dùng của Hàn Ân, đi theo Bạch Phí Ưu. Cô vẫn còn đang choáng váng chưa hiểu chuyện gì xảy ra nên chỉ biết im lặng.

Bạch Phí Ưu chở Hàn Ân và An Vy Vy về ngôi biệt thự của mình, vì anh đã không còn ở khách sạn Quý Bắc Đình.

Ngôi biệt thự cách thành phố S chưa được mười cây số, cũng cách xa đại lộ lớn, ở đây rất yên tĩnh, xung quanh cũng rất nhiều biệt thự dành cho người giàu, mà An Vy Vy biết được một căn biệt thự này giá 5 con số lặn nha, cô nuốt nước bọt, nhìn trừng trừng vào căn nhà màu xám của Bạch Phí Ưu.

Anh bế Hàn Ân vào phòng dành cho khách, giờ cũng đã là tầm tối, nên anh nhìn An Vy Vy: “Cô có thể ở đây chăm sóc cô ấy giúp tôi được không?”

Khi thấy An Vy Vy gật đầu, anh dặn dò thêm: “Đồ ăn cô cứ nhấn chuông cho người giúp việc ở lầu 3, tôi đi công việc khuya mới có lẽ xong, phiền cô chăm sóc Hàn Ân giúp tôi vậy!”

Anh nói xong mới rời đi.

Đúng như anh xác định, tận ba giờ khuya anh mới về đến nhà. Anh bước vào nhìn Hàn Ân và An Vy Vy đã ngủ say trên giường lớn, anh mới rời về phòng mình.

Khi sáng anh thức dậy, đã nghe được tin từ người giúp việc rằng Hàn Ân và An Vy Vy đã bắt đi taxi lúc 6 giờ sáng.

Anh nhủ chặt mày đẹp, không hiểu Hàn Ân đang nghĩ gì? Cứ thích trốn tránh anh mãi khi anh đã tỏ tình với cô, có phải đại biểu cho việc cô không đồng ý?

Bạch Phí Ưu đau đầu, anh xoa vắn thái dương. Anh cần phải bình tĩnh. Bình tĩnh rồi mọi việc sẽ đơn giản hơn anh nghĩ.

“Chị Ân à, rốt cuộc chị và Bạch tiên sinh là quan hệ gì? Nói em nghe đi, đi mà...” An Vy Vy lẻo nhẹo theo sau lưng Hàn Ân tò mò hỏi.

“Công việc!” Hàn Ân thân nhiên trả lời.

An Vy Vy bắt mắt: “Em không tin! Nụ hôn hôm qua không lẽ cũng là công việc?”

Hàn Ân tròn tròn mắt, nụ hôn? Nụ hôn gì? Cô vạch lại trí nhớ... một hồi lâu liền nhớ đến cô có la hét và Bạch Phí Ưu hôn mình, trời ơi, lúc đó cô như người mê sảng, làm sao biết được mình làm gì, giờ nhớ lại thật mất mặt mà.

An Vy Vy vờ uy hiếp: “Chị không nói, em rủ Tiểu Liên và A Dư đi hỏi Bạch tiên sinh!”

“Suyt, em nói khê thôi!” Hàn Ân chột dạ: “Ồ đây là khách sạn, mọi người biết thì toi!”

“VẬY CHỊ NÓI EM BIẾT ĐI, CHỊ VÀ BẠCH TIÊN SINH LÀ QUAN HỆ GÌ? ANH TA CÒN ĐƯA CHỊ VỀ TẬN NHÀ MÌNH, EM KHÔNG TIN CHỈ LÀ KHÁCH HÀNG VÀ NHÂN VIÊN ĐÂU.” An Vy Vy bắt mắt, chu mỏ.

Hàn Ân thống khổ thở dài, cô không thể nào giấu được An Vy Vy nữa, cô bé này luôn muốn biết gì thì không buông tha đâu, phải hỏi cho bằng được mới vừa lòng.

Cũng may là cô và An Vy Vy đến sớm, nên trong văn phòng bộ phận chỉ có mỗi cô và cô bé, thế nên nói chắc cũng không sao.

Hàn Ân bịa chuyện, cô vẫn nói rằng cô và Bạch Phí Ưu là thanh mai trúc mã khi nhỏ, lớn lên mất liên lạc, bây giờ gặp lại nên trở thành anh trai em gái!

An Vy Vy nghi ngờ: “Thế còn nụ hôn? Tại sao Bạch tiên sinh lại hôn chị?”

Em thấy nếu không phải là người yêu nhau tại sao phải hôn em gái?”

“À...” Hàn Ân cứng người, đỏ mồm hồi lòng bàn tay. Nuốt nước bọt, cô kiểm lấy lý do đại: “Anh ta... anh ta ở nước ngoài, mà em biết nước ngoài nụ hôn tượng trưng xã giao mà ha ha.”

“ĐỪNG DỐI! EM BIẾT ANH ẤY Ở NHẬT BẢN! NHẬT BẢN LÀ ĐẤT NƯỚC KHÔNG CÓ PHONG KHOÁNG ĐẾN ĐỘ VẬY ĐÂU.” An Vy Vy khoanh tay phản bác.

Hàn Ân cô càng nói thì càng giấu đầu lòi đuôi nha, làm sao An Vy Vy tin mấy lời này được.

“...” Hàn Ân trong đầu bây giờ rối mù, cô thật sự là người không thể nói dối được mà!!!

“Nè, hai cô! Vào giờ làm việc rồi, ngừng câu chuyện tập trung vào làm hộ tôi!” Giám đốc Khả Duy gõ bàn Hàn Ân hai tiếng, giải tán cuộc nói chuyện.

Trời ơi, giám đốc Khả Duy vào thật đúng lúc, lần này cô được cứu rồi! Hàn Ân như được cứu sống, liền vui vẻ mở máy tính, hẹn An Vy Vy lần sau kể tiếp.

Còn An Vy Vy bữu môi giận dữ về bàn làm việc, cô thật sự đang cần câu trả lời, vậy mà giám đốc Khả Duy phá đám.

Hết chương 24

Bạn đang đọc truyện *Tình Đầu Dành Hết Cho Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Chương 25: Tâm sự khó nói

Bước xuống sân bay thành phố S, Trương Bối Di vui vẻ nhìn xung quanh.

Đúng là rất rất lâu rồi cô mới trở về thành phố S. May mắn là về ngày trời sang đông nên thời tiết bắt đầu se se lạnh, mát mẻ hơn Sydney nhiều. Nên cô ăn bận khá thoải mái, áo thun tay dài cùng chiếc váy trắng ngang gối. Mái tóc cuộn lại thành hai búi tròn xinh xinh, miệng còn ngậm chiếc kẹo lollipop vị bạc hà.

Năm nay cô đã chính thức tròn 18 tuổi, đủ tuổi vị thành niên như lời hứa của ai kia rồi. Bây giờ là lúc cô bắt đầu bắt anh ấy thực hiện lời hứa.

Nghe đến thôi là khoái chí, Trương Bối Di liếc nhìn người sau lưng đang trưng bài ra khuôn mặt cực kỳ bất mãn.

Trương Bối Di chu mỏ, dậm chân: “Edgar à, anh đi nhang lên được không?”

Trương Trực Nam bực tức nhìn em gái mình, bộ cô không thấy anh đang nói chuyện điện thoại sao? Anh bèn nói thêm vài câu với người trong điện thoại, cũng tầm bốn giây, rồi cúp máy.

Nhìn đến khuôn mặt phụng phịu vờ đáng yêu của Trương Bối Na, mà Trương Trực Nam anh nhìn phát kinh, quát: “Laura, em có thôi đi cái khuôn mặt

đó không?”

Hừ, giả vờ dễ thương hồng qua mặt được ai chứ không bao giờ qua mặt được anh. Mà anh tức mẹ anh kinh khủng, bắt con bé về canh chừng anh để xem anh có nói dối hay không về việc anh bảo anh có bạn gái để khỏi phải xem mắt.

Ha, đúng là anh trai mình nên có khác! Nên cảm thấy chẳng cần diễn nữa, Trương Bối Di quay ngoắc thái độ 180 độ.

“Nhanh đi! Em không thích chờ đợi!” Rồi xoay lưng đi một mạch đến chiếc xe hơi đã đợi sẵn.

Đây! Đây mới chính là khuôn mặt thật của nó, Trương Trục Nam cũng ung dung về phía chiếc xe để về khách sạn Quý Bắc Đình.

...

Bạch Phí Ưu ngồi vào ghế xoay của bàn làm việc tổng giám đốc. Tất cả đã xong. Chỉ chờ đến thứ bảy sẽ khai trương công ty, các bộ phận trong công ty cũng được làm mới với hơn 500 nhân viên lẫn mới có, cũ cũng có. Anh đã sàng lọc lại hết nhân lực, anh không gọi mình có mắt nhìn người, nhưng trực giác anh khá tốt, thế nên ai tốt ai xấu, ai cần ai đi, anh đều có thể xuyên thấu được hết 80%.

Nhân viên trong công ty cũng đang bộn bề công việc được giao, ai ai cũng đang gấp rút, trang hoàng lại công ty cho thêm xinh đẹp, đẳng cấp khác với công ty Nam Trọng cũ. Vì là có ông chủ mới, tài giỏi, lại là người nổi tiếng ở thành phố S như Nhật Bản, thế nên nhiều nhân viên rất hào hứng, sẵn sàng vì tổng giám đốc toàn sức phụng vụ.

Báo chí truyền thông cũng nóng lòng săn tin tức, họ chỉ cần đợi Bạch Phí Ưu xuất hiện là chạy đến phỏng vấn. Nên Bạch Phí Ưu đang tránh né truyền thông bằng cách cứ mãi ngồi trong công ty, tới đến mới rồi đi.

Thế nên, anh không thể đi thăm Hàn Ân được, anh cũng đang rất lo lắng cho cô. Sau ngày hôm đó, cô biệt tăm tích, lại không liên lạc với cô được, sinh ra Bạch Phí Ưu phát rầu rĩ vì nhớ cô.

Tiếng gõ cửa, Bạch Phí Ưu liền kêu vào. Bước vào là Trương Trục Nam, sau lưng còn có Trương Bối Di.

Bạch Phí Ưu kinh ngạc, sao cô gái này sao lại về thành phố S, không phải cô còn chuyến đi thăm người ông ở London sao?

Trương Bối Di nhìn thấy Bạch Phí Ưu liền vui vẻ, không cần biết ý tứ liền chạy đến câu cổ ôm lấy anh, giọng nói đầy vẻ hờn dỗi: “Marvin! Em nhớ anh lắm, sao anh không đến Sydney thăm em?”

Bạch Phí Ưu nhú mày, ánh mắt căm giận nhìn Trương Trục Nam. Ánh lên rằng: “Sao con bé đến không báo trước cho tôi?”

Trương Trục Nam hiểu chứ, nhưng anh cũng bó tay thôi, con bé luôn dùng bí mật của anh ra để uy hiếp. Anh nhìn Bạch Phí Ưu nhún nhún vai, xong lại dùng tay thành dấu x như rằng “bất lực!”

Buông cổ Bạch Phí Ưu ra, Trương Bối Di phồng má chu mỏ: “Sao em hỏi không trả lời?”

“Laura thấy đấy, anh nhiều công việc quá nên đâu có thời gian thăm em và bác gái được...” Bạch Phí Ưu mỉm cười.

Nụ cười anh đẹp đến nỗi làm Trương Bối Di 4 năm trước trúng tiếng sét ái tình ngay lần đầu gặp mặt. Thế nên cô mong mình càng mau lớn, để có thể theo đuổi anh, mà anh cũng đã hứa hẹn với cô rồi, bây giờ chỉ đợi anh thực hiện nữa thôi.

Ánh mắt cô mê ly nhìn Bạch Phí Ưu: “Anh còn nhớ lời hứa với em 3 năm trước không?”

Bạch Phí Ưu trợn mắt, lời hứa gì cơ chứ? Anh liền lật lại suy nghĩ của mình... nhều chặt mày.

Trương Bối Di buồn buồn, giọng nói có mất mát: “Hôm ở nhà em, trong phòng sách anh trai em, em đã tỏ tình cùng anh đó...”

À, thì ra lúc Bạch Phí Ưu anh cùng Trương Trục Nam đọc sách trong phòng sách, phòng của Trương Trục Nam. Thì Trương Bối Di bất ngờ chạy vào, nắm lấy tay anh và tỏ tình. Năm đó cô chỉ 15 tuổi, anh chỉ nghĩ cô sùng bái anh như người anh nên đã không mấy may điều gì, liền gạt đầu hứa rằng khi cô 18 tuổi anh sẽ suy nghĩ lại tình cảm cô, còn bây giờ thì không được.

“Ủ, nhưng anh chỉ hứa là khi em 18 tuổi anh sẽ suy nghĩ lại lời tỏ tình của em thôi mà Laura?!” Bạch Phí Ưu thắc mắc.

“Không được! Anh phải là...bạn...” Trương Bối Di chưa nói hết liền bị bàn tay của Trương Trục Nam kéo ra ngoài.

“Đủ rồi! Em ra ngoài nhanh cho anh nhờ. Anh có công việc cần bàn với Marvin.” Trương Trục Nam nhanh trí kéo Trương Bối Di ra ngoài trước khi em ấy làm loạn.

“Nhưng...” Trương Bối Di còn tính nói thêm, bị anh trai mình trừng mắt dọa phát khiếp.

“Em im mồm lại và quay về Quý Bắc Đình nhanh lên. Chú Bảo đang ở dưới cổng đợi em đấy. Đừng để anh phải tức giận khi em cố ý trèo vào xe anh để đến đây!” Trương Trục Nam phát cáu, đóng cửa phòng lại bấm nút khoá chốt bên trong.

Bạch Phí Ưu ngồi nhìn Trương Trực Nam. Lòng anh đang bộn bề mệt mỏi, thì ở đâu xuất hiện thêm mối lo ngại tên Trương Bối Di này. Trời ạ, anh và Hàn Ân còn chưa làm lành mối quan hệ, thì Trương Bối Di về có gì có thêm phiền phức chồng chất phiền phức không chứ?

Anh đau đầu, dựa lưng tựa ra sau. Trương Bối Di, cô bé này thậm thích anh lâu rồi, còn tỏ tình với anh nữa. Nhưng lúc đó, anh chỉ nghĩ cô bé thích chỉ là nhất thời nên cũng hứa hẹn thôi, không ngờ cô bé tin là thật, chuyện này thật điên rồ.

“Anh chuẩn bị đi, chuyến này tôi không giúp nổi đâu. Con bé vừa qua sinh nhật 18 tuổi cách đây ba hôm thôi. Chính nó ép mẹ tôi để được về thành phố S này bắt anh thực hiện lời hứa đấy!” Trương Trực Nam đau đầu đau kém gì Bạch Phí Ưu, khi có đứa em gái cứng đầu cứng cổ vậy chứ.

“Ừ. Nhưng sao nay cậu về thành phố S sớm thế, tôi cứ tưởng sẽ đến tận tối thứ 6 cậu mới lên máy bay.” Bạch Phí Ưu nhìn lịch, nay chỉ là thứ 4 thôi.

Trương Trực Nam anh nào muốn về sớm, tại cô em gái của anh đòi về nên mẹ bắt anh phải về thôi, còn cả công việc chuẩn bị kỷ niệm thành lập khách sạn Quý Bắc Đình nữa, thật là làm anh mệt mỏi nha.

“Lí do là Laura đấy!” Trương Trực Nam nhìn xung quanh căn phòng tổng giám đốc, không đến nỗi tệ như anh nghĩ, cũng khá thoải mái khang trang như phòng tổng giám đốc của anh.

“Tôi không hiểu tại sao anh lại chịu về đây để thành lập nên cái công ty vớ vẩn này. Niên Hoàng Thượng Đình không đủ làm anh mệt sao?” Trương Trực Nam ngồi xuống ghế sofa, lời nói châm biếm.

“Vì một người...”

Bạch Phí Ưu nhắm mắt, lại hiện lên khuôn mặt xinh đẹp kia, với nụ cười ngọt ngào, hiện lên hai chiếc đồng điệu xinh xinh hấp dẫn ánh nhìn người khác.

Đến hiện tại, sau đêm cô ở bệnh viện đó, anh còn chưa được nhìn thấy cô một lần huống chi là nói một câu. Điện thoại tình trạng luôn khoá, tin nhắn cũng không trả lời, cô hận anh đến vậy sao?

Anh mở công ty này vì muốn có thời gian gần cô hơn, cô sẽ là trợ lý cho anh... đến bây giờ cô vẫn từ chối!

“Thất bại rồi à?” Trương Trực Nam kinh ngạc.

Bạch Phí Ưu hiểu lời Trương Trực Nam hỏi, liền gật đầu: “Ừ!”

Về vụ ở An Viên anh đã có chủ ý giúp đỡ vậy cơ rồi mà vẫn thất bại, có nghĩa... anh sẽ có cơ hội bên Hàn Ân không? Nếu được thì quá tốt...

Trương Trực Nam thấy lòng mình dần lên cảm xúc khó tả. Xong lại cảm thấy hối hận, anh như thế này có nghĩa đã phản bội Bạch Phí Ưu không?

Trời ơi thật rắc rối!

“Anh... thật sự yêu Hàn Ân?” Trương Trực Nam dò xét.

Bạch Phí Ưu xoay ghế xoay ra ô cửa sổ lớn bằng kính, tâm trạng phiền não. Một lúc lâu sau, anh chậm rãi lên tiếng: “Ừ... Còn cô ấy thì có về là không!”

Trương Trực Nam cũng muốn nói cho Bạch Phí Ưu biết rằng, anh cũng muốn theo đuổi Hàn Ân, nhưng thật sự rất khó khăn, cả về Hàn Ân lẫn Bạch Phí Ưu. Anh đang bị dồn ép vào giữa bởi bên là tình, bên là bạn.

Mà thật sự, anh không không phải nhất thời nghĩ đến điều đó, cũng chẳng phải đùa giỡn. Hàn Ân là cô gái khác tính đời anh, luôn chống đối anh, luôn trả lời nói của anh, luôn lạnh lùng với anh, mà sao anh cứ mãi phải nhớ nhưng cô gái này, luôn trên chọc, muốn nhìn thấy mỗi ngày mới thoải mái được sự yêu thích trong lòng. Sự bức rức khi biết người bạn thân cũng yêu cô ấy, sự đau đớn không kém gì thất tình.

Hôm tối ở An Viên, khi anh giúp xong cho Bạch Phí Ưu thì anh liền chạy xe về trong đêm cùng Crow. Anh không muốn thấy những cảnh tượng anh không chịu đựng được, lòng anh rất rất cực kỳ khó chịu. Anh chạy thẳng đến Niên Hoàng Thượng Đình uống đến quên trời quên đất, như thế mới giảm bớt được phần nào sự cảm tình trong lòng anh nên không có, không nên phát sinh. Mà thật sự, lúc ấy anh chưa biết mình đã dần thích Hàn Ân.

Khi trở về Sydney anh mới biết được anh nhớ cô gái nhỏ đó đến mức nào. Anh mừng tưởng ra cảnh yêu đương của Hàn Ân và Bạch Phí Ưu thì tim lại không chịu đựng được, mẹ anh thì luôn bắt ép anh cưới vợ, cưới người được mẹ chọn lựa.

Khi đó anh đã nói rằng mình có người yêu ở thành phố S, mẹ anh lại chẳng tin tưởng nên đã bắt Trương Bối Di theo anh về để làm chứng, dù gì cũng sắp đến kỷ niệm 15 năm thành lập khách sạn Quý Bắc Đình, lúc ấy mẹ anh cũng sẽ về sau một tuần, làm anh phải rối bời.

Hai người đàn ông chỉ biết nhìn trời thành phố S nắng ấm áp mà lòng thì như bão tố âm u. Chuyện tình yêu đúng là không nên sinh ra trên cõi đời này, làm người ta phải phát rầu, phát nhớ, phát thương, phát ghen tuông lẫn mệt mỏi.

Ở ngoài cánh cửa, Trương Bối Di đã nghe lén được tất cả. Miệng cô lầm bầm tên “Hàn Ân”.

Bạch Phí Ưu yêu cô gái tên Hàn Ân? Vậy còn lời hứa với cô thì sao? Không được, cô không thể nào cho một người phụ nữ nào cướp lấy Bạch Phí Ưu rời khỏi tay cô cả, cô yêu anh hơn tất cả những cô gái đó, cô tin chắc như vậy!

Hết chương 25

Bạn đang đọc truyện *Tình Đầu Dành Hết Cho Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Chương 26: Uy Hiếp

Hàn Ân bước ra khỏi căn phòng chuẩn bị đi làm. Cô vừa đi đôi lúc lại ngược nhìn trời, đã sáng nhưng trời vẫn âm u mây đen kịch.

Vừa bước lên xe bus, trời bắt đầu đổ mưa, những cơn mưa li ti đầu mùa bất chợt làm lòng cô ít nhiều dễ chịu. Nhìn mưa mà bất giác thấy bình yên lạ thường.

Khi rời khỏi phòng, cô quên mất đem theo dù, nên chỉ chưa đầy 100m từ trạm đến khách sạn, cô cũng ướt người. Thật xui xẻo!

Cô mệt mỏi vào phòng vệ sinh nữ thay đồ. Xong xui bước ra thì gặp Phương Hạ Ngân đang tô lại son cho mình.

Phương Hạ Ngân cũng nhìn cô, chưa hai giây đã xoay lại tô son tiếp. Hôm nay cô bận chiếc váy xoè màu vàng xinh đẹp, mái tóc uốn xoăn bồng bềnh.

Hàn Ân dần có cảm tình với Phương Hạ Ngân, từ khi cô ấy kêu gọi người cứu cô vào bệnh viện, theo lời An Vy Vy nói rằng lúc đó Phương Hạ Ngân rất hoảng loạn, còn bảo xe cứu thương mau đem cô đến bệnh viện lớn Dân Lâm, phòng VIP nhất, bác sĩ tốt nhất, mà đầu biết được cô chỉ ngất xỉu vì thể lực yếu, căng thẳng nhiều và mất sức.

“Cám ơn cô... Phương tiểu thư.” Hàn Ân hơi ngại ngùng khi nói.

“Không cần khách sáo!” Phương Hạ Ngân thờ ơ trả lời nhưng thật chất lòng cô đã dao động. Lý do thì cô không biết.

“Đó là lời thật lòng từ tôi..”

“Ừ...” Phương Hạ Ngân đã tô son xong, cô xách túi lên rồi khỏi phòng vệ sinh, trước khi đi cô không quên nói một câu cho Hàn Ân nghe: “Đối thủ cạnh tranh của hai chúng ta đã xuất hiện rồi!” Nở nụ cười với Hàn Ân, cô mới rời đi.

Hàn Ân nhủ mảy: “Đối thủ cạnh tranh?” Là sao? Cô không hiểu. Cô muốn hỏi Phương Hạ Ngân cho ra lẽ nhưng cô ấy đã biến mất sau cánh cửa thang máy.

12 giờ trưa, căn tin khách sạn.

Hàn Ân bực mình, buông đũa. Trên chiếc khay com của cô còn phần nửa phần ăn, thế mà cô không còn ăn nổi nữa.

Ninh Liên, An Vy Vy, Tôn Dư thì cũng không khác gì, trở mắt nhìn người thứ năm đang có mặt tại bàn ăn.

Cuộc trò chuyện đang rôm rả đành phải tắt ngấm, vì người đẹp trai, ăn bận sành điệu, bắt chéo chân nhìn Hàn Ân chằm chằm, khoe mỗi cong lên đường cong chét người, chỉ nói rằng thật xuất sắc!

Thấy Hàn Ân buông đũa, Trương Trục Nam nhướn mày: “Sao cô không ăn nữa?”

Hàn Ân bực bội, nhìn thấy Trương Trục Nam anh cười khoái chí, làm gì mà có tâm tình ăn, cô nói: “Có mặt tổng giám đốc đây làm sao nhân viên như tôi có thể khinh suất, vui vẻ ăn được.”

“Tổng... tổng giám đốc?” Ninh Liên, An Vy Vy và Tôn Dư kinh ngạc lên tiếng. Nhưng giọng có hơi lớn, xung quanh liền nghe được và quay lại nhìn.

À, Trương Trục Nam quên mất còn ba người khác ở đây, nên chào hỏi qua loa: “Chào, tôi là Trương Trục Nam.”

Kinh dị, thật là kinh dị, làm suốt hơn nửa năm, bây giờ mới gặp mặt được vị tổng giám đốc mình. Ba cô cậu còn nghĩ đến tận lễ thành lập công ty tròn 15 năm sẽ được gặp.

“Chào... tổng giám đốc.”

Trương Trục Nam cười, vui vẻ lên tiếng: “Đừng khách khí!”

Ba người nuốt nước bọt không thông. Liền đứng dậy cầm khay com đi chỗ khác, chừa chỗ lại cho Hàn Ân và Trương Trục Nam.

An Vy Vy còn ghé sát tai Hàn Ân nói nhỏ: “Tụi em chuông trước đây!”

Hàn Ân tròn mắt, quay ngoắc nhìn ba người: “Nè! Đợi chị!”

Nhanh hơn Hàn Ân, Trương Trục Nam đã chụp lấy tay cô, kéo ngồi xuống lại: “Tôi có chuyện muốn nói với cô!”

Ngồi xuống, ánh mắt khó hiểu lại nhìn đến Trương Trục Nam, Hàn Ân giọng nói có phát càu: “Thưa tổng giám đốc, ngài có chuyện gì cần nói với tôi thì hẹn hôm khác, giờ tôi đang bận!”

Nói xong cô đứng dậy, bỏ đi.

Trương Trục Nam liền vội đứng dậy theo, đúng như anh nghĩ đây chính là cô gái anh phải theo đuổi, phải bảo vệ.

Anh cực kỳ vui vẻ đi sau lưng cô: “Này! Đợi tôi.”

“Mặc xác anh!” Hàn Ân liếc nhìn Trương Trục Nam, rồi nhìn xung quanh.

Trời ơi, sao anh lại không nghĩ cho cô chứ? Bây giờ anh cứ theo đuổi cô hoài, người trong công ty sẽ nghĩ sao về cô? Tưởng anh sẽ về Sydney luôn ai dè lại trở lại. Nhìn kìa, ánh mắt mọi người nhìn cô như kẻ tội phạm vậy, làm sao cô chịu nổi, thật tức chết đi mà.

Nhìn Hàn Ân đang tức giận rất dễ thương a, cô chu mỏ phụng phịu má hồng nhìn rất ưa nhìn đối với Trương Trục Nam anh, tìm anh lại đập nhanh mắt thôi.

Phía chỗ bếp, Trương Bối Di nhìn thấy tất cả. Thấy một người đem khay com lại chỗ đầu bếp, cô ngoắc tay người đó lại hỏi: “Cô gái đang đi trước Trương Trục Nam là ai?”

Giám đốc Thanh Hà nhíu chặt mày nhìn cô gái tóc hai búi tròn này, chưa thấy cô gái này bao giờ, tại sao có thể hỏi thẳng tên tổng giám đốc như vậy được?

“Nói?” Trương Bối Di cau gắt, đôi mắt trừng nhìn Thanh Hà.

Thật hỗn láo, con gái nhà ai lại nói chuyện với người lớn như vậy? Thanh Hà ngó lơ, hỏi đầu bếp trưởng: “Con bé này là con ai?”

“Cái này...” Đầu bếp trưởng đồ mò hôi.

“Chú Lý nói đi, con là ai?” Trương Bối Di ngheh mặt nhìn Thanh Hà, đôi mắt to lạnh lùng.

“Là nhị tiểu thư của Trương thị, em gái của tổng giám đốc Trương Trục Nam.” Đầu bếp trưởng trả lời.

Trương Bối Di hài lòng, cười khinh: “Nghe chưa?”

Thanh Hà thất kinh, cô sợ hãi. Hèn chi cô chưa nhìn thấy bao giờ, vì cô biết được nhị tiểu thư Phương thị còn đi học, nên thời gian về Thành phố S là không có, hôm nay sao lại xuất hiện ở đây?

Thanh Hà cúi thấp đầu, xin lỗi Trương Bối Di: “Xin lỗi Trương tiểu thư, vì... tôi chưa gặp cô bao giờ, nên đã đắc tội!”

“Không sao! Trả lời câu hỏi tôi lúc nãy đi.”

Thanh Hà nhớ lại, cô đứng xích lại gần Trương Bối Di, nói nhỏ: “Là Hàn Ân, bộ phận chăm sóc khách hàng. Cô ta là người chuyên mời chào đàn ông ở khách sạn này, đến cả Bạch Phỉ Ưu tiên sinh cũng bị cô ta quyến rũ, bây giờ là tổng giám đốc!”

Trương Bối Di mím môi, trong người phùng phùng lửa giận. Thì ra cô ta là Hàn Ân, người mà Bạch Phỉ Ưu anh đang yêu thầm. Cô nhìn cả khuôn mặt hớn hở của anh trai mình, thật sự rất chướng mắt nha, có bao giờ anh dùng khuôn mặt vui vẻ đó nhìn cô đâu chứ!

Cá như vừa mắc câu, Thanh Hà vui trong lòng, cô có thể dùng nhị tiểu thư này đá Hàn Ân ra khỏi khách sạn sẽ dễ dàng hơn. Cô có biệt tài nói dối không chớp mắt cơ mà.

Cười thầm trong lòng, Thanh Hà còn thêm dầu vào lửa: “Cô ta rất nham hiểm, Trương tiểu thư hãy để ý tổng giám đốc cho tốt, đừng để khuôn mặt thơ ngây đó đánh lừa, trong khách sạn không biết bao nhiêu khách hàng đã bị nụ cười đó lừa, tôi đây còn bị cô ta chơi một vỏ đầu đấy!”

Lời nói Thanh Hà lọt vào tai Trương Bối Di càng làm cô khó chịu. Hừ, một Phương Hạ Ngân chưa đủ hay sao mà lại thêm một Hàn Ân này. Bạch Phỉ Ưu chắc chắn là của cô, không phải của hai người đó, còn anh trai cô? Cô sẽ cho anh ta sáng mắt!

Thanh Hà nhìn khuôn mặt Trương Bối Di đang từ từ bốc lửa giận, cô cười lạnh trong lòng. Con nít mà, rất dễ đối phó, một hai câu nói dối là mắc câu.

...

Hàn Ân ngồi trong xe Trương Trục Nam mà lòng cứ bất mãn, anh cứ uy hiếp cô mãi thế. Còn giám đốc Khả Duy cứ thấy Trương Trục Nam bảo cho cô nghỉ là đồng ý liền, sao không nghĩ đến cô có chịu hay không chứ, thật bất công, bất công!

“Anh muốn đưa tôi đi đâu?” Hàn Ân liếc nhìn Trương Trục Nam.

“Sắm đồ!” Ung dung lái xe, Trương Trục Nam đang rất vui trong lòng.

Hàn Ân tò mò: “Tại sao?”

“Thứ 7 tới Bạch Phỉ Ưu anh ta sẽ tổ chức buổi tiệc nhân dịp thành lập công ty mới. Tối hôm đó cô đi với tôi, nên bây giờ sẽ đi sắm đồ!” Trương Trục Nam giải thích.

Hàn Ân một mạch từ chối: “Tôi không đi!” Tôi còn mặt mũi nào nhìn anh ấy!

Trời ơi, sau cái nộ hôn đó cô đã bối rối cực độ, thêm cả lúc mê sảng đó đã hết lên hận anh mãi, giờ anh ấy chắc ghét cô lắm, làm sao cô có thể đưa mặt ra được. Cô đã khoá máy điện thoại chế độ máy bay liên tiếp mấy ngày trời, vì sợ hãi vô hình.

“Cô phải đi cùng tôi!” Trương Trục Nam ra lệnh: “Bằng danh phận bạn gái!”

“Cái gì?” Hàn Ân kinh sợ, anh ta đang nói nhằm gì vậy? “Tôi chấp nhận làm bạn gái anh khi nào?”

“Ngay lúc này!” Trương Trục Nam quẹo tay lái, tấp vào lề đường.

Khuôn mặt Trương Trục Nam tiến sát lại gần Hàn Ân. Đôi mắt to tròn của cô mở to vô hại, thấy cả được đôi mi cong vút: “Một làm bạn gái, hai sẽ bị cưỡng hôn, chọn cái nào? Tôi cũng rất sẵn lòng hôn cô!”

“Tôi...anh...” Hàn Ân lắp bắp.

“Một!” Anh dần xích lại gần cô.

“Đồ...” Cô ngã người về sau.

“Hai...” Anh kéo đầu cô lại gần mình hơn.

“Tôi!” Cô nhìn thấy trán cô sắp đụng trán anh rồi a.

“Ba!”

“Đồng ý! Tôi đồng ý làm bạn gái anh.” Hàn Ân nhắm mắt hét to.

Trương Trục Nam nhin cười, anh cố điều chỉnh lại tâm trạng, xoa đầu cô: “Tốt!”

Hàn Ân thống khổ, muốn bật khóc ghê gớm, nhưng cô không thể yếu thế trước anh ta được. Cô lầm bầm: “Hàn Ân, mày đúng là đồ nhu nhược!!!!”

Hết chương 26

Bạn đang đọc truyện *Tình Đầu Dành Hết Cho Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Chương 27: Đau lòng

Hàn Ân kéo chiếc váy trắng xoè dài qua đầu gối, cúp ngược được thử vào người. Đẹp thì có đẹp, nhưng quá hở hang nha.

“Sao lâu vậy? Ra nhanh!” Tiếng Trương Trục Nam từ ngoài vọng vào.

Anh chờ cô đến cửa hàng thời trang do nhà thiết kế cũng khá nổi danh ở NewYork, đồ được thiết kế tỉ mỉ nên mỗi lần anh dẫn bạn gái đến đây để thử đồ.

Chờ cô gái Hàn Ân này hơn 10 phút rồi mà chẳng thấy cô bước ra. Làm gì có ai mà thay đồ lâu đến vậy cơ chứ.

Anh không có chằm ngôn đợi ai, Hàn Ân là giới hạn cuối cùng của anh rồi. Anh liền bước đến phòng thay đồ, cùng lúc cô mở cánh cửa ra, thẹn thùng dùng tay mình che lại trước ngực.

Chiếc váy trắng rất đẹp, nhưng ở trước khoét sâu, nên có thể thấy đường cong ở giữa ngực đó nha. Lần đầu tiên trong đời, Hàn Ân thử loại váy kiểu này.

Trương Trữc Nam vội kéo bàn tay Hàn Ân xuống, anh cũng gỡ bỏ mái tóc búi cao của cô xuống. Mái tóc được thả tự do, liền bồng bênh rủ xuống đôi vai gầy xinh đẹp của Hàn Ân, thêm màu váy màu trắng tinh, làm cô càng thuần khiết, mỏng manh.

Hàn Ân nhìn Trương Trữc Nam với đôi mắt e dè, sợ sệt. Đôi mắt to tròn kia nhìn anh như kẻ phạm tội chờ được án xử, làm anh phải động lòng. Nếu anh không kiềm hãm được máu nóng trong người mình, có lẽ anh đã ôm cô vào lòng mà yêu thương hôn cô.

“Chết tiệt!” Anh nghiêng răng, lẩm bầm.

Nhìn cô như con thỏ trắng muốt đáng yêu, anh như con sói xám đói khát, chỉ đợi chực chờ cơ hội để mả ra tay. Thật tình, cô bận chiếc váy trắng này không thể có một khuyết điểm nào để chê được, nhưng cơ mà anh không hiểu sau mình lại nổi lên tính ích kỷ, anh không muốn ai có thể nhìn thấy sự xinh đẹp, yếu ớt như tờ giấy trắng của cô lúc này. Anh rất muốn độc chiếm cô cho riêng bản thân.

Anh buông tay mình xuống, không đụng chạm đến cô nữa. Anh chỉ sợ nhìn cô hồi lâu nữa thôi, chắc chắn anh sẽ làm bậy đối với cô.

Cô quá đổi yêu kiều, quá đổi động lòng người. Trời ạ, anh đang rất rất kiềm chế bản thân mình.

Hàn Ân nhìn Trương Trữc Nam khó hiểu. Kéo tay cô xuống, kéo mái tóc cô đang búi lên xõa xuống, rồi nhìn đôi ba lần, lại xoay ánh mắt nhìn hướng khác.

“Nè! Hành động của anh thật kỳ lạ.” Hàn Ân bĩu môi.

Anh vội cởi áo khoác mình đang bận trên người, choàng qua cho cô. Liền kêu nhân viên chọn một bộ khác.

Hàn Ân cũng không thêm nói gì, vì thật sự cô không thích chiếc váy này. Mà cô đâu biết rằng người đàn ông kia đang rối bời trong lòng.

...

Ngày hôm sau, Hàn Ân bước vào văn phòng thì trên bàn là một hộp quà to cùng chiếc thiệp hình trái tim.

Cô mở hộp quà ra, là một bộ váy kết hoa xinh đẹp màu hồng phấn, dàn tay viền ren.

~ Nó rất hợp với em. 7 giờ khách sạn Peter Jejos.

Hàn Ân nghi hoặc, là ai? Không lẽ là Bạch Phí Ưu tặng? Không thể nào...

Ninh Liên ngồi kế bên cũng chỉ chống cằm nhìn mặt Hàn Ân lúc xanh lúc đỏ, không hiểu chuyện gì nhưng cô sẽ không hỏi, vì đơn giản thôi, cô không phải kẻ tò mò.

Thời gian cũng nhanh trôi, cứ thế là đến tối thứ 7.

Ở khách sạn Peter Jejos rất náo nhiệt, đám phóng viên đang vây kính xung quanh. Sự kiện Bạch Phí Ưu thành lập công ty máy tính LD, hợp tác cùng Trần Phú là tâm điểm suốt mấy hôm nay.

Những ông quan to mặt lớn cũng tề tựu đầy đủ, Bạch Phí Ưu không phải là kẻ có thể làm ngơ được, thế nên có mặt ở tiệc của anh ta xem như sẽ được mọi người, nhà báo chú ý đến.

Mà thật lạ, đến giờ nhân vật chính cũng chưa có mặt. Chỉ có trợ lý cùng chú anh ta là có mặt sớm nhất để chào đón.

Crow đồ mờ mờ, không biết cậu chủ mình bây giờ đang ở đâu, còn hơn một giờ đồng hồ nữa sẽ khai mạc tiệc rồi, anh điện mấy cuộc gọi cũng không ai bắt máy.

Bạch Phí Ưu dừng lại trước cổng chung cư Hàn Ân ở, trên tầng 4 đèn phòng cô vẫn sáng.

Anh nhìn đến chiếc xe thể thao đỏ quen thuộc, là của Trương Trữc Nam.

Bàn tay nắm lấy tay lái đã chặt, như muốn bóp nát. Bạch Phí Ưu đôi mắt nhìn trừng trừng vào căn phòng của Hàn Ân.

Như thế này là sao? Trương Trữc Nam sao lại có mặt ở nơi Hàn Ân ở? Bạch Phí Ưu nheo mắt nhìn, đầu anh bây giờ đang suy nghĩ đến điều tồi tệ nhất có thể xảy ra.

Chưa đầy 5 phút sau, cánh cửa phòng mở ra, Hàn Ân xinh đẹp với bộ váy xanh ngọc lục, mái tóc uốn dợn sóng. Trong chiếc xe thể thao đỏ, Trương Trữc Nam bước ra với bộ vest trắng trang trọng, ánh mắt nhìn đến bóng dáng Hàn Ân đang dần bước xuống lầu.

Bạch Phí Ưu cười nhạt, thật đẹp đôi đấy! Đây chính là kết quả anh đã chớp nhoáng nghĩ đến.

Anh nhấn ga, chiếc xe lao nhanh ra đường lớn, mất hút.

...

Hàn Ân lòng hồi hộp đập liên hồi, ngồi trong xe mà tay chân run rẩy.

Suốt buổi chiều cô phân vân nên bận chiếc váy nào, xanh ngọc của Trương Trục Nam, hay hồng phấn của người bí ẩn?

Cuối cùng cô chọn xanh ngọc, vì cô chưa biết chiếc váy hồng phấn đó là của ai.

Trong xe, cô ngồi suy nghĩ xem khi đến gặp Bạch Phí Ưu cô sẽ chào hỏi như thế nào? Cũng chẳng biết anh sẽ suy nghĩ ra sao khi cô đến cùng với Trương Trục Nam với danh nghĩa người yêu.

Thấy Hàn Ân đôi mắt mơ màng nhìn về khoảng không ở trước, Trương Trục Nam ánh mắt có nhu tình nhìn cô, nhưng sẽ chỉ mình anh biết.

Anh im lặng lái xe, hai người cứ thế không nói với nhau câu nào, cho đến khi chiếc xe dừng trước khách sạn Peter Jejos.

Hàn Ân ngược nhìn bảng hiệu khách sạn, Peter Jejos? Không phải tên khách sạn trong tấm thiệp sao? Cô bật điện thoại xem đã là 6 giờ 20.

Người đàn ông bí ẩn đã hẹn cô ở đây sao? Sặc! Sao có thể trùng hợp như vậy!

Trương Trục Nam bước xuống xe, mở cửa cho Hàn Ân. Anh nhẹ nhàng nắm tay cô, cùng cô đi vào cổng.

Hàn Ân tim đập loạn xạ, xung quanh toàn là người thượng lưu, ăn bận trang nhã, lịch lãm. Cô chỉ biết đưa tay cho Trương Trục Nam rồi cùng anh sánh đôi trong bữa tiệc này...

Trước góc cổng, Bạch Phí Ưu đang vui vẻ chào hỏi quan khách, xung quanh còn có Crow, còn có... Phương Hạ Ngân.

Hàn Ân trở mắt nhìn kinh ngạc, bàn tay Bạch Phí Ưu đang vòng qua ôm eo Phương Hạ Ngân, cười nói rất tình tứ, như cặp đôi đang yêu nhau.

Bàn tay Hàn Ân có chút run rẩy, đôi chân cũng cảm thấy nặng nề, chẳng còn chút sức lực để di chuyển. Trương Trục Nam thấy lạ liền xoay nhìn Hàn Ân, khuôn mặt cô đã tái nhợt.

Anh lo lắng hỏi: “Cô có sao không?”

Hàn Ân chỉ lắc đầu, cười gượng: “Tôi không sao!”

“Hey!” Trương Bối Di ở đâu xuất hiện trước mặt Hàn Ân cùng Trương Trục Nam.

Khác với phong cách tinh nghịch mọi hôm. Hôm nay Trương Bối Di hôm nay bận chiếc váy xoè đuôi màu đen huyền, trễ vai tay dài hình hoa loa kèn, mái tóc đã được nhuộm màu bạc như phong cách của các nam thanh nữ tú ở trường quốc tế cô đang học.

Trương Trục Nam nhú mày, màu tóc bạc ư? Trương Bối Di thật sự quá loạn rồi. Cả phong cách ăn bận người lớn này, em ấy nghĩ Bạch Phí Ưu sẽ tiếp nhận sao?

“Em làm gì ở đây?”

Liếc nhìn Hàn Ân, xong Trương Bối Di mới trả lời câu hỏi của anh trai mình: “Thì em đi dự tiệc. Còn cô gái này?”

“Bạn gái anh.” Anh nhìn Hàn Ân giới thiệu cô em gái mình: “Trương Bối Di, em gái tôi.”

Hàn Ân mỉm cười nhìn Trương Bối Di: “Chào em! Chị là Hàn Ân.”

“Không dám!” Lạnh lùng trả lời, Trương Bối Di còn chèn thêm một câu: “Tôi mong anh trai tôi là người cuối cùng!” Rồi rời đi đến chỗ Bạch Phí Ưu.

Hàn Ân ngơ ngời, không hiểu lời nói sâu xa của Trương Bối Di, Trương Trục Nam chỉ im lặng, anh hiểu lời nói của em gái mình.

Chưa được mười giây sau, chỗ Bạch Phí Ưu đã ồn ào. Vì Phương Hạ Ngân cùng Trương Bối Di cãi vã.

Hàn Ân đứng từ xa không nghe được câu chuyện, liền cùng Trương Trục Nam bước đến.

Khi đến nơi, cô liền thấy Bạch Phí Ưu che chắn cho Phương Hạ Ngân, anh liền nói lớn tiếng: “Laura! Em quá đáng lắm rồi! Phương Hạ Ngân đang là bạn gái của anh, cấm em có quyền đụng chạm đến cô ấy.”

“Anh đã hứa với em khi em đủ 18 tuổi anh sẽ chấp nhận em mà?” Trương Bối Di thương tâm lên tiếng.

“Anh chỉ hứa sẽ-suy-nghĩ-lại, chứ anh chưa từng hứa sẽ quen em!” Bạch Phí Ưu nói rõ.

Trương Bối Di cực kỳ không tin tưởng: “Em không tin! Tại cô ta đúng không?”

Cô ta ở đây là Hàn Ân, chứ không phải Phương Hạ Ngân. Vừa nhìn vào Trương Bối Di đã biết Bạch Phí Ưu cùng Phương Hạ Ngân đang diễn kịch.

Hừ, Trương Bối Di cô không có ngu ngốc đến độ xem kịch mà tưởng thật. Nếu thật sự Phương Hạ Ngân là bạn gái anh ấy, thì đã chấp nhận lâu rồi chứ không phải đợi như bây giờ.

Nhìn kia, đôi mắt Phương Hạ Ngân như đang muốn đốt cháy Trương Bối Di cô vậy a, thật kinh dị. Vừa nghiêng răng, cô muốn lên tiếng tiếp tục thì bàn tay ai đó đã chụp lấy tay cô.

“Em quá đáng lắm rồi! Đi theo anh!” Trương Trực Nam đau đầu vì đưa em gái bướng bỉnh này, anh vội vàng kéo cô đến bên chiếc xe của chú Bảo đang đậu cách đó không xa.

Mở cửa đẩy Trương Bối Di vào, anh nói với chú Bảo: “Chú đưa nó về khách sạn liền, canh nó thật kỹ, đừng để nó trốn thoát nữa, con sẽ về sau!”

“Vâng, cậu chủ!” Chú Bảo loáng thoáng cũng hiểu được vấn đề. Đây là lần thứ n xảy ra chuyện cô chủ nhỏ này cứ làm phiền cậu chủ rồi.

“Em không muốn về!” Trương Bối Di la lớn. Cô cố gắng mở cánh cửa nhưng không được. Chú Bảo đã mở tất khóa cửa.

Trương Trực Nam ra hiệu chú Bảo chạy đi.

Chú Bảo hiểu liền nhấn ga chạy. Mặc cho Trương Bối Di đang nguyên rủa, uy hiếp mình trong xe.

Hết chương 27

Bạn đang đọc truyện *Tình Đầu Dành Hết Cho Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Chương 28: Một mảnh hạnh phúc

Hàn Ân thương tâm, cô bơ vơ một mình nhìn Bạch Phí Ưu đang sẵn sóc cho Phương Hạ Ngân.

Đây không phải là điều cô muốn, nhưng là điều đã được định sẵn từ trước rồi. Cũng lỗi do cô thôi, do sự tự ti của bản thân mình, sự sợ hãi những chuyện xưa, đã bỏ lỡ lời yêu của anh dành tặng cho cô.

Hiện tại thì anh đã có một nửa cho chính mình, cô tiếc nuối làm gì nữa? Đau thương làm gì nữa?

Cô buồn cười chính bản thân mình, mình lại ghen tuông nữa rồi.

Trương Trực Nam quay trở lại, nắm lấy tay Hàn Ân cười: “Để cô đợi lâu.”

Hàn Ân cười nhạt: “Không lâu.”

Hai người cùng bước đến chỗ Bạch Phí Ưu. Anh nhân dịp ôm eo Phương Hạ Ngân nói chuyện rất vui vẻ với người khác.

Hàn Ân cũng im lặng giương mắt nhìn, mặc cho Trương Trực Nam nắm chặt tay mình không buông, giới thiệu cô với mọi người với danh phận bạn gái.

Bạch Phí Ưu không nhìn cô, anh cũng chẳng hỏi han lấy một điều. Hàn Ân nghĩ có lẽ điều này như vậy cũng tốt, xem như cô và anh thành người lạ như thế này lại nhiều người vui vẻ, nhất là Phương Hạ Ngân, ánh mắt cô vui sướng nụ cười trên môi rạng rỡ.

Đầu cô ong ong cả lên, chẳng còn nghe xung quanh nói gì cả, bỗng chốc Trương Trực Nam choàng tay qua vai cô, nhẹ nhàng lay nhẹ cô.

“Hàn Ân?”

Đôi mắt vô hồn của cô trở lại có ánh nhìn, mở to mắt: “Sao?”

“Marvin chào em kìa.” Trương Trực Nam ghé sát tai của Hàn Ân, nói nhỏ: “À, tôi quên, tên của Phí Ưu tiếng Anh là Marvin.”

Ánh mắt lạnh của Bạch Phí Ưu có chút dọn sóng, liền thu lại. Nhìn cách tình tứ của Hàn Ân và Trương Trực Nam, anh càng chứng tai gai mắt, bàn tay chạm eo của Phương Hạ Ngân thêm lực.

Phương Hạ Ngân hơi đau, nhưng cô chịu đựng được. Vì đây là điều cô muốn rồi còn gì phải hối tiếc?

“Chào Hàn tiểu thư.” Phương Hạ Ngân mỉm cười.

“Chào Phương tiểu thư.” Hàn Ân giọng cười, cô xoay qua nhìn Bạch Phí Ưu, đôi mắt hẹp lạnh lùng kia làm cô có sợ hãi: “Chào Bạch tiên sinh... chúc mừng...”

Lời nói của Hàn Ân làm Bạch Phí Ưu có đau lòng, anh cố gắng điều xúc lại tâm trạng không ổn định, lạnh nhạt trả lời: “Cảm ơn.”

Anh nhìn lại đồng hồ đeo trên tay, sắp đến giờ khai mạc, liền xoay người rời đi, không quên nắm lấy tay Phương Hạ Ngân theo cùng.

Hàn Ân nhìn theo với ánh mắt bi thương, hai người họ đẹp đôi đấy chứ? Trai tài gái sắc còn gì. Phương Hạ Ngân cũng là thiên kim tiểu thư, tuy cô có hơi nóng nảy nhưng vẫn là người tốt, Hàn Ân biết Phương Hạ Ngân đã yêu mến Bạch Phí Ưu lâu, bây giờ cô nên chúc mừng cô ấy mới phải, dù gì tình cảm cô dành cho anh, cô sẽ đem nó chôn giấu đi.

Trương Trực Nam thì không ngờ Bạch Phí Ưu lại làm cách trẻ con này, nhưng cũng nhờ như thế anh sẽ bớt thấy có lỗi hơn. Bỗng anh xoay đầu nhìn Hàn Ân, đôi mắt cô ánh lên bi thương nhìn bóng dáng hai người đó khuất đi sau cánh cửa sảnh lớn.

Đôi vai anh đang choàng qua đã thôi run rẩy.

Cô hít không khí mấy hơi liền, nhìn Trương Trực Nam đang dùng ánh mắt thương cảm cho cô, cô buồn cười, có gì phải thương hại?

“Vào thôi!” Hàn Ân rũ mắt, cố gắng lấy lại tâm trạng ổn định.

“Được!” Trương Trực Nam cũng rời đôi vai gầy, nắm chặt lấy tay Hàn Ân cùng đi vào sảnh lớn.

...

Hàn Ân bất lực nằm xuống nệm, nước mắt chảy dài hai bên khoé mắt, cô mặc kệ mọi thứ, cứ khóc có lẽ sẽ ổn hơn.

Bữa tiệc thật sự rất chói ngợp, nhưng cô không có tâm tình để chiêm ngưỡng, ánh mắt cô lúc nào cũng vô hồn nhìn người đàn ông hoàng kim, luôn bận comple đen huyền chỉnh tề, lịch lãm, làm cô lúc nào nhìn cũng rung động không thôi.

Cách anh trả lời các phóng viên, nụ cười của sự tự tin ngạo mạn. Cô đứng cách xa anh chỉ mười bước chân, nhưng cô biết mình xa anh như trăm cây số, không thể bước gần lại anh.

Anh như hào quang toả sáng khắp nơi, cô như ngục tù chỉ núp trong bóng tối, nhìn đến hào quang mà yêu thích và chỉ dừng lại ở yêu thích...

Hàn Ân đứng giữa cánh đồng hoa bi ngán.

Xung quanh cô, hiện lại hình ảnh Bạch Phí Ưu và cô cùng ngồi trên ghế công viên, đùa giỡn, nụ cười tươi rọi trên khuôn mặt anh và cô, đó là câu chuyện cũ...

Hàn Tư Thông vì lịch trình bận rộn, đã đi công tác xa, ông đang giữ chức phó tổng giám đốc công ty xây dựng. Một công ty không lớn, nhưng rất uy tín.

Trưởng Hàn Ân bắt đầu gửi thư về cho gia đình, sẽ có thư hợp phụ huynh, để thông báo về việc học trong năm.

Hàn Ân buồn rầu, cô cầm thư trên tay, hai hôm nữa phải hợp phụ huynh, nhưng bố cô mới vừa đi được một ngày thôi.

Trong đầu cô loé sáng, nhờ Bạch Phí Ưu thử xem. Thế là cô chạy sang căn biệt thự nhà anh, cách cô chỉ hai mươi bước chân.

Thật may mắn, hôm nay chủ nhật anh ở nhà. Anh thoải mái ngồi trong phòng làm việc với chiếc áo thun xanh đậm và quần kaki màu trời. Nhìn anh trẻ ra so với mấy bộ comple.

Cô vội mở nhẹ cánh cửa, rón rén đi sau lưng anh. Anh đang chú tâm vào sổ sách, nên không để ý đến có người lạ vào phòng.

Cô choàng tay ta trước, hai bàn tay nhỏ bé che mắt anh, giả giọng: “E hèm! Đó là ai?”

“Còn ai vào đây nữa?!” Bạch Phí Ưu bất lấy hai cánh tay nhỏ, kéo cô từ sau ra trước.

Hàn Ân hoảng hốt, cô sợ anh vuột tay, sẽ té: “Anh tiểu Bạch, té em!”

Nhưng nỗi lo sợ cô đã không thành, tay Bạch Phí Ưu rắn chắc kéo cô nằm vào lòng anh, anh cười ha ha: “Thế nào? Sợ không?”

Hàn Ân phồng má, liếc Bạch Phí Ưu: “Anh thật đáng ghét!”

Bạch Phí Ưu xoa đầu cô, ánh mắt đầy yêu thương, anh đã đặt cô ngồi trên bàn làm việc, mặt đối mặt.

“Tìm anh có việc gì sao?” Bạch Phí Ưu nhìn thấy Hàn Ân đã thôi giận dỗi mới hỏi.

À, Hàn Ân cô quên mất việc quan trọng khi qua tìm anh. Cô liền lấy trong túi quần mình tờ thư, đưa cho anh xem.

Bạch Phí Ưu lướt đọc qua thì đã hiểu tám phần, ngày 17 hôm nay 15 mà chú Hàn đã đi công tác, anh hiểu được cô đang nhờ anh giúp đỡ.

Anh không chần chừ, đồng ý: “Được rồi, ngày 17 anh sẽ đi họp phụ huynh cho em.”

Ánh mắt Hàn Ân sáng lên, cô vui sướng ôm cổ anh: “Anh Tiểu Bạch là nhất nhất!”

Ngày 17.

Hàn Ân ngồi trong lớp học, mắt nhìn trân trân đồng hồ trên góc tường trong lớp.

10 phút nữa sẽ họp, mà Bạch Phí Ưu chưa tới. Cô bầm bực, nếu anh không tới cô sẽ giận anh suốt đời, vì đây là cuộc họp cuối cùng của năm rồi.

Cô chủ nhiệm đọc tên từng học sinh trong lớp thì Bạch Phí Ưu xuất hiện.

Bạch Phí Ưu anh tuấn với bộ vest xám tro, nhàng nhạ đi đến chỗ Hàn Ân ngồi. Ai cũng liếc nhìn, làm cô rất ngại ngùng.

Bạch Phí Ưu nói nhỏ: “Anh xin lỗi, sáng có cuộc họp gấp nên anh đến trễ.”

Cô vui mừng, lắc đầu: “Không có, còn 5 phút nữa mới bắt đầu mà.”

Bạch Phí Ưu cười. Anh đẹp trai, rất rất là đẹp trai. Xung quanh bạn gái trong lớp bắt giắc phải ngó nhìn anh, cả các cô phụ huynh cũng vậy, làm Hàn Ân khó chịu.

Anh chỉ là của mình cô thôi!

Xong cuộc họp phụ huynh, anh chở cô đến công viên gần trường, ngồi ăn gà rán và trà sữa dâu.

Bạch Phí Ưu ân cần dùng khăn giấy chùi đi vết tương ớt bên khoé miệng cô, anh hài lòng nói: “Tiểu Ân học rất tốt! Năm sau cố gắng như vậy nhé!”

“Tất nhiên!” Hàn Ân cười tít mắt. Đối với cô được anh khen còn hơn gấp vạn lần thầy cô khen nha.

Mà Bạch Phí Ưu rất thắc mắc, lí do vì sao Hàn Ân chỉ thích mỗi gà rán và trà sữa dâu. Anh đánh liều hỏi: “Sao Tiểu Ân thích gà rán và trà sữa dâu?”

Hàn Ân dừng ăn, đôi mắt to tròn chớp chớp, khuôn mặt bình thường chuyển sang ửng đỏ.

Cô cúi đầu, rừ mi, nói lí nhí: “Là do... anh Tiểu Bạch đã mua cho Ân Ân mà...”

Bạch Phí Ưu không hiểu, đúng là anh luôn mua cho cô... anh dần kinh ngạc.

Lúc anh 19 tuổi, cô 14 tuổi. Có lần, anh đã xin lỗi cô vì trễ hẹn dạy học cho cô, nên đã mua trà sữa dâu và gà rán đền bù. Lúc ấy anh chỉ nghĩ rằng, cô sẽ giận hờn anh vì trễ hẹn, mới ăn hết hai món đó, không ngờ...

Bạch Phí Ưu tâm anh dao động, như dòng nước ấm áp chảy vào người. Anh xích lại gần cô hơn, môi mỏng cong lên, giọng nói trầm ấm.

“Tiểu Ân, anh cũng hơi đói, đút cho anh ăn chung với được không?”

Hàn Ân càng đỏ mặt, cô chậm rãi đưa chiếc đũa gà đến trước miệng Bạch Phí Ưu, khi anh chuẩn bị cắn một phát, cô giựt lại, rồi cười ha ha lên.

“Giỏi lắm, dám gạt anh!”

“Lêu lêu.” Hàn Ân lè lưỡi, làm xấu.

“Được lắm, xem anh ra tay đây.” Anh dùng hai bàn tay cù vào tay cô, làm cô ngo nguẩy bật cười.

Trận chiến bắt đầu xảy ra, hai người ngồi dưới gốc bóng mát cây lớn, vui vẻ đùa giỡn.

“Thôi, được rồi. Em chịu thua, chịu thua!” Tiếng cười trong trẻo của Hàn Ân ngập tràn hạnh phúc.

Lòng Hàn Ân còn đang dạt dào cảm giác hạnh phúc, thì hình ảnh biến mất.

Thấy vào đó là hình ảnh anh ôm lấy Phương Hạ Ngân cười nói. Ánh mắt nhu tình nhìn cô ấy làm Hàn Ân đau khổ.

Cô không làm được gì cả, cử động cũng không được. Nói cũng không xong. Chỉ đứng nhìn hình ảnh hai người họ, lòng cô rỉ máu, bắt giắc nước mắt chảy dài trên má.

Đôi mắt cô ngập tràn nước mắt, ấm nóng.

Lòng cô thất thanh kêu gào, cô muốn hình ảnh đó biến mất đi, đừng hành hạ cô nữa, cô đã không còn chịu đựng được...

Thật mai mắn cho cô, tiếng chuông đồng hồ báo thức 6 giờ sáng.

Cô giật mình tỉnh giấc mộng, mồ hôi thầy phiến nhau đổ, sức lực cô chẳng còn để có thể ngồi dậy. Hơi thời yếu ớt, mình mảy dần nóng lên...

Cô biết được mình đã lên cơn sốt.

Hết chương 28

Bạn đang đọc truyện *Tình Đầu Dành Hết Cho Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Chương 29: Bệnh sốt (1)

Quán cà phê Sanfu.

Bạch Phí Ưu và Trương Trực Nam bắt đầu câu chuyện bằng những điều thuốc.

Bạch Phí Ưu chọn một góc trên sân thượng của quán để nói chuyện. Anh đang tránh né Trương Bối Di, cũng như Phương Hạ Ngân.

Nếu như anh hẹn Trương Trực Nam ở công ty anh chắc chắn sẽ bị làm phiền, vì thế đến quán cà phê Sanfu tốt hơn, quán nằm ở góc khuất trong ngõ, khó tìm được.

Sân thượng được che mát bởi những dàn cây leo xanh ngắt, hòn non bộ róc rách tiếng nước chảy, làm người khác thoải mái hưởng thụ hương vị bình yên hơn.

Trương Trực Nam tâm trạng cũng thoải mái, anh biết Bạch Phí Ưu hẹn anh đến vì chuyện gì.

“Cậu và Hàn Ân là quan hệ gì?” Bạch Phí Ưu vào thẳng vấn đề.

Lần này không cần vòng vo tam quốc, vào thẳng cả vấn đề, Trương Trực Nam biết rằng Bạch Phí Ưu quan tâm đến chuyện này cỡ nào.

“Ông chủ và nhân viên.”

“Còn chuyện hôm qua, tôi cảm giác không giống như vậy?” Bạch Phí Ưu gạt đi tàn thuốc.

Trương Trực Nam nhún vai: “Chuyện rất dài dòng. Sao này anh sẽ hiểu!”

“Tại sao không phải ngay bây giờ?”

“Vì chưa đến lúc.”

Bạch Phí Ưu về phương diện tình cảm rất ít kinh nghiệm, vì thật sự anh chỉ yêu một cô gái suốt mấy năm ròng rã, không dám nói ra, không dám kéo cô gái đó về mình, anh nhút nhát. Thế mà khi có đủ tin hơn thì lại nhiều chuyện liên tiếp xảy ra, đặt cho anh thêm thử thách bản thân ư? Anh đâu phải thần thánh mà không đôi lúc mệt mỏi.

“Cậu...”

Trương Trực Nam nhìn Bạch Phí Ưu nghi hoặc: “Sao?”

“Nếu cô ấy và cậu thật sự... có quan hệ tình cảm, thì tôi sẽ rút lui.” Bạch Phí Ưu dần đưa ra quyết định.

“Anh... thật lòng?” Trương Trực Nam không tin vào tai mình.

Bạch Phí Ưu gật đầu: “Tôi không muốn chuyện tình cảm sẽ làm tan vỡ tình bạn bè giữa tôi và cậu. Nếu cô ấy thật sự chọn cậu... tôi cũng sẽ không làm phiền cô ấy nữa.”

Trương Trực Nam thở dài. Thà Bạch Phí Ưu đánh anh một trận cho đã đời lúc đó anh sẽ dễ chịu hơn, chứ anh ta lại nói kiểu đau thương này, làm anh như mất hết sức lực chiến đấu.

Tâm tư anh rối bời, tại sao Bạch Phí Ưu lại có thể dễ dàng chấp nhận chuyện này được như thế chứ? Mà anh cũng không muốn từ bỏ Hàn Ân, câu chuyện này làm sao cho êm đẹp cả hai bên?

Một câu hỏi khó và một đáp án chẳng hài lòng cho cả đôi bên...

...

Bạch Phí Ưu về công ty mình một chút chuyện, sau đó sẽ hẹn Trương Trực Nam đến Niên Hoàng Thượng Đình.

Anh vừa mở cánh cửa văn phòng đã thấy Phương Hạ Ngân ngồi từ bao giờ trên ghế sofa.

Phương Hạ Ngân đã ngồi chờ suốt một giờ đồng hồ, tâm trạng không được vui cho mấy. Thế mà bóng dáng Bạch Phí Ưu bước vào, tâm trạng cô liền trở nên dịu hẳn đi. Ngồi dậy, cô cười rạng rỡ: “Phí Ưu, anh đi đâu về vậy? Em đợi anh mãi.”

Bạch Phí Ưu cũng chẳng còn quan tâm chuyện Phương Hạ Ngân có theo đuổi anh hay quấy rầy anh nữa, bây giờ mọi thứ đối với anh là “sao cũng được”.

“Bàn công việc!” Anh buông lời, tâm trạng hờ hững với cô.

“VẬY... chúng ta đi ăn trưa nhé?” Phương Hạ Ngân vui vẻ, anh đã chịu nói chuyện với cô là bước tiến tốt rồi, cô không mong đợi gì thêm cả.

“Em cũng đói rồi...” Phương Hạ Ngân nói thêm.

Bạch Phí Ưu ung dung bỏ tay vào túi quần, nhìn đến Phương Hạ Ngân.

Cô cũng có nhan sắc, gia đình giàu có, đàn ông vây quanh cô đếm không xuể. Tại sao cô cứ một mực chỉ theo đuổi anh, yêu anh?

Anh có gì tốt nhỉ? Suy nghĩ mãi anh cũng không biết mình được ở điểm nào để nhiều cô gái phải để ý, duy chỉ có cô gái anh yêu là đùa cợt anh. Cho anh cơ hội, cho anh chạm vào đôi môi, trao cho anh nụ hôn ngọt ngào nồng bỏng, cuối cùng lại từ chối thành ý của anh, chối bỏ tình cảm anh, để đến với người bạn thân nhất của anh.

Ngay lúc này, Bạch Phí Ưu lại nhìn Phương Hạ Ngân không đáng ghét như mọi khi, nên đi ăn trưa với cô một buổi chắc không vấn đề gì.

“Được!” Bạch Phí Ưu đồng ý.

Như bắt được vàng, Phương Hạ Ngân hào hứng, khoát lấy tay anh bước ra khỏi phòng.

Hàn Ân đến trưa rồi giường vị đói mà trong tủ lạnh lại không còn gì ngoài một ít chai nước suối và vài bịch bánh snack. Thế là cô quyết định sẽ ra ngoài mua thức ăn và thuốc giảm sốt.

Một mới bước ra khỏi nhà, cô đi bộ mua một ít thuốc và đồ ăn cho hai hôm. Mai mẩn sốt không nổi li bì, cô còn đủ sức lực để đi ra đường một lúc. Cô bịch kín toàn thân chỉ chừa khuôn mặt, áo khoác dày cùng quần dài ở nhà, nhìn cô khác gì kẻ lặp đi...

Cô đã nhờ Ninh Liên xin giám đốc Khả Duy cho mình nghỉ phép hai buổi để dưỡng bệnh. Ninh Liên muốn đến chăm sóc cho cô, nhưng cô đã từ chối. Cô biết được hôm nay giám đốc Khả Duy sẽ họp nội bộ với các nhân viên mới, nên không được vắng mặt một ai.

Vừa bước ra từ tiệm thuốc, cô suy nghĩ sẽ đến siêu thị mini mua một ít thịt và trứng, cà rau. Cô đang phân vân giữa mì và cơm, nên ăn thứ nào? Mì thì không dinh dưỡng nhiều, nhưng lại dễ ăn đối với cô, còn cơm lại rất dinh dưỡng mà cô lại sợ ăn không vào.

Đi loang quanh hai con đường cũng đến được siêu thị mini.

Bước vào máy lạnh phả hơi từ đỉnh đầu, cô cảm giác rợn rợn người. Liền mua đầy đủ thứ mình cần xong tính tiền bước ra khỏi siêu thị.

Trên đường bước về đến nhà, cô bất giác nhìn bên kia đường có chiếc xe quen thuộc đậu trước nhà hàng năm sao Paradise.

Bóng dáng từ chiếc BMW đen bước xuống. Là Bạch Phí Ưu cùng Phương Hạ Ngân.

Phương Hạ Ngân vui vẻ khoát tay Bạch Phí Ưu, trong chiếc váy bó sát người màu đỏ, nhìn cô sang trọng lại quyến rũ.

Hai người họ nói gì Hàn Ân không nghe được, tiếng ồn ào, xe cộ cứ thế lướt qua mắt cô, rồi cô chẳng nhìn thấy gì nữa.

Hai người họ đã thân thiết đến mức này, cô cũng chấp nhận tất cả từ hôm qua rồi, nhưng vẫn đau nơi trái tim, đau lắm!

Anh bắt đầu quên lời hứa rằng sẽ theo đuổi cô, chứng minh lời hứa của anh đối với cô rồi sao?

Vì sao chỉ một chút khó khăn anh đã dừng lại và quen một người khác? Có phải cô đã nghĩ sai rồi không?

Thế mới nói, tình cảm anh dành cho cô đâu phải tình trai gái như anh đã bảo... Chắc chắn là vì thương hại cô thôi. Chắc chắn là thế rồi.

Cô thất thần lùi thui về căn phòng trên tầng 4 của mình. Nước mắt cô rơi vội trên áo.

Giờ thì chứng minh được, không phải mỗi lời hứa là có thể tin tưởng được, hứa được thất hứa cũng dễ dàng.

Trương Trữc Nam đứng trước căn chung cư của Hàn Ân để đợi cô, vì bước lên tầng 4 đã thấy cô khoá ở ngoài, anh nghĩ cô đã đi đâu đó, sẽ không đi xa, vì cô đang sốt.

Lòng anh nóng nẩy, cứ đi tới lui, ngó qua ngó lại tìm kiếm bóng dáng cô. Cái cô gái cứng đầu này, đang bệnh rồi còn chạy đi đâu?

Thấy Hàn Ân bước về từ xa, anh vội vàng bước đến bên cô.

Hôm nay anh đến khách sạn tìm cô, nhưng nghe được đồng nghiệp bảo rằng cô lên cơn sốt và đã xin nghỉ phép. Anh không một lời nói, liền chạy đến đây.

“Em đã đi đâu vậy? Có biết trong người em giờ đang bệnh không?” Trương Trữc Nam tức giận.

Hàn Ân mở to đôi mắt còn sưng đỏ vì khóc của mình nhìn Trương Trữc Nam: “Sao anh lại ở đây?”

Trương Trữc Nam nhú mày, hỏi: “Em khóc?”

Hàn Ân rũ mi mắt xuống, lắc đầu: “Không có!”

Trương Trữc Nam cũng không muốn hỏi tới nữa, anh liền xách các thứ đồ lật vật cho Hàn Ân cùng cô lên phòng.

Khi mở xong cửa phòng, Hàn Ân bước vào phòng, cô ậm ừ muốn cảm ơn anh và bảo anh về thì anh đã chặn trước lời nói cô.

Khuôn mặt đầy vẻ vô tội nhìn Hàn Ân, Trương Trữc Nam buồn bã: “Em không thể mời tôi vào uống một ly nước luôn sao?”

Hàn Ân thờ dài, liền nhích chân mình sang một bên cho anh vào phòng mình, đóng cửa lại.

Cô vội vàng sắp xếp lại những cuốn sách, đồ dùng vứt lung tung dưới đất lại, rồi rót cho anh một ly nước lọc.

Trương Trữc Nam loay hoay không tìm được chỗ ngồi, anh bèn ngồi lên một góc giường đơn của cô. Nhìn một vòng xung quanh.

Căn phòng quá nhỏ, chỉ đủ lối đi và đặt một chiếc giường thêm một bàn để Hàn Ân dễ làm việc. Một chỗ dành cho bếp chỉ chưa đầy 3m vuông, và phòng vệ sinh.

Nói thật, nhà cô còn nhỏ hơn phòng tắm của anh nữa, sao cô có thể ở được hay vậy? Như vừa hiểu được qua ánh nhìn của Trương Trữc Nam, Hàn Ân miễn cưỡng trả lời: “Tôi chỉ ở một mình, cần chỉ rộng rãi, chỉ cần một chỗ có thể ở được thế là tốt rồi!”

Trương Trữc Nam anh quên mất cô còn đang sốt, liền đứng dậy đứng kế cô, dùng bàn tay phải chạm vào trán cô, còn rất nóng.

Liền kéo cô xuống giường nằm nghỉ, anh bắt đầu lấy thuốc đã mua trên đường đến từ trong túi ra, rót ly nước cho cô, rất tỉ mỉ chia đều.

Anh bỏ viên sủi giảm sốt vào ly nước, thêm vài viên thuốc trị sốt, đưa cho cô: “Em uống xong rồi nằm nghỉ đi.”

“Nhưng... tôi chưa ăn gì cả, tôi hơi đói.” Cô nhận lấy ly nước và thuốc từ tay Trương Trữc Nam.

“Mà anh về đi... tôi có thể tự chăm sóc mình được.” Cô lí nhí nói.

Trương Trữc Nam không đem lời nói cô bỏ vào tai, khi cô vừa uống thuốc xong liền đẩy cô nằm xuống giường, đắp chăn lại cho cô.

Anh kiên định đáp: “Em nằm nghỉ đi, tôi sẽ đi mua đồ ăn về.”

“Không cần! Tôi có mua đồ ăn về nấu rồi.”

Đầu anh loé sáng, liền vui vẻ: “Vậy tôi sẽ nấu gì đó cho em ăn vậy!”

Hàn Ân trở mắt không tin tưởng: “Được không?”

“Cứ tin tưởng tôi.” Anh cười sáng lạng.

Hết chương 29

Bạn đang đọc truyện *Tình Đầu Dành Hết Cho Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Chương 30: Bệnh sốt (2)

Trương Trực Nam lòng vòng trong bếp được 30 phút, anh mới bung ra được 2 tô mì xào thơm mùi quế.

Hàn Ân nhắm mắt muốn ngủ, nhưng bụng lại biểu tình, nghe được mùi thơm lại càng dữ dội hơn nữa, cô nghe tiếng động liền hí mắt nhìn.

Chàng trai đẹp trai đang bung hai tô mì ngồi xuống chiếc bàn ăn nhỏ của cô, nhìn cô không chớp mắt.

“Xuống đây!” Trương Trực Nam khoa trương làm thêm một đĩa rau xào, một tô canh nhỏ.

Hàn Ân nuốt nước miếng, cô liền bỏ giường ngồi xuống dưới sàn nhà, cùng Trương Trực Nam đối diện ăn mì.

“Ummm, rất ngon.” Hàn Ân đưa một đũa vào miệng, vị ngọt cùng cay mặn hoà quyện, làm cô phải thán thán.

Nở nụ cười hạnh diện, Trương Trực Nam cũng thoải mái ăn tô mì của mình.

Chẳng mấy chốc Hàn Ân đã ăn được nửa tô. Cô nhìn cách ăn của Trương Trực Nam rất sang trọng, từ tốn, không gấp gáp như cô, làm có chút ngượng.

“Anh... nấu ăn rất ngon!” Đó là lời thật lòng từ cô.

Với số đồ ăn trên bàn, cô sẽ không có thể nấu ra được nhiều món vậy đâu, chắc chỉ nấu mì nước ăn cho qua ngày.

Còn anh có thể làm mì xào trứng, một bát canh thịt, một đĩa rau xào, làm người ta ăn không biết ngán.

“Quá khen.” Trương Trực Nam phồng mũi rồi. Được người con gái mình thầm thích khen, ai lại không vui, không hạnh diện.

Khi ăn xong, Hàn Ân bắt đầu đổ nhiều mồ hôi hơn. Cô cảm thấy đầu bắt đầu nặng trĩu. Thân thể dần như mất hết sức lực.

Khi thấy Trương Trực Nam dọn dẹp, cô liền muốn bước đến can anh, thì thân thể đã đổ sụp xuống đất.

Trương Trực Nam thất kinh, liền bế cô về giường. Sờ trên trán cô, càng lúc càng nóng.

Nghiến răng, anh rửa thảm người bán thuốc: “Chết tiệt! Sao lại càng nóng hơn thế này?”

Hàn Ân thờ khó khăn, đôi mắt đã nhắm nghiền mệt mỏi. Suy nghĩ vẫn còn lẩn quẩn trong đầu, nhưng môi lại không nấp máy thành lời được, cô bất lực thật rồi.

Anh lấy chăn quấn quanh người cô, chạy xuống bếp lấy một cái khăn ướt lạnh, đắp lên trán cho cô. Đây là lần đầu tiên anh chăm bệnh cho người khác, nên chẳng biết làm sao cả.

Anh ngồi sấn sóc cho cô hết một buổi, không rời giường nửa bước. Khi cảm thấy nước lạnh đã nguội, anh muốn thay nước khác, cô bỗng dưng nắm chặt tay anh lại.

“Đừng... làm ơn... đừng rời bỏ em, xin anh... em xin anh!” Tiếng nói mơ hồ của Hàn Ân đứt quãng, thay vào đó là tiếng nấc nhẹ.

“Được! Anh không rời đi đâu cả.” Trương Trực Nam đau lòng, nắm lấy tay Hàn Ân, vỗ về an ủi.

“Đừng...” Nước mắt ràn rụa trên khuôn mặt phiếm hồng của cô: “...làm ơn...”

Trương Trực Nam biết cô đã lên cơn mê sảng, anh thật sự rất muốn bóp chết tên bác sĩ dòm dưng đưa thuốc cho anh, bảo rằng sẽ nhanh chóng công hiệu, nhưng giờ lại làm cô càng sốt cao hơn nữa.

Anh vội nằm lên giường, choàng tay qua ôm lấy cô, vỗ vỗ vai: “Anh đây! Tiểu Ân đừng sợ, có anh đây!”

Giọng nói trầm ấm, quá dịu dàng làm Hàn Ân như đứa trẻ, ấm ức hơn nữa: “Anh Tiểu Bạch... đừng rời xa em... em cô đơn lắm...”

“Anh Tiểu Bạch? Là ai?” Trương Trực Nam nhăn mày.

Đôi mắt cô chưa từng hé mở để nhìn xem ai là người đang ôm cô, nhưng sự ấm áp lan toả từ hơi ấm người đó mang cho cô, làm cô yên lòng, trút hết nỗi nhớ nhung mà thành khẩn khai báo: “Bạch Phí... Ưu...”

Lòng Trương Trực Nam nghe đến cái tên Bạch Phí Ưu mà mặt biến sắc. Tại sao lại là anh ta? Tại sao? Tại sao?

Trong đầu anh luôn một vụn lần muốn hỏi Hàn Ân tại sao. Đến khi cô mộng mị lại hé mở đôi môi anh đào kia là tên người đàn ông anh đã không tưởng tượng tới.

Sự ích kỷ càng dần tràn trong lòng anh. Cô đang trong vòng tay anh, lại yêu kiều kêu một tên người khác, dù chỉ là bạn gái hờ đi chẳng nữa, anh vẫn bắt mắt vô cùng, khó chịu nơi con tim vô cùng.

Vòng tay anh dần siết chặt lấy thân thể cô, anh áp thân mình vào cô, thống khổ: “Quên anh ta đi! Quên anh ta đi!”

“Tôi bảo em quên anh ta ngay lập tức!”

Sự im lặng bốn phía là câu trả lời dành cho anh, Hàn Ân đã im lặng, hơi thở dù chưa điều đặn nhưng cũng đã không mê mẩn.

Đôi môi anh đào hén nhỏ, đôi mắt đã nhắm nghiền, không còn chau mày nhăn nhó.

Lúc này tâm tình Trương Trực Nam đã bớt kích động hơn, anh nhìn đến người trong lòng mình, cô đã yên giấc ngủ.

Bất giác không hiểu sao anh nhìn đến đôi môi đỏ mọng cô cực kỳ cuốn hút, làm anh phải lưỡi khô miệng đắng. Lí trí bảo anh dừng lại, nhưng hành động của bàn tay anh lại từ từ chạm vào môi cô, thật mềm mại! Anh than nhẹ trong lòng.

Nuốt nước miếng vào lòng, anh mím môi lại. Nhìn cô từ từ trở mình, đôi mày liễu chau lại, phát lên tiếng “Ưm”.

“Chết tiết! Chết tiết!” Anh nhắm mắt lại, lấy bình tĩnh. Anh đang thật sự rất muốn hôn cô, cực kỳ muốn hôn lấy đôi môi cô, quỵt chặt lưu luyến.

Nhưng lí trí còn sót lại không cho phép anh làm như vậy. Anh hứa với lòng mình rằng, khi nào cô chấp nhận anh, lúc đó hôn cũng chưa là muộn.

Ý nghĩ đó luôn hiện trong đầu, làm anh tỉnh táo trở lại. Anh luyến tiếc rời khỏi thân thể cô, chỉ nằm một bên, lùa đi những sợi tóc vương trên má cô, nhìn cô lúc này rất là mê người. Anh kéo bàn tay phải cô lên, đôi môi chạm nhẹ vào lòng bàn tay cô, thấy cho đôi môi đó.

Anh đã thỏa mãn, sự mệt mỏi cũng làm anh dần thiếp đi.

6 giờ tối.

Trương Trực Nam ngủ một mạch đến 6 giờ tối, mới tỉnh dậy bởi tiếng chuông cửa reo lên liên tục. Anh xoay nhìn Hàn Ân kề bên, vẫn còn đang ngủ.

Anh ngồi dậy mở cánh cửa phòng Hàn Ân ra, đập vào mắt mình là Ninh Liên.

“Là anh/cô?” Hai người đồng thanh nói.

“Sao anh/cô ở đây?” Lại đồng thanh.

Ninh Liên tròn mắt nhìn Trương Trực Nam. Anh liền nhún vai: “Cô nói trước đi.”

“Tôi không rảnh hơi nói chuyện với anh!” Ninh Liên lạnh lùng bước ngang Trương Trực Nam để vào thăm Hàn Ân.

Cô vừa tan làm, liền mua một số thứ cần thiết đến chăm sóc cho Hàn Ân. Vừa mới mở cửa ra lại thấy oan gia ngõ hẹp.

Chuyện của cô và Trương Trực Nam rất dài dòng, rất rất là dài dòng. Là người lạ thành quen, nhưng cũng không có vui vẻ gì.*

*Lời TG: Mình đang phân vân có nên làm một bộ cho Ninh Liên - Trương Trực Nam hay không... hmmm vì mình nghĩ hai người họ rất đẹp đôi. :D

Trương Trực Nam cũng chẳng thích đôi co với Ninh Liên này, anh cũng đóng cửa phòng, đi vào theo cô.

Thấy cô chau mày khi bàn tay còn đặt trên trán Hàn Ân, rất nóng.

Cô chất vấn Trương Trực Nam: “Anh đến đây từ bao giờ?”

“Lúc trưa.” Anh bình thản trả lời.

“Anh có cho chị ấy uống thuốc không?”

“Có, nhưng không thấy thuyên giảm.”

Cô nhìn đến bên cạnh bồn rửa chén, một đồng bát đĩa dơ, liền hỏi: “Anh đã cho chị ấy ăn những gì?”

“Mì xào trứng, rau xào, canh thịt.” Anh nhíu mày, sao cô gái này hỏi nhiều thế: “Có cần tra khảo tôi vậy không?”

Ninh Liên tức giận, trừng mắt nhìn anh: “Anh ngốc hay là không biết thế? Đã cho chị ấy uống thuốc giảm sốt mà lại ăn mì, còn có cả trứng, đồ cay. Đồ ăn nóng làm sao mà hạ sốt được, cái người đàn ông này, chăm sóc kiểu gì thế?”

Trương Trực Nam dường như đã hiểu lý do, anh áp ứng phản bác: “Tôi làm sao biết được, tôi đâu phải bác sĩ. Đây là lần đầu tôi chăm sóc người bệnh đây!”

Lần đầu tiên? Ninh Liên ngạc nhiên, mà cô suy nghĩ lại cũng có phần đúng, anh ta là con nhà thế phiệt, đồ ăn còn được đút tận giường, làm sao mà biết chăm sóc người bệnh được, trừ khi mặt trời mọc đằng Tây!

Cô thở dài, thấy mình cũng hơi quá đáng. Tại vì cô lo cho Hàn Ân thôi, nên giận hờn: “Tôi xin lỗi, tôi hơi vội.”

“Không sao!”

Ninh Liên liền nấu nước ấm. Xong lấy khăn chườm cho Hàn Ân, cứ thế đắp người. Được hơn 10 phút, chạm vào cơ thể Hàn Ân, thấy đã bớt nóng hơn, cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Cuối cùng Ninh Liên loay hoay dọn dẹp lại phòng cho Hàn Ân. Cô mở cánh cửa phòng Hàn Ân ra, cho gió thổi vào, đỡ ngột ngạt hơn.

Trương Trục Nam nhìn Ninh Liên quay tới quay lui trong phòng cơ mà chóng mặt. Nhưng phòng trở nên sáng sủa hơn rất nhiều. Anh cũng ngồi bên, chạm vào Hàn Ân, cũng đã bớt nóng.

Ninh Liên ngược nhìn thấy, chống nạnh: “Anh còn ở đây làm gì?”

“Tôi...” Trương Trục Nam bối rối. Ninh Liên đã lên tiếng trước anh: “Hiện giờ chị ấy còn mệt lắm, anh về nghỉ ngơi đi.”

“Ừ.” Trương Trục Nam biết mình cũng chẳng còn việc gì để ở lại đây.

“Không phải tôi đuổi anh, chỉ là... ừm, ngày mai hãy quay lại thăm, tối nay tôi sẽ ở lại chăm chị ấy, anh yên tâm!” Giọng nói Ninh Liên ôn hoà.

“Được! Cảm ơn cô.” Trương Trục Nam lấy chiếc áo khoác rồi bước ra về, anh cũng cẩn thận đóng cửa phòng, mới yên tâm mà đi.

Trương Trục Nam anh cũng còn một số công việc cũng phải làm, ngày mai anh sẽ quay lại thăm Hàn Ân.

Ninh Liên nhìn qua cánh cửa sổ, khi bóng dáng Trương Trục Nam biến mất sau cánh cổng chung cư, cô mới rời ánh mắt đi.

Hết chương 30

Bạn đang đọc truyện *Tình Đầu Dành Hết Cho Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 31: Chương 31: Trận cãi vã

Phương Hạ Ngân tâm tình rất tốt, vui vẻ ngâm nga hát. Cô đứng trước phòng vệ sinh nữ, chau chuốt lại tóc, nhìn trước nhìn sau không vấn đề gì mới tô lại son, đánh phấn.

Mặc dù hôm qua anh vào nhà hàng Paradise với cô chưa được 20 phút lại rời đi vì công việc, nhưng đối với cô đó là bước ngoặt lớn rồi. Tốt hơn suốt mấy năm chỉ nhìn anh từ xa.

Cô cũng từng suy nghĩ đến Hàn Ân, cô gái đó đã dừng lại từ bỏ Bạch Phí Ưu thật rồi sao? Sự xuất hiện ở bữa tiệc của Bạch Phí Ưu làm cô cũng kinh ngạc, nhưng lại sánh đôi bên Trương Trục Nam thì cô lại nhẹ nhõm thân người.

Vì thật sự Bạch Phí Ưu chỉ nhờ cô làm bạn gái hờ vào ngày hôm đó thôi. Tất cả sẽ trở nên hoàn hảo, nếu không có mặt Trương Bối Di kia.

Nếu như Hàn Ân đã từ bỏ theo đuổi Bạch Phí Ưu, vậy cô chỉ còn lại một đối thủ lớn là Trương Bối Di. Nhìn cô ta tuy chỉ 18 tuổi, nhưng thực chất là mối nguy hiểm lớn.

“Tô son nhiều cũng không góp phần thêm xinh đẹp đâu, coi chừng ôm vào bụng một mớ chi.”

Trương Bối Di từ khi nào đã có mặt trong phòng vệ sinh nữ.

Phương Hạ Ngân xoay lại nhìn nhóc con thua mình 8 tuổi này, thật chướng mắt.

“Chẳng liên quan gì đến cô cả. Hay là... sợ tôi đẹp hơn quyến rũ mất Marvin?” Phương Hạ Ngân hù dọa, nụ cười trên môi càng chói mắt.

Trương Bối Di trợn mắt, nghiêng răng, cái người phụ nữ này không biết thẹn.

“Tôi chẳng sợ gì cô đâu. Chỉ sợ tội cho cô... một ngày nào đó bị Marvin đá như con chó nhỏ ra đường.”

“Cô...” Phương Hạ Ngân mặt biến sắc: “Cô nên nhớ nhỏ tuổi hơn tôi đó, ăn nói cẩn thận mồm mép vào!”

“Đối với cô, tôi chẳng thêm biết lớn tuổi hay nhỏ tuổi. Đối thủ là đối thủ, tôi chỉ cần biết cô nên rời khỏi Marvin trước khi anh ta bỏ cô đi!” Trương Bối Di tuyên bố.

Bạch Phí Ưu chỉ vì muốn tìm người làm bạn gái trước mặt Hàn Ân thôi, mà Phương Hạ Ngân tưởng như được một nước làm phượng hoàng, thật sự rất buồn cười.

“Đồ lẳng lơ!” Trương Bối Di nói thêm.

Phương Hạ Ngân tức giận, bàn tay không kiểm soát được, tát Trương Bối Di một bạt tay.

“Bốp!”

“Cô... dám tát tôi?” Trương Bối Di ôm mặt đau điếng.

Trương Bối Di cũng không chịu thua, cô nhào đến tát Phương Hạ Ngân hai cái tát liên tiếp.

Phương Hạ Ngân ôm mặt, cái cô gái này dám tát cô? Từ lúc cha sanh mẹ đẻ đến giờ đây là lần đầu tiên cô bị ăn một cái tát vào mặt thế này. Mà cô nào chịu thua một đứa con gái 18 tuổi, dám tát cô, cô sẽ tặng lại gấp đôi.

Sau đó liền xảy ra trận đánh nhau kịch tính, cho đến khi có nhân viên trong khách sạn vào phòng vệ sinh, can ngăn mới dứt được cuộc nổi loạn của hai người.

Bốp.

Trương Trục Nam vứt xuống bàn, một chiếc hộp y tế.

Giọng anh bực tức nhìn Trương Bối Di đầu tóc bơ phờ, đang ôm mặt, mà rất kiên cường không thém rơi nước mắt.

“Em thật sự có biết mình là thiên kim tiểu thư nhà họ Trương không? Lại đi đánh nhau với người ta?”

“Tại... cô ta đánh em trước!” Trương Bối Di phản bác.

“Nếu em không gây họa trước, chắc chắn Phương Hạ Ngân không ra tay đánh em trước.” Trương Trục Nam khoanh tay nhìn cô em gái cứng đầu của mình.

“Anh có phải là ai trai em không? Tại sao cứ bênh vực cô ta?” Trương Bối Di bắt năn.

“Nếu anh không phải anh trai em, anh đã điện thoại cho mẹ và em còn được ngồi ở đây sao?”

“Á... đừng! Em biết rồi, biết rồi. Anh đừng điện thoại cho mẹ.” Trương Bối Di hoảng hốt.

Hừ, đúng là em gái anh chỉ sợ mỗi mẹ nhất. Anh chỉ cần một cú điện thoại cho mẹ đang ở Sydney, là Trương Bối Di trong vòng một phút sẽ phải cuốn gói về Sydney không cần một lời giải thích.

Trương Trục Nam như đã hết nghĩa vụ, anh cũng chẳng hứng thú gì ở lại trong phòng đưa em gái mình nữa, liền lấy áo khoác rồi đi.

“Anh đi đâu?” Trương Bối Di tò mò.

“Không cần em quan tâm, em lo sức thuốc đi.” Trương Trục Nam nói xong liền rời đi.

Trương Bối Di bĩu môi, cô vội lấy thuốc thoa vào má, mắt đầy lửa giận.

Phương Hạ Ngân đợi đó, khi cô có được Bạch Phí Ưu sẽ tính sổ sau với cô ta.

...

Trương Trục Nam nào có thể đi đâu được ngoài đến phòng Hàn Ân, xem tình hình cô.

Anh đã mua rất nhiều trái cây, đồ ăn dinh dưỡng người bệnh, thêm cả một bó hoa ly để trang trí căn phòng cho cô.

Anh nhấn chuông. Ra mở cửa là Hàn Ân, trên tay còn một chén cháo trắng. Nhìn đến sắc mặt đã hồng hào của cô, anh yên tâm.

Hàn Ân nhìn Trương Trục Nam, rồi đến đồ anh xách trên tay, thêm cả bó hoa nữa. Thăm bệnh có cần phô trương thế không?

Cô đặt chén cháo trên bàn nhỏ, nhìn anh đang loay hoay một mớ đồ ăn và trái cây.

“Anh đến thăm bệnh là tôi vui rồi, cần chi mua nhiều thứ như thế.” Hàn Ân cười khổ.

Sáng nay tỉnh dậy cô đã ngừng sốt, nhìn đến Ninh Liên đôi khi tỉnh giấc ngủ để chăm cô mà đau lòng. Cô có năn nỉ cỡ nào, Ninh Liên cũng bướng bỉnh, sáng sớm đã rời phòng cô đi làm.

Trương Trực Nam không trả lời, anh đem đến đặt trên bàn cô là một chén tổ yến và một chén bào ngư. Hàn Ân trở mặt, kinh ngạc.

“Anh... anh mua gì thế?”

Như là điều thần nhiên, Trương Trực Nam trả lời: “Tổ yến, bào ngư. À, chỗ tôi đặt mua họ đã hết vì cá, nên chỉ mua được hai món. Em dùng đi khi còn nóng.”

Sặc. Hàn Ân cô chưa từng dám nghĩ đến các món này, huống chi là ăn chúng.

Đôi mắt cô mở to nhìn anh trong thật buồn cười. Trương Trực Nam khó hiểu nhìn, có gì đâu cô phải kinh ngạc?

Cuối cùng là cô ép anh chia đều món ra ăn cùng, lúc đó cô mới không áy náy.

Trương Trực Nam cũng rất thoải mái cùng cô ăn, mà như thế này cũng tốt, giúp anh và cô... có nên gọi là vụng về tình cảm không nhỉ?

Đến trưa, Trương Trực Nam phải quay về lại khách sạn có chuyện, anh đành phải chào tạm biệt Hàn Ân ra về.

“Tôi đến, tôi cùng em đi chơi được chứ?” Trương Trực Nam đề nghị.

“Tôi...” Hàn Ân không biết nên trả lời ra sao. Cô nào muốn đi, vì thật sự cô chẳng có chuyện gì để nói cùng anh cả.

“Không cho phép em từ chối!” Anh nói xong mới mỉm cười bước đi.

Hàn Ân chỉ biết thờ dài, cô phải ngậm ngùi mà đồng ý thôi.

Giám đốc Chu thấy Trương Trực Nam về liền rất mừng rỡ.

Vì sắp phải trang hoàng lại mọi thứ ở khách sạn để đón kỷ niệm 15 năm thành lập khách sạn Quý Bắc Đình, nên mọi thứ đang rối bời lên.

Mà công việc chất đống ngày càng nhiều, chỉ riêng đợi vị tổng giám đốc này ra lệnh phân công làm việc cũng mệt mỏi.

Giám đốc Chu liền nhớ lời dặn từ chủ tịch, nói với Trương Trực Nam.

“Tổng giám đốc... Chủ tịch bảo một tuần sau sẽ bay về đây.”

Trương Trực Nam dùng bút, nhíu mày nhìn giám đốc Chu: “Mẹ tôi có cần dặn gì thêm không?”

“Dạ có...”

“Chủ tịch bảo, đến lúc bà về nước, tổng giám đốc hãy liệu hồn mà làm theo lời tổng giám đốc đã hứa.” Giám đốc Chu đã nói lại y như lời Tiết Lệ Quân bảo.

“Oh...” Đúng là Chủ tịch Trương thị, bà Tiết Lệ Quân. Trương Trực Nam nhàn nhạt cười trừ: “Được rồi, cảm ơn giám đốc Chu.”

Trương Trực Nam vội vàng ký hết đồng giấy trước mặt cũng đã hơn 5 giờ chiều.

Ai đang mong mỏi cùng được nắm tay Hàn Ân đi dạo biển, hay là đi lên núi ngắm sao nhỉ?

Cứ thế, anh ký đến tờ giấy cuối cùng, liền không thu dọn, để đó cho giám đốc Chu, liền rời văn phòng.

Anh trở về phòng tổng thống của mình, tắm rửa sạch sẽ. Khoát trên mình chiếc áo sơ mi đỏ đô, cùng quần âu. Nhìn anh cực kỳ anh tuấn.

Trương Bối Di đã nhìn thấy hết hành động của anh trai mình, bĩu môi xem thường.

“Anh đi đâu mà gấp gấp thế?”

“Hèn hò.” Tâm trạng anh đang cực kỳ vui vẻ, nên mọi thứ đối với anh lúc này rất tốt.

“Không phải với cô gái tên Hàn Ân đó chứ?”

Trương Trực Nam liếc nhìn Trương Bối Di: “Chẳng cần em quan tâm.”

“Em lo cho anh thôi. Sợ cô gái về ngoài ngày thơ trong sáng đó, mà trong bụng lại không như vậy!” Nhún vai, Trương Bối Di nói vu vơ.

“Em có thôi đi cái kiểu nói chuyện như thế không? Lúc nào em cũng nghĩ người ngoài như thế, nên Marvin không bao giờ có thể động lòng với em đấy!” Trương Trục Nam bực bội khi Trương Bối Di nghĩ không tốt về Hàn Ân.

Trương Bối Di kinh sợ, anh trai cô hôm nay dám hét lớn với cô vậy sao? Nghiến răng, Trương Bối Di càng ghét cay ghét đắng Hàn Ân hơn nữa. Đã kéo lấy Bạch Phi Ưu của cô, giờ thêm cả anh trai cô nữa.

Hết chương 31

Bạn đang đọc truyện *Tình Đầu Dành Hết Cho Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Chương 32: Bất thành

Trương Trục Nam nhìn đến Hàn Ân đang ngồi trong xe cùng mình, khuôn mặt hồng hào, cô chắc đã hết bệnh rồi đúng chứ?

Như hiểu được khúc mắc của Trương Trục Nam, Hàn Ân xoay người nhìn đến anh, cười trừ: “Tôi thật sự hết bệnh rồi!”

“Ừ.” Trương Trục Nam vui vẻ.

“Anh tính chờ tôi đi đâu?” Hàn Ân hỏi nhỏ.

“Đến nơi rồi biết!”

Anh chờ cô đến nhà hàng Je T'aime, nằm sát bên bờ biển.

Nhà hàng chuyên đồ ăn dành cho các cặp tình nhân, khi bước vào làm cảm giác như đây là căn phòng dành tình yêu thu nhỏ. Gam màu chính là hồng và đỏ, nên nhìn rất ấm cúng. Xung quanh cũng trồng vườn hoa hồng xinh đẹp, có chiếc đu quay trắng xinh xinh, cả bức tượng thần Cupid đáng yêu.

Trương Trục Nam bảo cô hãy ngồi vào bàn anh đã đặt sẵn và đợi anh hai phút.

Hàn Ân ngồi chiếc bàn cạnh cửa sổ, tiếng sóng, gió biển làm người ta rất dễ chịu. Cô nhìn thấy xung quanh cũng hơn mười bàn khách, trên mặt họ lúc nào cũng tươi cười, hạnh phúc.

Cô thầm phát ghen tị.

Hai phút sau, Trương Trục Nam đi ra với đóa hoa hồng trên tay, theo sau lưng anh là một nhạc công violin.

Tiếng đàn violin vang lên, là bài I do – 911.

Chưa hết bất ngờ, anh đã quỳ xuống trước mặt cô, đôi mắt đầy nhu tình như nước bắn đến ánh mắt cô. Dường như cô biết được, sẽ có chuyện chẳng lành đến với cô.

Mà thật sự là đến thật. Trương Trục Nam dâng đóa hoa hồng đỏ rực rỡ trước mặt cô, giọng ngọt ngào vang lên: “Hàn Ân, anh biết có lẽ đã đường đột làm em sợ, nhưng lí trí thôi thúc anh phải làm chuyện này.”

Anh dừng lại đôi chút, lấy hết dũng khí rồi nói tiếp: “Ngay từ khi bắt đầu gặp em, anh đã biết em là chân mệnh của đời mình. Em như đóa hoa xuyên chi mạnh mẽ lại thuần khiết, chưa từng sợ hãi trước mặt anh, làm anh phải ngược nhìn mãi. Nên anh thật sự rất muốn được ở bên em, che chở, chăm sóc cho em... Anh rất thích em, làm người yêu anh, được không?”

Hàn Ân như nín thở theo từng lời nói của Trương Trục Nam.

Cái quái gì đang diễn ra thế này? Trời ơi, cô làm sao biết được anh lại tỏ tình với mình cơ chứ, biết thế cô đã không chấp nhận đi chơi cùng anh, vì cô chỉ muốn đây là lời cảm ơn cô dành cho anh vì đã chăm sóc mình lúc khi sốt thôi mà, tại sao lại ra diễn cảnh này...

“Tôi...tôi...” Hàn Ân bối rối.

Những thực khách đang ngồi bàn xung quanh đã hào hứng, như họ vừa mới thấy việc tỏ tình lãng mạn lần đầu tiên vậy.

Họ vỗ tay theo nhịp, trong tiếng hò hét là tiếng thúc giục Hàn Ân: “Đồng ý đi! Đồng ý đi!”

Hàn Ân phen nào, cô liếc nhìn Trương Trục Nam, khuôn mặt anh giờ đã sáng ngời, rạng rỡ, anh đang đợi câu trả lời.

Làm sao đây, làm sao đây? Cô thật sự chỉ xem Trương Trục Nam như người bạn, cấp trên của mình. Chưa hề có thêm một điều gì khác xen vào nữa. Người cô yêu là Bạch Phỉ Ưu, không phải anh.

Nhắc đến tên Bạch Phỉ Ưu cô lại thấy lòng mình đau nhói, hai bàn tay lúc này đã đan chặt vào nhau, thấy phiên run rẩy. Người đàn ông đó đã có người yêu, cô còn nhưng nhớ làm gì? Còn thương yêu anh ta được ích gì? Đó là những lời nếu như năm năm về trước, cô sẽ suy nghĩ như thế.

Còn bây giờ, tình yêu cô dành cho anh ngày càng sâu đậm, anh yêu ai đã không còn quan trọng với cô, miễn cô vẫn yêu anh là được. Nhiều khi cô trách nằng bân thân mình nhu nhược, nhưng rồi lại thầm cảm ơn sự nhu nhược đó, rằng ở xa nhìn anh, còn hơn được sự quan tâm anh nhưng tâm lại đau đớn.

“Cô gái, chấp nhận đi chứ.”

“Đừng rồi! Chàng trai đã thổ lộ chân tình như thế rồi, chấp nhận đi!”

“Đừng để chàng trai thất vọng!”

Sau đó nhiều thực khách đồng thanh, hô to: “Chấp nhận đi!”

Hàn Ân thống khổ, trong đầu luôn bảo không được chấp nhận. Dần có sự quyết tâm, cô đứng dậy: “Xin lỗi, tôi không thể chấp nhận được!” Rồi liền bỏ chạy ra ngoài.

Cảm đám đông người thực khách thất vọng, họ liền yêu xiu ngồi xuống bàn mình, tiếp tục dùng thức ăn. Cũng có người đến an ủi Trương Trục Nam rằng đừng bỏ cuộc, như cái câu “Mưa dầm thấm lâu”.

Chỉ riêng Trương Trục Nam dường như đã biết trước câu trả lời, anh không mấy kinh ngạc. Liền đứng dậy, cúi đầu cảm ơn mọi thực khách đã ủng hộ anh, xong liền chạy theo Hàn Ân.

Chạy một khoảng xa, Trương Trục Nam bắt lấy được tay Hàn Ân.

Hàn Ân xoay nhìn Trương Trục Nam, đôi mắt cô đã đỏ hoe, liền dụi dụi mắt, cô vội vàng xin lỗi.

“Tôi xin lỗi... tôi...”

Trương Trục Nam thở dài, cô gái này mau mót ướt quá, anh liền cười trêu: “Tôi không sao! Quan trọng là em đừng khóc nữa.”

Anh lấy ngón tay lau đi nước mắt rớt trên má cô, ân cần nhẹ nhàng.

Nước mắt Hàn Ân càng rơi, tại sao anh lại tốt với cô như vậy. Cô đã từ chối anh, anh còn không tức giận mà dịu dàng như thế, làm cô thật sự có lỗi.

“Ách! Tôi bảo em đừng khóc nữa cơ mà!” Trương Trục Nam anh càng lau nước mắt cô bao nhiêu, cô lại rơi thêm bấy nhiêu.

Hàn Ân rừ mi mắt, nức nhen: “Nhưng thật sự là tôi dừng lại không được...”

Bỗng bàn tay to lớn của Trương Trục Nam, kéo Hàn Ân sát lại phía mình, dần dần anh cúi đầu xuống, không kịp cho cô biết chuyện gì đã xảy ra, liền hôn lên mí mắt đầy nước mắt của cô, nhẹ nhàng lau hết những giọt nước mắt ấm nóng chưa kịp khô kia.

Hàn Ân kinh ngạc, cứng người, cô cứ im lặng cho đến khi Trương Trục Nam rời đôi môi mình khỏi mí mắt cô. Ánh mắt nóng bỏng nhìn cô, không nói một lời nào.

“Anh... anh...” Hàn Ân lắp bắp.

Tâm trạng Trương Trục Nam dần thoải mái hơn, anh trêu chọc: “Em hết khóc rồi?!”

“Anh... cái đồ hạ lưu!” Hàn Ân nói xong, xoay người rời đi.

Trương Trục Nam vội đi theo cô, môi anh nở nụ cười tươi: “Trông em đỏ mặt rất đáng yêu!”

Hàn Ân thẹn quá hoá giận, lườm Trương Trục Nam, mọi tội lỗi này giờ trong đầu cô liền tan biến đi hết, cái người đàn ông này vẫn vậy, không dễ thương được tí nào.

“Không cần anh quan tâm!”

Lòng Hàn Ân cũng dễ chịu đi đôi chút, nhìn đến Trương Trục Nam vui vẻ trở lại, cô cũng bớt thấy có lỗi hơn. Mỉm cười, nhìn anh trêu chọc mình, nhưng sao lại không còn giận hờn gì nữa...

...

Ngày hôm sau, Hàn Ân đã đi làm lại bình thường.

Vì khách sạn sắp có lễ lớn, nên ai cũng bận rất nhiều việc, cả Trương Trục Nam cũng vậy, thế nên Hàn Ân cô sẽ được bình yên vài ngày.

Tiếng Khả Duy vang lên: “Hôm nay phải tăng ca đến 7 giờ tối, không ai được trốn đâu đó!”

“Aizz, lại tăng ca nữa. Huhu Vu Ái Lâm của em, em không thể đi gặp được anh rồi...” An Vy Vy bất mãn, gục đầu xuống bàn làm việc than.

Tôn Dư cũng bất mãn, thở dài: “Tớ còn DVD bộ phim Thiên Đường Tuổi Trẻ còn chưa được xem đây!”

Khả Duy nghe được, tay đang cầm lấy tài liệu, gõ lên đầu từng người: “Các cô cậu chỉ biết thần tượng, phim ảnh, sao không đem thời gian ấy làm việc cho công ty, sẽ có ích hơn đây!”

“Giám đốc à, thời gian làm việc cũng phải cho tụi em nghỉ ngơi thư giãn, giải trí chứ...” Tôn Dư bất mãn càng bất mãn.

An Vy Vy tiếp lời: “Không thì tụi em sẽ tẩu hoả nhập ma như Âu Dương Phong đó!”

“Không được phản bác! Tập trung làm việc.” Khả Duy tuyên bố.

Chỉ có Ninh Liên và Hàn Ân nhìn nhau rồi cười.

Tiếng chuông điện thoại Hàn Ân reo vang liên tục, cô đành dừng động tác trên máy tính, mở xem, là một số điện thoại lạ.

“Hàn Ân nghe.”

“Tiểu Ân, anh là Crow đây!” Crow từ đầu dây bên kia lên tiếng.

Hàn Ân nhú mi, hỏi: “Có chuyện gì sao?”

“Bây giờ em đến biệt thự của cậu chủ được không?” Giọng nói của Crow hơi gấp.

“Chuyện... rất là gấp. Chỉ có em là giúp được thôi!”

“Nhưng...” Hàn Ân phân vân, có chuyện quan trọng cần cô giúp sao?

Crow năn nỉ: “Em chỉ cần đến 15 phút thôi cũng được.”

Hàn Ân không có cách nào từ chối Crow được, dù sao họ cũng từng thân thiết. Thế là cô nhờ Crow nói chuyện với giám đốc Khả Duy qua điện thoại, cuối cùng giám đốc cũng đồng ý cho cô nghỉ sớm, nhưng tuyệt nhiên có điều kiện.

Trong nội hết ngày mai, cô phải hoàn thành bảng thống kê sớm cho Khả Duy, không chần chừ cô gật đầu.

Khi thay xong quần áo, cô liền bắt chiếc taxi đến biệt thự ngoài thành phố của Bạch Phí Ưu.

Hết chương 32

Bạn đang đọc truyện *Tình Đầu Dành Hết Cho Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 33: Chương 33: Cám dỗ

Crow đứng đợi Hàn Ân từ cánh cổng suốt nửa giờ, cuối cùng cũng thấy Hàn Ân từ chiếc xe taxi xuống.

Crow vội nắm lấy cổ tay Hàn Ân, kéo cô lên lầu 2, nơi phòng của Bạch Phí Ưu.

Hàn Ân không hiểu chuyện gì, cũng gấp rút chạy theo đôi chân dài của Crow mà phát mệt. Lúc đi, Crow chỉ nói đơn giản rằng, Bạch Phí Ưu đang phát tiết trong phòng, khoá cả cửa, anh gọi mãi cũng không chịu ra, hôm nay lại có cuộc họp nội bộ công ty cũng đành bị huỷ.

Cô liền hiểu sơ sơ, nhưng lí do anh phát tiết cô cũng chẳng biết, mà sao phải là cô đến giúp mới được cũng chẳng rõ. Đành thử liều một phen.

“Trong cây nhờ em vậy!” Trên khuôn mặt Crow phát ra sự mệt mỏi. Hàn Ân thấy rõ, cô cũng thông cảm với Crow vì tính tình của Bạch Phí Ưu mà nể nang thất thường.

Đợi Crow bước xuống lầu, Hàn Ân liền gõ cửa.

Vọng từ trong ra là tiếng cầu gắt của Bạch Phỉ Uú: “Tôi bảo cậu đừng làm phiền tôi mà?!”

“Là tôi... Hàn Ân.” Hàn Ân ngập ngừng lên tiếng.

Một vài giây im lặng, tiếng cửa phòng bật mở. Bạch Phỉ Uú mái tóc rối bù, chiếc áo sơ mi đen không làm anh bớt đi được vẻ điển trai vốn có, được tách ra vài nút áo, thấy cả vòm ngực rắn chắc kia. Còn một điều nữa là, trên người anh nồng nặc mùi rượu.

Trời ạ, mới hơn 10 giờ sáng thôi, anh có cần uống rượu sớm thế không?

Cô liếc nhìn xung quanh, đôi mắt liền hoảng sợ. Mọi thứ đang đổ sập dưới đất, sách giấy, tài liệu, tủ đồ, mảnh vỡ của thủy tinh...

“Em đến đây làm gì?” Khuôn mặt Bạch Phỉ Uú sa sầm.

“Tôi...”

“Em về đi!” Bạch Phỉ Uú xoay người định đóng cửa phòng, thân thể của Hàn Ân đã chặn lại ngay cửa.

Anh nhúm mày, cô đang làm gì vậy? Hàn Ân nhanh chân đã bước vào trong, cô ôm lại tất cả đồ anh vứt dưới đất xếp lại.

“Không cần!” Anh nắm lấy tay cô, kéo cánh tay phải lên. Anh sợ miệng thủy tinh sẽ đâm vào tay cô.

Hàn Ân cứng đầu vẫn dọn lại mọi thứ anh vứt xuống đất, cô không nói lời nào. Vì khi bắt đầu vào trong phòng, cô cũng đã chẳng biết phải nói gì với anh.

“Em có nghe tôi nói không?”

Cô vẫn không trả lời, liền bị anh bế xốc lên giường. Thân thể to lớn của anh khoá chặt cô trên giường.

Giọng nói trầm thấp của anh, phả ra mùi rượu ngào ngạt: “Em đến đây làm gì?”

Đôi mắt to tròn của Hàn Ân làm Bạch Phỉ Uú như dại đi. Hàn Ân đành lên tiếng: “Crow... bảo tôi đến đây.”

Có thất vọng trong ánh mắt anh, đúng như anh đã nghĩ, cô làm sao có thể vì anh mà đến đây được. Anh di chuyển thân người sang một bên, đầu anh bỗng nhiên nhúc nhích.

Hàn Ân nhìn thấy bàn tay phải của anh máu đã đông thành khô, cô hốt hoảng, muốn xuống giường tìm vật gì có thể băng cánh tay anh lại.

Bàn tay trái anh đã nhanh hơn, ôm chặt eo cô: “Không cần.”

Hàn Ân thấy anh nhúm mày, nhìn đau đớn, cô vội vàng vàng : “Anh làm sao vậy?”

Anh lắc đầu, giọng khàn đi: “Em về đi. Không cần quan tâm tôi.”

Hàn Ân thấy đau lòng, sao anh cứ muốn đuổi cô đi thế?

“Không đi!” Hàn Ân kiên quyết.

“Tôi bảo em đi về đi!”

“Đã bảo là không đi!” Hàn Ân bướng bỉnh.

Bạch Phỉ Uú tức giận, đẩy Hàn Ân nằm xuống. Trở lại động tác cũ, anh đè lên thân thể cô, khuôn mặt anh cách cô chỉ 5cm.

“Em có biết vào phòng của một người đàn ông, sẽ lãnh hậu quả gì không?”

“Biết!” Hàn Ân ương bướng trả lời.

“Thế sao em lại còn vào?” Bạch Phỉ Uú tra hỏi.

“...” Hàn Ân im lặng.

Hơi thở phập phồng từ Hàn Ân, làm Bạch Phỉ Uú như máu nóng dồn vào não. Anh không nghe được câu trả lời của Hàn Ân, ngẫm ý cô đồng ý hay sao? Chuyện này thật điên rồ.

“Vậy thì em đừng trách tôi!”

Anh đánh liều, cúi xuống hôn vào đôi môi nhỏ của cô. Thấy cô không đẩy anh ra, được nước lấn tới. Như có luồng điện chạy ngang người, cô mím môi,

anh liền cạy miệng cô, hút lấy chất ngọt ngào từ cô.

Hàn Ân cũng từ e dè thành đáp trả, cô nhắm mắt mặt cho anh đang cuồng nhiệt hôn mình.

Cô lúc này rất muốn được trong vòng tay anh mà hưởng thụ ngọt ngào, rồi sau đó mọi chuyện lại trở về quy cũ cũng chẳng hối tiếc gì. Vì thật sự, khi cô bước vào căn phòng anh, cô đã không còn là chính cô.

Cô chậm rãi choàng hai cánh tay ôm lấy thân hình to lớn của anh, thật ấm áp, cô đã thầm mong như thế này rất lâu rồi.

Anh cũng ôm chặt lấy thân hình cô, vuốt ve. Từ chiếc áo mỏng manh bên ngoài, anh luồng bàn tay phải vào trong, da thịt trắng muốt của cô thật mê người.

Bàn tay ấm nóng của anh cứ mãi vuốt ve tấm lưng cô, khiến cô rạo rực trong lòng. Mùi vị đàn ông, mùi vị của rượu mạnh làm cô say mê, mơ màng trong cảm giác trước giờ chưa từng có.

Sự muốn được thỏa mãn của đàn ông rất lớn, chỉ là hôn và vuốt ve chưa bao giờ là đủ. Anh dần hôn xuống chiếc cổ thon của cô, cắn nhẹ đánh dấu lãnh thổ, đến xương quai xanh, dịu dàng đánh dấu hôn. Anh cời từng chiếc cúc áo của cô, đến đâu anh đặt dấu hôn đến đó.

Hàn Ân rùn mình. Mỗi lần chạm của anh, cô như kẻ say, mê tình nhận lấy.

Khi chiếc cúc áo cuối cùng được cởi ra, Hàn Ân nhận được luồng khí lạnh, cô mở mắt nhìn, thì khuôn mặt Bạch Phí Ưu lại gần đến cô, lại chạm vào môi cô, hôn mạnh bạo.

Cô và anh cứ trao nhau nụ hôn cháy bỏng.

Qua lớp dây của chiếc bra, Bạch Phí Ưu nhẹ nhàng chạm đến nơi nhô cao của Hàn Ân. Hơi thở cô phập phồng lên xuống, đôi mắt đã nhắm nghiền lại, khuôn mặt cũng trở nên ửng hồng xinh đẹp.

Cánh môi cô lúc này đã sưng mọng, anh mới buông tha cho đôi môi anh đào nhỏ nhắn. Đôi môi anh dòi đến giữa ngực cô, mùi vị phụ nữ, mùi vị của người anh yêu đang làm anh càng điên tình.

Hai người im lặng, chỉ có tiếng hít thở đều, tính sột soạt di chuyển, tiếng gió thổi từ cánh cửa sổ đã bế nát, mảnh kính vương khắp nơi.

Đó là thành quả của Bạch Phí Ưu sau cơn nóng giận ngập trời vào buổi sáng trước khi Hàn Ân đến.

Tiếng gõ cửa, như bùng tỉnh cơ mê tình. Bạch Phí Ưu dừng lại động tác, đôi mày rậm nhíu lại khó chịu. Tiếng gõ cửa cứ vang mãi, kèm theo là tiếng nói của Crow.

“Cậu chủ, cậu Edgar đến...”

Hàn Ân cũng mở to đôi mắt vô hại nhìn Bạch Phí Ưu. Hai người nhìn nhau, thấy gương ngùng, Bạch Phí Ưu anh liền rời thân thể yêu kiều của cô, bước xuống giường, anh chỉnh lại quần áo mình, xong lại nhìn cô, giọng nói còn khàn đặc, ánh mắt nồng đậm nhu tình.

“Em ở đây đợi tôi.”

Xong liền ra ngoài đóng cửa lại. Trước khi đóng cửa Crow nhìn thấy Hàn Ân ngồi trên giường, bàn tay lấy chăn che lại cánh xuân không nên có, nhìn theo bóng dáng Bạch Phí Ưu khuất sau cánh cửa.

Anh nhìn thấy lại vừa vui mừng, vừa lại không.

Hàn Ân nhìn đến thân thể mình toàn là dấu hôn của Bạch Phí Ưu, ngại ngùng cài lại áo. Xong cô đi lòng vòng, dọn dẹp lại những thứ anh vứt xuống đất.

Cô thật sự kinh sợ, cả tủ sách lớn như thế, anh có thể kéo ngã nó xuống, gãy làm đôi. Chắc chắn anh đang tức giận chuyện gì đó rất nhiều. Xoay nhìn chiếc cửa sổ đã tan vỡ sau cú đâm mạnh của Bạch Phí Ưu, trên những mảnh kính còn dính máu.

Cô đi đến bàn làm việc của anh, xếp gọn lại các giấy tờ, trong đó có giấy, hiện ra chiếc máy ảnh nhỏ.

Không ngừng lại được sự tò mò, cô muốn biết anh chụp những gì, liền mở máy.

Khuôn mặt cô dần tái đi, đập vào mắt cô là những tấm hình chụp cô và Trương Trực Nam ở bờ biển vào ngày hôm qua.

Bàn tay cô trở nên run rẩy, bức hình Trương Trực Nam hôn vào mí mắt cô, vì chụp xa, nên trong như đang anh đang hôn môi cô vậy.

Cô vội vàng buông chiếc máy ảnh xuống bàn, khuôn mặt biến sắc. Tại sao? Tại sao Bạch Phí Ưu lại cho người theo dõi cô và Trương Trực Nam? Còn chụp những bức hình này, anh có ý gì?

Vì những bức hình này, anh mới phát tiết lên các đồ vật trong phòng? Nên anh đã cưỡng hôn cô?

Chuyện này là ý gì? Anh đã có người yêu rồi, tại sao còn lại theo dõi cô làm gì?

Tiếng điện thoại cô lại reo, là An Vy Vy. Cô cố nén tâm tình kích động, nhắc máy.

“Chị Ân, bản thiết kế của em và chị biến mất rồi!” An Vy Vy thất thán lên tiếng.

“Cái gì? Em bình tĩnh lại xem, có nhớ đã để quên ở đâu không?” Hàn Ân cũng hoảng sợ.

“Không có, chỗ nào cũng không có.” An Vy Vy như muốn bật khóc.

Bản thiết kế cho dạ tiệc kỷ niệm của Quý Bắc Đình, cô và Hàn Ân rất khổ sở, suốt mấy tuần mới hoàn thành, giờ lại biến đi đâu mất. Nếu mà tìm không có, chắc chắn giám đốc Khả Duy sẽ giết cô mất. Vì nếu mất bản thiết kế, bộ phận của cô sẽ mất quyền thi đua, rồi lại mất điểm để cộng thưởng cuối năm nữa. Chuyện này cô tiêu tủng thiệt rồi.

“Em đợi chị, chị về khách sạn liền.” Hàn Ân trấn an.

Cô cúp máy, gấp gấp rời khỏi biệt thự quay về khách sạn.

Crow có thấy nhưng anh cũng không can. Bạch Phí Ưu và Trương Trực Nam đã ở hồ bơi ở sân sau biệt thự.

Chương 33

Bạn đang đọc truyện *Tình Đầu Dành Hết Cho Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Chương 34: Tình tay ba

Trương Trực Nam ngồi vào ghế dựa cạnh hồ bơi, anh nhìn Bạch Phí Ưu từ trong biệt thự bước ra.

Anh chau mày, dù Bạch Phí Ưu có chỉnh trang lại quần áo mình thì vẫn không giống được như mọi hôm. Lúc nào anh ta cũng phải chỉnh chu từ trên xuống dưới, quần áo thẳng nếp mới bước ra ngoài. Mà giờ quần áo lại nhăn nhúm, đầu tóc không vào nếp, chỉ có được một điều nhìn anh ta càng yêu nghiệt với vẻ ngoài chính chắn như thường ngày.

“Anh làm gì để tôi phải đợi lâu thế?”

Bạch Phí Ưu không trả lời câu hỏi Trương Trực Nam, anh đang bực tức vì kẻ đã phá ngang chuyện tốt của anh.

“Cậu đến đây làm gì?”

Trương Trực Nam nhún vai, nhàn nhạt trả lời: “Tôi và anh đi giải khuây đi, chứ không tôi sẽ buồn mà chết.”

“Hôm nay không được.”

Trương Trực Nam: “Tại sao?”

Bạch Phí Ưu viện lý do: “Tôi vừa mới thức là cậu đã đến, giờ tôi phải chuẩn bị lên công ty.”

“Anh uống rượu sao?” Trương Trực Nam hỏi câu khác. Vì thật sự ngồi gần Bạch Phí Ưu, nồng nặc mùi rượu.

“Hôm qua có uống hơi nhiều một chút.” Đôi mắt Bạch Phí Ưu không gọn sáng, nên sự nói dối tức nhiên Trương Trực Nam sẽ không nhìn ra được: “Nên... bữa khác.”

Trương Trực Nam vội nhìn đến bàn tay phải có vết máu đã khô của Bạch Phí Ưu, anh tò mò: “Bàn tay phải của anh là sao thế, lại nữa à?”

Nhìn bàn tay phải một vết đâm sâu của miếng thủy tinh bắn vào, Bạch Phí Ưu hờ hững trả lời: “Ừ, phát tiết!” Nếu nói lần này là vì Trương Trực Nam cậu, cậu có tin không?

“Phát tiết rồi, tâm trạng thoải mái hơn.” Bạch Phí Ưu cười nhạt.

Trương Trực Nam gật đầu, có nhiều thứ tâm tình đang không tốt, anh cũng thường đắm vào tường để bình tĩnh trở lại. Đây là liều thuốc điều chỉnh tâm trạng tốt nhất, nên Bạch Phí Ưu làm thế, anh cũng không có gì lạ, vì anh cũng nhìn thấy anh ta nhiều lần thể hiện trước mặt anh rồi.

“Thôi được, vậy hẹn anh khi khác.” Trương Trực Nam cũng tin là thật, cũng không bắt ép anh phải đi giải khuây cùng anh, hôm qua đã uống rượu, nay

lại uống chắc chắn là không tốt.

“Double?” Trương Trực Nam nhướn mày yêu cầu.

“Okay, double.” Bạch Phí Ưu đồng ý, giờ anh chỉ muốn Trương Trực Nam mau rời đi, để anh quay về với Hàn Ân nhanh thôi.

Mà nhắc đến cô, lòng anh lại nôn nóng vô cùng.

Trương Trực Nam thất vọng ra về.

Hàn Ân lại mất tích, Bạch Phí Ưu lại lên công ty. Trương Trực Nam anh mới làm xong công việc chất đống kia liền tới tìm hai người, thế mà lại phải cắt công đi về.

Hàn Ân lại trốn anh nữa rồi, đến tìm cô ở văn phòng bộ phận, lại được câu trả lời là cô xin nghỉ sớm. Đến chung cư cô ở thì cửa khoá ngoài, cô đi đâu được nhỉ? Anh suy nghĩ mãi cũng không tìm được câu trả lời.

Khi thấy chiếc xe thể thao đỏ của Trương Trực Nam đi xa, Bạch Phí Ưu nóng lòng liền quay trở về phòng mình.

Crow thấy Bạch Phí Ưu gấp gáp, anh liền nói: “Cậu chủ, Tiểu Ân rời đi được ba mươi phút rồi.”

“Cái gì? Sao cậu không nói tôi sớm hơn?”

“Cô ấy đi có vẻ gấp gáp lắm, chắc có chuyện, nên tôi cũng không can được.”

Crow bước theo bước chân Bạch Phí Ưu lên phòng anh ta.

Những miếng thủy tinh đã được gom lại một chỗ, sách cũng vậy, giấy tờ đã được ngăn nắp trên bàn làm việc và cả chiếc máy ảnh... Anh cầm lấy chiếc máy ảnh, nhấn nút.

Bạch Phí Ưu thất kinh, anh mở chiếc máy ảnh, nó đã được khởi động từ lúc nào. Không lẽ cô đã thấy những bức hình rồi sao? Trời ơi, không thể nào. Tại sao anh lại để chiếc máy ảnh ở bàn làm việc mình được chứ, tại sao sáng này anh lại không vứt đi?

Bất lực, anh dựa người vào ghế làm việc. Crow cũng tò mò, anh cầm đến chiếc máy ảnh Bạch Phí Ưu để lại trên bàn. Sự kinh sợ dần hiện rõ trong mắt anh, cái này chính là Trương Bối Di muốn cho Bạch Phí Ưu xem đó sao?

Bức hình Hàn Ân đứng ngoài bờ biển, còn bóng dáng cao lớn kia rõ ràng là Trương Trực Nam, góc mặt không lẫn vào đâu được đang cúi đầu xuống hôn Hàn Ân.

Bây giờ anh đã hiểu vì sao Trương Bối Di đã gửi chiếc máy ảnh này vào buổi sáng, khi Bạch Phí Ưu chuẩn bị đến công ty.

Cũng hiểu luôn sự phát tiết của Bạch Phí Ưu lên các đồ vật có trong phòng.

Crow lướt nhìn xung quanh, thật sự rất hoảng sợ, trong phòng như đông đồ nát, dù đã được Hàn Ân xếp gọn lại.

Anh thở dài, chuyện tình cảm tay ba thật rắc rối...

...

Trương Trực Nam quay lại khách sạn. Anh cũng thử xuống tầng 13 của bộ phận chăm sóc khách hàng, chỉ vì muốn tìm kiếm lại xem thật sự Hàn Ân đã xin nghỉ một buổi hay không.

Trời quả không phụ lòng anh, Hàn Ân thật sự không có nghỉ phép, cô đang loay hoay trong văn phòng bộ phận.

Không có, chỗ này cũng

không có. Hàn Ân kéo hộc bàn ra mấy lần, lần nào cũng không thấy. Cô kiểm xung quanh cũng không có.

An Vy Vy đã sắp khóc rồi. Hàn Ân liền phải an ủi, nếu không khóc oà lên cũng không làm được gì, mà tạo lại bản thiết kế mới cô lại sợ không kịp, chỉ còn 6 ngày nữa là đến lễ kỷ niệm rồi.

Ninh Liên và Tôn Dư cũng phụ một tay tìm tiếp. Tìm hết văn phòng cũng không thấy, mệt mỏi với bản thiết kế không cánh mà bay đầu mất.

“Các người làm gì vậy?” Trương Trực Nam không khỏi tò mò, đành phải lên tiếng hỏi.

“Tổng giám đốc.” Ninh Liên, An Vy Vy và Tôn Dư lên tiếng, cúi đầu chào Trương Trực Nam.

Hàn Ân đang khom người nhìn dưới bàn, nghe được từ tổng giám đốc liền ngược đầu thấy Trương Trực Nam dần đi lại chỗ cô, liền gục đầu xuống bàn tiếp tục.

Cái người đàn ông này, tại sao cứ theo cô hoài vậy? Không phải một tuần này anh sẽ rất bận rộn sao, làm sao lại có tâm tình đến văn phòng bộ phận chăm sóc khách hàng của cô chứ?

“Này, em trốn trong đây làm gì?” Trương Trực Nam ngồi kế bên Hàn Ân từ lúc nào không hay.

“Tôi... tôi đang tìm đồ...” Hàn Ân đưa đôi mắt đen láy nhìn Trương Trực Nam.

Trương Trực Nam phải công nhận, đôi mắt đen của cô rất hợp hồn anh, chỉ mới không gặp chưa được một ngày, anh thấy nhớ cô vô cùng.

Anh vui vẻ, cong môi cười: “Để tôi tìm giúp em.”

Thế là anh cũng loay hoay tìm, nhưng trực nhớ lại là không biết tìm gì, anh bối rối quay lại nhìn cô: “Em... đang tìm gì?”

Hàn Ân mỉm cười, Trương Trực Nam lúc này nhìn rất ngố ngố. Cô lắc đầu: “Không cần anh giúp đâu.”

Tôn Dư và An Vy Vy đứng ở ngoài liền nhìn nhau khó hiểu, nhìn Hàn Ân và tổng giám đốc hình như rất là thân. Còn Ninh Liên lại không phản ứng gì mấy, vì hôm ở nhà Hàn Ân cô cũng đã biết được vài điều.

“Chuyện gì mà tổng giám đốc xuống tận đây?” Khả Duy từ trên văn phòng của giám đốc Chu trở lại.

“Các cô gái này đang tìm gì đó, nên tôi đi ngang thấy nên vào tìm giúp.” Trương Trực Nam thản nhiên trả lời.

“Oh...” Khả Duy biết lời nói dối của Trương Trực Nam, nhưng cô sẽ không vạch trần. Quay sang nhìn những người còn lại, cô mới hỏi: “Tụi em đang tìm gì?”

An Vy Vy vội xua tay: “Không tìm gì cả.”

“Thật không?” Khả Duy nghi ngờ.

“Thật!” An Vy Vy và Tôn Dư gật đầu.

“...” Hàn Ân biết không nên giấu Khả Duy, cô chậm rãi lên tiếng: “Giám đốc...”

Khả Duy còn đang nhìn mọi người, cô quay lại nhìn Hàn Ân: “Sao?”

“Em làm mất bản thiết kế cho lễ kỷ niệm công ty rồi.” Hàn Ân bình tĩnh nói.

Khả Duy kinh sợ: “Cái gì?”

“Em đã để quên ở văn phòng, bây giờ tìm lại không thấy.” Hàn Ân đổ lỗi cho bản thân.

An Vy Vy bất ngờ. Cô lắc đầu: “Không phải chị Ân, mà là em.”

“Không phải Vy Vy, chị mới là người đã kêu em để lại văn phòng, nếu không cũng không có chuyện này xảy ra.”

“Không phải mà...” An Vy Vy buồn bã, là do cô thôi.

Đúng là Hàn Ân kêu cô bỏ lại bản thiết kế vào tủ khoá lại, để tiện bề ngày mai chị ấy đến sớm rồi chỉnh sửa một số chi tiết, nhưng chính cô đã sợ mất nên đem theo về. Sáng nay rõ ràng cô đem bỏ nó vào túi làm việc, trước bữa trưa còn thấy, sau bữa trưa lại không thấy nữa...

Khả Duy thở dài, nhìn hai cô gái cứ đổ lỗi cho bản thân, cô cũng không phải nhỏ nhen, cười trừ: “Bản thiết kế mất thì thôi, coi như bộ phận mình rút quyền thi đua.”

Cả đám người bất ngờ.

“Thật sao giám đốc?” An Vy Vy cô không nghe lầm chứ?

“Thật!” Khả Duy vui vẻ cười.

Thắng thua đối với Khả Duy cô không quan trọng, cùng lắm cuối năm không được xét thưởng lương thêm thôi. Quan trọng là nhân viên của cô, quan tâm xem trọng lẫn nhau như gia đình, thế là cô vui rồi.

“E hèm!” Trương Trực Nam vờ ho, đối thoại này giờ anh đã hiểu rõ hết, bèn phải lên tiếng trấn an thôi.

“Quyền là tổng giám đốc khách sạn Quý Bắc Đình, tôi sẽ không trừ điểm thi đua của bộ phận giám đốc Khả Duy, nên các cô cậu cứ yên tâm làm việc. Nếu như công việc làm tốt, cuối năm vẫn có lương thưởng.”

Trương Trục Nam anh là người ra cuộc thi thiết kế cho lễ kỷ niệm công ty, anh muốn mọi người chú tâm hơn vào công việc, cũng như sáng tạo hơn, như thế công việc sẽ bớt nhàm chán, với lại phần thưởng rất hấp dẫn, nên bộ phận nào cũng hào hứng đăng ký.

“Wow, các bạn cho tổng giám đốc mình trần vỗ tay tán thưởng đi.” Khả Duy biết tổng Trương Trục Nam là vì Hàn Ân thôi.

Cô và anh là bạn học cấp 3, chính anh ta đã mời cô về làm cho khách sạn, làm sao cô không biết được ý định trong đầu anh ta. Muốn khoa trương lấy lòng người đẹp. Ha ha mà như thế cũng tốt, thật ra cô cũng lo lắng sợ anh ta không vì nghĩa bạn bè mà trừ điểm thi đua, trừ lương cuối năm của cô, thì anh ta chết chắc.

“Hoan hô tổng giám đốc!” Tiếng vỗ tay của toàn nhân viên trong bộ phận chăm sóc khách hàng.

Mà An Vy Vy là người vỗ tay to nhất, cô xem như vừa thoát được nạn vậy.

Hàn Ân thì chỉ biết thở dài trong lòng. Trương Trục Nam làm như thế này, dù tốt cho bộ phận cô, nhưng không sợ các bộ phận khác ghen tị, phản đối sao?

Ít ra, anh đừng đến đây ngay từ lúc đầu là tốt nhất!

Hết chương 34

Bạn đang đọc truyện *Tình Đầu Dành Hết Cho Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Chương 35: Chữ ký

Hàn Ân ngồi trên xe bus, cô ngắm nhìn con đường xung quanh dần chở cô về chung cư cũ, nơi cô ở.

Tháng 11, tuyết đã bắt đầu rơi.

Những bông hoa tuyết nhỏ rơi li ti vào người đi đường, rồi tan biến nhanh như chưa hề tồn tại.

Tuổi trẻ, cô từng ước được ngồi một góc công viên, được người cô thương ôm trọn vào lòng che chở. Được xòe bàn tay ra, đỡ lấy những bông tuyết, lạnh lạnh nơi bàn tay, nhưng thân thể được sưởi ấm.

Mà người đàn ông trong điều ước đó của cô, đâu phải ai khác ngoài Bạch Phí Ưu.

Cô ước được có anh ngay trong cả giấc mơ. Mà ước chỉ là ước, cô vẫn chưa thể có được anh.

Chợt nhớ đến những bức hình trong chiếc máy ảnh ở phòng của anh, tâm trạng cô lại náo nức. Đôi mắt dần trở nên vào một khoảng mù mịt.

Tiếng chuông điện thoại cô reo lên, cô bắt máy.

“Tiểu Ân hả con?” Là giọng Hàn Tư Thông.

“Là con đây, bố khỏe không?” Hàn Ân tự mỉm cười.

“Tốt lắm. Con ở thành phố S tốt không? Bố xem đài, họ bảo chiều nay có tuyết, không khí cũng sẽ lạnh hơn, con nhớ giữ ấm, đừng để lạnh...” Hàn Tư Thông ôn dặn dò con gái.

“Vâng, con vẫn rất tốt. Bố cũng nhớ giữ ấm, ở An Viên cũng có tuyết đúng không bố?” Lòng Hàn Ân như dịu lại, cô vẫn còn có người bố cơ mà.

Hàn Tư Thông rất vui vẻ: “Có tuyết, rất đẹp... Mẹ con cũng từng rất thích tuyết.”

“...” Hàn Ân trở nên im lặng. Bố lại nhớ mẹ, cô lại cảm thấy có lỗi. Cô nên nhanh chóng kiếm thật nhiều tiền, để bố có thể an dưỡng tuổi già.

“Tiểu Ân này... hôm nào con về thăm bố nhé... à, chú Vương cũng gửi lời thăm hỏi con.”

Giọng nói Hàn Ân đầy dịu dàng: “Con sẽ cố gắng về thăm bố sớm. Bố cũng gửi lời thăm hỏi con tới bác Vương và anh Tất Nhân nhé.”

“Tốt, tốt lắm! Thế... con và Bạch Phí Ưu ra sao rồi?”

“Con... con và anh ấy, vẫn không có gì thay đổi ngoài người quen.” Hàn Ân không ngờ bố mình sẽ hỏi về Bạch Phí Ưu, nên cô không biết phải trả lời ra sao.

Cô nghe được đầu dây bên kia thở dài. Sau đó, những câu nói của ông luôn in đậm vào trong lòng cô.

“Tiểu Ân, bố biết con còn thương Bạch Phí Ưu... nhưng nếu hai đứa... đến thời điểm này vẫn không có thêm gì tiến triển, con hãy suy nghĩ có nên chấp nhận một người khác không?”

“Cái này... bố chỉ vì con thôi, con đã sắp 25 tuổi rồi. Trước khi bố nhắm mắt, bố muốn thấy con được yên bề gia thất. Dù vậy, bố sẽ được yên lòng mà đi theo mẹ con.”

“Bố... bố xin lỗi. Bố nói hơi nhiều.” Hàn Tư Thông bỗng dưng thấy mình quá nhiều chuyện, ông ngại nên nói lời xin lỗi.

Ông biết mình sẽ sống không được lâu nữa vì ông đang mang trong mình căn bệnh quái ác, ông có thể ra đi lúc nào không hay, còn Hàn Ân? Ông rất lo cho đứa con của mình.

“Bố, con sẽ suy nghĩ lại chuyện này!” Hàn Ân dần lên tiếng.

Sau đó cô nói thêm qua loa vài câu với Hàn Tư Thông mới cúp máy.

Cô nhìn ra ngoài trời, tuyết bắt đầu rơi nhiều. Cô và Bạch Phí Ưu sẽ tiến triển thêm hay không, đó là điều cô cũng mong mỏi, nhưng nếu ở bên anh, chỉ vì anh muốn bù đắp chuyện xưa kia thì cô không cần. Dù gì, lỗi là do cô, anh bù đắp cũng chẳng có ý nghĩa gì, ngoài làm cô đau lòng thêm.

Những dấu hôn còn in vào thân thể cô, nó chẳng còn tượng trưng cho điều gì, vì anh chưa từng nói một câu nào để cô yên tâm, chưa một câu nói nào để cô tin tưởng, chưa từng có một lời Anh Yêu Em, chưa từng..

...

Thời gian cứ thấm thoát đi. Tối trước ngày lễ kỷ niệm thành lập khách sạn Quý Bắc Đình 1 ngày.

Khi tất cả ở sảnh khách sạn được trang trí hoàn thành, liền xảy ra xung đột.

“Giám đốc Thanh, tại sao chị ăn cắp bản thiết kế của bộ phận tôi?” An Vy Vy tức giận lên tiếng níu tay Thanh Hà đang chuẩn bị vào thang máy dành cho nhân viên.

Hàn Ân kéo An Vy Vy lại, luôn miệng bảo: “Thôi được rồi Vy Vy.”

Hàn Ân ôm An Vy Vy thì Tôn Dư xông lên: “Chị phải nói cho rõ ràng chuyện này, không thì không xong với tụi tụi đâu!”

“Nói chuyện nghe hay ho nhỉ? Bằng chứng nào nói tôi ăn cắp của mấy người?” Thanh Hà cười nhạt.

Ánh mắt căm ghét của An Vy Vy bay đến Thanh Hà. Hừ, nhìn đến sảnh là biết, gam màu xanh trời, bản thiết kế cô và Hàn Ân làm là lấy vẻ đẹp của kim cương làm chủ đạo. Đến cả dòng chữ “Chúc mừng 15 năm thành lập khách sạn Quý Bắc Đình” cũng là kiểu chữ cô đã cất công chọn suốt một buổi, thế không ăn cắp là gì?

“Ha ha, thật nực cười. Không có bằng chứng mà tụi tụi ăn cắp ư? Cô nghĩ tụi là ai mà lại ăn cắp một nhân viên quèn như cô?” Thanh Hà càng cười khinh.

“Cô...” An Vy Vy nghiến răng.

Đến lúc này, Khả Duy đã không chịu đựng được, cũng lên tiếng: “Giám đốc Thanh Hà, cho dù nhân viên bộ phận tôi là nhân viên quèn đi chăng nữa, cũng không bao giờ có thói ăn cắp như ai đó!”

“Khả Duy! Cô nói vậy là sao?” Thanh Hà tròn mắt, phát cáu lên tiếng.

“Tự hiểu!” Khả Duy liếc nhìn Thanh Hà, xong xoay nhìn nhân viên của mình: “Thôi bỏ qua, các em thay đồ rồi về đi, trễ lắm rồi.”

“Nhưng... cô ta...” An Vy Vy còn đang rất bất mãn.

“Không nhưng nhị gì nữa. Giờ em có làm quá chuyện này lên, thì kết quả vẫn là bộ phận tiêu thụ thất bại. Hiểu ý chị không?” Khả Duy giải thích.

Tôn Dư mím môi, nhìn Khả Duy đôi mắt cũng ánh lên sự bất mãn. Khả Duy hiểu liền vỗ vai an ủi.

Chỉ có Hàn Ân im lặng, thay đồ rồi ra về. Vừa đi được vài bước, ở sau lưng đã vọng giọng nói đầy quyền lực: “Chuyện gì đã xảy ra?”

Sau đó là nhiều tiếng nói, chỉ cùng câu nói: “Chào chủ tịch!”

Hàn Ân cùng nhân viên bộ phận cô cũng tò mò quay lại nhìn. Trước cổng khách sạn bước vào là người phụ nữ tầm 40, nhìn rất sang trọng, phong thái cao quý.

Khả Duy đi ngang Hàn Ân, bước đến người phụ nữ đó, cúi đầu chào: “Chào chủ tịch.”

Giọng nói nhẹ nhàng, Tiết Lệ Quân nhìn Khả Duy: “Tiểu Duy, có chuyện gì sao?”

Khả Duy lắc đầu: “Không có chuyện gì đâu chủ tịch.”

“Nói ta nghe, có gì ta có thể giúp được con.” Giọng bà vẫn mềm mỏng.

An Vy Vy như gặp được vị cứu tinh, cô không e dè, bước đến chào chủ tịch khách sạn mình, rồi nói: “Chủ tịch, người hãy giúp bộ phận tui con. Vốn là thiết kế của kỷ niệm khách sạn này là của tui con, không hiểu sao đã mất tích một tuần trước, bây giờ giám đốc Thanh Hà bộ phận tiêu thụ lại bảo của cô ấy...”

Nhìn ánh mắt thành khẩn của An Vy Vy, Tiết Lệ Quân thấy rõ ràng cô bé không nói dối, nhìn qua Thanh Hà: “Giám đốc Thanh, chuyện này là sao?”

“Cô gái này nói dối, chủ tịch đừng tin!” Thanh Hà mặt biến sắc.

“Cô mới là người nói dối.” Tôn Dư cũng phản bác.

“Nói dối? Vậy cho tôi xem bằng chứng đi? Bằng chứng các người nói bản thiết kế của tôi là của các người.”

Cả An Vy Vy và Tôn Dư đều im lặng, vì thật sự không có gì để làm bằng chứng cả. Khả Duy thì nhin không để mình phát điên lên mà làm điều gì đó cô không kiểm chế được.

“Tôi có!” Hàn Ân bỗng lên tiếng.

Cả đám người ở sảnh trở mắt nhìn. Chỉ có Thanh Hà là khuôn mặt càng tái nhợt.

“Bản thiết kế đó là tôi vẽ, nên tôi nhớ rất kỹ từng chi tiết. Có tổng cộng 12 bức hình hoàn chỉnh, 2 bức đã bị đổ vệt cà phê lên trên góc phải.”

Thanh Hà phản bác: “Cái này không xem được là bằng chứng, lỡ như cô đã nhìn thấy bản thiết kế của tôi ở phòng giám đốc Chu rồi sao?”

“Trên góc trái mỗi bức hình, đều có ký tên tôi, bằng bút mực xanh, dù rất nhỏ.” Hàn Ân bình tĩnh nhìn Thanh Hà.

“Trợ lý Vân, cô lên phòng giám đốc Chu lấy bản thiết kế của bộ phận tiêu thụ xuống đây.” Tiết Lệ Quân ra lệnh cho trợ lý mình.

Thanh Hà lúc này đã đổ mồ hôi, tâm trạng rơi vào hoảng loạn. Hàn Ân nói thêm: “Nếu được, cứ nhờ chủ tịch làm chứng, tôi và giám đốc Thanh sẽ cùng về một bức hình trong bản thiết kế bất kỳ, mà không cần nhìn bức hình, được chứ?”

“Tôi...” Thanh Hà chưa lường trước được tình huống này. Bản thiết kế đó tức nhiên không phải của cô, làm sao cô nhớ được chi tiết mà vẽ?

Trợ lý Vân cầm bản thiết kế bước xuống. Cùng xuống theo còn có Trương Trục Nam, Trương Bối Di và giám đốc Chu.

Tiết Lệ Quân xem xét lại bản thiết kế, đối chứng lại một lần nữa lời nói của Hàn Ân, rất khớp. Bà hỏi Hàn Ân và Thanh Hà một câu hỏi: “Trên góc bên trái, cô đã ký tên gì? Giám đốc Thanh nói trước.”

“Tôi... không nhớ.” Thanh Hà liền biết rằng cô sắp chết chắc rồi.

“Trợ lý Hàn Ân?”

“Là Hoa Bi Ngạn ạ...” Hàn Ân đáp.

“Tốt! Giám đốc Thanh Hà, cô lên văn phòng tầng 23 nói chuyện với tôi.” Nói xong, Tiết Lệ Quân quay đi, về phía thang máy dành cho tổng giám đốc và chủ tịch.

Trương Trục Nam không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Chỉ thấy bộ phận chăm sóc khách hàng đang vỗ tay hoan hô Hàn Ân.

Còn Trương Bối Di mặt đã tái mét. Cô đành kiểm soát trốn về phòng.

Chương 35

Bạn đang đọc truyện *Tình Đầu Dành Hết Cho Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Chương 36: Sắp đặt

Hàn Ân nhìn bữa tiệc hoành tráng của khách sạn Quý Bắc Đình. Cô bước vào đám đông, ngồi vào bàn dành cho bộ phận chăm sóc khách hàng.

Chuyện của giám đốc Thanh Hà, sáng nay ở khách sạn, cô ta đã bị giáng chức xuống trợ lý như cô, đã thấy thế bằng một nhân viên thực lực hơn.

Thế nên vì kiểm điểm, cô ta đã không có mặt trong bữa tiệc hôm nay.

Trong bàn, đang nói chuyện rất vui vẻ, khuôn mặt ai cũng hài lòng với sự việc tối hôm qua. Giờ trong mắt bộ phận chăm sóc khách hàng, Hàn Ân là người hùng.

“Chị Ân, em xin kính chị một ly.” Tiểu Xán vui vẻ đứng dậy cầm ly bia trên tay đưa đến trước mặt Hàn Ân.

Hàn Ân chỉ biết cười trừ, thế là hôm nay cô không viện lý do không uống được rồi, dù gì cũng rất lâu mới có một ngày.

“Được, chị cũng kính em.”

“A, em cũng kính chị.” An Vy Vy cũng cầm ly bia lên tiếng.

Thế là cả bàn đứng dậy, nâng ly chúc mừng.

Dần dần vào giờ lễ, xung quanh các bộ phận đã vào bàn ổn định chỗ ngồi. Hôm nay, MC lễ kỷ niệm là Ôn Như của bộ phận kế toán. Giọng nói thanh thoát, chuẩn từng lời của cô đôi khi chọc cười cả bữa tiệc.

Ở ngoài cánh cổng sảnh, Bạch Phí Ưu bước vào. Anh bận bộ vét xanh đậm, anh tuấn ngời ngời.

Đôi mắt Hàn Ân nhìn theo từng bước chân anh, cho đến khi ngồi vào bàn cho khách quý. Sau lưng anh, Phuong Hạ Ngân cũng dần đi vào, ngồi vào sát bên ghế anh.

Chiếc bàn dành cho khách quý được đặt gần khoảng trống, rồi mới đến sân khấu. Xung quanh là bàn dành cho các bộ phận khách sạn. Sảnh lớn sức chứa được trên 300 nhân viên cũng như khách mời vinh dự từ Quý Bắc Đình.

Tiết Lễ Quân bước lên sân khấu, đọc bản chào mừng, xung quanh tiếng vỗ tay không ngớt.

“Wow, chị Ân coi kìa, Bạch tiên sinh và Phuong tiểu thư thật xứng đôi.” Tiểu Xán thầm ngưỡng mộ.

“Ừ... thật đẹp đôi.” Hàn Ân nhàn nhạt lên tiếng.

Bạch Phí Ưu anh đã không còn bận comple đen nữa, thay vào đó là xanh đậm, càng làm anh thêm trẻ trung hơn số tuổi thật, mái tóc được vuốt gọn gàng. Còn Phuong Hạ Ngân cũng bận một chiếc đầm xanh cùng màu, xinh đẹp lộng lẫy bên anh, ai nhìn vào mà không biết được họ là một đôi yêu nhau?

“Không đẹp tí nào.” An Vy Vy bĩu môi, cô nhìn trước sau vẫn không thấy Phuong Hạ Ngân xứng đôi với Bạch Phí Ưu tẹo nào.

Tiểu Xán cười hi hi: “Vy Vy, cậu thầm ghen tị à?”

“Nào có?!” An Vy Vy chột dạ, phản bác.

Mặc cho Tiểu Xán và An Vy Vy nói, Hàn Ân vẫn không nuốt nổi hình ảnh trước mắt vào lòng. Ninh Liên ngồi đối diện Hàn Ân, nhìn cô với ánh mắt đắm chiêu.

Sau lời phát biểu bữa tiệc của Tiết Lễ Quân, MC Ôn Như lên giới thiệu các tiết mục của chương trình hôm nay, trong đó là món quà đặc biệt hấp dẫn sẽ có ở cuối giờ.

“Các bạn có thấy con số trên ghế mình không? Hãy nhớ kỹ con số đấy nhé, cuối bữa tiệc chúng ta sẽ có chương trình rút thăm trúng thưởng. Giải thưởng gồm 30 giải tư, 20 giải ba, 5 giải hai, 3 giải nhất và 1 giải đặc biệt. Giải đặc biệt là chiếc xe hơi đời mới nhất của Mercedes.”

Tiếng vỗ tay càng to hơn, Ôn Như bật mí: “E hèm, người sẽ trao giải lần này là vị nam thần bí ẩn của khách sạn chúng ta, đó là Tổng giám đốc khách sạn Quý Bắc Đình - Trương Trực Nam!”

Khi ánh đèn sân khấu chiếu xuống sảnh, lại chẳng thấy vị tổng giám đốc nam thần đâu. Làm nhân viên một phen hò hét vỗ tay, bây giờ lại thất vọng. Ôn Như cứu nguy bằng mời một nữ ca sĩ có tiếng tăm lên hát, thế nên sảnh mới ồn ào trở lại.

Ninh Liên giật lấy ly bia Hàn Ân cầm trên tay, liếc nhìn xung quanh: “Các cậu có biết chị ấy từ lượng không tốt rồi không? Sao cứ ép chị ấy uống mãi thế?”

“Aizz, Tiểu Liên, lâu lắm mới có một lần, đừng làm mất vui như thế.” Tôn Dư ngồi kế bên Ninh Liên, câu vai giải thích.

An Vy Vy tiếp lời: “Đúng đúng, Tiểu Liên cũng uống đi, hôm nay là tiệc mà.”

Rồi cả đám người cùng nhau nâng ly tiếp tục, Hàn Ân chỉ biết cười trừ nhìn Ninh Liên.

Hàn Ân biết mình vừa uống hết ly bia thứ 4, má cô chỉ ửng hồng chứ chưa say. Cô vờn ánh nhìn mình về chiếc bàn dành cho khách quý, Bạch Phí Ưu và Phương Hạ Ngân đã biến mất từ lúc nào. Cô khó hiểu, họ chỉ vào chưa được 30 phút.

Bạch Phí Ưu mở cánh cửa xe hơi, anh đứng nhìn Phương Hạ Ngân.

“Lên xe đi, tôi chờ em về.”

Phương Hạ Ngân buồn bã, lắc đầu: “Em không muốn về.”

“Em đừng làm khó tôi nữa, thật sự em biết tôi không thích em cứ mãi ảo tưởng như thế.” Bạch Phí Ưu anh muốn nói rõ với Phương Hạ Ngân, nhưng cô chưa hề muốn nghe.

“Tại sao? Tại sao vậy Phí Ưu? Em theo anh suốt bao nhiêu năm trời, anh chưa từng chấp nhận em? Em có chỗ nào không tốt?” Phương Hạ Ngân thương tâm, cô nén nước mắt.

Bề ngoài cô luôn mạnh mẽ, nhưng chỉ có người đàn ông này luôn làm cô mềm yếu.

Bạch Phí Ưu hai tay chạm vai cô, mặt đối mặt. Đôi mắt hẹp thâm sâu, nhìn cô thương hại.

“Chuyện ở bữa tiệc của tôi, em biết tôi chỉ vì ghen tuông mới làm như thế. Em biết rõ tôi suốt bao nhiêu năm chưa từng động lòng với em, tại sao em lại có chấp như vậy?”

“Em rất tốt! Chỉ là... tôi không có phước phần để nhận lấy.”

Phương Hạ Ngân nắm lấy cánh tay Bạch Phí Ưu, cô nài nỉ: “Có, anh rất đáng để nhận phước phần ấy.”

“Phương Hạ Ngân, em đừng làm tôi khó xử được không?” Bạch Phí Ưu phiền não, anh buông bàn tay cô ra khỏi người mình.

Phương Hạ Ngân liên tục lắc đầu, cố gắng không cho nước mắt rơi: “Em không hiểu, thật sự không hiểu.”

Anh quay mặt đi chỗ khác, không để cho mình thấy cánh phụ nữ rơi nước mắt vì anh, lúc đó anh sẽ cảm giác có lỗi: “Tôi biết, em hiểu những gì tôi nói, chỉ là... mong em sẽ chấp nhận. Tôi thật sự, không có tình cảm nào dành cho em cả.”

Xung quanh rơi vào im lặng, chỉ còn lại tiếng cố gắng hít thở đều của Phương Hạ Ngân.

Trong tầng hầm đậu xe đã ngột ngạt, sự im lặng của hai người càng trở nên ngột ngạt hơn.

“Anh trở về bữa tiệc đi.” Phương Hạ Ngân dần lấy lại được tinh thần.

“Để tôi chờ em về.” Bạch Phí Ưu mở cửa xe. Phương Hạ Ngân đã từ chối ngó ý: “Không cần... em có thể tự về được.”

“...”

“Em chấp nhận mình thua anh, chứ không phải Hàn Ân. Sự tự trọng của em không cho phép mình thua trước đối thủ chẳng xứng tầm”

“Bạch Phí Ưu, anh nhớ cho kỹ ngày hôm nay. Em sẽ tìm được người đàn ông tốt hơn anh gấp vạn lần. Em cũng mong Hàn Ân sẽ đá mộng anh một cái thật đau, rồi sau đó phủ phàng từ chối tình cảm của anh.” Phương Hạ Ngân khoanh tay, tỏ ra mạnh mẽ tuyên bố.

Bạch Phí Ưu cười khổ, không cần cô nói, sự thật anh vẫn bị Hàn Ân từ chối tình cảm đó rồi...

Anh đứng nhìn Phương Hạ Ngân từ xa, đến khi tài xế của cô quay trở lại và chở cô về, lúc ấy anh mới yên tâm quay lại bữa tiệc.

Vừa mở cánh cửa ra, đã nghe tiếng hò reo không ngớt của mọi người. Anh nhìn lên sân khấu, Trương Trực Nam đang làm trò mèo gì thế?

Anh ta đang bận bộ đồ như hoàng tử châu Âu, bên cạnh còn chiếc sào treo bộ váy công chúa. Theo sau đó là cô MC cất tiếng nói.

“Để góp vui bữa tiệc, Tổng giám đốc chúng ta đã đưa ra nhã hứng một trò chơi, tên là Khiêu Vũ Ghép Đôi.”

Ôn Như liền đưa micro lại cho Trương Trực Nam. Anh cầm lấy, vui vẻ: “Trước khi buổi tiệc bắt đầu, tôi đã chia ra hai thùng phiếu, một bên nam, một bên là nữ.”

“Chỉ còn một giờ đồng hồ nữa, là đến cuối bữa tiệc, thay vì ngồi nói chuyện chúng ta nên vui vẻ chơi trò chơi nhĩ?” Trương Trực Nam cười rạng rỡ.

Tiếng nhân viên vui vẻ vỗ tay hoan hô nhiệt liệt, làm bữa tiệc càng nóng hơn bao giờ hết.

Trương Trục Nam nói tiếp: “Các bạn thấy đấy, khoảng trống trước mặt tôi, là để bắt đầu trò chơi. Bây giờ tôi sẽ bóc phiếu, một nam một nữ sẽ lên cùng nhau khiêu vũ và không được có quyền từ chối cho đến khi hết bài nhạc dừng lại... nếu cảm thấy mến nhau, cứ tiến tới tôi cũng sẽ đồng ý, nhưng điều kiện là phải cực-kỳ-trong-sáng trong sự cho phép của quy định khách sạn nhé?!”

Mọi người liền một tràng cười thoải mái, tổng giám đốc khách sạn lại có khiếu hài hước đến thế.

Trương Trục Nam bắt đầu bóc phiếu, từng người một bước lên, cứ thế xoay vòng. Nhân viên vô cùng hào hứng với chuyện này, nhất là những người còn độc thân, hay đang để ý đến ai đó.

Bạch Phí Ưu đôi mắt xoay nhìn xung quanh tìm kiếm Hàn Ân. Cách anh 8 bàn, thấy đáng cô ngồi, trên tay còn cầm ly bia. Dần dần cô gục xuống bàn, anh mới hốt hoảng đứng dậy đi đến chỗ cô.

“Chị Ân, chị Ân.” Ninh Liên chau mày, lay tay Hàn Ân, nhưng cô đã say khướt.

An Vy Vy nhìn Ninh Liên liếc mình, nuốt nước bọt biện minh: “Tại... hôm nay vui quá nên...”

“Hai cậu đấy!” Ninh Liên chỉ tay qua Tôn Dư, rồi An Vy Vy, bực tức: “Biết chị ấy uống yếu rồi còn ép là sao?”

“Các cậu...” Ninh Liên chưa nói hết, liền thấy bóng dáng cao lớn bế Hàn Ân lên, giọng trầm ấm của đàn ông.

“Cô ấy bị sao vậy?” Bạch Phí Ưu lo lắng.

Đôi mắt cô đã nhắm nghiền, hai má đã ửng hồng. Anh nhìn xuống bàn, toàn là vỏ chai bia, cô đã uống hết bao nhiêu bia cơ chứ?

“A, Bạch tiên sinh, chị ấy say thôi.” An Vy Vy thấy Bạch Phí Ưu liền vui vẻ.

Ninh Liên ngược nhìn khuôn mặt đầy lo lắng của Bạch Phí Ưu, xong liền thở dài.

“Bạch tiên sinh, ngài có rảnh không?”

Ánh mắt hẹp khó hiểu nhìn lại Ninh Liên, cô miễn cưỡng giải thích: “Ngài đưa chị ấy về được không? Tôi sẽ đi cùng. Dù sao tối rồi, chuyến xe bus cuối cùng cũng đã hết từ 30 phút trước.”

“Được!” Bạch Phí Ưu không ngại ngần đồng ý liền.

An Vy Vy ngắt tay Tôn Dư, ra hiệu. Tôn Dư đau quá la lên, khi biết được trong bàn đang nhìn mình, trừ những người đã say thì giả vờ xin, gục đầu lên vai Ninh Liên: “Tiểu Liên, chờ mình về, mình say quá.”

“A, đúng! Mình cũng hơi chệnh choáng rồi. Chị Ân đã có Bạch tiên sinh lo. Còn cậu lo cho tớ và A Dư đi.” An Vy Vy cũng giả vờ đau đầu.

“Các cậu...” Ninh Liên chưa nói xong, đã bị An Vy Vy nói tiếp: “Nhờ Bạch tiên sinh đưa chị Ân về trước vậy.”

Nhìn đến ánh mắt cầu khẩn của An Vy Vy, Bạch Phí Ưu liền gật đầu, bế cô ra khỏi sảnh. Vì bữa tiệc chỉ mở đèn vàng mờ ảo ở sân khấu, nên Bạch Phí Ưu bế Hàn Ân rời khỏi cũng không ai chú ý thấy.

“Tiếp theo là Hàn Ân!” Giọng MC Ôn Như nhẹ nhàng lên tiếng.

Tiếng ồ trong bữa tiệc. Trương Trục Nam vui vẻ đợi Hàn Ân lên nhảy cùng, anh đã đợi lúc này rất lâu rồi nha, phải sử dụng một chút thủ đoạn gian lận kết quả, mà Ôn Như cũng thành thật trợ giúp.

Nhưng mày anh từ từ nhứ chặt lại, tại sao cô gái Ninh Liên lại lên sân khấu?

Hết chương 36

Bạn đang đọc truyện *Tình Đầu Dành Hết Cho Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Chương 37: Ngu ngốc

Tiếng khoá cửa vang lên, chiếc xe BMW của Bạch Phí Ưu cứ thế tiến vào cổng lớn biệt thự.

Crow cũng sốt sắn chạy theo Bạch Phí Ưu, nhưng anh đã kêu dừng lại: “Cậu về phòng nghỉ ngơi đi, tôi có thể tự chăm sóc cho cô ấy được.”

Crow cũng đành dừng lại, dù sao nhìn theo hơi thở phập phồng của Hàn Ân, và khuôn mặt ửng đỏ kia cùng với sự suy luận anh cũng hiểu được vài phần rằng cô đã say, cũng chẳng có gì quan trọng nên anh cũng không cần giúp đỡ.

“À, cậu bảo người giúp việc nấu một bình nước ấm và đem một cái khăn mới lên giúp tôi.”

“Dạ được.” Crow lập tức y lệnh.

Khi người giúp việc đem lên tất cả đồ anh cần, anh bảo đóng cửa phòng lại, không có lệnh anh không được ai đến gần. Vì anh muốn cho Hàn Ân nghỉ ngơi.

Anh cũng chẳng muốn đem cô về biệt thự mình, nhưng vì lúc bé cô gấp quá khi lên xe mới biết cô không đem theo gì cả, chìa khoá, tiền bạc, điện thoại.

Vắt khăn ấm xong, anh nhẹ nhàng chườm lên khuôn mặt cô. Từ khuôn mặt đang nhú lại, mày liễu cô dần giãn ra, đôi môi cũng cong lên dễ chịu.

Hàn Ân như đang mơ, cô đang đứng trước trời tuyết lạnh giá, bỗng dưng một cái được nằm trên nệm ấm, mọi hình ảnh điều xoay vòng trước mặt cô, không hình ảnh nào rõ nét, cô chỉ biết mình đang rất khó chịu, đầu cũng rất nặng, chợt như dòng nước ấm vào người, cô cảm thấy rất dễ chịu nha. Cả mùi hương ngào ngạt quen thuộc nữa, cô dần nhớ đến khuôn mặt Bạch Phí Ưu.

Đúng rồi, mùi hương này rõ ràng là mùi hương nước hoa đắt tiền của Bạch Phí Ưu. Vì từ lúc cô biết anh đến giờ, anh chỉ sử dụng loại nước hoa mùi này duy nhất. Cô thất kinh, đôi mắt chợt hé nhỏ.

Ánh sáng của đèn phòng làm cô nhắm mắt một lần nữa, rồi sao đó nghe được giọng nói quen thuộc đầy nam tính.

“Em đỡ rồi chứ?”

Hàn Ân cố mở đôi mắt mình ra, nhưng cũng chỉ là hình ảnh mờ mờ ảo ảo, không sắc nét, nên cô nhận định mình còn đang mơ.

Thấy cô lại nhắm mắt, bàn tay to lớn của anh chạm vào trán cô, xem cô có nóng hay không.

“Uhm...mát quá.” Cô chụp lấy bàn tay anh, áp má vào dụi dụi, miệng anh đảo mấp máy.

Bạch Phí Ưu cứng người, anh ngồi im cho cô dụi vào tay mình, nhưng chưa được bao lâu, cô lại buông bàn tay anh ra, mò mẫm đến chỗ khác.

Hàn Ân cảm thấy bàn tay đã hết lạnh, cô mở đôi mắt mờ của mình, chỉ biết trước mặt là người đàn ông bận vest xanh đậm, đáng dóc là Bạch Phí Ưu, cô liền nhào đến, ôm lấy anh, chẳng thèm biết ngưng ngừng gì, dù sao cũng chỉ mơ thôi, ngưng thì anh cũng đâu biết?!

Đầu cô áp vào lồng ngực anh, như cách đây mấy năm về trước, lần nào cô gây lỗi cũng nũng nịu trong ngực anh, như thế anh mới không giận nữa. Cô hài lòng, càng ôm chặt lấy anh, không nói câu nào, chỉ biết ư ư như cách thờ dài.

Hàn Ân cô mong đừng thức giấc nữa thì càng tốt, được sống trong mộng tưởng thế này thôi, đối với cô đã hạnh phúc lắm rồi. Vì khi thức giấc rồi, anh và cô lại xa cách, cô cũng lại trở về cuộc sống tẻ nhạt của mình.

Bạch Phí Ưu trợn mắt kinh ngạc, cô đang làm gì thế này? Anh chưa từng nghĩ đến việc này sẽ xảy ra.

Bàn tay anh run rẩy, dần dần sự ấm áp của cô làm anh phải choàng tay ôm lấy cô, mà tâm trí vẫn còn chưa thôi bất ngờ.

Thấy người ôm mình càng siết chặt muốn ngộp thở, Hàn Ân ngược đầu lên nhìn, cùng lúc khuôn mặt Bạch Phí Ưu cúi xuống, mũi chạm mũi.

Mũi bia cô uống sòng sọc vào khoang mũi anh, như đang sai khiến anh phải chạm lấy môi cô, hôn cô.

Anh chưa làm, cô đã nhích thân thể mình lên để môi mình chạm môi anh, xong rồi lại buông ra. Đôi mắt mơ màng, nhìn anh mỉm cười. Nụ cười thơ ngây với hai đồng điều khoét sâu hai bên khoé miệng, càng làm cô thêm xinh đẹp.

Nụ cười của cô bao nhiêu năm vẫn thế, làm say mê lòng anh dù không chuốt rượu. Anh cũng đã từng yêu nụ cười này chết đi được, nhưng nó không dành cho riêng cho mình anh.

Mặt cô từ mỉm cười, chuyển sang phùng phịu đáng yêu, cô chu đôi môi nhỏ như dạn dỗi, xong lại cười phá lên, rồi lại ngai ngừng áp đầu vào ngực anh ngọ nguậy.

“Chết tiệt!” Anh nghiêng rằng, hai bàn tay anh thả lỏng, buông tấm lưng nhỏ nhắn kia. Anh muốn mình phải tỉnh táo, cô trong lúc này rõ ràng đã say không còn biết mình đã làm gì.

Anh vội xoay người xuống giường, anh muốn mình tắm nước lạnh, lúc đó anh sẽ bình tĩnh trở lại. Vừa đứng lên, bàn tay nhỏ nhắn kia đã kéo anh lại. Quay lại nhìn thì cô đã hôn anh.

Đôi môi cô lúc đầu chỉ mấp máy chạm vào môi anh, cứ thế vờn mãi không biết chán. Đến khi anh phải bực tức mà cạy khoang miệng cô, bắt đầu từ thể bị động sang chủ động.

Cô quỳ trên chiếc giường king size trong phòng dành cho khách, anh đứng dưới giường, anh cúi người xuống hôn cô.

Nụ hôn càng lúc càng sâu, càng lúc càng làm Hàn Ân khó thở. Không biết được bao lâu, cô dần trở nên tỉnh, đôi mắt cũng bắt đầu nhìn rõ hơn.

Mở to mắt, đập vào mắt cô là khuôn mặt cực phẩm của Bạch Phí Ưu. Còn gì nữa? Môi cô và anh đang quấn quýt lấy nhau. Cái này không phải mơ nữa, rất chân thật, rất rất là hiện thực, cô đang ôm lấy anh, anh cũng đang ôm lấy cô, đôi môi không rời đôi môi. Cô bắt đầu mê luyến cảm giác hôn này, vì người cô hôn là Bạch Phí Ưu.

Khi đôi môi anh rời đôi môi cô là 10 phút sau. Anh nhìn khuôn mặt ửng hồng của cô đang hít thở lấy không khí, miễn nguyện anh nhìn cô cười.

Nụ cười siêu siêu cấp đẹp trai. Đó là trong lòng cô đang nghĩ như thế. Thì anh lại ôm cô, kéo cô cùng nằm lên giường.

Cứ thế anh ôm chặt cô, cằm anh đặt trên đỉnh đầu cô. Hàn Ân từ thích thú dần sang khó chịu.

Anh cứ thay phiên vuốt tóc cô, không thì vuốt lưng, lại vỗ nhẹ lên lưng vài cái. Hàn Ân nằm trong lòng cảm giác rất mát mát, anh làm như thế này hết 30 phút, không nói không rằng.

Không phải cô thấy trên tivi, khi người đàn ông với người phụ nữ nằm trên giường sẽ không hôn môi thì sẽ làm chuyện... kia sao? Tại sao anh lại không có? Hay cô không có khả năng quyến rũ lấy anh? Hay tại vì anh thực chất không muốn có chuyện gì đó tiếp theo với cô?

Hàn Ân bị thương trong lòng. Người đàn ông đáng ghét, cứ vuốt tóc vuốt lưng cô không chán sao? Anh cứ như đang ru đứa em gái của mình ngủ vậy!

Mà nghe đến từ em gái cô lại bất mãn trong lòng. Cô muốn đánh liều thử một phen, xem thật sự anh có cứ nghĩ cô mãi là em gái anh không?

Đầu cô còn đang nặng trĩu, cố gắng chống tay ngồi dậy. Chưa kịp cho Bạch Phí Ưu hiểu chuyện gì, lại tiếp tục cúi đầu hôn anh, bàn cũng gấp gấp mở từng cúc áo sơ mi anh đang bận.

Lúc đầu, chỉ là nụ hôn Bạch Phí Ưu anh còn hưởng ứng đùa theo, khi thấy cô vội vội vàng vàng cởi áo anh, thì anh giật mình, bắt lấy cánh tay cô.

“Dừng lại!”

Bàn tay anh nắm rất chặt tay cô, không cho cô có thể cử động thêm. Thấy bàn tay cô đỏ lên, anh mới vội buông ra. Giọng nói khàn đi: “...xin lỗi.”

Hàn Ân đau lòng, không muốn kết cục sớm biết lại như thế này, cô liền cố gắng thêm một lần nữa xem..

Nhào đến câu cổ anh, cô áp sát thân thể mình vào lòng ngực rắn chắc kia. Cô lại tiếp tục dùng môi mình quyến rũ.

Thấy anh không phản ứng, bàn tay phải cô trượt xuống lồng ngực anh, xoa xoa. Xong lại đến bụng, rồi đến dây nịt chặt chội kia, cô từ từ tháo ra, bàn tay anh đã ngăn lại.

Anh đẩy cô ra, ánh mắt hẹp khó lòng nhìn cô, nghiêng răng.

Nếu như thôi, nếu cô tỉnh táo làm việc này anh sẽ không ngần ngại mà yêu cô, nhưng cô đang say, cô làm như thế này có khác gì đang hành hạ anh chứ.

“Hàn Ân, em dừng lại đi, chuyện này là không thể, em hiểu không?” Bạch Phí Ưu nhíu mày.

Hàn Ân mím môi, không thể đúng không? Dù cô làm chuyện gì anh cũng sẽ không chấp nhận cô đúng không?

Cô vờ mỉm cười nhìn anh, cô vờ say xin, lắc lư đầu qua lại, đôi mắt nhu tình như nước dưới ánh đèn đẹp như sao băng.

“Ừm...ừm” Cô chu môi nhỏ bất mãn, xong lại cười.

Lại nhào đến lần nữa, lần này quyết tâm, cô dùng môi mình hôn lên cổ anh, vai anh, ngực anh, bàn tay phải vờ chạm vào nơi đó. Nếu anh cứ từ chối cô, nhưng chỗ đó... có phản ứng với cô thì sẽ khác... nhưng cô đã làm. Cô bất ngờ rút tay lại.

Bàn tay liền run rẩy, nụ cười cũng méo xệch. Vì... nơi ấy không phản ứng với những gì cô đã cố gắng quyến rũ.

Ha ha, giờ hiểu được chưa Hàn Ân? Mày đã biết được kết quả rồi đấy! Người ta thường bảo “sự bất quá tam”, mày đã cố gắng hết ba lần rồi, nhưng kết quả chỉ có một mà thôi!

Anh cũng đã cảnh cáo với mày rằng dừng lại rồi mà, bây giờ thì vừa lòng mày chưa? Ha ha thật rất buồn cười!!!

Sự chua chát trong lòng dần lên, cô phỉ nhổ bản thân mình đã quá xem trọng mình.

Xem trọng rằng anh cũng sẽ như bao người đàn ông khác, được phụ nữ quyến rũ thì cái tự nhiên nhất của đàn ông sẽ phản ứng... nhưng cô đã được một gáo nước lạnh tạt vào người, anh không hề, không hề xem cô như người phụ nữ khác, như các cách mà họ được vây xung quanh anh.

Cô cuối cùng, cũng chỉ là kẻ bước qua đời anh, rồi biến mất.

“Xin lỗi...” Cô ghen ngào lên tiếng.

Cô xoay người, tự cười chế giễu chính mình, chính suy nghĩ ngu ngốc của mình.

Bước xuống giường, đôi chân cô liêu xiêu té ngã. Chống tay giường dậy, nhưng lại không đi nổi nữa, cô lúc này thực sự muốn khóc, nhưng lại dằn lòng không được khóc...

Hết chương 37

Bạn đang đọc truyện *Tình Đầu Dành Hết Cho Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Chương 38: Dừng lại tình đầu?

Nhìn đến đôi chân Hàn Ân vừa bước xuống giường đã té ngã, Bạch Phí Ưu vội bước xuống nhưng lí trí đã cấm anh không được làm như thế, liền thu bàn tay lại.

Anh ngay lúc này, không biết cô thật sự đang tỉnh hay say, đang cố ý quyến rũ anh hay chỉ là sự mất nhận thức khi có độ cồn trong người...

Từ xin lỗi của cô, tuy chỉ lí nhí trong miệng nhưng anh vẫn nghe được. Anh nắm chặt bàn tay mình, cố không cho mình làm chuyện gì phải hối hận sau này.

Anh thì không sao, nhưng nếu cô hối hận rồi lại trách anh, thì anh thà mình ngay từ lúc đầu không nên có thì hơn.

Đôi mắt hẹp anh nhìn chăm chăm vào tấm lưng nhỏ kia, chiếc váy trễ vai lộ ra một bên vai trắng ngần như sứ. Anh dần nhú mảy, bờ vai cô đang run?

Anh nhẹ nhàng đi đến bên cô, nghe tiếng như nghẹt mũi, sau đó lại là tiếng cười. Cô vừa cười vừa khóc sao? Anh lo lắng xoay người cô lại, thấy nước mắt còn ứ đọng hai bên mắt, môi mím chặt như nén khóc.

Hàn Ân đẩy anh ra, lắc đầu liên tục: “Không sao... xin lỗi, tôi xin lỗi...”

Cô nắm lấy cạnh bàn, chống cho thân thể mình đứng dậy, nhưng tuyệt nhiên đôi chân lại không nghe lời, liêu xiêu lại té xuống.

Cô bất lực. Cô hận bản thân mình yếu đuối, có việc đứng lên lại không xong. Cô hận mình uống nhiều bia, không nghe lời Ninh Liên, cô cũng hận mình đã làm những chuyện xấu hổ. Nên chỉ biết giả say, dù thật sự cô cũng dần tỉnh táo.

Bàn tay Bạch Phí Ưu nhanh hơn đã ôm lấy cô, rồi đặt cô lại trên giường. Hơi thở cô vẫn còn bên mũi anh quanh quẩn mùi cồn. Khuôn mặt cô lúc này thật mê người, đôi mắt mở hí, có một giọt nước mắt trào ra ngoài, đôi môi hé mở cùng đôi gò má chưa hết ửng hồng.

Cô gái nhỏ này, em muốn hành hạ tôi đúng không?

Như rằng sợ sệt, Hàn Ân không biết mình nên làm gì vào lúc này. Anh không cần cô còn kéo cô về lại giường làm gì?

Cô như con mèo nhỏ, bàn tay yếu ớt chạm vào lồng ngực anh, đẩy nhưng tuyệt nhiên không có sức: “Xin lỗi...”

Lí trí anh tắt ngấm khi nhìn đến chiếc váy trễ vai của cô lúc ẩn lúc hiện bờ ngực cắn tròn sau chiếc bra trắng kia.

Hơi thở phập phồng của cô, làm cho ngực cô cũng nhô lên rồi xuống, cực kỳ hấp hồn anh.

Được! Là cô đã quyến rũ anh trước, nếu như cô muốn anh, anh cũng không ngăn ngại mà muốn cô. Anh cũng sẽ không ngừng lại đâu, anh thề với lòng như thế! Bây giờ anh cũng chẳng cần quan tâm cô tỉnh hay say...

Anh bắt hai tay cô kéo lên đỉnh đầu, trong đôi mắt hoảng hốt của cô. Bây giờ, thì đừng mong anh sẽ dừng lại.

Ánh mắt anh đang nóng rực lên vì lửa tình, anh không còn khả năng khống chế chính mình.

Môi anh chạm vào môi cô, mãnh liệt hôn lấy, bàn tay còn lại cũng không yên phận, vuốt ve cơ thể cô.

Hàn Ân không hiểu anh đang làm gì, mới vừa từ chối cô đó, giờ lại bế cô về giường hôn cô? Anh thật kì lạ mà...

Nhưng nếu như cô đẩy anh ra, không chắc anh sẽ lại làm thế này với cô. Đây là điều cô muốn cơ mà? Tại sao lại cô nằm im hưởng thụ?!

Được rồi, cô sẽ rũ bỏ hết tất cả, ra sao thì mai sẽ tính, nếu thật sự anh đang muốn cô, thì cô sẽ không ngại ngần đáp trả. Vì... cô cũng muốn được nếm trải được người đàn ông yêu thương mình ra sao, rồi sao đó, mọi thứ có trở lại quỹ đạo cũ, cô cũng còn thứ gì đó... để làm kỷ niệm.

Cô cũng đáp trả nụ hôn mạnh bạo từ anh, bờ môi mỏng của mùi vị đàn ông làm cô càng như say rượu mạnh. Bàn tay anh đã luồn vào chiếc váy cô, kéo cao lên, thân thể tuyệt trần hiện trước mắt anh.

Anh buông hai cổ tay cô ra, cho cô tự do. Cô được thế, liền ôm chặt tấm lưng lớn ấm áp của anh, cứ thế dán chặt hai thân thể gần nhau hơn.

Đến khi chiếc áo bra cuối cùng trên người của cô cũng vứt xuống dưới đất, cô biết mình đã hết đường lui.

...

Bạch Phí Ưu à, anh có biết em đợi chờ ngày mà có thể ở bên anh biết nhường nào không? Trong cả giấc mơ em cũng chưa thôi ngừng mơ thấy...

Em không biết rồi mai đây, chúng ta còn có thể có mối quan hệ không rõ ràng như tối hôm nay hay không nữa, thì em nguyện dưới trời cao, em sẽ vẫn yêu anh như lúc bắt đầu.

Tình đầu của em là dành cho anh, nên đến khi em không còn có một điều gì để hy vọng vào mối tình này nữa, em sẽ dừng lại.

Dừng lại tất cả những lần em chờ đợi anh dưới quán trà sữa năm nào mình từng đi, những niềm tin về tình yêu em dành cho anh mỗi lần em sợ hãi trước giông bão. Cũng thôi hết nước mắt em đã rơi vô ích từ những mẫu chuyện vụn vặt ngày thường chỉ vì nhớ anh.

Anh là mối tình em vung đáp từ khi chỉ là một hạt mầm, cho đến khi nó lớn lên rồi phủ lấp hết thân thể. Là mối tình em dành hết tháng năm tuổi trẻ để theo đuổi, cũng sẽ là mối tình cuối cùng..

Em chưa từng nghĩ mình cô đơn khi sống trong tình cảm không được đền đáp, em chỉ cần biết, em và anh sống cùng một thành phố, thờ cùng một bầu không khí, em sẽ thôi cô đơn.

Thế nên, anh Tiểu Bạch của em... đừng thương hại cho tình cảm của em, đó là do em lựa chọn...

Hàn Ân nín thở, nhắm nghiền mắt, cố gắng cho thân thể mình thả lỏng. Cô không còn gì để hối hận nữa, cô đã là của anh. Cả thân thể lẫn trái tim này, cũng chỉ là của anh.

Bàn tay cô nắm chặt drap giường, tiếng thở không đều đặn, lúc dài lúc ngắn.

Anh cũng khó khăn thở gấp kề bên tai cô, nghe như lời ti tê rạo rức trong lòng.

Sự nhịp nhàng của hai thân thể, sự yêu kiều rên rỉ của cô, sự mạnh mẽ phóng túng của anh, như đang ràng buộc hai người vào mảnh ân ái ngọt ngào không có điểm dừng.

Cô và anh, từ lúc bắt đầu không ai nói ai một lời, chỉ biết im lặng.

Những nụ hôn, những hành động dịu dàng từ anh, cô như người con gái được người mình yêu chăm sóc. Lòng cô có vui sướng, hết thấy cô chờ đợi những năm ròng rã, có lẽ đã không uống phí. Cô và anh đã quện lại với nhau thành một. Dù chỉ là một đêm, một đêm thật dài...

Mặt trời dần ló dạng, tiếng chim ríu rít hót tìm bầy đàn. Một buổi sáng trời sang đông, tuyết rơi đầy ngoài sân, không khí cũng lạnh dần.

Hàn Ân nhíu mi tỉnh dậy vì ánh nắng cửa sổ chiếu vào và sự lạnh lẽo nơi thân thể. Đầu cô như búa bổ, đau đến độ không gượng dậy nổi.

Đây là kết quả của việc uống quá nhiều bia vào người.

Bạch Phí Ưu từ ngoài mở cửa bước vào phòng. Trên người anh bận áo thun và quần sọt thoải mái.

Thấy Hàn Ân đã thức, anh mỉm cười, ngồi kế bên giường, vuốt những sợi tóc còn vương ở vai ra sau lưng cho cô. Trên thân thể cô toàn là vết hôn anh đặt lại. Anh thầm trách mình rằng đã quá thích thú, quá lỗ mãng, quên mất thân thể nhỏ bé của cô sẽ không chịu được mình.

“Em còn đau không?”

Hàn Ân mệt mỏi, cô im lặng chỉ lắc đầu cho qua.

Anh lấy chiếc chăn che đi cánh xuân của cô lại. Cầm ly nước và viên thuốc để sẵn trên bàn đưa đến cho cô.

“Em uống vào đi.” Đó là viên thuốc tránh thai. Anh đã nhờ Crow mua.

Khi nhờ Crow vừa sáng phải chạy đi mua, anh cũng ngờ vực đến nỗi không biết nói gì, nhất là khi ánh mắt kỳ lạ của cậu ta cứ nhìn anh chăm chăm, xong lại cười gian trá, trước khi đi còn nói rằng: “Chim sẽ đã hết sợ cảnh cong!”

Anh lúc đó thật mất mặt mà, nhưng vì Hàn Ân, anh cũng chịu đựng được. Trước khi cô và anh làm rõ mối quan hệ, anh sẽ không muốn thêm rắc rối nào.

Hàn Ân cầm lấy viên thuốc trên tay Bạch Phí Ưu mà bàn tay run run, cô có nhìn anh hai giây, rồi rũ mi mắt nhận lấy, uống vội.

Cảm thấy đau thấu trong lòng. Cô không phải con nít mà anh đưa viên thuốc đó lại không biết, nó là thuốc tránh thai.

Sau một đêm kịch liệt, viên thuốc này là điều hiển nhiên sẽ được nhắc đến đầu tiên, để tránh rắc rối không cần có xảy ra sau này.

Khuôn mặt anh rất bình tĩnh, không gợn sóng, không một chút gì đó gọi là tiếc nuối.

Sự thật vẫn là sự thật, tình một đêm vẫn là tình một đêm.

Hàn Ân cười cho chính bản thân mình, quá kỳ vọng để rồi lại thất vọng. Sự dịu dàng của Bạch Phí Ưu, đâu chỉ dành riêng cho cô. Cô uống xong viên thuốc, rồi bước xuống giường lấy lại đồ cô đã bị vứt dưới đất lên bước về phòng tắm.

Bạch Phí Ưu không hiểu chuyện gì với Hàn Ân, anh gõ cửa mấy lần, cô mới mở cửa bước ra, trên người đã bận xong chiếc váy.

Cô cười, nụ cười nhợt nhạt nhìn Bạch Phí Ưu.

“Bạch... tiên sinh, cảm ơn anh.”

Bạch Phí Ưu rất bất mãn với câu “Bạch tiên sinh” phát ra từ miệng Hàn Ân.

Tâm tình anh bắt đầu không vui, anh nhìn cô, đôi mắt hẹp khó lòng: “Tại sao?”

“Về viên thuốc đó!” Tim Hàn Ân giờ rất đau. Bạch Phí Ưu không trả lời, cô ngầm hiểu được sự đồng ý từ anh, cô cố gắng bình tĩnh tâm trạng mình, giọng nói rất nhẹ nhàng: “Chuyện hôm qua, tôi say nên không biết gì đã xảy ra. Nên... anh cũng đừng để tâm đến, cứ coi như giữa tôi và anh không có chuyện gì hết.” Cô sẽ cắt đứt mọi thứ để anh không phải lo âu gì cả.

Giọng nói Hàn Ân nhẹ như gió thoảng, cô đã nhận định giữa cô và anh không có chuyện gì, không một chút cảm xúc gì, không có gì cả.

Tâm Bạch Phí Ưu đau đớn. Hàn Ân cô như cánh chim trời vậy, anh bắt được cô nhưng không thể giữ nổi cô. Giờ thì sao? Năm lần bảy lượt cô đã từ chối anh. Từ chối hết thấy những lần anh cố gắng tiến tới gần cô hơn. Anh cũng hiểu ra rằng, tình cảm từ một phía lúc nào cũng bất thành.

Anh sẽ chấp nhận sự thật này, lời nói này, rằng anh và cô, thật sự là hai đường thẳng, chẳng còn một chút hy vọng gì, thật sự đã không còn hy vọng gì...

“Ừm...” Anh đã không còn điều gì có thể nói.

Hàn Ân quay người đi. Kết thúc rồi, kết thúc cả tia hy vọng cuối cùng đối với cô rồi. Anh đã xem chuyện hôm qua giữa cô và anh không có gì cả, chỉ là cuộc ái ân bình thường giữa hai người không kiểm soát được thân thể mình thôi.

“Vây... không làm phiền anh nữa. Tôi về.” Hàn Ân bước đi ngang Bạch Phí Ưu.

Cô cố giữ một chút lòng tự trọng cho riêng mình, để không phải khóc trước mặt anh, để không phải khụy xuống mà níu lấy anh.

Nếu cô không có được anh, thì cô cũng không để anh xem thường mình lụy tình, vì cô cố gắng cũng là con số 0 tròn trĩnh. Cô sẽ ngẩng cao đầu nhìn anh, nhìn từ xa cũng được, để anh không nhìn mình bằng ánh mắt thương hại. Cô sẽ làm được.

“Để tôi đưa em về.” Bạch Phí Ưu như muốn níu kéo gì đó.

Hàn Ân quay đầu lại nhìn Bạch Phí Ưu, nở nụ cười xinh đẹp nhất, cô lắc đầu: “Không cần, cảm ơn anh.”

Nụ cười cuối cùng cô dành tặng cho người cô yêu, rồi sau này, cô sẽ không gặp anh nữa. Cũng sẽ như cô nghĩ, cô phải dừng lại đoạn tình cảm không thành này...

Cô rời đi, rời khỏi cánh cổng biệt thự, rời khỏi cuộc đời anh.

Bạch Phí Ưu nhắm mắt lại, anh thần thờ ngã xuống giường. Xoay nhìn, trên drap giường trắng, còn vài vết máu chưa khô. Anh vuốt nhẹ, đôi mắt đầy đau thương.

Tưởng chừng như có được cô, nhưng lại là xa mãi mãi...

Hết chương 38

Bạn đang đọc truyện *Tình Đầu Dành Hết Cho Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Chương 39: Chê bai

Hàn Ân không về lại căn phòng mình, mà ở lại chỗ Ninh Liên, suốt 2 ngày liền. Tiền taxi cũng là Ninh Liên trả.

Sau hai ngày, cô quay lại khách sạn xin nghỉ việc, vì cô chẳng còn gì hồi tiếc ở thành phố S này nữa...

Cô vẫn bận đồng phục đi làm như mọi ngày, vừa vào đến sảnh đã được gọi lên tầng 23 của Trương Trục Nam. Cô chân chừ giây lát, cuối cùng cũng quyết định đi lên.

Khi cô mở cánh cửa ra, không phải Trương Trục Nam mà là Tiết Lệ Quân.

Bà như biết được cô lên, buông bút xuống, bảo cô ngồi vào ghế sofa kế bên.

Khi thấy Hàn Ân đã ngồi yên vị, đôi mắt thâm sâu của bà nhìn cô từ trên xuống dưới. Cô gái này, khuôn mặt toát ra vẻ ngây thơ, hiền hậu. Nhưng sao bà nghe lại từ chính miệng Trương Bối Di nói rằng cô rất nham hiểm?

Mà nhắc đến Trương Bối Di bà thật sự rất mệt với đứa trẻ này. Chỉ ở lại thành phố S có mấy ngày, mà làm loạn cả lên. Nên hôm nay bà đã bắt Trương Trục Nam hộ tống Trương Bối Di ra sân bay về lại Sydney, mặc cho con bé có khóc lóc năn nỉ.

Như thế bà mới có thể thoải mái mà gọi Hàn Ân lên hỏi chuyện.

Hôm tối bà từ Sydney trở về thành phố S, sự tranh cãi của hai bộ phận rất nãy lửa, mà khuôn mặt cô vẫn bình tĩnh giải quyết được vấn đề. Bà cũng xem lại hồ sơ của cô, rất tốt, mà gia đình lại không thuộc phái dạng khá giả, cũng không có phải là giới giang đến độ con trai bà Trương Trục Nam và cả Bạch Phí Ưu để mắt đến.

Cô gái này có gì để cả hai người đàn ông phải theo đuổi?

Nhưng dù gì đi nữa, bà không để một đứa con gái không xứng tầm có thể bước vào Trương gia danh tiếng của bà được.

“Hàn Ân, cô có muốn một công việc khác tốt hơn không? Đại loại như theo ngành cô yêu thích, tôi sẽ giúp đỡ hết mình.” Tiết Lệ Quân đan tay vào nhau, quyền lực mở lời.

Hàn Ân ngạc nhiên, cô hỏi lại: “Vì sao ạ?”

Tiết Lệ Quân nhìn Hàn Ân rất lâu, bà như suy tính chuyện gì đó.

“Ta biết Trục Nam theo đuổi cô, chỉ có điều cô biết đó, nó chính là chủ tịch tương lai của Trương thị, không thể nào... cô hiểu chứ?”

Hàn Ân gật đầu, cô tất nhiên biết mình không nên dính líu đến người giàu: “Tôi hiểu, thưa chủ tịch.”

“Thế nên, tôi sẽ không dài dòng nữa, cô muốn gì tôi sẽ đáp ứng yêu cầu, chỉ cần cô rời khỏi Trục Nam.” Bà đứng dậy, đi đến Hàn Ân.

Cô thờ dài, cô và anh ta đã có gì với nhau đâu. Cô bình tĩnh trả lời: “Chủ tịch, tôi và tổng giám đốc không có một mối quan hệ nào khác ngoài chủ và nhân viên.”

“Tôi cũng không cần một công việc hay đại loại những yêu cầu chủ tịch đưa ra, vì hôm nay tôi đến đây để đưa đơn xin thôi việc.”

Giọng Hàn Ân rất mềm mỏng, làm Tiết Lệ Quân kinh ngạc, bà không tin cô có thể xin nghỉ việc khi đã bắt được đứa con trai cưng của bà.

Bà thật sự không tin cô lại bỏ đi miếng mồi ngon để làm Trương phu nhân, ánh mắt nghi hoặc nhìn Hàn Ân: “Ý cô muốn gì?”

Lắc đầu, Hàn Ân rút từ trong túi tờ đơn xin nghỉ việc, cô đưa cho Tiết Lệ Quân: “Tôi đến đây chỉ nộp đơn xin thôi việc và lấy một số đồ dùng của mình. Và chủ tịch cứ yên tâm, tôi và tổng giám đốc sẽ không có một mối quan hệ nào sẽ xảy ra.”

Hàn Ân như đã nói xong, cô cúi đầu chào Tiết Lệ Quân và mở cửa bước ra ngoài.

“Làm sao tôi tin được cô?” Tiết Lệ Quân chưa hết kinh ngạc. Cô gái này chê cơ đồ Trương thị của bà ư?

Cô dừng bước chân lại, mỉm cười nhìn bà: “Tôi tin chủ tịch sẽ tin ở tôi.” Rồi đóng cửa văn phòng tổng giám đốc lại.

...

Hàn Ân thu dọn lại đồ đạc của mình trên bàn phòng làm việc. Ninh Liên chỉ đứng nhìn cô làm, không nói gì, vì suốt hai ngày ở nhà Ninh Liên, cô đã nói rõ rồi.

Chỉ có An Vy Vy và Tôn Dư còn níu kéo không cho cô rời đi. Các nhân viên còn lại chỉ chúc công mau tìm được công việc thích hợp, vì cô nói dối rằng mình cần nghỉ ngơi một thời gian, sau đó sẽ tìm công việc thích hợp với bản thân hơn.

Khả Duy thì cũng chỉ gượng cười, cũng chúc cô mau tìm được việc. Hàn Ân nhìn vào ánh mắt cô ấy, có nét buồn bã. Nên đã hứa rằng, có dịp cô sẽ đến thăm và không bao giờ quên mọi người.

Tạm biệt xong mọi người, cô bắt taxi đến trạm ga xe lửa, đặt vé tàu vào chiều mai về An Viên.

Cô suy nghĩ, giờ ở An Viên chắc chắn là rất lạnh, vậy cô sẽ mua cho bố mình một chiếc áo ấm và vài bộ đồ.

Đi lòng vòng ở khu chợ trời sầm uất, cô cũng tìm được vài thứ ưng ý.

Lúc tối về đến nhà đã là 9 giờ. Cô nhìn lại đồng hồ đang cầm trên tay, không ngờ cô lại lộ ra cái tính gấp gáp mua nấy...

Từ trạm xe bus đến chung cư cũ cũng mất 5 phút đi bộ. Thế là cô phải cố gắng khinh hết đồng hồ hai bên tay, còn thêm chiếc balo lớn cô khoác sau lưng là đồ dùng ở khách sạn cô đem về.

Nào là nhân sâm, trà ô long, bánh quy, những thứ bổ dưỡng dành cho người già. Những thứ cô đang xách trên tay, toàn là mua cho bố mình.

Ánh đèn đêm từ đường vào chung cư mờ mờ, cô lại một mình đi trên con đường, cảm giác trống trải vô cùng.

Cuộc sống tẻ nhạt của cô như được thêm những nốt nhạc, mà khi bản nhạc đã dừng lại thì cũng là lúc sự thật hiện diện. Giấc mơ hồng đã tắt, ánh nắng hào quang cũng đã tắt, còn lại những nỗi đau chông chênh mà cô phải chịu đựng.

Cô chưa từng hối hận điều gì, thay vì cứ lướt mãi qua anh, cô đã dậm chân lại để nhìn rõ anh hơn, nhìn rõ được tình cảm mình sâu đậm ra sao, nhìn rõ được suy nghĩ anh dành cho cô là gì, rồi bây giờ chẳng còn điều gì để cô hối tiếc.

Bàn tay cô đã nhẹ tênh từ lúc nào, khi đã ngừng những suy nghĩ cô mới biết rõ còn có người đi cạnh bên, đã xách đồ dùm cô.

“Trương Trục Nam?”

“Em đúng là đồ ngốc, cứ đi mà không để ý gì sao? Ngay cả đồ cầm trên tay mất đi cũng không hay biết!” Trương Trục Nam anh đã theo cô từ lúc cô bước xuống xe bus.

Cô nhìn đến hai bàn tay mình trống không, liền giải đầu. Thấy hai tay anh đang xách lấy đồ dùm cô, mỉm cười: “Cảm ơn anh.”

Khi đã mở cửa vào phòng, Hàn Ân có ngại ngần có nên cho Trương Trục Nam anh vào hay không, nhưng anh đã mở lời nói trước.

“Tôi có chuyện muốn nói với em.”

“Được...” Cô cho anh vào phòng, đóng cửa lại.

Hàn Ân rót cho anh một ly nước lọc, cô ngồi đối diện với anh. Đôi mắt cô có nét buồn bã nhưng giấu đi rất nhanh.

“Hôm nay mẹ tôi có tìm em?” Trương Trục Nam vào thẳng vấn đề.

Hàn Ân không trả lời, hạ mi mắt như tránh né ánh nhìn từ Trương Trục Nam.

“Có phải vì... tôi nên em xin nghỉ việc?”

Trương Trục Nam lúc trưa từ sân bay đưa Trương Bối Di về Sydney đã nghe được tin Hàn Ân nghỉ việc. Anh đến tìm cô ở bộ phận lại không thấy, đến nhà cũng không. Đến tối anh quay lại đợi thì thấy cô lúi thúi từ trạm xe bus về nhà.

Anh chắc chắn rằng mẹ anh đã nói gì đó với Hàn Ân, cũng là về vấn đề là anh. Tổng giám đốc Chu là người đã thông báo cho anh biết cô đã vào văn phòng của anh để gặp mẹ anh.

“Không có việc gì cả. Dù sao cũng chẳng còn quan trọng nữa.” Hàn Ân khẽ cười, cô cũng không có quan tâm việc này cho lắm.

Như rằng không mọi được sự thật, anh càng muốn biết đã có việc gì. Liếm môi khô, anh cố chấp hỏi tiếp: “Thế em có thể cho tôi một lí do chính đáng vì sao em lại xin nghỉ việc?”

“Tôi muốn cho mình suy nghĩ đến ước mơ của mình, vì thật sự công việc tôi đang làm không phải là dự định lâu dài...”

Mắt Hàn Ân vào một khoảng xa xăm. Ước mơ ư? Chỉ là lời nói dối thôi. Vì ước mơ lớn nhất đời cô là có được tình yêu của Bạch Phi Ưu.

Trương Trục Nam: “Thế ước mơ của em là gì? Tôi có thể giúp được em không?”

Hân Ân lắc đầu, giọng nói cô có chua xót: “Không cần. Tôi không thể nhờ vả vào người khác mãi.”

“Dù là người thân, bạn bè...”

“Nếu là tôi, tôi lại muốn được em nhờ vả... cả đời.” Trương Trục Nam đưa bàn tay mình nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô.

Hân Ân hoảng hốt, rút tay lại: “Trục Nam, anh đừng làm tôi phải khó xử.”

Trương Trục Nam mạnh dạng hơn: “Em có thể suy nghĩ lại được không? Chỉ cần em bảo cần tôi, tôi sẽ luôn bên em.”

Ánh mắt nồng đậm tình cảm của anh, làm cô bối rối. Cô không nghĩ được, những lần cô và anh cãi và lại làm anh phát sinh tình cảm với mình. Chuyện này có mơ cô cũng không tin được.

“Trục Nam, tôi và anh rất khác, hai thế giới rất khác. Chuyện này, nên kết thúc từ lâu mới phải...”

“Tại sao?” Trương Trục Nam thương tâm, tại sao khi anh biết yêu thương ai đó, lại khó khăn đến như vậy?

Hân Ân lắc đầu. Cô đứng dậy, xoay người vì tránh ánh mắt bi thương của Trương Trục Nam.

“Anh về đi, khuya rồi...”

“Hân Ân...”

“Trương Trục Nam, hãy để hình ảnh của anh trong lòng tôi là một thứ tình cảm tốt đẹp của bạn bè.” Hân Ân chậm rãi ngăn lời của Trương Trục Nam.

Cô không muốn cho anh cơ hội, vì thật sự anh xứng đáng với những điều tốt đẹp hơn. Đối với cô, mọi thứ đã chẳng còn quan trọng, tình yêu, công danh sự nghiệp, thành phố này.

Bây giờ, cô chỉ muốn về sống hết đời tuổi già với bố, làm đứa con ngoan, rồi sẽ lấy một người nào đó mà bố muốn, trọn đạo làm con.

Cuộc sống cô, dần sẽ không còn bóng dáng người đàn ông tên Bạch Phí Ưu nữa...

Hết chương 39

Bạn đang đọc truyện *Tình Đầu Dành Hết Cho Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Chương 40: Người lớn

Trương Trục Nam sau một đêm thất tình thì uống rượu quên cả trời đất, anh nằm vật ở Niên Hoàng Thượng Đình, đến khi Tiết Lệ Quân sai người đưa anh về.

Mà Bạch Phí Ưu cũng không khác gì. Trong phòng dành cho khách, vương vãi là vỏ rượu, suốt ba ngày liền anh không có mặt ở công ty, Crow là người thay phiên ở và đi rất mệt mỏi.

Anh dần cảm thấy tình yêu là thứ gì đó thật ghê gớm, không nên lúng quá sâu. Nếu giống như cậu chủ anh, không biết anh có còn tỉnh táo mà chỉ biết uống rượu giải sầu, hay là chạy đi tự tử rồi.

Còn về Bạch Phí Ưu, anh như đang trượt dài trong bóng tối.

Người con gái đó, trao cho anh lửa tình nóng bỏng, thế mà khi tình dậy lại bảo hãy xem như chưa từng xảy ra chuyện này.

Anh thật cảm hận mình lúc năm năm về trước, nếu chẳng nói những lời làm cô tổn thương, có lẽ bây giờ anh và cô đã kết thúc có hậu. Chính anh đã tự tay chôn đi mối tình của mình.

Bây giờ, anh cũng chỉ còn cách thành tâm chúc cô hạnh phúc, tìm được người đàn ông có thể yêu cô, chăm lo cho cô tốt hơn những gì anh đã từng làm.

Mà nếu như sự chọn lựa của cô là Trương Trục Nam, anh sẽ như ý định của mình lúc đầu, âm thầm chúc phúc, vẫn giữ lấy tình bạn, và biến mất khỏi thành phố S.

Anh sẽ tìm nơi hòn đảo bình yên nào đó, sống hết phần đời còn lại trong cô độc. Vì đối với anh, cô là tình yêu duy nhất!

...

3 giờ chiều tại sân ga.

Sau khi đem hành lý cất trên gác tàu, Hàn Ân ngồi yên vị trí vào số ghế của mình.

Cô nhìn ra cửa sổ, tuyết đã phủ đầy đường. Hoa bỉ ngạn cũng nằm im chờ ngày tuyết tan nở rộ.

Giống như mọi mối tình trên đời này, có nở rộ, có héo úa. Mai mắn trời thương thì cho kết cục tốt đẹp, nếu như trời quên mất sự tồn tại của mình coi như tiêu tùng, dù cố gắng trăm bề, kết quả chỉ vẫn một là vỡ mộng.

Có người bảo rằng sinh ra trên đời, làm con người là khổ nhất. Hi, nộ, ái, ố, có đầy đủ. Nhiều khi muốn ngừng suy nghĩ lại càng suy nghĩ, muốn ngừng yêu thương lại càng yêu thương.

Tha thiết yêu một người là sự ngu dốt căn bản của con người, mà thật sự là như thế. Rồi một ngày bạn không thể kiểm soát được trái tim mình, ánh mắt mình khi chỉ nhìn về một phía, phía đấy có chân mệnh của đời mình. Rồi làm nên những chuyện ngu ngốc, mất lý trí, mất nhận thức được những hành động điên rồ mình làm ra, mà kết quả chẳng có gì, thì chúc mừng bạn! Bạn đã được một vé ông trời xa lánh!

Tiếng còi tàu lên tiếng, bắt đầu chặn đường dài.

Hàn Ân nghe tim mình trùng xuống đi một nhịp, rồi một cuộc sống mới sẽ tìm đến cô. Chẳng biết sẽ là tốt đẹp hay những ngày khó khăn, mà cô đã quyết định rồi, sao cũng được, cô chẳng còn hy vọng gì ở thành phố S nữa.

Tạm biệt người em yêu, tạm biệt hết tháng ngày chờ đợi, tạm biệt sự tin tưởng về một tình yêu được đáp trả, tạm biệt cả tuổi trẻ chỉ dành cho một người... tạm biệt!

“Những bông bèo tắt tả chậm nhanh

Còn có đau thương cho tình yêu đã lỡ?

Mơ ước giản đơn, đã trở thành dang dở

Ta sống nửa hồn, nửa hồn đã chết từ lâu...”

Một nửa hồn mất lúc ta xa nhau

Ta đem chôn cùng những niềm hy vọng

Còn thân xác, vì đời, nên vẫn sống

Vẫn nói cười, vẫn cố về vui tươi...”

Giọng nói của cô gái phát thanh viên dẫn chương trình radio tha thiết, xoáy sâu vào lòng Hàn Ân, cô vội dụi mắt.

Sau đó theo lời yêu cầu một cô gái tên Nhật Dạ chọn bài hát Bởi vì nhớ anh nên cô đơn - Ngô Tử Anh, với vài lời nhắn nhủ đến người yêu cũ.

Hàn Ân không tắt radio, cô bắt đầu nghe bài hát.

Cho đến khi chúng ta gặp lại nhau, sẽ chạy đến ôm chặt hay lại lỡ dở mối tình?

Năm Bạch Phí Ưu làm đại sứ hình ảnh cho trường đại học Quang Khánh, nơi anh học.

Lúc ấy anh đã là học sinh năm ba. Trên đường từ trường về, Hàn Ân quá quen thuộc với hình ảnh của anh được treo đáng khắp nơi.

“Này, tờ ước nguyện tớ sẽ đăng ký vào đại học Quang Khánh.” Cô gái mái tóc ngắn ngang vai, trên tay còn cầm tờ giấy tuyển sinh đại học có hình Bạch Phí Ưu.

“Ồ, cậu thích mỹ thuật mà, sao lại vào đại học Quang Khánh?” Cô gái cuộn tóc cao nhìn bạn mình.

“Còn gì nữa, vì chàng trai trong bức hình này chứ đâu.” Cô gái tóc dài giục lấy tờ giấy tuyển sinh đưa trước mặt cô gái cuộn tóc.

Hàn Ân bước ngang nghe hết cuộc thảo luận của ba cô gái, đồng phục trường nữ sinh quốc tế Wellays. Cô cảm thấy rất khó chịu trong lòng.

Tại sao trường anh lại đưa anh làm hình ảnh đại diện kia chứ? Như thế các cô gái toàn thành phố S này biết đến anh rồi! Cô không thích đâu.

Cô cũng cầm lấy tờ giấy tuyển sinh của trường anh. Nhìn khuôn mặt lạnh lùng của anh thật rất đẹp trai, cả thân hình cao lớn, với đồng phục trường Quang Khánh càng làm anh sáng ngời, đẹp đến nao lòng.

Cô vào weibo thì ôi thôi rồi, các fan còn lập ra cả page dành cho anh. Hình thì được chụp nhiều vô số kể.

Cô đưa anh xem, anh chỉ nhún vai cười.

“Bạn anh đã tự đăng ký, thêm cả thầy sử cũng năn nỉ nên anh phải chấp nhận thôi, không ngờ lại trúng tuyển.”

Thế là cô đã hiểu lý do, không phải anh, nên cũng thôi. Thầy dạy sử ở trường anh là thầy dạy học thêm anh ngoài giờ, vì có đôi lần cô thấy thầy đến nhà anh.

Cô sợ khi anh được biết đến rộng rãi, là lúc nhiều cô gái vây quanh anh hơn. Sự lo lắng trong lòng ngày một nhiều, cô ước mình có thể bán đi nỗi lo lắng thì cô là người giàu to.

Cô mong mình lớn thật nhanh để có thể sánh bước bên anh, còn hiện tại cô chỉ là nữ sinh 16 tuổi, trẻ con, hay hờn dỗi.

Suốt những ngày sau đó, tình trạng càng trở nên tồi tệ. Lớp học của cô toàn nhắc đến anh. Trường Quang Khánh cũng trở nên đông đúc hơn vì toàn là nữ sinh đến đăng ký vào học, trở nên quá tải.

Sức ảnh hưởng của Bạch Phí Ưu quả thật ghê gớm. Cô từ không trở nên thành cả một rừng đối thủ, ai cũng xinh đẹp, mỹ miều.

Đến khi sức chịu đựng trong lòng trở nên bộc phát vì cô đọc trộm thư nữ sinh gửi anh. Tức giận, nhưng không ra mặt, cô vẫn để khuôn mặt đáng yêu chạy qua biệt thự anh để hỏi.

Vì đối với anh, cô như đứa em gái nhỏ, không phải để yêu.

“Anh Tiểu Bạch!”

Bạch Phí Ưu đang ngồi nghe bài học, dừng động tác viết lách, tháo một bên tay phone, nhìn Hàn Ân mỉm cười: “Tiểu Ân tìm anh có chuyện gì sao?”

Hàn Ân bước đến bàn học của anh, toàn là sách và sách, đủ loại, nhìn chóng cả mặt. Trên kệ còn nguyên một dàn sách về kinh tế, chính trị, lịch sử.

Nhìn đến khuôn mặt tươi cười của anh, cô lại giận không nổi, mọi chuyện khó chịu trong lòng biến mất hết, cô bình tâm lại, ngồi vào giường anh, cách bàn học năm bước chân.

“Dạo này anh thật sự rất nổi tiếng!” Cô bèn lảng sang chuyện khác.

Bạch Phí Ưu chỉ cười, anh quá quen thuộc với việc này. Không ngờ chỉ là chụp hình làm đại sứ hình ảnh của trường thôi mà được phản ứng mạnh từ nhiều người như vậy.

“Thế... anh Tiểu Bạch sẽ có tính quen bạn gái không?” Hàn Ân không chịu nổi tò mò đã hỏi.

Bạch Phí Ưu im lặng đôi ba giây, xong lắc đầu: “Khi nào anh có sự nghiệp riêng, lúc đó sẽ tính chuyện này.”

Gật đầu, Hàn Ân hiểu. Cô vui vẻ trở lại, ngày đó chắc còn xa, cô còn có cơ hội.

“Tại sao hôm nay lại hỏi anh chuyện này?” Bạch Phí Ưu xoay ghế, ngồi đối mặt với Hàn Ân.

“À... tại hôm nay em được gửi thư tình, nhưng lại không viết tên người gửi.”

Cái này là Hàn Ân nói thật, vì lúc chiều mở ngăn tủ của mình ra, có một bức thư tình gửi cho cô.

Cô đã đọc qua, còn để trong cặp mình.

Ánh mắt kinh dị của Bạch Phí Ưu loé sáng, rồi vụt tắt: “Ừ, em nên vứt bỏ đi.”

“Tại sao?” Hàn Ân khó hiểu.

“Em còn nhỏ, lo học không được yêu đương!” Giọng Bạch Phí Ưu có rắn đê.

Anh quên mất, Hàn Ân ngày một lớn đến nỗi anh không hay. Để đề phòng sâu bọ xung quanh, anh phải tìm cách thôi.

Bầu môi, Hàn Ân xem thường lời nói Bạch Phí Ưu. Người ta chỉ gửi cô thư tình thôi cơ mà.

“Thế trong lòng anh Tiểu Bạch, em đến khi nào mới được xem là người lớn?”

Bạch Phí Ưu bắt ngờ với câu hỏi của Hàn Ân, bao giờ ư? Anh cũng chẳng biết rõ.

“Ngày đó sẽ đến sớm thôi...” Anh cười trừ.

Cô khó chịu, tức giận đứng dậy, dậm chân mấy cái. Xong mới để ý lại dáng vẻ mình, cực kỳ trẻ con.

Ngượng ngùng khi Bạch Phí Ưu đã nhìn thấy hết hành động của mình, cô mím môi không nói gì nữa.

Bạch Phí Ưu bước đến bên cô, xoa đầu cô gái nhỏ thua anh một cái đầu: “Tiểu Ân, hôm nay em làm sao vậy?”

Đưa đôi mắt tròn vô tội nhìn anh, Hàn Ân cong đôi môi nhỏ nói: “Em xin lỗi, em trẻ con quá, nên anh Tiểu Bạch đừng giận em nhé!”

“Anh Tiểu Bạch đợi em lớn nhé!” Đây là câu nói lúc đó cô muốn thốt ra nhất, thế mà lại nuốt vào trong lòng.

Anh cười với cô, đôi mắt anh nhìn cô thương yêu. Mà đối với cô, ánh mắt đó rõ ràng chỉ là yêu thương em gái.

Tại sao khi yêu ai đó, muốn nói ra lại khó khăn như thế? Vì cô chưa trưởng thành hay chỉ vì sợ hãi sẽ mất đi Bạch Phí Ưu?

Hết chương 40

Bạn đang đọc truyện *Tình Đầu Dành Hết Cho Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Chương 41: Xem mắt

Trời vừa sáng lại bắt đầu đổ cơn mưa to.

Đài thủy văn có báo sáng sẽ có mưa lớn, mà Hàn Ân không tin lắm, nhưng giờ phải bắt buộc tin. Cô vừa giặt xong đồ mình, giờ lại phải phơi ở trong nhà.

Mà cơn mưa cứ như trút hết tâm trạng cô, cũng thoải mái đôi phần. Bầu trời một mảng mù mịt, phía xa còn thấy được chút ánh sáng.

Hàn Tư Thông ông không gượng dậy nổi vì thân mình đau ê ẩm do mùa đông tới, cũng là bệnh tuổi già.

Hàn Ân lui cui trong bếp nấu cho ông tô cháo và thịt kho, vừa nhắn tin với Ninh Liên.

Ninh Liên: Chị về đây ổn chứ?

Hàn Ân: Ổn mà, em đừng lo. Nói mọi người có dịp lên thành phố S, chị sẽ đến thăm mọi người.

Ninh Liên: À, Trương Trực Nam đã lên chức chủ tịch rồi, vài hôm nữa anh ta sẽ về Sydney.

Hàn Ân: Em gửi lời chúc mừng của chị đến anh ấy nhé!

Ninh Liên: Từ lúc chị đi, anh ta có khác gì con sâu rọu. Còn về Bạch Phí Ưu... em không biết gì cả.

Hàn Ân nhìn đến tin nhắn Ninh Liên cô không biết trả lời ra sao. Vì Ninh Liên thân với cô nhất, mọi chuyện xảy ra Ninh Liên biết dù cô không nói câu nào quá lộ liễu dễ để ý.

Chuyện Bạch Phí Ưu cô không muốn quan tâm đến nữa, còn Trương Trực Nam cô lại thấy có lỗi vô cùng.

Tiếng ho của Hàn Tư Thông càng ngày càng nhiều, Hàn Ân lo lắng không yên. Cô bảo sẽ đưa ông đi bệnh viện, nhưng lần nào ông cũng một mực từ chối.

Hàn Ân: Chị còn việc phải làm, nói chuyện với em sau vậy. Tạm biệt.

Ninh Liên: Tạm biệt chị.

Đến khi ông ho ra máu, lúc đó Hàn Ân mặc kệ ông có chịu hay không thì cũng điện thoại cấp cứu xuống chờ ông đến bệnh viện.

Lòng Hàn Ân như có lửa nóng, cô cứ đi tới lui trước phòng khám.

Đến khi bác sĩ mở cửa ra, ông nhìn cô với đôi mắt phiền não.

“Bố cô bị ung thư phổi giai đoạn cuối rồi!”

Hàn Ân choáng váng, cô nghe tin mà chân tay bủn rủn, không nói nên lời.

“Nếu chữa trị rất tốn kém, cũng chỉ tốt lên được một phần chứ không thể dứt điểm. Vì để bệnh tình quá lâu, tôi e là...” Bác sĩ ngập ngừng.

Hàn Ân nín lấy cơ hội cuối cùng, cô lay tay bác sĩ: “Là sao bác sĩ?”

“Cô nên chuẩn bị tinh thần trước những chuyện không hay sẽ đến. Tôi có hỏi bố cô, nhưng ông lại lắc đầu không chịu chữa trị, nên tôi đã vào nước biển cho ông khỏe hơn thôi.”

Bác sĩ nói xong rồi chào cô rồi đi, vì còn một ca khám đang cần đến.

Cô như bong bóng xì hơi, khụy xuống trước phòng khám. Ôm mặt, cô khóc nức nở mặc cho mọi người xung quanh đang nhìn.

Tại sao mọi thứ cứ dồn cô vào đường cùng thế này? Mẹ cô đã mất rồi, giờ đến bố cô ông trời cũng muốn lấy đi sao? Tại sao cứ bắt công với cô như vậy?

Hàn Ân tức giận, cứ liên tiếp dùng tay đâm vào giữa thân ngực mình, như trách mình đã không chăm sóc bố tốt. Đến cả việc bố bệnh, cô còn không để ý đến, chỉ nghĩ những chuyện mơ hồ xa vời, mà bỏ quên người bố thân yêu nhất.

Cô nén nước mắt, vào phòng vệ sinh chỉnh trang lại. Sau đó vào phòng bệnh bố mình.

Ông đang nhìn ngoài cửa sổ từ tầng 2, nhìn rất lâu cũng không để ý Hàn Ân đã ngồi cạnh giường ông từ lúc nào.

“Bố...” Hàn Ân lên tiếng.

Ông xoay lại nhìn đứa con gái mình, nụ cười móm mém: “Sao rồi? Cho bố về được chưa?” Ông chỉ lên chai nước biển đã hết.

Cô cố gắng không cho mình khóc, gật đầu cười: “Về thôi bố!”

...

Buổi tối sau khi cô và bố mình đã ăn cơm xong. Cùng nhau ngồi hóng gió trước cửa nhà.

Cô và ông đã ôn lại rất nhiều chuyện. Từ lúc cô còn nhỏ, cho đến khi cô vào đại học, rồi bây giờ đi làm.

“Bố nhớ năm con 10 tuổi. Một hôm con đem về một bó hoa bí ngạn đỏ, rồi đặt khắp phòng mình. Chưa được hai hôm, đã héo úa, con khóc quá trời. Bố dỗ mãi cũng không nín, cho đến khi bố phải chạy đi tìm cho con một bó hoa bí ngạn khác, lúc ấy con mới nín...” Hàn Tư Thông vui vẻ nhớ lại.

Hàn Ân đang gọt trái cây, cô ngừng đôi lát rồi gọt tiếp: “Con lại nhớ bố hay rước con trễ, có hôm cả 5 giờ chiều. Rất bức, có lần con đã nói dối cô giáo rằng bố đợi con ở cổng sau, cứ thế chạy lon ton rồi trốn vào cổng viên chơi đùa, làm bố phải chạy đi kiếm. Lúc tìm được con, khuôn mặt bố nhìn rất buồn cười...”

“Lúc ấy tưởng mất con, bố sắp khóc đến nơi...” Hàn Tư Thông đôi mắt đầy tâm trạng.

“Thế bố có nghĩ, con mất bố, cũng sẽ có cảm giác như bố lúc ấy không?” Giọng cô rất khẽ, vẫn chăm chú gọt trái cây, nhưng bàn tay đã run.

Hàn Tư Thông hiểu chứ, lúc sáng chắc chắn bác sĩ đã nói bệnh của ông cho Hàn Ân biết rồi. Bệnh tình của ông chỉ còn đếm từng ngày, ông đã cố gắng uống uống cầm chừng chỉ đợi đến ngày này. Ngày con gái ông về ở cùng ông.

Ông vỗ lưng an ủi con gái: “Tiểu Ân, sinh lão bệnh tử mà con...”

“Tại sao bố lại giấu con?”

Ông thờ dãi: “Con ở thành phố S cũng cực khổ kiếm từng đồng, bố làm sao mà nói được. Mà bệnh bố, bố biết mà...”

Làm sao ông có thể để đứa con mình chịu khổ vì ông nữa. Cô đã quá khổ vì lỗi lầm của ông gây nên trong quá khứ rồi.

Giọng nói của Hàn Tư Thông như dao ghim vào lòng cô vậy, đau thấu. Là phận con gái, lại không chăm lo được cho bố mình, đến bây giờ còn không có tiền để chữa trị.

Cô có hỏi bác sĩ, tiền điều trị mất hơn năm trăm ngàn tệ, nhưng sát suất thành công chỉ 50/50. Thành công thì cũng sống trong thuốc và trị xạ, sống trong hồi hộp lo lắng. Bác sĩ lại khuyên cô, đừng tốn phí tiền bạc, thay vì như thế hãy làm những điều ông thích, như thể mới sống vui vẻ được, cũng như vậy có thể làm ông bớt phiền muộn bớt được triệu chứng ít tái phát.

Cô và ông im lặng đi. Cô chỉ ngồi dựa vào vai ông, ngược nhìn bầu trời chỉ lát đất vài ngôi sao sáng.

Ông vỗ về vai cô, coi như lời an ủi cuối cùng, vì ông không biết phải nói gì thêm nữa.

Cô nuốt hết sự đau thương vào lòng, muốn khóc mà không xong, cười cũng không nổi. Cô sẽ làm ông vui vẻ, an lòng, bằng cách sẽ làm theo ý muốn của ông.

“Bố...”

“Sao Tiểu Ân?”

“Con sẽ đồng ý xem mắt!” Hàn Ân cô bỗng thấy lòng điềm tĩnh lạ thường.

“Đừng vì bố...” Hàn Tư Thông nghẹn ngào.

Rời khỏi vai ông, Hàn Ân nhìn bố với vẻ mặt ôn hoà, như xem việc coi mắt là điều rất hiển nhiên.

“Không phải đâu, chỉ một phần vì bố, còn lại vì con.” Hàn Ân mỉm cười, cô lấy tay ông đặt lên tay mình, rồi vỗ vỗ trấn an: “Bố bảo con đã sắp 25 tuổi rồi còn gì, đến lúc cũng phải lấy chồng chứ?! Mà con tin, người bố lựa chọn sẽ là người tốt!”

Hàn Tư Thông vuốt tóc Hàn Ân, tâm trạng rất đắn đo. Đúng là đôi lúc ông cũng ép cô vì bản thân ông, nhưng bây giờ nghĩ lại... thấy ông rất có lỗi.

“Tiểu Ân, bố xin lỗi...”

Lắc đầu, cô nguýt nguýt bác bỏ: “Không đâu, bố rất nói đúng. Chuyện tình cảm của con nên dừng lại từ lâu, chỉ vì con bướng bỉnh không chấp nhận.”

“Mà người bố muốn con xem mắt là ai?” Cô đối không khí.

“Là... Vương Tất Nhân con của chú Vương Ngạn.” Ông vui vẻ trở lại, ông rất hài lòng nếu Vương Tất Nhân chịu làm con rể của ông.

“Nhưng mà anh ấy có chịu xem mắt con không đấy?” Hàn Ân ngập ngừng, cô cũng lo lắng.

“Ngày mai con sẽ biết!” Hàn Tư Thông chắc chắn Vương Tất Nhân sẽ thích con gái mình.

Cái chủ ý xem mắt đúng là do ông và Vương Ngạn nghĩ ra, dù gì hai ông bây giờ đã là bạn thân, nên ghép đôi hai đứa con mình lại thành một đôi thì càng tốt, trở thành sui gia lại càng vui hơn.

Có lần ông cũng hơi lo lắng nên hỏi Vương Ngạn rằng Vương Tất Nhân sẽ chịu xem mắt con gái ông không?

Vương Ngạn ông ấy rất tự tin còn bảo: “Yên tâm! Nó chuẩn bị tiền để cưới vợ rồi, giờ chỉ cần con ông đồng ý một cái là xem ngày lành tháng tốt nữa thôi, ha ha.”

Hàn Ân ngồi bên giường Hàn Tư Thông, nghe được tiếng thở đều của ông cô mới yên tâm trở về phòng mình.

Lòng cô đang rối ren. Lời bác sĩ cô không biết có nên tin không, nhưng cô nhìn đến thân hình ngày càng gầy gộc của bố mình lại xót xa. Cô muốn đưa ông đi chữa trị, mà tận năm trăm ngàn tệ, tiền đâu cô có nhiều như thế chứ? Tiền dành dụm hai năm nay của cô cũng chỉ hơn mười lăm ngàn tệ. Mỗi tháng cô gửi tiền về cho bố cũng hết năm trăm tệ, cô cũng đã cố gắng ăn kham khổ lắm mới để dành được bao nhiêu đó.

Còn chuyện xem mắt, đã chẳng còn quan trọng nữa, dù sao cũng chỉ là lấy chồng, trước sau gì cô cũng phải nghĩ đến chuyện này, sớm hơn dự định một tí xui cũng không sao. Chỉ cần ở gần bố, chăm sóc bố chuyện gì cô cũng đồng ý.

Vì đối với cô, nếu không lấy được anh... thì lấy ai cũng chẳng là vấn đề to lớn nữa.

Hết chương 41

Bạn đang đọc truyện *Tình Đầu Dành Hết Cho Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Chương 42: Điều không ngờ đến

Hàn Ân cùng Vương Tất Nhân dạo bước xung quanh đền Nam Sơn.

Vì vào lễ hội mùa đông ở Tân Quang, nơi chỗ cô ở. Đền Nam Sơn đã được trang hoàng lộng lẫy để đón du khách. Có hoa anh đào tràn ngập đường đi, gian hàng bán những món đặc sản vùng An Viên hay là những món quà lưu niệm. Còn có nhiều hình thức như xin bùa cầu duyên, bùa cầu năm mới sắp đến.

Xung quanh rất náo nhiệt, cô không ngờ rằng ở nơi vắng vẻ này lại có nhiều du khách ghé thăm như thế. Lúc đi cô lại quên đem theo máy ảnh để chụp, tiếc thật.

Cô và anh cứ sánh đôi đi chung, xung quanh người dân bản địa ai cũng nhìn với ánh mắt kỳ dị.

Có vài người đi ngang, lại chào hỏi anh, dường như anh rất nổi tiếng ở đây.

“Rất lạ sao?” Vương Tất Nhân nhìn cô khẽ cười.

Cô gật đầu, không tránh né ánh mắt anh nhìn cô: “Dường như ở Tân Quang này, anh rất nổi tiếng! Cả mọi người xung quanh cứ nhìn tôi và anh nữa...”

“À...” Anh quang sát xung quanh, đã để ý hơn, cười cười.

Hàn Ân cũng không nói gì thêm. Có lẽ vì hôm nay anh ấy bận áo sơ mi tím đậm, thêm quần tây, lịch lãm.

Vương Tất Nhân nhìn điển trai, nho nhã. Qua những lần nói chuyện, cô cảm thấy anh rất khiêm tốn. Ánh nắng chiếu vào bóng dáng của anh, nở nụ cười điềm tĩnh, còn vương đâu đó sự sâu lắng của khí chất đàn ông.

Anh sẽ là người chồng lí tưởng của biết bao nhiêu cô gái. Anh tuấn, có học thức, có công việc ổn định, là đại úy bộ cảnh sát giao thông, bao nhiêu đó thôi đủ để một cô gái mau động lòng.

Nhưng đối với cô như thế chẳng có ích gì.

Buổi sáng, bác Vương và Vương Tất Nhân đã đến nhà cô, đem theo quà cáp. Hàn Ân và bố mình vui vẻ trò chuyện cùng hai người. Cuộc trò chuyện chẳng khác gì bình thường, không nhắc đến chuyện xem mắt. Làm Hàn Ân có lo lắng giờ thờ phào nhẹ nhõm.

Một lúc sau, Vương Tất Nhân phải nhận lệnh đi tuần xung quanh đền Nam Sơn, nên Hàn Tư Thông lấy lý do cho cô đi thăm quan bắt ép cùng anh ngồi lên chiếc xe phân khối lớn đến Nam Sơn. Hàn Ân cũng bắt buộc đi theo.

Cô cùng anh đi đến trước cây tầm gửi ngay bật thềm cổng đền. Tò mò, vì hằng tá những tờ giấy đủ màu sắc được treo lên cây. Từ nhỏ đến lớn, mỗi năm cô chỉ về vào dịp ngày giỗ mẹ mình, nên chưa từng biết đến lễ hội mùa đông ở đền Nam Sơn.

“Những cô gái đang cầu duyên đấy. Vào cuối ngày lễ hội, các chàng trai nào đang tìm tình yêu sẽ tháo xuống một tờ giấy màu bất kỳ mà mình để ý. Nếu lời thì thăm của cô gái trong giấy làm chàng trai xiêu lòng, thì chàng trai sẽ tự động tìm đến chủ nhân của tờ giấy đó.” Vương Tất Nhân nhìn cô đang đắm chìm vào những tờ giấy đã được xếp lại đủ màu sắc, anh giải thích.

Cô không tránh được khỏi tò mò, xoay nhìn anh hỏi: “Làm sao chàng trai có thể tìm được chủ nhân tờ giấy đó?”

Vương Tất Nhân vui vẻ, đôi mắt đen của Hàn Ân làm anh như vội rút một nhịp đập, không hiểu sao anh lại yêu thích đôi mắt này mất rồi.

“Vì mọi cô gái đều có viết lại tên của mình.”

“Anh đã từng thử qua chưa?”

Anh nhún vai, thành thật trả lời: “Đã từng, nhưng không ấn tượng nên đã không tìm cô gái đó.”

“Chắc anh khó tính trong chuyện tình cảm lắm nhỉ?” Hàn Ân nghi hoặc. Mà cũng đúng, anh đầy đủ sự tự tin để có thể ra nhiều yêu cầu cao hơn để tìm người yêu, người đồng hành cùng anh suốt cuộc đời.

“Cũng không gọi là khó, chỉ là chưa gặp được người có thể cho tôi một chút gì đó... gọi là lí trí sai khiến.” Anh miễn cưỡng trả lời.

Không rung động chỉ ấn tượng thôi cũng chưa thể làm lí trí anh mất kiểm soát mà tìm hiểu. Anh làm việc theo lí trí không phải quán tính.

Hàn Ân không hiểu nổi, cô càng mở to mắt nhìn, như cầu mong anh sẽ giải thích ngọn ngành cho cô.

Nhìn cô giống học trò nhỏ cái gì cũng thích tìm hiểu, Vương Tất Nhân thấy khó khăn phải trả lời, nên việc lảng tránh là biện pháp tốt nhất.

“Tôi nay em sẽ đi lễ hội cùng tôi chứ? Hôm nay là ngày thứ hai, chắc sẽ có pháo hoa.” Vương Tất Nhân chỉ về ngọn đồi cao cách đó không xa: “Họ sẽ bắn pháo hoa ở ngọn đồi ấy.”

Cô nhìn theo ngón tay anh, là ngọn đồi Ngọc Nữ. Nơi ấy chỉ là công viên, dành cho những người thích yên bình thay vì đền, chùa, họ sẽ đến đồi Ngọc Nữ để nhìn bao quanh Tân Quang này.

Cô gật đầu, giọng nhẹ nhàng như gió thoảng: “Được!”

...

Mọi chuyện tiến triển rất thuận lợi, Hàn Ân cũng thuận theo mọi thứ tự nhiên.

Đúng như Vương Tất Nhân dự đoán, tối hôm nay sẽ có pháo hoa chào mừng lễ hội. Vì có cả phát thanh loa nơi cô ở.

Buổi tối, khách cũng đông hơn, không khí cũng vì vậy náo nhiệt hơn. Nhất là ở cây tầm gửi trên cổng đền, các cô gái đua nhau gửi gắm tình cảm vào

những lá thư, mong chờ một nửa sẽ xuất hiện.

Hàn Ân cũng muốn thử cho vui, nhưng ngại ngần rồi cũng lướt đi qua.

Bố cô và chú Vương đã ở nhà đánh cờ tướng, họ bảo tuổi già đi xa dễ mệt. Hàn Ân cũng muốn ở nhà, nhưng nhớ lại lời hứa nên đành phải đi.

Cô lơ đãng nhìn xung quanh, thấy lại cái giếng cũ cô từng cầu may. Đứng đợi đến lượt mình, cô thả xuống giếng đồng xu 5 tệ chấp tay cầu. Đến lượt Vương Tất Nhân, anh cũng thả xuống giếng đồng xu 5 tệ rồi cũng chấp tay cầu.

Cứ thế, cô và anh đi lanh quanh hết xung quanh đền Nam Sơn cũng đã 8 giờ tối.

“5 phút nữa pháo hoa sẽ bắn đấy.” Một người hét to với bạn mình.

Vương Tất Nhân nhìn đồng hồ, đúng là đã 7 giờ 55 phút.

Mọi người xung quanh dường như nghe thấy, liền ào ạt đi đến trước cổng đền, đối diện ngọn đồi Ngọc Nữ.

Hàn Ân như bị tuột lại phía sau, mọi người chen lấn nhau trên đường đi nhỏ. Cô lùi lại vài bước nhường đường, mới để ý Vương Tất Nhân đã biến mất.

Cô hoảng hốt nhìn xung quanh, liền bị một người chen lên, xô bên vai phải cô, chao đảo cô như sắp ngã.

Một bàn tay nhanh hơn đã đỡ cô, kéo cô vào bên lề đường.

Hàn Ân ngược đôi mắt còn hoảng sợ, nhìn xem là ai: “Tất... Nhân?!”

Nụ cười của Vương Tất Nhân rạng rỡ, anh buông bàn tay còn đang đặt ở eo Hàn Ân ra, trêu chọc: “Tôi ở sau lưng em này giờ.”

Nhìn cô ngó nghiêng tìm anh, rất thích thú nên anh đã không kêu cô, cho đến khi có người đi ngang xô đẩy cô.

Hàn Ân thờ phào, tưởng anh đã bỏ rơi cô chứ, làm cô có thất vọng xong lại thấy ngượng ngùng vì nghĩ oan cho anh: “Anh làm tôi giật cả mình.”

Vương Tất Nhân càng cười tươi hơn, anh nhìn về phía trước cổng đền, mọi người đã chen lấn đông đúc. Anh liền đưa bàn tay mình ra, nhìn Hàn Ân mong đợi.

Hàn Ân không hiểu, anh định xin tiền cô sao?

Nhìn cô đơ người, anh cười trừ, giải thích: “Năm lấy tay tôi, em sẽ không bị té nữa!”

Bàn tay cô chậm rãi đặt lên bàn tay to lớn chai sạn của anh, nhưng lại ảm áp vô cùng.

Cô mỉm cười, hai đồng điều khoét sâu hiện lên, càng làm cô xinh đẹp, lu mờ cả một vùng xung quanh: “Được thôi!”

Chen chúc cuối cùng cũng được một chỗ, hai người đón chờ pháo hoa. Đúng 8 giờ, những pháo hoa thi đua nhau nhảy múa trên bầu trời.

Hàn Ân nhìn pháo hoa xinh đẹp mà không rời mắt, đến khi Vương Tất Nhân nhìn cô rất lâu cô cũng không nhận ra.

Trong tiếng pháo hoa lần tiếng nói, Vương Tất Nhân có nói câu gì đó.

Vì nghe được giọng anh, nhưng lại nhỏ cô mới xoay người hỏi lại: “Anh nói gì?”

Đôi mắt Vương Tất Nhân sâu thẳm trong ánh pháo hoa nổ, anh chỉ mỉm cười.

Hàn Ân nhìn thấy anh cười thì nghi ngờ, nhưng tiếng ồn ào xung quanh khi trên trời pháo hoa nổ thành trái tim. Cô trở mắt xoay nhìn, thì phải cảm thán rằng rất đẹp. Nên cô cũng quên mất hỏi anh nói gì.

Tiếng pháo hoa vừa tắt, Vương Tất Nhân nhìn cô chăm chú, nói vừa chỉ đủ cô nghe được.

“Hàn Ân, hãy gả cho anh!”

Pháo hoa bắn được 15 phút thì ngừng. Mọi người xung quanh đều tản đi, chỉ còn Hàn Ân và Vương Tất Nhân đứng ở lại.

Hết chương 42

Bạn đang đọc truyện *Tình Đầu Dành Hết Cho Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Chương 43: An bài

Bạch Phí Ưu mệt mỏi về biệt thự sau bữa tiệc lớn của Trương Trục Nam.

Trương Trục Nam cuối cùng cũng lên chức chủ tịch của Trương thị. Anh không hiểu suy tính của Tiết Lệ Quân, vì sao cho Trương Trục Nam lên nhậm chức nhanh như thế.

Có điều làm anh ngạc nhiên hơn là Trương Trục Nam đã thành thật nói với anh rằng Hàn Ân đã từ chối lời tỏ tình của anh ta, và nghỉ việc.

Lòng Bạch Phí Ưu lúc này cực kỳ kích động. Anh vì nghĩ Hàn Ân sẽ bên Trương Trục Nam mới chấp nhận việc ra đi, còn bây giờ có phải là điều anh làm trở nên công cốc rồi không?

Bạch Phí Ưu lướt qua phòng Crow. Nhạc từ máy tính cậu ta phát ra, nghe rất da diết.

Vòng tay ôm nhau nhưng lưng đã quay đi, những gắng gượng lặng câm đang gào thét. Tình yêu chẳng kịp được dài lâu, thì bị chôn vùi trong trò đùa nghiệt ngã...

Anh lùi lại mấy bước, Crow vừa xoay ra cánh cửa nhìn anh.

“Oh, cậu chủ về sớm vậy?” Crow nhìn lên đồng hồ treo ở tường, chỉ vừa 9 giờ tối thôi.

Bạch Phí Ưu nhàn nhạt bỏ tay vào túi quần, nghe văng vẳng lời ca sĩ hát bài nhạc.

Lời nói chân thật luẩn quẩn trong rối bời, chỉ là muốn em được biết, câu nhắc nhở của tình yêu...

Anh không trả lời câu hỏi của Crow. Liền nhìn đến chiếc laptop hiệu Apple màu bạc của cậu ta có ghim usb, trên màn hình còn một loạt danh sách bài hát tiếng Trung.

“Cậu cho tôi mượn usb một hôm.”

“Anh cũng hứng thú nghe nhạc à? Lạ nha.” Crow châm biếm, nhưng vẫn rút usb ra đưa đến cho Bạch Phí Ưu.

Bạch Phí Ưu nhận lấy: “Cảm ơn.” Rồi tiến về phòng mình không nói thêm câu nào.

Crow đôi khi cũng khó hiểu với Bạch Phí Ưu. Dù sau đã là ông chủ của anh, mà anh lâu vẫn thấy Bạch Phí Ưu lâu vẫn dùng từ khách khí đối với anh. Hay tại gần suốt 8 năm qua, anh chưa hiểu hết được tiếng Trung?

Tặc lưỡi cho qua suy nghĩ, Crow quay lại bàn làm việc với đồng bản ký kết hợp đồng. Anh lướt nhìn, khu hợp tác nghỉ dưỡng phức hợp An Viên?

Anh mở ra xem, là của Trần Phú. Ông ta mời Bạch Phí Ưu cùng đầu tư mở khu nghỉ dưỡng phức hợp An Viên ư? Đưa ra những điều kiện rất hấp dẫn.

Anh cũng biết được An Viên dù là một tỉnh nhỏ, nhưng mà về mặt du lịch đang trên đà phát triển mạnh, Trần Phú đánh vào An Viên xem như rất khả quang.

Bạch Phí Ưu về phòng ghim usb vào chiếc laptop của mình. Anh hôm nay tự dưng rất muốn nghe nhạc. Suốt năm tháng ở Nhật Bản, anh đã bỏ thói quen nghe nhạc để giảm stress.

Giải trí của anh chỉ là rượu và thuốc. Giờ nghe lại những bài hát cũ thật dễ chịu.

Sau khi tắm xong, Bạch Phí Ưu ngồi vào ghế sofa. Anh châm điếu thuốc, rít một hơi dài. Thoải mái dựa vào ghế, anh nhìn lên trần phòng, đôi mắt màu hổ phách trở nên mờ ảo.

Hàn Ân, em muốn tôi phải làm gì để có được em?

Tại sao em cứ như bóng mây đến bên tôi, rồi cần một cơn gió thoảng để rồi đi không một vết tích để lại... tưởng chừng như có được em trong đời, bỗng chốc em phủ phàng từ chối tấm lòng tôi.

Không lẽ suốt cuộc đời này, tôi và em cứ mãi là người lạ?

Em có biết tôi yêu em đến nhường nào, tôi cần em bên tôi đến nhường nào... em là ánh sáng đời tôi, nhưng cứ luôn bắt tôi phải ở trong bóng tối.

Anh luôn nhớ đến ánh mắt vô hồn của cô lúc cô rời đi, tại sao cô lại hiện lên ánh mắt ấy? Làm anh luôn bị ám ảnh, như thật sự cô chất chứa điều gì đó muốn nói với anh nhưng lại không nói...

Nếu thật sự anh cần phải có một lý do, thì dù là một vạn lý do cũng chẳng đủ...

Trong bóng tối chật chội, Bạch Phi Ưu không biết mình đã hút hết bao nhiêu điếu thuốc, chỉ biết rằng anh rất nhớ Hàn Ân, nhớ phát điên lên, mà chẳng có thể làm được gì khác.

...

Hàn Ân không biết phải ông trời đang trêu chọc cô, hay thật sự ưu ái cho cô nữa.

Cô chỉ muốn xem mắt từ từ rồi tiến triển, mà Vương Tất Nhân lại muốn tiến đến hôn nhân. Tại sao lại muốn nhanh 'đốt cháy giai đoạn' như thế?

Từ sáng cô đã ra mộ mẹ mình lau dọn lại sau một đêm mưa to. Đất cát, bùn bắn văng lên cả chân mộ.

Hì hục lau dọn mà cô không biết được Vương Tất Nhân đã ở sau lưng cô từ khi nào.

Anh cũng kéo tay áo sơ mi lên tới khuỷu tay, cũng ngồi xuống lau phụ cô. Mà cô nào hay, cho đến khi chạm mặt anh mới biết, cô trợn mắt hết hồn.

“Ách! Sao anh lại ở đây?” Hàn Ân kinh sợ làm rớt cả giẻ lau xuống đất.

Vương Tất Nhân nhìn hành động của Hàn Ân rất đáng yêu, anh cười hì hì: “Đến nghe kết quả!”

Kết quả? Hàn Ân dần sức nhớ ra, cô quên mất hứa ba ngày sau sẽ trả lời Vương Tất Nhân việc hôm ở Nam Sơn. Trời ạ, ba ngày qua nhanh thật!

Cô bối rối, khuôn mặt dần ửng hồng. Làm sao mà không rối cho được, dù đã 24 tuổi, nhưng đây là lần đầu tiên được hỏi cưới một cách trắng trợn như vậy.

“Vi sao anh lại muốn cưới tôi?” Đôi mắt đen láy của cô nhìn Vương Tất Nhân, mong mỏi anh sẽ cho cô câu trả lời chính đáng.

Vương Tất Nhân cong môi cười, dường như dạo này anh cười hơi nhiều nhỉ? Khi gặp Hàn Ân mỗi anh cứ bất giác mỉm cười, lòng cũng xốn xang.

“À, nói sao nhỉ...” Vương Tất Nhân gãi đầu, anh chẳng biết nói gì cả.

“Có lẽ cũng đến lúc tôi cũng cần lập gia đình.”

Chẳng chính đáng tí nào, Hàn Ân dò xét: “Tôi nghe bố mình bảo, anh cũng nhiều cô để ý mà?”

Vương Tất Nhân lúc này thật sự muốn cắn nín. Lòng anh cũng không hiểu vì sao lại chọn Hàn Ân, nhưng anh nghĩ nếu sống với cô, về sau cuộc sống anh sẽ rất nhiều màu sắc hạnh phúc.

“Ừm, như tôi đã từng nói với em, xúc động nhất thời tôi không cần, khi nào đến lí trí sai khiến lúc đó tôi mới phải chấp nhận. Mà em...” Bất chợt Vương Tất Nhân nắm lấy hai bàn tay trắng ngần nhỏ bé của Hàn Ân, đáy mắt tha thiết nhìn cô: “Là lí trí sai khiến!”

Lời Vương Tất Nhân làm Hàn Ân bối rối cực độ. Giọng nói ôn tồn, phong thái điềm tĩnh, nho nhã.

Xung quanh chỉ còn tiếng gió, tiếng lá cây xào xạc. Bầu trời cũng từ sáng sủa trở nên mây xám xịt.

Đây là người đàn ông bố cô muốn cô trao thân gửi phận, còn chân chừ gì nữa hả Hàn Ân? Anh ấy tốt đến như thế, cô còn đợi chờ gì nữa?

Cô đừng mãi mơ mộng hảo huyền về người đàn ông kia nữa. Hãy đem tình yêu đã chết ấy ghim vào tận sâu trong lòng. Đặt một góc nhỏ, xem như đã hết lòng yêu ai đó.

“Tôi nguyện hứa với lòng mình, không bao giờ bạc đãi em cũng như làm điều gì đó em buồn phiền. Hãy cùng tôi xây nên tổ ấm hạnh phúc, được không?” Giọng Vương Tất Nhân càng tha thiết, làm tâm Hàn Ân dao động.

Anh không phải là lần đầu tiên yêu một người, mà đây là lần đầu tiên anh cũng sẽ nguyện là lần cuối cùng cầu hôn ai đó.

“Anh có biết tôi đã yêu người khác không?” Hàn Ân ngập ngừng, đôi mắt bắt đầu ươn ướt.

“Tôi biết.” Vương Tất Nhân gật đầu.

Chuyện này chưa hề quan trọng với anh. Chỉ cần ở cùng cô, anh sẽ bù đắp tình yêu đó cho cô.

“Anh có biết tôi không ngây thơ như vẻ bề ngoài mọi người nói?”

“Tôi biết.”

“Anh có biết tôi chấp nhận chuyện xem mắt chỉ vì bố tôi không?”

“Tôi biết.”

“Anh... tại sao lại chọn tôi chứ? Tôi có điều gì hấp dẫn nơi anh?”

“Tôi chấp nhận hết tất cả nơi em!” Vương Tất Nhân rất thoải mái trả lời, anh không chần chừ.

Hàn Ân muốn hỏi anh một vạn lần vì sao, mà lại ngại hòng không nói được. Có lẽ ông trời đã đối đãi tốt với cô, khi cô từ vùng lầy bước lên mặt đất, nhìn đến ánh sáng xung quanh biết rằng cuộc đời còn chút màu hồng dành cho cô...

Hàn Ân rũ mi mắt. Xem như số trời an bài rồi.

Cô từ chối Trương Trục Nam vì anh là bạn thân của Bạch Phí Ưu. Một phần cô không muốn phải khó xử trước mặt hai người, một phần là cô không yêu Trương Trục Nam. Dù cô biết Bạch Phí Ưu không còn đoái hoài đến sự việc cô có là bạn gái của Trương Trục Nam hay không nữa. Mà cho dù cô có chấp nhận hết đàn ông trên thế giới này thì Bạch Phí Ưu là người đầu tiên quay mặt đi và luôn luôn không cần cô.

Còn Vương Tất Nhân? Là vì bố, cũng sẽ vì cô. Là vì sự cô đơn rồi một lúc nào đó cũng cần tìm đến người che chở. Trái tim cô yếu đuối đã quá mệt mỏi với sóng gió, giờ chỉ cần những ngày bình yên, không bão bùng, không đau khổ.

Bàn tay Vương Tất Nhân chưa rời bàn tay Hàn Ân. Cô nhìn xuống, rồi nhìn lên, nhìn thẳng vào đôi mắt anh một lần, như dò xét lần cuối.

Đáy mắt anh tràn ngập hình ảnh cô, đôi mắt nhu tình làm cô có động lòng. Cô mỉm cười, ánh mắt tin tưởng dành cho anh.

“Anh có thể nói lại câu nói hôm pháo hoa vừa dứt ở công đền Nam Sơn không?”

Vương Tất Nhân gật đầu, giọng nói dịu dàng vang lên: “Hàn Ân, hãy gả cho anh!”

“Em đồng ý!” Giọng cô như hoà vào làn gió vừa lướt qua.

Bầu trời như mây đen kéo đến, bỗng chốc có cơn gió mạnh thổi đi, thổi hết đám mây u ám, để lại bầu trời trong trẻo màu xanh dương tuyệt đẹp.

Hết chương 43

Bạn đang đọc truyện *Tình Đầu Dành Hết Cho Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Chương 44: Sáng suốt

Vài ngày sau đó, Bạch Phí Ưu ký kết hợp đồng với Trần Phú về khu nghỉ dưỡng phức hợp An Viên. Hai người cùng về An Viên một chuyến khảo sát và chỉ đạo công trình. Cụ thể là Trần Phú sẽ xây dựng ở Tân Quang, nơi có đền thiêng Nam Sơn và ngọn đồi Ngọc Nữ nổi tiếng.

Khu nghỉ dưỡng phức hợp cách xa đền Nam Sơn năm cây số, nằm dưới chân đồi Ngọc Nữ.

Trần Phú thích không khí ở Tân Quang, nên đã mua lại mảnh đất hơn vạn hecta để xây nên khu nghỉ dưỡng phức hợp sang trọng. Vì theo ông nắm bắt thông tin, không đầy vài năm nữa, An Viên sẽ là nơi hái ra tiền như ở HongKong.

Bạch Phí Ưu một lần nữa trở lại nơi cũ, cảm thấy lòng nặng trĩu. Anh dành thời gian nghỉ ngơi của mình đến đền Nam Sơn chỉ để gọi nhớ những điều cũ kĩ êm đềm.

Anh bước từng bậc thềm lên cổng đền. Xung quanh hoa bí ngạn đã đâm chồi, chỉ đợi xuân đến nở rộ.

Ngay cánh cổng đền, cây tầm gửi còn lát đất vài tờ giấy sau lễ hội mùa đông. Bạch Phí Ưu tò mò, anh đã không suy nghĩ mà lấy xuống một tờ. Trên tờ giấy màu xanh nhạt, dòng chữ uyển chuyển rơi vào mắt anh.

Xuân tầm đào tự ti phương tận,

Lạp cự thành khô lệ thủy can...

Dịch là:

Con tầm đến thác tơ còn vương,

Chiếc nến chưa tàn lệ vẫn sa...

Là thơ của Lý Thương Ẩn*. Bạch Phí Ưu nhìn đến góc phải tờ giấy ghi chữ Hoa Bỉ Ngạn, thì tim không thôi thúc lại nhói lên. Cái tên nghe sao quen

thuộc đến thế, nghe đến tim chỉ muốn đau không ngừng được.

*Lý Thượng Ân là một nhà thơ lớn của Trung Quốc sống vào thời Đường. Ông là nhà thơ nổi tiếng với phong cách trữ tình, lãng mạn.

Anh vừa muốn lấy thêm một tờ giấy xuống thì Crow đã chạy đến ngăn cản, trên tay còn một gói dimsum nóng hổi.

“Cậu chủ, dừng!” Khi bàn tay Bạch Phí Ưu buông xuống, Crow mới giải thích: “Phong tục của người Tân Quang đấy, khi nào anh tìm được chủ nhân tờ giấy, rồi hãy lấy tờ khác.”

Bạch Phí Ưu chau mày, viết có cái tên thôi làm sao mà tìm được? “Có mỗi tên, không địa chỉ nhà ở thì làm sao mà tìm?”

Crow nhún vai, anh bỏ vào miệng một chiếc há cảo: “Đó là phong tục, anh không tìm được thì năm sau hãy lại đây tìm tiếp!”

Thật phiền phức, làm Bạch Phí Ưu mất cả hứng. Anh xếp tờ giấy có tên người Hoa Bì Ngạn bỏ vào túi quần, xong lại tiếp tục đến cái giếng ngày xưa anh thường đến cầu nguyện.

Nhìn thật lâu vào miệng giếng, anh thầm trách trong lòng: “Tôi chỉ yêu cầu mỗi là được có tình yêu cô ấy, thế mà cũng không thành sự thật, làm sao tôi tin tưởng thần thánh nữa?”

Anh nhìn qua Crow, đã thấy cậu ta bỏ xuống giếng đồng xu 10 tệ, chấp tay thành tâm cầu, mà miệng vẫn còn đang nhai dimsum.

Nhìn trời đã trưa, Bạch Phí Ưu tính tìm gì đó sẽ lót dạ, đợi Trần Phú làm xong việc riêng, sẽ tiếp tục hội thảo. Anh đi lòng vòng xung quanh đền, vừa tìm được quán ăn chuyên món Tứ Xuyên.

Khi ngồi vào bàn, đã kêu xong món ăn, anh đưa menu cho Crow. Cậu ta liền kêu một loạt dimsum, chỉ có kêu khác là một tô canh đậu phụ Tứ Xuyên. Trời đất, cậu ta ăn dimsum không biết ngán sao?

Đang ngồi ăn, Bạch Phí Ưu nghe loáng thoáng đối thoại giữa hai người, cách anh chưa được hai mươi bước chân.

Chủ quán: “Đại úy Vương, cậu đi tuần à?”

Vương Tất Nhân: “Vâng, đi Hà. Mà đi dừng kêu con Đại úy Vương nữa, cứ kêu Tất Nhân được rồi.”

Chủ quán: “À, vậy Tất Nhân, ha ha.”

Vương Tất Nhân: “Di Hà cho con ba phần dimsum, hai phần cơm xá xiu, một phần cơm canh hẹ đậu phụ.”

Chủ quán: “Sao hôm nay cậu kêu nhiều vậy?”

Vương Tất Nhân: “À, cho hôn thê của con...”

Chủ quán: “Chúc mừng cậu, là con cái nhà ai đấy? Khi nào cưới?”

Vương Tất Nhân: “Cô ấy tên Hàn Ân, không phải dân bản địa ở đây.”

Nghe đến câu Hàn Ân, Bạch Phí Ưu giật mình, quay ngoắc ra trước, Crow cũng vậy, anh cũng kinh hoàng mà nhìn ra ngoài trước.

Chủ quán: “Ha ha, khi nào cưới không quên gửi thiệp cho bà già này đâu nhé!”

Vương Tất Nhân: “Tất nhiên, con không quên đi Hà đâu.”

Vì là quán ăn không có cửa kính, trang trí kiểu thông thoáng như ngoài trời, nên lời chủ quán và Vương Tất Nhân lọt vào tai Bạch Phí Ưu cùng Crow.

Vương Tất Nhân vui vẻ ngồi trên xe máy tuần tra, nụ cười anh ta thật làm Bạch Phí Ưu chói mắt.

“Cậu chủ... tôi cảm thấy mình không nghe lầm” Crow cố gắng nuốt đồ ăn xuống cổ họng, thật sự anh vừa nghe xong câu nói đó đã mắc nghẹn.

Bạch Phí Ưu thờ ơ, cố gắng bình tĩnh: “Ừ.” Anh nhìn đồ ăn trên bàn, đã không thấy ngon nữa.

Liền kêu tính tiền rồi về. Trước khi đi, anh có lướt ngang Vương Tất Nhân.

Vương Tất Nhân cũng theo tự nhiên xoay nhìn, liền giật bắn người. Ánh mắt hẹp của Bạch Phí Ưu lạnh thấu như băng nhìn anh, giữa trời trưa nóng mà anh cảm giác rét run trong người.

Người đàn ông này, sao anh ta lại ở đây? Lòng Vương Tất Nhân nổi lên sự lo lắng vô hình, chẳng biết lý do.

Anh thất thần, xoay nhìn Bạch Phí Ưu khuất tầm trong bãi đỗ xe cách anh không xa. Chưa đầy 2 phút sau, chiếc xe đen hiệu BMW chạy ra, rồi mất hút.

...

Bạch Phí Ưu như cả thần trí đau đớn. Anh ngồi ở ghế sau mà tâm trạng cứ như lên mây. Hôn thê? Nghe rất Vương Tất Nhân nói sao dịu dàng thế. Từ chối anh, từ chối Trương Trực Nam, chỉ vì muốn lấy cậu ta sao? Chuyện này thật bất ngờ.

“Cậu chủ, anh nghĩ gì?” Crow đang lái xe, nhìn Bạch Phí Ưu qua kính chiếu, anh đang bắt chéo chân, nhàn nhạt chống cằm nhìn ngoài cửa chắn gió.

Bạch Phí Ưu dấy mắt dần điềm tĩnh, anh nhìn ra con đường quay trở về đồi Ngọc Nữ, môi mấp máy: “Chẳng gì cả.”

“...”

“Sao anh không tìm cô ấy hỏi cho ra lẽ?” Crow đặt câu hỏi.

“Hỏi xong thì được gì?” Bạch Phí Ưu hỏi ngược lại. Hỏi xong có phải đau lòng hơn không?

“Tôi không tin cô ấy có tình cảm với Vương Tất Nhân gì đó!” Crow kiên định. Cái người đàn ông này, lại nhút nhát nữa rồi. Mà rõ ràng, thời gian ở An Viên, Hàn Ân chưa từng nhìn Vương Tất Nhân với ánh mắt khác thường nào như dành cho Bạch Phí Ưu. Cô luôn dùng khoảng cách với Vương Tất Nhân khi anh ta có đến nhà cô chơi cùng bố mình. Nhưng ngược lại rồi cô, Hàn Tư Thông lại rất vui vẻ ra mặt.

Crow anh biết mình khá nhạy cảm với xung quanh, nên theo những căn cứ anh nhìn thấy mới ra suy nghĩ này.

“Cậu chủ, anh nghe lời tôi một lần được không?” Crow nói như cầu xin.

Anh rất thương Bạch Phí Ưu, như người anh của mình. Gần 8 năm bên Bạch Phí Ưu, anh học hỏi được rất nhiều. Anh ta chưa từng mắng nhiếc anh, dạy anh tiếng Trung, dạy anh phong tục tập quán nơi đây, cho anh những điều kiện tốt hơn những trợ lý khác trăm vạn lần.

Crow nhớ lại cái ngày anh nộp hồ sơ. Bạch Phí Ưu mở tập hồ sơ anh ra, lướt ngang, rồi nhìn anh nở nụ cười: “Lúc cậu vào đây, cậu có để ý tất cả ở tầng trệt có bao nhiêu văn phòng không?”

“Có 7 văn phòng.” Giọng Crow nói tiếng Trung chưa rành rọt.

“Tốt!” Bạch Phí Ưu kẹp lại tập hồ sơ, để kế bên tay trái mình: “Ngày mai cậu bắt đầu vào làm.”

Crow kinh ngạc, không ngờ có thể thành trợ lý cho Bạch Phí Ưu dễ đến thế. Anh không hiểu được anh ta hỏi như thế có ý gì, mà đến bây giờ vẫn chưa hiểu.

“Tôi tin chắc Hàn Ân không yêu Vương Tất Nhân. Sao anh không giành lại cô ấy cho riêng mình?”

Bạch Phí Ưu nhìn Crow, nhú chặt mày đẹp: “Cậu nói dễ nhì, nhưng làm thì rất khó.”

Crow căn bản là chưa có bạn gái, chứ không phải chưa từng yêu anh. So với Bạch Phí Ưu, anh hơn anh ta về khoảng tình cảm này: “Thấy vì anh cứ để cô ấy có hôn phu, sao anh không làm hôn phu của cô ấy?”

Bạch Phí Ưu trợn đôi mắt hẹp, anh không ngờ Crow lại ra cái ý định tột tệ không khả quan như thế. Nhưng mà nghĩ lại trong tình huống này lại thấy có lí.

Làm hôn phu cô? Anh có thể sao?

Anh suy ngẫm một hồi lâu, đầu óc dần minh mẫn. Cô đã là của anh, thì anh cũng có thể giành cô lại. Lấy lí do rằng cô đã trao thân cho anh, thì không được bên ai khác ngoài anh. Cách này đúng là hơi hèn hạ, nhưng là cách cuối cùng rồi.

Đang suy nghĩ, điện thoại Bạch Phí Ưu báo tin nhắn. Là của Trương Trực Nam. Anh sức nhớ, quên mất hôm nay lại là ngày cậu ta về Sydney mở tiệc nhậm chức chủ tịch, thế mà lại quên không đi tiễn cậu ta.

Trương Trực Nam: Tôi về Sydney đây. Anh hãy chăm sóc tốt cho Hàn Ân.

Anh buồn cười, giờ anh có tận hai đồng minh.

“Cám ơn cậu, Crow.” Bạch Phí Ưu cong môi cười. Không ngờ có Crow nên anh sáng suốt hẳn lên.

“Tôi là trợ lý của anh mà.” Crow xoay người ra sau, nheo mắt với Bạch Phí Ưu.

Bạch Phí Ưu nhướn mày: “Cậu lo nhìn đường lái đi kìa!”

Crow cười thành tiếng, anh vui vẻ huyết sáo trên đường trở về khu xây dựng có Trần Phú đang đợi.

Hết chương 44

Bạn đang đọc truyện *Tình Đầu Dành Hết Cho Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 45: Chương 45: Vị hôn phu của tôi

Sau buổi cơm chiều, Hàn Ân quay trở về phòng mình.

Cô lấy ra trong tủ là chiếc máy ảnh, bấm xem hình ảnh hai ngày trước cô đã chụp lại ở đền Nam Sơn, sau tàn lễ hội.

Dù lễ hội đã qua đi, nhưng vẻ đẹp vẫn còn đọng lại. Hai hàng cây anh đào trải dài cả đoạn đường từ xa vào đền Nam Sơn, màu hồng sáng rực, nên thơ. Cô cũng chụp ngọn đồi Ngọc Nữ từ xa, được bao quanh với hàng ngàn cây trù phú, một màu xanh ngắt làm tăng thêm sự đẹp đẽ, êm đềm cho khung cảnh.

Cô cũng đã treo lên cây tầm gửi một tờ giấy, với hai câu thơ. Cô chỉ muốn nhắn nhủ thầm với gió trời về tình yêu của cô, rồi sau đó gió tuyết, trời mưa sẽ làm tờ giấy ấy phai nhòa.

Tiếng điện thoại cô báo tin nhắn.

Vương Tất Nhân: Ân Ân, em dùng cơm chưa?

Hàn Ân: Em ăn rồi, anh tuần tra đừng về khuya quá, gió dạo này rất lạnh.

Vương Tất Nhân: Hi, em nhớ giữ ấm nhé. Mai anh và bố sẽ qua bàn bạc chuyện hôn lễ.

Hàn Ân: Ừm, em biết rồi.

Vương Tất Nhân: 22 giờ rồi, em ngủ sớm đi.

Hàn Ân: Vâng, vậy em đi ngủ trước. Tạm biệt anh, ngủ ngon.

Vương Tất Nhân: Em ngủ ngon.

Hàn Ân buông chiếc điện thoại ra, lòng cô trống trải, đầu óc cũng trống trải, tâm hồn càng trống trải.

Ngày mai Vương Tất Nhân chú cùng Vương Ngạn qua bàn bạc việc hôn lễ, sẽ xem ngày lành tháng tốt để cử hành. Thế chỉ là trong một đêm, cô trở thành gái có chồng.

Đến hiện tại, việc cô làm có đúng hay là sai chẳng còn ý nghĩa nữa.

Tiếng gió rít luồn vào cửa sổ, thổi ngang làn tóc dài của cô, thổi qua bờ vai nhỏ càng run rẩy. Cô cầm chiếc điện thoại trên tay, bàn tay nhỏ bé từ từ nhấn vào hình ảnh.

Hình cô không bao nhiêu cả, chỉ có hình Bạch Phí Ưu là nhiều. Nếu người khác không biết mà nhìn vào, có khi họ lại bảo cô là fan cuồng của anh cũng nên. Cô sẽ xóa hết hình ảnh của Bạch Phí Ưu, vì cô chẳng còn cơ hội mơ mộng nữa. Tình yêu cô dành cho anh, sẽ mãi là kỷ niệm đẹp của tuổi trẻ.

Hình ảnh của anh rất nhiều, toàn là hình cô copy được, duy chỉ có một bức hình...

Cô dùng tay lại.

Bức hình đầu anh kẻ vào vai cô, khuôn mặt bình yên, trong anh đang ngủ rất ngon giấc, cô thì nở nụ cười xinh đẹp, dường như rất hạnh phúc. Ngón tay cô dùng lại ở nút ấn xóa, phân vân đôi lúc, cuối cùng là để lại.

Đây là bức hình suốt gần 6 năm trời, cô và anh có dịp chụp chung, cũng sẽ là bức hình cuối cùng rồi, cô muốn để lại làm kỷ niệm.

Cô ngã người về sau, xoay người nằm co chân lại, thành hình lưỡi liềm. Nhìn mãi vào bức hình, nước mắt cô rơi lã chã.

“Bạch Phí Ưu... Bạch Phí Ưu...” Hàn Ân nghẹn ngào, thò thẻ tên anh.

Trong thâm tâm cô, chưa hề muốn mọi chuyện sẽ đến mức này, nhưng cô hết cách rồi, cô thật sự hết cách rồi.

Kiếp này, xem như anh và cô vô duyên.

...

Buổi sáng Hàn Ân thấy chiếc váy dài màu đỏ nhạt xinh đẹp, cô ngồi trang điểm lại cho bản thân mình, để che đi vết thâm quầng mắt.

Hàn Tư Thông cũng ăn bận chỉnh tề, ngồi vào bàn đợi khách.

Vương Ngạn bảo rằng, hai giờ sau sẽ đến. Vì đợi Vương Nhã Nhã con gái út ông từ thành phố C trở về.

Hàn Ân bước từ phòng mình ra, ngồi kế bên bố mình, mỉm cười cùng ông ngồi đợi, vừa nói chuyện phiếm.

Lòng cô trống xuông, tiếng đồng hồ chỉ nhip từng giây, mà lòng cô theo đó càng trống rỗng.

30 phút sau.

Nghe như tiếng xe hơi trước cửa nhà. Hàn Tư Thông vui vẻ ra đón, dù hình như có sai về thời gian Vương Ngạn nói. Hàn Ân cũng hít thở mạnh một cái, rũ mĩ mắt bước ra nhìn, cô chuẩn bị cho mình nụ cười tươi nhất có thể.

Nhưng đập vào mắt cô không phải gia đình chú Vương Ngạn, mà là Bạch Phí Ưu cùng Crow.

Bạch Phí Ưu bình thân bỏ tay vào túi quần, trên người bận bộ comple màu xám, đường may tinh tế từng milimet, phẳng phiu. Mái tóc đen ngắn đã được vuốt ngược nam tính, đôi mắt màu hồ phách nhìn chằm chằm đến cô.

Hàn Ân mở to mắt mà thất kinh, cô có mơ cũng không ngờ anh lại đến đây.

“Anh đến đây làm gì?”

Trong lòng cô bỗng dưng lên niềm vui sướng khó cưỡng được. Được gặp lại anh, điều này quá sức tưởng tượng của cô.

Bạch Phí Ưu cố giữ lấy tâm mình vững vàng, để không nhào đến ôm cô. Hôm nay cô xinh đẹp, rất xinh đẹp. Nhưng vẻ mặt xanh xao vẫn hiện lên khuôn mặt ngây ngô của cô. Mà cô trang điểm, ăn bận đẹp để làm gì?

“Em ăn bận xinh đẹp thế này làm gì?” Bạch Phí Ưu không trả lời câu hỏi Hàn Ân, anh hỏi ngược.

Hàn Ân tránh ánh mắt anh, thành thật đáp: “Đợi hôn phu của tôi đến bàn chuyện hôn sự.”

Hôn phu? Hôn phu của cô phải là Bạch Phí Ưu anh đây, không phải tên cảnh sát kia.

Anh dường như muốn một cuộc nói chuyện cho rõ ràng, liền kéo Hàn Ân vào trong nhà, Hàn Tư Thông và Crow cũng vào theo đóng cửa lại.

Hàn Ân không hiểu chuyện gì, thì bị kéo vào ngồi trên ghế, thẳng lưng như đang sắp ngồi đợi sếp tổng vào họp.

Trên chiếc bàn tròn, bốn người ngồi nhìn nhau, sự ngột ngạt lẫn bối rối vây quanh.

Hàn Tư Thông là người phá tan không khí: “Bạch Phí Ưu... cậu có chuyện gì mà về An Viên?”

Ông ngập ngừng, nhìn vào Bạch Phí Ưu đang ung dung ngồi bắt chéo chân. Nói trắng ra, ông đang sợ hãi trước cậu ta.

Bạch Phí Ưu quay nhìn Hàn Tư Thông, đôi mắt hận thù vẫn có, nhưng đã giảm bớt đi khá nhiều.

“Tôi về đây chỉ để lấy thứ tôi cần lấy.” Anh xoay nhìn Hàn Ân, nói tiếp: “Là Hàn Ân.”

Hàn Ân mở to mắt, há miệng: “Anh... anh nói gì vậy?”

Lòng anh lửa tức giận đang hừng hực, cái gì mà đợi cái tên cảnh sát kia đến bàn bạc hôn sự? Chính hôm nay, anh sẽ bàn bạc hôn sự của anh và cô.

“Em đã là người của tôi, còn muốn làm hôn lễ với ai?” Bạch Phí Ưu đưa đôi mắt kiên định nhìn Hàn Ân.

Anh khoanh tay, dựa vào ghế gỗ, đôi môi mỏng nói thêm: “Hay em muốn tôi nói với mọi người rằng, em và tôi đã ân ái với nhau?! Cái này không thành vấn đề nha...”

Cả ba người còn lại há hốc mồm kinh ngạc. Hàn Tư Thông là người giật mình đầu tiên, ông không ngờ... Hàn Ân và Bạch Phí Ưu đã gao chín thành com rồi sao?

Còn Crow cũng đưa đôi mắt kinh dị nhìn Bạch Phí Ưu. Anh ta và Hàn Ân đã làm chuyện đó khi nào nhỉ? Thật sự quá mức bất ngờ mà!

Chuyện này thật vô lí với Hàn Tư Thông, nhưng mà có lí với Crow. Thật đau đầu.

Hàn Ân ngượng chín mặt, đập bàn. Cô đứng dậy, chỉ tay vào Bạch Phí Ưu: “Bạch Phí Ưu! Anh... anh... chuyện xấu hổ như thế anh cũng dám nói ra sao?”

Bạch Phí Ưu chồm tới, bàn tay anh nắm lấy ngón trỏ của cô, nụ cười càng gian trá: “Anh chẳng thấy xấu hổ gì cả. Chuyện quan hệ nam nữ là chuyện bình thường mà?”

Bình thường? Nghe hay nhỉ. Hàn Ân cau có: “Thế nên quan hệ của tôi và anh cũng là bình thường! Nên tôi có quyền lấy người tôi chọn.”

Bạch Phí Ưu tức giận, anh bật dậy: “Chuyện này là không thể! Em đừng có bướng bỉnh mãi được không?”

“Tôi bướng bỉnh?” Hàn Ân cười nhạt: “Hôm đó tôi đã nói rõ ràng, rằng cứ xem-như-không-có-chuyện gì đi cơ mà?”

“Tôi không cần anh chịu trách nhiệm!” Hàn Ân tuyên bố.

Cô mặc xác anh! Chịu trách nhiệm làm gì? Trong khi đó anh đâu có yêu cô? Như thế sẽ hạnh phúc sao? Hạnh phúc ngọt ngào này, thà cô không cần!

Hàn Tư Thông và Crow cảm thấy mình như người vô hình. Hai người đang đứng trước mặt cãi tay đôi thật hào hứng và chưa thấy sẽ có điểm dừng.

Hàn Tư Thông ôm đầu, ông choáng váng mặt mày, chuyện gì đang xảy ra thế này?

Bạch Phí Ưu nghiêng răng ken két, anh vội bước qua bên cô. Bế thốc cô lên trong sự sợ hãi xung quanh.

Anh xoay nhìn Hàn Tư Thông, đôi mắt sợ hãi của ông làm anh có tia áy náy. Nhưng người đang vùng vẫy trên tay anh làm anh phải nhanh chóng giải quyết nhanh vấn đề này, thế nên, anh phải nhượng bộ: “... Bác... Hàn! Con cần cùng Hàn Ân nói chuyện riêng, được chứ?”

Hàn Tư Thông thấy trong lòng có tia vui sướng, ông liền nở nụ cười, gật đầu: “Được, được!”

Bạch Phí Ưu chịu xưng bác với Hàn Tư Thông ông rồi. Ông cứ tưởng quan hệ giữa ông và Bạch Phí Ưu sẽ mãi là thù hận mãi cho hết kiếp này...

“Cám ơn!” Bạch Phí Ưu quay đi, bé cô về phòng của cô. Mặc cô la hét.

“Bạch Phí Ưu, anh là đồ đê tiện!” Hàn Ân càng vùng vẫy, Bạch Phí Ưu càng xiết chặt tay hơn, anh hôn hờ vỗ vỗ vào mông cô mấy cái: “Em có la hét thì gạo đã nấu thành cơm rồi và đó mãi là sự thật!”

Hết chương 45

Bạn đang đọc truyện *Tình Đầu Dành Hết Cho Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Chương 46: Mười lăm năm

Bạch Phí Ưu thấy Hàn Ân xuống chiếc giường đơn màu hồng kitty của cô.

Cô vội vàng ngồi dậy thì đã bị anh ép xuống, lại nằm trong vòng vây của anh.

Hơi thở đàn ông, mùi nước hoa nam tính, sự quyến rũ của đôi mắt hổ phách như nam châm cuốn hút lấy cô. Đôi mắt cô không chớp, nhìn thẳng vào anh, dù bây giờ trái tim cô đang mất tự chủ, cứ đập nhanh liên hồi.

“Thật sự... anh muốn gì ở tôi?” Hàn Ân nuốt nước bọt. Khuôn mặt không góc chết của Bạch Phí Ưu xích lại gần, sự anh tuấn của anh như thống lĩnh được hồn cô.

“Nếu em bảo không cần tôi chịu trách nhiệm, thì bây giờ tôi sẽ làm em phải chịu trách nhiệm với tôi!” Anh thì thầm bên tai cô.

Giọng nói của anh thật mê người mà. Cứ phà hơi thở ấm nóng bên tai cô, nổi cả da gà.

Bàn tay anh đã kéo một bên vai áo xuống, lộ ra đôi vai trắng ngần, mảnh xương quai xanh chỉ muốn cắn cho một phát, muốn đặt dấu lãnh thổ riêng của anh.

Hàn Ân xoay mặt một bên, hai bàn tay cô đẩy anh, một chút sức lực cũng không có. Hơi thở dồn dập: “Anh đừng có nói ngang ngạnh như thế, chuyện đã qua rồi sao lại không cho qua luôn đi?”

“Tại sao tôi phải cho qua chuyện giữa tôi và em? Trong khi đó, hai chúng ta còn rất nhiều chuyện để nói?”

Hơi thở Bạch Phí Ưu khàn đặc, giọng như chuốt say mềm lòng Hàn Ân.

“Chẳng còn chuyện gì cả và tôi đã có vị hôn phu rồi.” Hàn Ân khép đôi mi mình lại, cố gắng giữ lí trí cho mình.

Anh như người đàn ông không chịu buông tha vật đã được chiếm hữu. Anh đâu có yêu cô? Nếu yêu cô, anh đã không để cô đi trong buổi sáng lúc ở biệt thự của anh. Còn bây giờ có lẽ anh chỉ muốn đùa vui với cô.

Bạch Phí Ưu bỗng dùng sức, nắm lấy cằm Hàn Ân, xoay qua nhìn thẳng vào anh. Hôn phu? Trong lòng cô chỉ xem Vương Tất Nhân là hôn phu, thế còn anh là gì?

“Tôi không cho phép em lấy cái tên cảnh sát đó! Nếu lấy, chỉ có thể lấy tôi.” Bạch Phí Ưu tuyên bố chủ quyền.

Không cho Hàn Ân chống cự, anh đưa môi mình xuống đè vào cánh môi cô. Hôn ngẫu nhiên.

Hàn Ân càng vùng vẫy chống cự, thì sức lực Bạch Phí Ưu càng mạnh mẽ kiểm soát cô hơn. Đôi môi vì anh mà mở ra, cô muốn nói gì đó, lại bị anh nuốt ngược vào.

Tại sao anh cứ dùng vũ lực với cô, người đàn ông đáng chết này, anh xem cô là món hàng để anh vui vẻ sao? Cô sẽ không chịu thua anh đâu, cô sẽ không làm món hàng mặc sức anh đùa giỡn mãi được.

Đang say mê vì sự ngọt ngào của Hàn Ân, Bạch Phí Ưu cảm thấy môi mình có mùi tanh của máu, anh mới buông cô ra, chạm lấy môi mình. Thì ra là máu thật. Cả môi cũng thấy rất.

Hàn Ân lùi lại phía sau, đôi mắt ngập tràn lệ. Cô nắm lấy hàng gối ngủ phía sau, ném vào mặt Bạch Phí Ưu.

“Bạch Phí Ưu anh là đồ tồi!”

Cô ném thêm một cái gối vào mặt anh: “Anh là đồ sở Khanh, đê tiện!”

Lại ném thêm một cái gối: “Tại sao anh luôn làm tôi đau khổ như vậy? Anh không yêu tôi cơ mà?”

“Sao anh không cho tôi lấy chồng? Tại sao anh không cho tôi biến mất trước mặt anh đi? Anh đã bao giờ nói cần tôi chưa?” Giọng Hàn Ân đứt quãng: “Anh có bao giờ... nghĩ cho tôi thích hay không chưa?”

Bạch Phí Ưu thống khổ, anh ôm hết gối cô ném vào người, muốn lên tiếng: “Hàn Ân, nghe anh nói...” Lần này là một con gấu bông ném vào mặt anh.

“Hôm ở biệt thự, anh đâu có níu kéo tôi lại? Rồi bây giờ đây, bắt tôi phải chịu trách nhiệm cùng anh? Anh nghĩ tôi là con dân hay sao?”

Hàn Ân càng bật khóc to hơn, cô sẽ đem đau khổ mình nói một lần hết cho anh biết, rồi sau đó sẽ đuổi cổ anh đi.

“Tôi yêu anh mà?! Bạch Phí Ưu, tôi yêu anh! Nhưng tình yêu làm tôi đau đớn quá...” Hàn Ân lắc đầu, bàn tay chùi đi vết mascara màu đen trên mắt: “Tôi chịu đựng hết nỗi rồi, tôi muốn buông...”

Hàn Ân vỡ òa, cô nói trong nước mắt: “Tôi muốn buông bỏ đoạn tình cảm này... hu hu muốn buông...”

Tìm Bạch Phí Ưu như ngừng động. Tai anh không nghe lầm chứ? Cô yêu anh? Thật chứ?

Đôi mắt hẹp của anh mở to, môi cũng dần dâng lên nụ cười. Anh nhéo bàn tay mình một cái, rất đau.

Thì ra là thật, Hàn Ân nói yêu anh là thật.

Bạch Phí Ưu nắm lấy bàn tay cô, kéo mạnh một cái toàn thân thể cô nhào vào lòng mình, anh ôm chặt cô. Mặc cô hét toáng lên, vì đối với anh, sự mừng rỡ anh bây giờ trở nên nghe rất đáng yêu.

“Đồ hạ lưu, buông tôi ra!”

“Anh buông tôi ra không? Tôi sẽ gọi cảnh sát đến bắt anh vì tội cưỡng hiếp gái nhà lành đó, tin không?” Hàn Ân uy hiếp.

“Anh yêu em” Bạch Phí Ưu chen ngang lời nói của Hàn Ân. Làm cô dừng lại cả động tác chống cự.

Hàn Ân lấp bấp môi, cô sợ mình nghe nhầm, rất sợ. Anh nói, anh yêu cô?

Như sợ Hàn Ân không nghe rõ, Bạch Phí Ưu chậm rãi, nhấn mạnh một lần nữa: “Hàn Ân, Anh-Yêu-Em”

Bạch Phí Ưu vòng tay thả lỏng, anh buông đôi vai gầy của Hàn Ân, khuôn mặt anh đối diện khuôn mặt còn đầy nước mắt với mascara của cô. Đôi mắt nồng đậm tình yêu, cũng lấy tay mình chùi đi nước mắt trên mi cô: “Hàn Ân, anh yêu em. Yêu rất nhiều!”

Hàn Ân còn trong trạng thái ngơ ngời, hai bàn tay còn nắm lấy vạt áo vest của anh: “Anh... anh... yêu tôi?”

Cong môi mừng, anh gật đầu: “Ừ, anh yêu em. Cho dù em hỏi một vạn lần đi chăng nữa, anh sẽ vẫn nói 'anh yêu em'.”

Cô lấy bàn tay mình chạm vào môi anh, như không cho anh nói nữa. Cái này, quá sức tưởng tượng của cô. Anh yêu cô, thật sự anh yêu cô!

Lúc này đây, trời đất trước mắt cô như xoay vòng. Tim cô cũng như ngừng thờ mấy giây. Bàn tay cô còn chạm trên môi anh, hơi thở nóng phả từ môi anh xuyên kể qua những ngón tay cô.

Bạch Phí Ưu thấy bờ vai Hàn Ân run rẩy, anh nhủ mảy: “Hàn Ân?”

Nước mắt trực trào, Hàn Ân ngược nhìn Bạch Phí Ưu. Giấc mơ của cô thành hiện thực rồi: “Phí Ưu... anh yêu em?”

Bạch Phí Ưu thờ phào, anh hiểu cảm nhận của Hàn Ân lúc này. Anh cũng chưa tin được, anh và cô có ngày sẽ thổ lộ cùng nhau rằng mình yêu đối phương.

“Ừ...” Anh bỗng nở nụ cười gian, ôm cô ngã xuống chiếc giường chỉ đủ một người nằm: “Nếu em không tin, anh có thể dùng hành động chứng minh!”

Hàn Ân hết hồn, cô chạm lấy hai bên cánh tay anh sợ té ngã, nhưng mà là ngã xuống giường: “Đừng!”

Mái tóc rối bời, cả hai bên dây áo cũng trễ xuống, lộ đôi xương vai xanh hút hồn của Hàn Ân. Bạch Phí Ưu ánh mắt tha thiết: “Ân Ân, hãy ở bên anh.”

Sâu trong tâm khảm Hàn Ân, cô mong những lời ngon ngọt này từ anh rất lâu rồi, nhưng... bây giờ cô đã chấp nhận lời cầu hôn của Vương Tất Nhân rồi còn đâu.

“Nhưng... Phí Ưu, em đã chấp nhận cầu hôn của Vương Tất Nhân, trong vòng 2 giờ nữa, gia đình anh ấy sẽ có mặt ở đây.” Hàn Ân lo lắng, cô phải làm gì đây?

“Không nhưng nhị gì hết!” Tâm Bạch Phí Ưu vững vàng. Anh và cô yêu nhau, hà có gì gã cảnh sát đó được cô, còn khuya!

Bàn tay Bạch Phí Ưu luồn ra sau lưng Hàn Ân, kéo phéc-mo-tuya của chiếc váy cô xuống. Hàn Ân hoảng hốt, chặn tay anh lại: “Đừng! Phí Ưu, anh tính làm gì?”

Bạch Phí Ưu bình thản trả lời: “Làm chuyện anh và em cần làm.” Bàn tay vẫn kéo xuống một đường dài, thân váy bung ra, lộ trước mặt anh là thân thể ngọc ngà trắng muốt của cô, bờ ngực căng tròn đợi anh đến chiếm lấy.

Hàn Ân càng hốt hoảng, cô biết anh muốn làm gì mình. Nhưng gia đình Vương Tất Nhân sắp đến rồi, còn cả bố mình và Crow ở dưới lầu đợi nữa, sao anh có thể lố lẩn đòi yêu cô được.

“Đừng mà, đừng...” Giọng Bạch Phí Ưu liền gọi tên cô, làm cô đứt đoạn suy nghĩ kịp thời vừa muốn nói ra: “Hàn Ân, anh không muốn để em rời khỏi anh một lần nào nữa, anh đã đợi quá lâu rồi...”

Giọng nói anh sao mà thành khẩn, làm cô nao lòng. Cô vội chạm vào má anh, đôi môi cô đỏ thắm vì son, hỏi: “Anh đã đợi bao lâu?”

“Suốt mười lăm năm” Đáy mắt u buồn, Bạch Phí Ưu điềm tĩnh đáp.

Đúng, chính xác là anh đã đợi cô mười lăm năm, anh đã yêu cô mười lăm năm, từ khi bắt đầu là cậu nhóc 14 tuổi.

Hàn Ân kinh ngạc này đến kinh ngạc khác, anh yêu cô suốt mười lăm năm?

Vậy cô và anh có phải hiểu lầm nhau chuyện gì không? Trời ạ, mười lăm năm tuổi xuân của nhau đấy. Đáy lòng cô dấy lên sự ngọt ngào vào tận xương tủy, không sao, bây giờ cô và anh có thể bắt đầu lại cho sự hoang phí tuổi trẻ.

Cô cười híp mắt, nước mắt không hiểu sao lại tuông, nhưng cô đang cực kỳ hạnh phúc.

“Em cũng vậy... em cũng đã dùng hết tuổi xuân chỉ yêu mình anh đó, Bạch Phí Ưu!”

Hết chương 46

Bạn đang đọc truyện *Tình Đầu Dành Hết Cho Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Chương 47: Sự thật

Mười lăm năm

Nói ra thì thấy dài, nhưng cũng chỉ là một con tàu chạy hoài cho đến khi dừng bến cuối cùng, bước xuống, ngoảnh mặt nhìn xung quanh thay đổi như thời

tiết. Như bước giữa ranh giới nóng và lạnh. Lúc còn nhỏ nóng nảy, khi lớn lên lại nguội dần.

Thời gian thật sự rất tàn độc, mới là trẻ con đó, loay hoay lại lớn nhanh không kịp đếm. Thế là cô và anh đã bỏ lỡ nhau cả tuổi trẻ.

Nếu như cô và anh chịu thấu hiểu nhau, ngồi lại nói chuyện với nhau, có lẽ đã không lỡ làng duyên phận đến ngày hôm nay. Nhưng thời gian cũng làm cô thấu đáo đi ít nhiều, như tình cảm cô và anh dành cho nhau là trọn vẹn, chỉ khác điều là thời gian của trẻ con và trưởng thành.

Anh 29 tuổi, cô 24 tuổi, đã trưởng thành, đã biết được hành động, việc làm của mình như thế nào...

Trong làn tóc rối bù, hơi thở nồng đậm mùi vị tình yêu, Hàn Ân run rẩy trong vòng tay của Bạch Phí Ưu.

Cô đưa ngón trỏ mình lên môi anh, đau xót nhìn đến vết tích cô cắn trên môi: “Đau không?”

Bạch Phí Ưu chụp lấy tay cô, áp môi mình vào lòng bàn tay cô, hôn lấy: “Không đau.” Sau đó, anh đưa về ngực trái mình: “Ở đây của anh rất đau.”

Hàn Ân không hiểu: “Tại sao?”

“Anh đang hạnh phúc đến độ tim muốn vỡ ra.” Bạch Phí Ưu cười ngọt ngào.

“Đồ ngốc!” Hàn Ân cũng cười.

Lời ngọt ngào từ anh, cô như tan chảy ra. Cô muốn nghe lời anh nói đến nhường nào... sau bao gian truân, cuối cùng là được ở bên nhau.

Mồ hôi trên người Hàn Ân tứa ra, hơi thở càng dồn dập. Sự đứng đắn của Bạch Phí Ưu như đưa cô lên mây. Bây giờ cô cũng hiểu được vì sao nam nữ luôn thích được ái ân.

Lúc này, đầu óc cô trống rỗng, mặc cho anh phát tiết. Thân thể cô mềm nhũn, anh phải ôm cô vào lòng mà tiếp tục. Thật sự cô rất mệt, mà cũng vừa lo, vừa ngượng.

“Ừm... nhẹ nhẹ thôi.” Hàn Ân rên rỉ.

Thật sự anh quá mạnh, thân thể cô yếu ớt vậy sao kiềm hãm được sự yêu thích ân ái của anh. Bạch Phí Ưu cũng không đành lòng, anh cũng nhẹ nhàng trở lại.

Hàn Ân thoả mãn chưa được hai phút sau, động tác anh kịch liệt hơn. Cô mím môi, đôi mắt nhắm nghiền, chỉ phát được um a trong cổ họng.

Bạch Phí Ưu đã mất kiểm soát, anh như muốn được ôm cô mà ân ái cả ngày. Tiếng rên rỉ của cô dù nhỏ như mèo kêu, nhưng vẫn kích thích được thính giác của anh. Rất tự nhiên, anh lật động mạnh hơn.

Đến khi Hàn Ân như từ trên mây rớt xuống vạn trượng hồng trần, cô yếu xiu như bong bóng xì hơi, thở khó khăn. Còn Bạch Phí Ưu cũng vừa dứt điểm trận, anh ôm cô vào lòng, hôn trán cô, dùng tay lấy những sợi tóc vương trên má cùng mồ hôi sau cuộc hoan lạc.

“Ân Ân, lấy anh nhé?!” Bạch Phí Ưu phả hơi trên đỉnh đầu Hàn Ân. Anh lấy từ dưới gối nằm một chiếc hộp xinh xinh, anh đã đặt sẵn trước.

“Đàn ông tui anh chỉ nói được lời nói suông thôi sao?” Hàn Ân áp mặt vào ngực trần rắn chắc của anh. Nghe tiếng tim anh đập mạnh.

Đàn ông có sức chiếm hữu mạnh, thế nên cô hiểu được anh muốn có được cô, cái này gọi là ghen đó sao? Thật ngọt ngào.

Bạch Phí Ưu nắm lấy bàn tay trái của Hàn Ân, anh đeo chiếc nhẫn kim cương đã chuẩn bị trước vào ngón áp út của cô, trịnh trọng đáp: “Anh không có nói suông!”

Hàn Ân theo động tác của Bạch Phí Ưu nhìn, trên bàn tay trái của cô, có chiếc nhẫn lấp lánh, cô sung sướng ngược nhìn anh: “Anh sao lại không hỏi em có đồng ý hay không?”

Lời nói và tâm trạng cô luôn đi ngược với nhau. Bạch Phí Ưu phì cười. Nhìn đôi mắt long lanh cả nụ cười không khép lại mà muốn yêu cô lần nữa.

Anh lật người qua, cô lại nằm dưới thân thể cường tráng của anh. Môi mỏng kéo lên một đường cong gian trá: “Em không đồng ý thì cuối cùng vẫn phải là Bạch phu nhân của anh.”

Hàn Ân phồng má bất mãn: “Đồ ngang ngược!”

“Nếu anh không ngang ngược, làm sao có được vợ?!” Bạch Phí Ưu thoải mái đáp lời.

Anh nhẹ hôn lên chóp mũi cô: “Ân Ân, anh yêu em”

Cô mỉm cười, đôi mắt nhu tình dành cho anh: “Em cũng yêu anh...”

...

Trong chiếc xe ô tô, gia đình Vương Ngạn vui vẻ tám rôm rả. Vương Tất Nhân là người cười nhiều nhất.

Anh hồi hộp trong lòng. Nhưng sự hồi hộp vui sướng đó chưa được bao lâu đã tắt ngấm.

Tiếng báo tin nhắn đến, là của Hàn Ân. Anh mở ra xem, đập vào mắt mình là những dòng chữ làm anh đau lòng.

Hàn Ân: Gửi anh, Tất Nhân.

Em xin lỗi, có lẽ sẽ đường đột, nhưng em không thể làm gì khác hơn ngoài hai từ xin lỗi... Em không thể lấy anh được, vì sự xuất hiện của người đó một lần nữa cho em biết được người em cần, chăm sóc em cả đời là ai.

Mong anh hãy thứ lỗi cho em. Em cũng mong anh sẽ tìm được người con gái như ý muốn, sẽ không hai lòng như em.

Một lần nữa, em xin lỗi. Hàn Ân.

“Là ai đấy Tất Nhân?” Ông Vương Ngạn ngồi bên cạnh, thấy anh đọc tin nhắn xong lại trầm ngâm.

“Bố, mình quay về thành phố C thôi...” Vương Tất Nhân cười gượng.

Vương Nhã Nhã ngồi ở ghế sau, chồm lên trước hỏi: “Là sao?”

Vương Tất Nhân dựa người ra sau, anh nhét điện thoại vào túi quần lại, giọng điềm tĩnh: “Con muốn hủy hôn.”

...

Hàn Ân bước từ trong phòng vệ sinh ra, nhét chiếc điện thoại vào túi áo. Cô nhìn xung quanh, có lẽ Bạch Phí Ưu đã xuống dưới nhà.

Nhưng cô suy nghĩ sai, bước xuống dưới nhà, lại không thấy anh đâu, cả bố mình. Cô thấy Crow đang ngồi nhâm nhi trà trên bàn tròn trước nhà.

Đi đến, cô ngồi kế bên Crow.

Crow nhìn Hàn Ân, trên cổ cô còn dấu tích màu hồng, anh cười: “Cậu chủ chắc rất phấn khích.”

Hàn Ân không hiểu ý Crow nói, nhìn theo ánh mắt anh lên trên người mình. Cô mới ngượng ngùng, vào bên trong lấy chiếc áo len khoát vào mới yên tâm ra ngoài.

“Phí Ưu và bố em đâu?” Hàn Ân rót cho mình một tách trà.

Crow: “Họ cùng nhau ra mộ mẹ em rồi.”

Cảm thấy có điều không lành, cô cũng muốn ra mộ mẹ mình một chuyến, bàn tay Crow đã nắm lấy cổ tay cô lại.

“Không cần em ra đâu.” Crow chỉ về phía con đường mòn ra mộ của mẹ cô: “Họ về rồi kìa.”

Trong buổi trưa đầy nắng gió, Bạch Phí Ưu mỉm cười đi kế bên Hàn Tư Thông. Hàn Ân nhìn mà tim còn đập nhanh, hai người họ đã nói chuyện với nhau rồi sao? Họ đã làm lành rồi sao?

Sau buổi chiều, khi cô đã đem com với thuốc lên phòng cho Hàn Tư Thông. Ông đã ngồi yên vị trên ghế, đợi cô lên, hình như có chuyện gì đó.

Cô dọn đồ ăn cho ông, còn căn dặn thêm khi ăn xong ông phải uống thuốc đầy đủ, không được bỏ cử.

“Tiểu Ân, bố có chuyện muốn nói với con.” Hàn Tư Thông chậm chạp lên tiếng.

Hàn Ân vừa bung mâm lên, đã đề mâm xuống, đối diện nhìn bố mình: “Có chuyện gì sao bố?”

Ông nhìn ly nước lọc, ông không dám nhìn vào Hàn Ân, vì những lời nói sau này, sợ cô sẽ tức giận.

“Con muốn biết lý do vì sao năm đó Bạch Phí Ưu cự tuyệt quan hệ với gia đình mình không?”

Hàn Ân không ngờ đến, cô dồn dập hỏi: “Là sao bố? Chuyện năm đó không phải do con sao?”

Hàn Tư Thông lắc đầu. Đôi mắt ông dần mù mịt, nhớ lại thời hoàng kim của quá khứ, nhớ lại người bạn thân chí cốt tên Bạch Lý: “Không phải lỗi do con, mà là do bố!”

Hàn Ân thất kinh. Cô luôn nghĩ mình chính là người gây cái chết của chú Bạch, thế mà hôm nay từ chính miệng Hàn Tư Thông nói ra, cô lại đau gấp trăm lần khi ngộ nhận mình là kẻ sát nhân.

“Không lẽ... bố đã hại chết chú Bạch?” Hàn Ân không tin, cô mong sự thật không phải như thế này.

“Không, bố không hại chết Bạch Lý... chỉ là, gián tiếp!” Hàn Tư Thông khó khăn trả lời.

Cô như trên thiên đường rớt xuống địa ngục, cô đứng dậy, không muốn nghe tiếp nữa: “Gián tiếp hay không, bố cũng là người đã hại chết chú Bạch. Tại sao vậy bố?”

“Hàn Ân nghe bố nói...” Hàn Tư Thông nín kéo cô lại. “Bố thật sự không muốn là người gián tiếp hại chết Bạch Lý. Nhưng... bố cũng có nỗi khổ riêng mà con...”

“Nỗi khổ gì? Bố có biết Bạch Phí Ưu đau đớn cỡ nào khi mất đi người thân duy nhất không?”

Tại sao vậy? Tại sao ông trời lại tréo ngoe với cô như vậy? Người bố thân yêu nhất của cô lại hại chết người bố của người cô yêu.

“Bố biết...”

“Năm đó bố có hùng vốn làm ăn với tổng giám đốc xây dựng của công ty mình. Vì bố muốn có thể chăm sóc con đầy đủ hơn, cũng muốn có tài sản riêng cho mình, rồi sau này không lo tuổi già sẽ làm gánh nặng cho con. Bố đã cùng Bạch Lý gom hết tài sản có được đánh cược vào cổ phiếu với tổng giám đốc mình, lúc đó cổ phiếu lên giá cao lắm... Bạch Lý vì tin tưởng bố, cũng đã đem cho bố mượn số đó, không ngờ... tổng giám đốc công ty bố khi đã có được tiền, liền trốn mất tích. Để lại số nợ khổng lồ không có cách nào cứu vãn, nên Bạch Lý lên con đau tim và mất...”

Hàn Ân chới với, cô ngã khụy xuống đất. Nước mắt chảy phiên nhau chảy theo lời nói của bố mình.

Lời của Hàn Tư Thông như giã đập Hàn Ân vào vũng bùn vậy. Cô xoay nhìn bố mình, nước mắt ông cũng đã rơi. Lòng cô ngổn ngan trăm bề. Thân hình gầy gộc của ông, lời nói khó khăn của ông làm cô đau xót, nhưng xót hơn là cô không thể tin được mọi chuyện lại ra nông nỗi như vậy.

Cô nén nước mắt, ngồi dậy. Cô dọn lại đồ ăn của ông, trước khi đem xuống bếp, cô gắng gượng nói trong nện ngào, dù đôi mắt đã đỏ hoe: “Bố ngủ sớm đi, con cũng về phòng ngủ đây. Bố ngủ ngon.”

“Tiểu Ân, hãy tha thứ cho bố...” Hàn Tư Thông lau đi nước mắt của mình, khuôn mặt gần gũi nhìn Hàn Ân, ông biết bây giờ cô đang hận ông lắm.

“Con bây giờ muốn được yên tĩnh.” Nói xong, cô đi ra khỏi phòng, đóng cửa lại.

Hết chương 47

Bạn đang đọc truyện *Tình Đầu Dành Hết Cho Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Chương 48: Tha thứ

Bạch Phí Ưu đứng đợi Hàn Ân ở ngoài cánh cửa phòng của Hàn Tư Thông.

Chuyện buổi trưa, lúc anh và Hàn Tư Thông nói chuyện, anh cũng đã xí xoá chuyện cũ, dù sao cũng đã qua, nếu bố anh trên trời chắc cũng sẽ không giận anh, thêm nữa là anh yêu Hàn Ân quá nhiều. Trải qua hết biết bao nhiêu sự hiểu lầm, anh sẽ không đánh mất cô một lần nữa.

Sau khi nói chuyện với ông ở ngoài mộ, anh cũng đã giảm đi bớt sự hối hận trong lòng mình. Sự thành thật của ông, như là liều thuốc giảm đau sau cái chết của bố anh.

Bây giờ thì anh mới hiểu được, Hàn Tư Thông cũng ám ảnh cái chết của bố anh, suốt hết những năm tháng. Sự khủng hoảng của anh lên gấp bội khi ông nói ra sự trần trối trong lòng.

“Cái chết của Bạch Lý, làm tôi sống như kẻ tù tội. Tôi trốn tránh trở về An Viên đã lòng mình tịnh tâm, thanh thản hơn. Nhưng những câu trách mắng của Bạch Lý làm tôi không yên ổn giấc ngủ, dù chỉ là một ngày. Theo đó, tôi hút thuốc cho lòng mình dễ chịu hơn. Cứ thế năm này qua tháng nọ, cậu biết không? Tôi bị ung thư phổi.”

Bạch Phí Ưu kinh dị, anh không có thể nói được gì nữa. Muốn nói nhưng không biết bắt đầu từ đâu, nên cứ thế anh im lặng là biện pháp tốt nhất.

Thấy Bạch Phí Ưu im lặng, ông mới cười nói tiếp: “Tôi không chữa trị. Số tiền lương hưu của tôi chỉ đủ mỗi thuốc uống để giảm bớt sự đau đớn cho thân thể hơn thôi. Thế nên, bây giờ đã là giai đoạn cuối.”

“Bác...” Bạch Phí Ưu cắn nín. Thật sự anh không tin được mọi chuyện lại đường đột như thế, Hàn Tư Thông ông ung thư phổi giai đoạn cuối, chính là anh đã góp phần vào đó.

“Bây giờ tôi có nhắm mắt cũng yên lòng.” Bàn tay ông vỗ vai Bạch Phí Uú, cười gượng gạo: “Hàn Ân, tôi giao lại cho cậu. Hãy chăm sóc con bé cho tốt.”

Rồi Hàn Tư Thông bước đi trước, Bạch Phí Uú cũng thế bước đi theo.

“Tôi sẽ nói rõ cho Hàn Ân biết sự việc, không thôi con bé lại trách bản thân mình.”

Bạch Phí Uú chỉ biết im lặng. Trong đầu anh liên suy nghĩ rằng, sẽ mời bác sĩ giỏi nhất chữa trị cho Hàn Tư Thông, dù sao ông cũng là bố vợ tương lai của anh.

Anh hít một phát thật mạnh, tâm tình cũng ổn lên, nhàn nhạt cười, nhìn thấy tấm lưng cong vì năm tháng của Hàn Tư Thông, anh lại thấy thương ông như cách đây 6 năm về trước, một người chủ tốt bụng, một bố vợ hiền lành.

“Bố vợ!” Bạch Phí Uú lên tiếng.

Hàn Tư Thông kinh ngạc xoay người nhìn, thấy Bạch Phí Uú cười với ông, đáy lòng ông vui sướng. Nụ cười nhăn nhoe nơi khoé mắt, ông không biết phải nói gì hơn, chỉ còn biết cười.

Đến khi gần đất xa trời, lại giải hoà được mỗi khiêm khích bấy lâu nay, ông đã mãn nguyện lắm rồi. Bây giờ Bạch Phí Uú gọi ông hai tiếng 'bố vợ' nghe thật lạ, nhưng áp áp vô cùng..

...

Hàn Ân mắt đỏ hoe bước ra, chạm trán với Bạch Phí Uú. Cô quay ngoắc đi, bỏ mặc anh.

Khi bỏ chén đĩa dơ ở bếp, cô bước lên cầu thang về phòng mình. Bạch Phí Uú cũng lờ đờ đi theo, anh biết cô đang trong tình trạng buồn bã.

Đến khi bước vào phòng, cô đóng cửa lại, anh lại nhanh hơn một bước, chặn cánh cửa. Trợn mắt nhìn anh, cô mặc kệ bụng tay ra, nhảy vào giường, lấy chăn cuốn người mình lại.

Khi anh đóng cửa lại quay nhìn, chỉ thấy một cục bông tròn lớn. Anh phì cười, hình ảnh rất quen thuộc, mỗi lần giận anh, hay điều gì đó làm cô buồn, ức chế, cô đều cuốn thân mình vào chăn, khóc để giải toả nỗi buồn.

Hàn Ân cuộn thân mình lại, khuôn mặt ngập tràn nước mắt. Cô biết mình nhu nhược, hờ một tí là khóc, nhưng không khóc cô không thể bớt nỗi buồn được. Bây giờ cô còn không dám đối diện nhìn Bạch Phí Uú nữa cơ mà.

Chuyện gia đình cô làm cho anh ra nông nổi tán gia bại sản, phải tha phương qua Nhật Bản, bây giờ dù anh có thành người giàu có, địa vị xã hội người ta phải nể trọng, cô vẫn áy náy không thôi.

Chiếc chăn cô đang cuốn, bỗng chốc được kéo mạnh, cô không kịp níu lại, thì ánh sáng đèn đã chiếu vào mắt, chói loá. Cô lấy hai tay che mắt lại, mím môi. Cô biết, Bạch Phí Uú kéo chăn mình.

Lần nào cũng thế, lần nào cô cuốn chăn, anh chính là người kéo chăn cô ra và dỗ ngọt cô.

“Ân Ân.” Bạch Phí Uú triều mến, giọng anh ngọt ngào đến độ muốn tan chảy lòng Hàn Ân.

Hàn Ân xoay người vào trong, giọng cô còn khàn vì khóc: “Bạch Phí Uú, tại sao anh lại yêu em?”

Bạch Phí Uú dùng động tác muốn lấy tay kéo cô xoay lại, anh cười: “Anh cũng không biết, lần đầu nhìn thấy em, có lẽ đã yêu rồi.”

Đó là lời nói thật từ đáy lòng anh.

“Anh có thấy mình đã quá rộng lượng không?” Hàn Ân mím môi, cố gắng nắc nhẹ nhẹ tiếng khóc.

Bạch Phí Uú: “Về chuyện gì?”

“Chuyện gia đình em, chuyện bố em đã... hại chết bố anh...”

Bạch Phí Uú thở dài: “Chuyện đó không trách bố em được. Cũng là dân làm ăn, anh hiểu được sự quan trọng của tiền bạc ra sao. Bố em cũng vì muốn cuộc sống em sau này không lo chuyện cơm, áo, gạo, tiền nên đã lầm lỡ một bước lớn thôi. Ai rồi cũng có sai lầm, chủ yếu có nhìn nhận và sửa lỗi không...”

“Nhưng em rất giận bố...” Hàn Ân thống khổ, cô càng không ngăn được nước mắt mình.

“Bố em cũng đã trả một cái giá quá đắt rồi. Ân Ân, em hãy tha lỗi cho bố em đi...” Bàn tay Bạch Phí Uú vỗ vỗ vào vai cô, an ủi.

Hàn Ân bỗng ngồi dậy, xoay nhìn Bạch Phí Uú. Cô lau hết hàng nước mắt của mình, cắn nhắc dùng từ: “Phí Uú... anh tha lỗi cho bố em rồi sao?”

Nhưong mày, anh trêu chọc: “Ummm, bây giờ bố em đã là bố vợ tương lai của anh rồi, tại sao lại có lỗi hay tha lỗi gì ở đây?”

“Anh cũng có lỗi, năm đó là do bố em nhưng anh đã hận luôn cả em, thế nên mới dẫn đến sự việc hai chúng ta trở trêu đến tận bây giờ...”

Anh nắm lấy bàn tay trái cô, hôn nhẹ lên những ngón tay thon dài xinh đẹp, anh thì thào: “Anh thật sự đang rất muốn nhanh chóng rước em về nhà.”

Cô nhìn bàn tay trái đeo chiếc nhẫn kim cương của anh tặng, hôn rồi rít vậy, nhằm ám chỉ cô là của anh sao? Cái người đàn ông này, thật sự rất bá đạo.

Còn về chuyện 6 năm trước, anh ruồng bỏ cô điều đó là dễ dàng cô hiểu được, nhưng cô vẫn rất tủi thân.

Vội rút tay lại, giả vờ không muốn, Hàn Ân ngêngh cằm: “Em không muốn gả cho anh tí nào...”

Bạch Phí Ưu chau mày rậm, ánh mắt hẹp sa sầm. Anh nắm lấy tay cô, lại kéo cô vào lòng. Cổ anh nghiêng, vừa khớp đôi môi anh chạm môi cô.

Mùi hương sữa tắm thơm tho trên người cô, mùi thơm từ dầu gội nam tính trên người anh, hoà quyện làm một. Tạo nên một mùi thơm quyến rũ trộn lẫn, mê say.

Khi thấy cô như sắp ngạt thở, anh mới buông đôi môi cô ra, cười ôn hoà: “Em cứ việc không gả cho anh xem, anh sẽ đi rêu rao khắp nơi em là của anh, xem lúc đó còn ai dám đến gần em không?!”

“Anh tự tin thế sao?” Hàn Ân bĩu môi, xem thường.

“Bạch Phí Ưu anh nói một không ai dám cãi lời hai.”

Anh cong môi mỉm chết người, sự tự tin của anh làm cô phải thở dài ngao ngán. Có phải anh sinh ra trên đời này, để làm người ta đau đầu vì độ tự tin đến mức thượng thừa không?

“Đồ kiêu ngạo!” Hàn Ân bực mình, cô nhéo chóp mũi anh.

Bạch Phí Ưu cười to, anh ôm cô thật chặt. Cúi đầu xuống hôn cô. Hàn Ân cũng không ngại ngừng nữa, cô đáp trả, bàn tay vòng qua cổ anh.

Nụ hôn của Bạch Phí Ưu càng làm Hàn Ân khó thở, anh rất cuồng nhiệt, rất táo bạo. Biết cô sắp khó thở lần hai, anh mới rời đôi môi cô, xuống chiếc cổ thon. Bàn tay cũng không an phận, mò mẫn hết xung quanh cơ thể cô.

Hàn Ân nắm lấy cánh tay Bạch Phí Ưu lại, lắc đầu: “Không được... buổi sáng... vừa...” Cô ngại ngừng không dám nói hết câu rõ chữ.

“Đối với cơ thể em, sự ham muốn của anh chưa bao giờ là đủ!” Giọng Bạch Phí Ưu rót vào tai cô, nghe vừa nhột vừa hưng phấn.

Hai bàn tay anh cời từng cúc áo của cô, mặc cô tỏ ra khuôn mặt không vừa lòng, nhưng hành động của cô lại không vậy.

Tại sao bao nhiêu năm, cô lại không biết được khuôn mặt này của anh cơ chứ? Cứ như thế này hoài cô sẽ chết mất thôi. Ham muốn cực mạnh của anh như thú dữ vậy, còn cô như con thỏ trắng chỉ biết cụp đôi tai, ngoan ngoãn nghe lời.

Hàn Ân nghĩ, sau này cô khổ dài dài rồi.

Hết chương 48

Bạn đang đọc truyện *Tình Đầu Dành Hết Cho Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Chương 49: Của riêng anh

Trong tiếng chim ríu rít, cái lạnh của mùa đông, Hàn Ân tỉnh giấc. Cô quơ quạng tay, tìm chiếc điện thoại mình, nhưng không có.

Ngồi dậy, thân thể cô ẽ ẩm không chịu nổi. Cố gắng xuống giường, lấy quần áo bận vào.

Cô ngó nghiêng tìm Bạch Phí Ưu, không thấy anh cô lại nghĩ anh về phòng trên gác xếp rồi. Vừa lúc, cô nghe loáng thoáng ngoài ban công phòng mình có tiếng nói. Cô nhẹ nhàng rón rén bước đến, kéo một đường nhỏ chiếc rèm cửa, chỉ đủ hé đôi mắt ra nhìn, là Bạch Phí Ưu.

Hàn Ân nhìn thấy, trên tay anh còn cầm chiếc điện thoại của cô, tò mò không biết anh lấy điện thoại cô làm gì? Nhưng cô không ra, vì anh đang nghe điện thoại.

“Được, cảm ơn anh, Lục Thao.”

“Trong nội hôm nay.”

“Oke, tạm biệt.”

Bạch Phí Ưu cúp điện thoại. Anh lướt trên điện thoại của Hàn Ân mấy mươi giây, xong mới xoay người vào trong, vừa đập vào mắt anh là Hàn Ân khoanh tay đứng nhìn anh.

Hàn Ân chìa tay ra, như muốn lấy lại điện thoại. Bạch Phí Ưu nhếch môi cười, anh đưa lại điện thoại vào tay cô.

Chưa đầy năm giây sau, Hàn Ân hét toáng lên: “Phí Ưu! Anh làm gì với điện thoại em vậy?”

Bạch Phí Ưu thoải mái ngồi xuống giường nhìn cô, không trả lời.

Hàn Ân bức tức, cầm điện thoại đưa đến trước mặt anh, chỉ trỏ: “Cái gì đây hả? Hình nền, màn hình chính? Còn nữa...” Cô kéo vào danh bạ, chỉ còn duy nhất độc mỗi số của anh: “Bạch Phí Ưu! Ai cho anh xóa hết số điện thoại trong danh bạ em vậy hả?”

Bạch Phí Ưu nhún vai, anh trả lời như là điều anh làm rất đúng đắn: “Anh chỉ hồi phục lại hình của anh bị em xóa trong máy thôi. Mà hình anh đẹp vậy, chỉ để trong file hình ảnh rất phí, nên cài vào hình khóa và chính cho em, để em có thể mỗi ngày nhìn thấy anh.”

Anh rất vui, không ngờ cô lưu vào máy mình nhiều hình ảnh của anh như thế, nhưng toàn là hình chụp trên tạp chí, hay hình được chụp lén. Anh cài hình mình vào máy cô như vậy để trả đũa cô vì đã xóa hình anh. Mai mốt thấy là máy cô có chế độ hồi phục lại hình đã xóa.

Anh còn thấy được một tấm hình cô chụp, là đầu anh tựa vào vai cô đang ngủ, còn cô thì mỉm cười khuôn mặt rạng rỡ, ánh đèn ngủ có làm hình ảnh hơi mờ, nhưng rõ ràng là phòng ngủ của khách sạn Quý Bắc Đình. Anh ngồi suy nghĩ một hồi lâu, mới nhớ được có một lần anh cùng Trương Trực Nam đến Niên Hoàng Thượng Đình và hôm đó ai say bí tỉ không biết gì, có lẽ cô đã chụp anh vào ngày hôm đó.

Hàn Ân như ngượng muốn kiểm lỗi để mà chui xuống đất, làm sao anh có thể nói thẳng thừng như thế chứ? Cô vỗ vào trán mình một cái, hít một hơi mạnh, hỏi tiếp: “Thế còn danh bạ điện thoại của em? Có làm gì sai với anh?”

Bạch Phí Ưu kéo cánh tay cô một phát không quá mạnh, đủ để cô té ngồi vào lòng anh. Phà hơi nam tính kế bên cổ cô: “Danh bạ em nhiều số để làm gì, để mỗi số điện thoại anh là được rồi.”

“Anh đừng có giờ thói ngang ngược đó được không? Kể cả số điện thoại bố em anh còn xóa?” Hàn Ân nhăn nhó mặt. Cô vỗ vào đùi anh một cái phát ra cả tiếng, mà hình như anh không đau, chỉ có lòng bàn tay cô là đỏ lên vì rất.

Cô vội xoa hai bàn tay mình lại, cho cái rát mau tan biến đi. Bạch Phí Ưu thấy được, cũng chạm vào tay cô, giúp cô xoa nhẹ. Anh phàn nàn: “Em nhớ số bố em chứ?”

“Nhớ.” Hàn Ân gật đầu, theo tự nhiên miệng phát ra.

“Vậy tốt! Em nhớ số điện thoại của bố có thể nhấn số điện thoại được mà, cần chi phải lưu, đúng không?”

Hàn Ân như bị dính bẫy của anh, cô xoay đầu nhìn anh, nụ cười gian của anh thật chói mắt. Trời ạ, anh chiếm hữu cô rồi, giờ là cả chiếc điện thoại của cô anh cũng muốn quản lý sao?

“Thoải chuyện đó bỏ qua một bên, anh có chuyện quan trọng hơn muốn nói với em.” Bạch Phí Ưu đặt đầu mình trên vai gầy của Hàn Ân.

“Chuyện gì?” Hàn Ân cũng không đòi co với anh nữa, cô bình tĩnh trả lời.

“Anh sẽ đưa bố em sang London chữa trị, được chứ? Anh có người bạn đang là bác sĩ bệnh viện Great London, anh ấy bảo sẽ chữa trị cho bố em.”

Hàn Ân dường như đã hiểu được đoạn đối thoại của anh khi nghe điện thoại ngoài ban công. Cô cảm động, gật đầu: “Em sẽ khuyên bố.”

...

Sau hai giờ khuyên nhủ Hàn Tư Thông, cuối cùng ông cũng đồng ý chữa trị. Vì Hàn Ân hết lời van xin, cũng như Bạch Phí Ưu cũng đã đối tốt với ông quá nhiều. Ông vui vẻ hơn nữa, Hàn Ân đã tha thứ hết lỗi lầm của ông, nên bây giờ chữa trị là cách ông muốn đền đáp con gái mình, dù biết sẽ không đi đến đâu.

Bạch Phí Ưu cùng Hàn Ân sắp xếp lại đồ đạc để về thành phố S, còn Crow sẽ dọn phòng Hàn Tư Thông.

Quần áo Hàn Ân không có bao nhiêu cả, đồ dùng cũng vậy, trong vòng một giờ đã xong. Cô ngồi nghỉ mệt.

Nhìn anh đang loay hoay đóng thùng giấy cho cô, thấy sao lòng dâng lên niềm hạnh phúc khó tả. Anh kéo tay áo sơ mi lên đến khuỷu tay, hi hục cái gì cũng đòi dọn thay cô, thế nên cô làm không có bao nhiêu việc cả.

Nhìn thân hình rắn chắc sau chiếc áo sơ mi đen, bờ vai rộng lớn, cánh tay vững chãi, mồ hôi thi nhau túa ra trên khuôn mặt anh, Hàn Ân có xót. Cô vội

lấy khăn lau mặt của mình, ngồi kế bên anh, lau mồ hôi cho anh.

Bạch Phí Ưu xoay nhìn Hàn Ân đang chăm chú lau mồ hôi cho mình thì mỉm cười. Cô lau rất kỹ, nhìn đôi mắt trong veo của thật xinh đẹp, cả bờ môi hé mở làm anh phải dừng động tác, lén mi cô một cái.

Hàn Ân giật mình vì cái hôn của anh, sau đó là má ửng hồng cả lên.

“Đồ háo sắc!”

Thấy anh cười rồi tiếp tục sắp xếp đồ cho cô. Hàn Ân có hơi ngập ngừng, chuyện về Vương Tất Nhân, không nghe thấy anh nhắc đến, cô tính khi nhắn tin xong cho Vương Tất Nhân, cô sẽ nói cho anh biết, nhưng lại quên mất vì nhiều chuyện xảy ra liên tục.

“Về chuyện hôn sự của em và Vương Tất Nhân... anh không thắc mắc gì sao?”

Bạch Phí Ưu liếc Hàn Ân, xong xoay người tiếp tục kéo băng keo, dán chiếc thùng to đầy áp đồ của cô: “Anh biết! Tối hôm qua lúc em ngủ anh đã lên xem tin nhắn.”

“Anh không nói gì sao?”

Bạch Phí Ưu thờ dài, anh xoa đầu cô: “Em và cậu ta đã chấm dứt, mọi chuyện sau là sao cũng được.”

Giọng anh như kiềm nén lại cảm xúc hỗn độn muốn bộc lộ ra vậy.

Hàn Ân choàng tay qua ôm lấy Bạch Phí Ưu, lòng sao lại thấy có lỗi, dù không biết vì sao, cô thanh minh: “Em và anh ấy không có gì ngoài cái nắm tay cả...”

Bạch Phí Ưu giật mình vì cái ôm của Hàn Ân, nghe xong lời thổ lộ của cô, anh bỗng chốc bế cô lên, đặt ngồi trên giường, anh quỳ gối dưới giường.

Nghe xong lòng anh lại nhẹ nhõm. Thật sự rất mai mắn, xem ra tên Vương Tất Nhân đó cũng biết ý tứ, thế nên chuyện cô viết tin nhắn cho Vương Tất Nhân để cậu ta dừng đến, anh sẽ bỏ qua. Vì hôm qua, anh muốn cùng cậu ta nói chuyện cho ra lẽ.

Nắm lấy bàn tay phải cô, anh hôn vào lòng bàn tay, giọng còn run rẩy: “May quá...”

Hàn Ân thấy mũi mình cay xè, Bạch Phí Ưu có tính chiếm hữu cao, anh vẫn sợ những điều này sao? Cô chỉ chung thủy với mỗi mình anh. Nhưng nếu không có sự việc anh ở An Viên hôm qua, có lẽ... cô sẽ trở thành người phụ nữ của Vương Tất Nhân.

“Ân Ân, anh thật sự rất muốn cưới em gấp, anh muốn cho toàn thế giới biết, em là chỉ của riêng anh, không ai được động vào.” Khuôn mặt Bạch Phí Ưu nhìn Hàn Ân tha thiết.

Anh rất ích kỷ. Anh rất sợ giữa cô và Vương Tất Nhân có gì đó... anh không dám nghĩ đến, nhưng vì tình yêu, anh sẽ chấp nhận vì là đã thế kỷ 21. Thế mà nhiều lúc, quan niệm của anh lại suy nghĩ rất cổ hủ.

Hàn Ân nhìn cách anh ân cần, giọng nói tha thiết như thế, cô cân nhắc suy nghĩ này giờ, bây giờ phải trực tiếp nói rồi.

“Em muốn lo cho bố trước, khi nào bố khoẻ, lúc đó hãy tính chuyện cưới được không Phí Ưu?”

Bạch Phí Ưu đẩy mắt hiện lên tia thất vọng rồi vụt mắt. Anh gạt đầu, đúng là hiện tại phải lo cho bố vợ anh trước, anh đúng là quá hấp tấp.

Hàn Ân biết chứ, biết tia thất vọng trong đôi mắt hờ phách của anh. Cô cúi người, hôn vào má anh, cười khổ: “Phí Ưu, hãy hiểu cho em”

Cô là đứa con ngoan, có hiếu, Bạch Phí Ưu anh không chấp nhận cũng phải chấp nhận chuyện này. Nếu cứ để tình trạng của Hàn Tư Thông kéo dài, anh cũng không vui về gì bước vào lễ đường cùng cô. Nhưng anh lại rất sợ mất cô, dù cô đang có bên cạnh, cũng không có cái gì để khoá chặt cô lại bên mình, như thế anh không yên lòng chút nào.

Khoang đã! Khoá chặt ư? Đầu Bạch Phí Ưu bỗng nổi lên ý định rất hợp lý, vừa trì hoãn được đám cưới, vừa bắt cô danh chính ngôn thuận thành bà Bạch.

Bạch Phí Ưu nhưng mảy, bất giác nhếch môi cười: “Anh đồng ý việc cưới sẽ trì hoãn, nhưng đôi lại em phải chấp thuận với anh một điều kiện.”

Hàn Ân nhú mảy, cảm thấy không yên trong lòng: “Điều kiện gì?”

“Em chấp nhận đi đã!”

“Nhưng lỡ ngoài sự chấp thuận cho phép thì sao?” Hàn Ân tìm lời không chế.

Hừ, lời từ miệng anh cùng với nụ cười gian đó, làm sao cô không lo cho được. Ngộ nhờ anh làm gì đó quá sức tưởng tượng của cô, thì có phải cô lại thua dưới tay anh nữa không? Cô cũng có lòng tự trọng của phụ nữ a.

Nụ cười Bạch Phỉ Ưu tắt ngấm. Anh đứng dậy như muốn rời đi, giọng còn giả vờ hồ hững: “Được thôi, vậy xem như anh chưa nói gì.”

Anh đang xem sức chịu đựng sự tò mò của cô đó sao? Cô rất tệ về khoản này đó nha.

Hàn Ân nào biết khi Bạch Phỉ Ưu xoay lưng, anh đang cười trộm. Anh biết cô sẽ chấp nhận chịu thua, vì cô yêu anh rất nhiều.

Thầm đếm ngược trong lòng, Bạch Phỉ Ưu nắm chắc phần thắng. Năm, bốn, ba, hai...

“A... em chịu thua. Em đồng ý, anh nói đi!” Hàn Ân thờ dài.

Nhìn anh xoay lưng không thèm nhìn cô, bĩu môi, cô rất sợ anh lại làm phật lòng anh. Sự xoay lưng như muốn tách rời cô ra khỏi anh vậy, làm sao mà được chứ? Cô đã yêu anh rất nhiều, để cô được ngày hôm nay bên cạnh anh, cô đã đánh đổi cả thanh xuân của mình đấy.

Thu nụ cười, Bạch Phỉ Ưu quay lại, anh liền ngồi vào giường, kề bên cô. Anh đâu nào muốn chọc cô, nhưng không làm như thế lỡ anh nói ra điều kiện cô từ chối thì sao, chuyện này chắc chắn anh sẽ không thể để ra.

“Tốt! Ngày mai chúng ta sẽ đi đăng ký giấy kết hôn!” Mặt anh đối mặt với cô, nụ cười trên môi mỏng càng giãn ra. Nụ cười đắc chí.

Hàn Ân há miệng thẳng thốt, mấp máy muốn nói gì đó. Miệng Bạch Phỉ Ưu đã nhanh hơn, nói trước: “Em đã đồng ý rồi đấy, không có việc nuốt lời.”

Hết chương 49

Bạn đang đọc truyện *Tình Đầu Dành Hết Cho Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Chương 50: Lục Thao

Mọi chuyện cũng theo như ý định của Bạch Phỉ Ưu. Anh rất hài lòng bước ra từ Ủy ban thành phố S, trên tay cầm tờ giấy kết hôn của anh và Hàn Ân, nụ cười chưa dứt trên môi.

Hàn Ân nhìn Bạch Phỉ Ưu bất bình nhưng lại cắn nín không nói được. Vừa vào Ủy ban, là nhân viên hành chính bắt cô phải làm một loạt thủ tục, chóng cả mặt. Làm xong cũng mất hết một tiếng đồng hồ.

Mà cô cũng không tin được, một tờ giấy có tên anh và cô, thêm một con dấu công chứng xác nhận, cô và anh đã thành vợ chồng.

Nhìn vào tờ giấy chứng nhận kết hôn, Hàn Ân vui sướng nhưng cô không tỏ ra mặt. Bàn tay còn run rẩy. Cho đến khi ngồi vào xe, Bạch Phỉ Ưu đưa chiếc ví của mình cho cô, lúc đó cô mới tin anh và cô đã thành vợ chồng là thật.

Bạch Phỉ Ưu: “Đã là vợ chồng, nên anh sẽ đưa hết tài khoản cho em giữ!”

Hàn Ân tròn mắt nhìn anh, sau đó cúi xuống nhìn chiếc ví da hàng hiệu màu đen, cô mở ra xem, toàn là thẻ tính dụng của các ngân hàng ở thành phố S, thẻ VIP các khách sạn nhà hàng 5 sao và cả thẻ silver, blackcard khác nhìn chóng cả mặt.

Đây là giấc mơ của đời cô, được gả cho Bạch Phỉ Ưu, giờ đã thành hiện thực! Cô xúc động, quệt nước mắt sắp chảy trên mi mình: “Bạch Phỉ Ưu, anh nhớ năm em vừa 11 tuổi, trong lần chơi trốn tìm với anh, em đã trốn trên góc cây đỗ quỳên sau vườn nhà anh, khi em té ngã xuống, may có anh đỡ, em đã nói gì không?”

Bạch Phỉ Ưu xoay đầu nhìn Hàn Ân, cô đang cúi đầu xuống nhìn đồng thê và giấy tờ của anh, mũi ửng đỏ. Không ngờ có một ngày cô lại hỏi anh câu hỏi này...

Xoay đầu lại, nhìn về phía trước anh tiếp tục lái xe, hỏi ngược: “Có chứ! Lúc em ngã xuống, anh như thót tim, cuối cùng cũng chụp được em, còn cùng em té ngã xuống cỏ. Em đã ôm anh, còn nói rằng: Anh Tiểu Bạch! Sau này lớn lên em sẽ lấy anh!” Anh mỉm cười, dây dút trong lòng: “Anh nghĩ lúc đó em chỉ nói đùa vì xem nhiều phim hoạt hình về công chúa và hoàng tử...”

Hàn Ân cũng cười, cô vừa cười vừa khóc, cứ lau bao nhiêu nước mắt, là bấy nhiêu nước mắt tiếp theo cứ tuông ra. Cô răn đe anh: “Anh đừng xem thường lời nói của em như thế chứ? Cuối cùng anh cũng phải lấy em đó thôi...”

“Phỉ Ưu... bây giờ em đang cực kỳ hạnh phúc.”

Anh đưa bàn tay phải ra, xoa đầu cô: “Anh biết, anh cũng rất hạnh phúc!”

Sau thời gian ở thành phố S được hai ngày, Crow cũng làm xong giấy tờ xuất cảnh cho Hàn Ân và Hàn Tư Thông. Đến ngày thứ ba, họ bắt đầu chuyến đi dài đến London.

Thời tiết London lạnh vô cùng, Hàn Ân phải khoác hai chiếc áo khoác dày mới mong đủ ấm. Nên suốt thời gian điều trị cho bố mình, cô một là ở bệnh viện, hai là khách sạn Bạch Phỉ Uú đã đặt trước.

Dù London có đẹp và thơ mộng đến đi chẳng nào nữa, cô cũng không có tâm tình để mà hưởng thụ. Sau ba ngày ở bệnh viện, cuối cùng Hàn Tư Thông cũng phải lên ca mổ lấy khối u ác tính ra.

Hàn Ân cầm tờ giấy cam kết chịu trách nhiệm từ bệnh viện, nếu như bố mình có xảy ra chuyện gì cũng là tự nguyện mà rơi lệ. Bạch Phỉ Uú ở bên cạnh cô, không rời cô một giây, vỗ về an ủi. Luôn bảo cô hãy tin tưởng ở Lục Thao, anh ta có hơn 10 năm kinh nghiệm về mổ và điều trị ung thư.

Sau 8 tiếng đồng hồ trong phòng mổ, Lục Thao bước ra với nụ cười nở trên môi, anh nói rằng ca phẫu thuật đã xong.

Bạch Phỉ Uú thở phào nhẹ nhõm, còn Hàn Ân thì như trút hết được nỗi lo, cô xém ngã xuống vì chân đứng quá lâu. Bạch Phỉ Uú phải dìu đỡ cô.

Lục Thao kéo khẩu trang xuống cằm, lộ ra khuôn mặt nghiêm nghị, với cặp kính cận không quá dày, nhìn anh rất tri thức.

“Không phải thành công hết một trăm phần trăm, chỉ chín mươi thôi. Mười phần còn lại là nằm ở nghị lực của bác ấy.” Lục Thao tháo đôi găng tay trắng của mình ra, nhìn Bạch Phỉ Uú vỗ lưng anh: “Cậu đi theo tôi, tôi có chuyện muốn nói.”

Hàn Ân ngạc nhiên, không hiểu chuyện gì mà Lục Thao muốn nói riêng với Bạch Phỉ Uú. Nhưng cô lúc này quan tâm bố hơn, cô gấp gấp hỏi: “Khi nào tôi có thể vào thăm bố mình?”

“Trong một giờ nữa.” Nói xong, Lục Thao bước về phòng mình.

Bạch Phỉ Uú hôn trán Hàn Ân, trấn an cô: “Em ngồi nghỉ đi, anh đi một tí rồi quay lại liền. Phải đợi anh, không được đi đâu đấy!”

Hàn Ân gật đầu, cô ngồi xuống ghế đợi, nhìn lom vào cánh phòng phẫu thuật vừa đóng kính lại cách đây một phút. Bóng dáng Bạch Phỉ Uú đã khuất sau ngã ba hành lang bệnh viện, cô bỗng chốc thấy cô đơn...

Đóng cánh cửa phòng lại, mặt Lục Thao nghiêm nghị, hai hàng mày rậm nhíu lại: “Bệnh bác ấy nặng hơn tôi tưởng tượng.” Anh đưa hồ sơ trước mặt Bạch Phỉ Uú.

Nhận từ hồ sơ bệnh án Hàn Tư Thông từ tay Lục Thao, Bạch Phỉ Uú không hiểu: “Là sao?”

Lục Thao kể rõ chi tiết hơn: “Bệnh bác ấy để quá lâu rồi, thuốc chỉ cầm chừng chứ không có hết được. Tôi đã cố gắng lấy những khối u ra khỏi phổi, nhưng tôi không chắc bác ấy sống được bao lâu, cùng lắm là năm năm nữa. Còn muốn lâu dài hơn... tùy thuộc vào sức mạnh, ý chí kiên cường của bác ấy.”

Bàn tay phải Bạch Phỉ Uú lướt qua từng trang giấy trong hồ sơ. Càng lướt, mặt anh càng biến sắc. Cái này, nếu mà nói với Hàn Ân, chắc chắn cô ấy khóc đến ngất và cả hôn lễ của anh và cô phải trì hoãn mãi mãi.

“Còn xạ trị?” Bạch Phỉ Uú căn nhắc lựa chọn. Có xạ trị và hoá trị, nhưng hoá trị có tác dụng phụ rất lớn, anh sợ Hàn Tư Thông sẽ không chịu đựng được.

Lục Thao lắc đầu, chán nản: “Của bố vợ cậu là Ung thư phổi không phải tế bào nhỏ chỉ có phẫu thuật giúp bớt đi bệnh tình, còn hoá trị và xạ trị hiệu quả nhất là Ung thư phổi tế bào nhỏ. Hoá trị và xạ trị lên người bố vợ cậu, chỉ gây thêm sự đau đớn hơn thôi. Bây giờ chỉ còn một cách...” Lục Thao ngừng vài giây, anh nhìn sắc mặt Bạch Phỉ Uú lúc trắng lúc xanh, tặc lưỡi: “Biện pháp Nhắm trúng đích của các bác sĩ bệnh viện New York vừa thử nghiệm thành công, thêm vào đó là điều trị hỗ trợ!”

“Nhưng tôi không chắc chắn rằng biện pháp Nhắm trúng đích sẽ hiệu nghiệm trên cơ thể bố vợ cậu hay không, vì chỉ có năm phần trăm số người trên thế giới sống thêm được 10 năm từ biện pháp này...”

Còn nước còn tát! Bạch Phỉ Uú anh không để Hàn Tư Thông chỉ còn sống ít ỏi nhiều năm như vậy được, vì bây giờ anh đã xem ông như người bố của mình.

“Nhờ anh vậy, Lục Thao.” Bạch Phỉ Uú điềm tĩnh trả lời: “Mọi chi phí anh không cần lo tới.”

Bây giờ, Bạch Phỉ Uú chỉ còn tin tưởng Lục Thao mới cứu được Hàn Tư Thông. Anh ta là vị bác sĩ giỏi. Bạch Phỉ Uú anh cùng anh ta đã quen biết rất nhiều năm, từ một chuyện rất tình cờ. Chuyện của những người đàn ông.

“Cậu xem thường tôi nhì? Chuyện tiền bạc có bao giờ tôi quan tâm?”

Lục Thao nhướng mày nghiêm, anh muốn đốt điều thuốc cho lòng tâm tịnh lại, nhưng nhìn đến bệnh tình bố vợ Bạch Phỉ Uú, lại nuốt nước bọt, nhét bao thuốc lá vào túi quần.

Bạch Phỉ Uú lắc đầu, anh phản bác: “Không phải, tôi không muốn anh phải đau đầu vì quá nhiều thứ.”

“Đừng khách sáo!” Lục Thao kéo từ trong tủ bàn, ra một que kẹo. Anh xé bọc xung quanh rồi ngậm vào.

Liếc Bạch Phỉ Ưu đang nhìn anh với ánh mắt kì dị, anh cũng lấy đưa cho cậu ta một cây kẹo mùi soda, vị hơi lạ.

Bạch Phỉ Ưu không muốn nhận lấy, nhưng để bàn tay Lục Thao cứ đưa giữa không trung như thế là không phải phép với người giúp đỡ mình, anh chép miệng, nhận thì nhận, còn ngậm hay không thì vẫn là quyền của anh.

“Nếu cậu muốn sống lâu hơn với vợ tương lai của mình thì ngừng ngay việc hút thuốc đi.” Lục Thao giọng nói châm biếm.

Bạch Phỉ Ưu liếc xuống túi quần anh, có hình chữ nhật nhỏ nhô lên bên phải, là bao thuốc lá. Anh cười thâm trong lòng, Lục Thao giấu đầu lòi đuôi, miệng thì bảo anh đừng hút, mà túi vẫn còn nhét bao thuốc lá.

“Trước khi nói tôi, anh cũng nên vứt bao thuốc lá đi chứ?” Bạch Phỉ Ưu cười cợt nhả.

Lục Thao nhún vai, phủ định: “Tôi đem theo bao thuốc lá, chỉ để nhắc nhở mình không được hút nữa, vì sức khỏe của vị bác sĩ tài ba như tôi, và cả những bệnh nhân đáng yêu xung quanh.” Nói xong, anh nháy mắt với Bạch Phỉ Ưu, như là lời anh nói rất chí lí, rất đúng đắn.

Bạch Phỉ Ưu rùng mình, miệng lẩm bẩm rửa Lục Thao bị bệnh ảo tưởng khoa trương, thần kinh, tự mãn.

Cái từ 'bệnh nhân đáng yêu' là ám chỉ các cô gái mới lớn vào bệnh viện. Khi nào có dịp đến London, Bạch Phỉ Ưu luôn đến thăm Lục Thao, nhưng lần nào cũng đang ôm ấp cô này trên giường bệnh, không thì phòng vệ sinh, cửa thoát hiểm, bất cứ chỗ nào không có camera hay kín đáo Lục Thao điều không bỏ qua. Có hôm bắt anh đợi cả hai tiếng đồng hồ, lúc ra gặp mặt anh, trên người Lục Thao toàn vết dấu hôn.

Bạch Phỉ Ưu nhớ rõ, lần đầu tiên gặp Lục Thao là chuyến đi công tác London của anh năm năm trước. Lúc đấy, anh ta giả vờ say bí tỉ, rất tự nhiên bước vào chiếc xe đang đậu sẵn đợi anh ở ngoài công hộp đêm KingDom. Anh cũng không than phiền, hỏi anh ta ở đâu, rồi chờ anh ta về. Sau đó mới biết rằng anh ta quỵt tiền thanh toán trong hộp đêm, nhào lên xe anh và trốn. Bắt đầu từ đó, không hiểu sao anh và anh ta lại kết giao bằng hữu.

Lục Thao là một playboy chính hiệu. Lúc nồng ấm thì nồng ấm, lúc lạnh nhạt thì cực kỳ đáng sợ.

Trừ đời tư không tốt, còn lại, ở ngoài xã hội anh ta là vị bác sĩ được kính trọng. Hơn anh 6 tuổi và vẫn yêu sự độc thân.

Bạch Phỉ Ưu không biết đến bao giờ con ngựa hoang như Lục Thao có ngày bị xích lại. Lúc đó anh sẽ cười một trận cho hả hê.

“Anh tốt nhất nên tìm người xích cái miệng để làm người ta phát cáu lại đi.” Bạch Phỉ Ưu buộc miệng nói ra.

Lục Thao nói chuyện kiểu đá đẩu Bạch Phỉ Ưu: “Tôi chưa có ý định muốn có vợ, nên không cần cậu quan tâm tôi như người vợ như thế, phát kinh lên được!”

Bạch Phỉ Ưu phát từ miệng ra từ “Oh”. Anh không nói chuyện với Lục Thao nữa. Anh còn phải đi an ủi Hàn Ân hơn là đứng đây nói chuyện vô bổ với cái người không biết tiếp thu này.

Những điều cần nói, Bạch Phỉ Ưu anh cũng đã nói hết. Nên anh chào tạm biệt, rồi bước ra khỏi phòng.

Hết chương 50

Bạn đang đọc truyện *Tình Đầu Dành Hết Cho Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Chương 51: Chứng minh

Người ta hay dùng những từ ngữ hoa mỹ để nói về London. Nhưng có ai biết được rằng nơi này cũng có những lúc giản dị biết bao. Nấp mình sau những toà nhà cổ kính là một nhịp sống hối hả, vội vã và cuộc sống cứ thế trôi.

Thế nhưng, khi những bông tuyết bắt chợt rơi vào những ngày đông thì cuộc sống dường như ngưng đọng lại. Lúc này, London hoa lệ đã giấu mình vào những cảnh cây, ngọn cỏ... rất đối bình dị.

Muốn được ngồi trên chiếc xe buýt 2 tầng, đi vòng thành phố lớn. Lướt ngang sông Thames xinh đẹp, dừng trước toà Westminster để ngắm nhìn sự to lớn của chiếc tháp đồng hồ Big Ben. Hay chỉ cần ngồi trong khu vườn Chelsea, hít khí trời thoáng đãng, nhìn đến kiệt tác thiên nhiên ban tặng cho London.

Hàn Ân để tay lên mặt kính, nhìn bao quát thành phố London về đêm trong phòng ngủ khách sạn. Tuyết rơi nhiều, càng làm cảnh vật thêm sinh tình. London về đêm, mờ ảo, sự xinh đẹp như được ban tặng từ Bà chúa Tuyết trong chuyện cổ tích lúc nhỏ cô từng đọc.

Sau một tuần lễ, Hàn Tư Thông cũng đã được xuất viện. Nhờ có thuốc Nhấm trúng đích của Lục Thao, bệnh tình ông hồi phục đi nhiều. Đã có thể đứng được, ăn uống bình thường, nhưng mà nơi vết mổ đôi lúc lại đau âm ỉ, làm Hàn Ân luôn lo lắng, luôn túc trực bên ông.

Lục Thao cũng đã kê đơn thức ăn bổ dưỡng dành cho ông, kết hợp điều trị, bây giờ, nhiều thứ cần vận động riêng, đã không cần đến người khác phải dìu đỡ.

Hàn Ân đôi mắt mờ mịt, nhìn xa xăm vào một khoảng không nhất định. Bạch Phí Ưu đã nói rõ vụ việc hôm đó anh cùng Lục Thao bàn bạc trong phòng y tế của Lục Thao cho cô nghe. Cô rất sốc, nhưng bây giờ có lẽ đã tốt hơn, cô không biết Hàn Tư Thông sẽ sống bao lâu cùng cô và Bạch Phí Ưu.

Năm năm? Mười năm? Đó là con số Hàn Ân không bao giờ hài lòng. Cô muốn bố mình có thể sống đến răng long đầu bạc cùng cô. Nhưng ý định là do trời, mà cô lại không thể phản lại ông trời.

Bạch Phí Ưu bước ra từ phòng tắm, trên người đã choàng bộ áo ngủ. Ngắm nhìn Hàn Ân đang đứng bên cửa kính to lớn, trong một màu trời tím đậm xinh đẹp, pha một chút màu vàng đỏ ánh đèn các toà nhà xa xăm.

Hình như cô lại suy nghĩ đến chuyện của bố. Lúc anh kể cho cô nghe bệnh tình sau ca phẫu thuật của bố, cô đã ôm mặt khóc không nói thêm một lời nào, đến ngất xỉu vì thiếu khí ô-xi.

Khi cô nằm trên chiếc giường bệnh viện truyền nước biển, anh mới biết rằng không phải mỗi thiếu khí ô-xi, mà còn là sự sợ hãi thúc ép đến mức cô choáng váng. Anh lại nhớ đến ngày cô cũng vì ngất xỉu mà nhập viện, mà lại nằn nị đòi về, anh nghĩ cô có chuyện gì đó giấu anh, hay cô sợ mùi bệnh viện?

Anh bước nhẹ đến bên Hàn Ân, choàng tay qua ôm eo cô từ đằng sau, âu yếm hỏi: “Em đang suy nghĩ gì?”

Hàn Ân không giật mình vì cô đã nhìn thấy bóng dáng anh đối chiếu từ tấm kính nơi cô đứng.

Cô cũng dùng hai bàn tay chạm lấy tay của Bạch Phí Ưu, giọng nói yếu ớt: “Bố em sẽ sống không được lâu nữa, đúng không?”

Cầm anh đặt lên đỉnh đầu của cô, mùi hương lavender cùng mùi phấn ngào ngát tìm anh. Mùi đúng như vẻ đẹp, sự dịu dàng, đầm thắm của cô vậy, anh yêu ngất ngây mùi dầu gội này. Cộng thêm sự thoải mái khi tắm xong, tâm tình anh cũng tốt lên rất nhiều.

“Em đừng bi quan như thế, hãy tin tưởng Lục Thao, tin tưởng anh được không? Em cũng thấy được bố đang khoẻ dần lên từng ngày rồi còn gì?!”

“Nhưng em vẫn rất lo.” Hàn Ân cắn môi dưới, nén những xúc động muốn trực trào.

Bạch Phí Ưu nhìn khuôn mặt cô từ tấm kính chiếu lại, dù không rõ lắm, anh vẫn thấy được cô đang cắn môi, nén đau khổ: “Ân Ân à, đừng suy nghĩ nhiều nữa, được không?”

Cô quay lại, dấn chặt đầu mình vào lồng ngực anh, ôm anh, đầy mê luyến: “Em thật sự rất sợ... sợ một ngày không còn thấy bố bên cạnh em nữa.”

Anh cúi xuống hôn vào trán cô một cái, anh cũng ôm chặt lấy cô. “Lạc quan lên Ân Ân, em còn có anh mà... anh tin bố sẽ sống rất lâu cùng chúng ta.”

Hàn Ân gật đầu, cô cũng mong phép màu sẽ đến với bố mình, vì đối với cô, năm năm sẽ trôi qua rất nhanh. Cô sẽ không chịu nổi nếu mất đi người bố kính yêu của mình.

Trong lòng Bạch Phí Ưu, Hàn Ân như con thỏ trắng sợ hãi giông tố đang đến gần. Chỉ phút chốc thôi, như sợ sẽ bị cuốn đi trong sự đau đớn, lạnh lẽo. Thế nên, Bạch Phí Ưu sẽ là đôi cánh lớn, che chở cho cô, suốt đời này.

Hàn Ân an lòng đôi chút, cô hít lấy mùi sữa tắm từ người Bạch Phí Ưu, mùi hoa của biển, nhẹ nhàng, thoáng thoáng cũng đầy nam tính.

Lời động viên của Bạch Phí Ưu, lúc nào cũng làm cô tĩnh tâm lại. Cô nhớ những ngày lúc trẻ, anh cũng chính là người hay cho cô những lời khuyên thiết thực, hay chỉ là cái cười tươi của anh, cũng làm cô như có thêm động lực để tin tưởng mọi khó khăn trong giông bão.

Trong màu tối dày đặc, anh ôm lấy cô, cô ôm lấy anh, sự sâu lắng của không gian xung quanh, dần trở nên nhiều suy nghĩ.

Không còn những tiếng ồn, cả hơi thở cũng nghe rõ. Trong lòng anh, cô tìm thấy được sự yên bình. Lại muốn có nhiều điều tỏ bày cùng anh.

Cô hít thở thật sâu, ánh mắt phản phát nét ưu tư: “Lúc anh rời bỏ em, em cũng sợ hãi như bây giờ vậy!”

“Nhưng em cũng dần bớt nên sự sợ hãi, anh biết vì sao không?”

Lòng Bạch Phí Ưu trùng xuống tận đáy biển, rồi lại lênh đênh như làn nước không sóng vỗ. Lúc anh rời bỏ cô, anh cũng đau đớn muốn chết đi sống lại vậy. Thế nhưng, sự cảm hận lúc đó lẫn át lí trí anh nhiều hơn.

Bàn tay anh càng siết chặt lấy cô: “Vì sao?”

Hàn Ân mím môi mấy giây, như tâm đã điềm tĩnh hơn, cũng cứng rắn hơn. Giọng nói có phát ra theo tiếng cười: “Em luôn nghĩ đến nụ cười của anh, cách anh săn sóc em khi xưa, nên... mọi sợ hãi em chịu đựng được.”

“Nhiều khi em bước về những đoạn đường cũ em cùng anh thường đi, hay là quán trà sữa anh từng mua cho em, em chưa từng thấy mình lạc lõng, cô

đơn. Em sống trong sự tình nguyện yêu đơn phương, thế nên... anh có không cần em hay không nữa, cũng không quan trọng...”

Bạch Phí Ưu nghe được tiếng cười của Hàn Ân, như đang chế nhạo chính mình. Miệng anh khô khốc.

“Anh xin lỗi.”

Hàn Ân nghe lời xin lỗi của Bạch Phí Ưu, cơn đau như chọt ập đến, khó thở: “Có lúc em tưởng chừng như sẽ dập tắt hết hy vọng, rồi anh lại đến trao cho em thêm một hy vọng, sau đó lại lụi tàn... cứ thế lặp lại.”

“Em đã tưởng chừng như suốt đời này không gặp lại anh nữa, thế rồi một ngày anh đứng trước mặt em, lạng lừng không ánh nhìn yêu thương, lúc đó em đã suy nghĩ, chấm hết thật rồi!”

Bạch Phí Ưu hít lấy một ngụm khí lạnh, nghe những lời tâm sự của Hàn Ân, anh chạnh lòng, anh chẳng còn biết nói điều gì, ngoài hai từ 'xin lỗi'.

“Ân Ân, anh xin lỗi.”

Rồi thân thể ấm áp của Bạch Phí Ưu, cô lui xa anh một bước chân, đôi mắt đen mông mị nhìn anh muốn xuyên cả thấu suy nghĩ anh là gì.

Bàn tay cô chọt chạm lên khuôn mặt anh tuần như được tạc từ tượng của anh, cô mỉm cười: “Thế rồi, cũng vào một ngày anh đứng trước mắt em, bá đạo giành em lại từ tay người khác. Rồi yêu chiều em như giấc mơ màu hồng không phải thật... Phí Ưu, em sẽ rất sợ hãi nếu mất đi anh.”

Bạch Phí Ưu cũng chạm lấy bàn tay cô, nắm lại: “Anh sẽ ở bên em suốt cuộc đời này, vì đối với anh, không thứ gì trên đời quan trọng bằng em cả, Ân Ân của anh.”

“Anh sẽ dùng cả cuộc đời này chứng minh với em.” Giọng anh tha thiết nồng đậm tình yêu dành cho cô.

“Thật không?” Hàn Ân hỏi. Trong đáy mắt toàn vẹn sự tin tưởng.

Bạch Phí Ưu gật đầu: “Thật!”

“Sao em có thể tin anh?” Hàn Ân trêu chọc.

Liếm đôi môi đang khô đi vì không khí lạnh, Bạch Phí Ưu suy nghĩ đôi giây, xong lại nở nụ cười gian: “Anh sẽ chứng minh.”

“Nếu em vẫn không tin?”

“Anh sẽ chứng minh thêm nữa.”

“Em vẫn chưa chịu tin?”

Bạch Phí Ưu bỗng dừng bé Hàn Ân đặt lên giường lớn. Trong một buổi tối đầy tuyệt đẹp lộng lẫy thế này, anh muốn làm gì đó thật đáng nhớ cho cả anh và cô.

Bàn tay Bạch Phí Ưu như có lửa khi chạm đến đùi thon của Hàn Ân. Ánh mắt anh như muốn thiêu đốt lấy cô.

Hàn Ân hốt hoảng, chụp lại cánh tay không an phận của Bạch Phí Ưu, cô nóng nảy: “Phí Ưu, anh tính làm gì?”

Cong môi mỏng, Bạch Phí Ưu cười: “Anh đang chứng minh cho em thấy tình yêu của anh.”

“Khoang đã, còn nhiều cách nữa?” Hàn Ân cố giữ khoảng cách tay anh đến thân thể cô.

“Anh bây giờ chỉ còn biết duy nhất cách này!” Bạch Phí Ưu nói xong, liền nhào đến ôm Hàn Ân.

Sau đó là tràn cười khúc khích...

Hết chương 51.

Bạn đang đọc truyện *Tình Đầu Dành Hết Cho Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Chương 52: Khách quen

Trên chiếc giường kingsize trắng muốt, Hàn Ân nửa tỉnh nửa ngủ, cô đợi tiếng đồng hồ báo thức để tỉnh dậy.

Nhưng cứ nằm mãi cũng không nghe tiếng đồng hồ reo dù cô cảm nhận được trời đã sáng, vì tiếng chim ríu rít ngoài cánh cửa sổ, cùng thêm ánh nắng chiếu lên da cô.

Bực bội, cô mở mắt. Đưa cánh tay qua phải lấy đồng hồ trên bàn. Nhìn xong, cô liền kích động nhảy xuống giường, chạy thẳng vào phòng tắm, thay đồ.

“Chết rồi, chết rồi. Trễ mất thôi.” Cô lẩm bẩm. Trễ rồi, hơn 9 giờ rồi. Cô còn phải dẫn bố đến bệnh viện khám sức khỏe nữa.

Chạy ra khi đã ăn bận chỉnh tề, cô lướt ngang thấy có mảnh giấy để trên bàn.

“Em không cần lo, ở nhà nghỉ ngơi. Anh đã nhờ Crow dẫn bố đến bệnh viện rồi - Phí Ưu.”

Hân Ân thở phào, cô còn tưởng nếu đến bệnh viện trễ sẽ ngồi rất lâu đợi số để đến lượt khám bệnh. Có lẽ Bạch Phí Ưu đã tắt chế độ báo thức đồng hồ để cho cô có thêm giấc ngủ.

Sau ba tuần lễ ở London, cô và anh cũng dành cho nhau được một ngày để đi hết vòng quanh các nơi xinh đẹp, thơ mộng của xứ sở diễm lệ. Thật tiếc, vì lúc đi không có tâm tình để mà nghỉ ngơi, ngắm cảnh, nên cô nào đâu đem theo máy ảnh. Thế nên, bây giờ đã về lại thành phố S một tuần, cô vẫn thấy tiếc hùi hụi.

Bạch Phí Ưu có lẽ đã lên công ty, còn Crow dẫn Hàn Tư Thông khám bệnh chắc đến trưa mới trở về nhà.

Hân Ân buồn chán nên cô xắn tay áo dọn dẹp phòng ngủ của mình, cũng là phòng dành cho khách. Nhìn đâu cũng là đồ dùng của Bạch Phí Ưu.

Anh đang chiếm tiện nghi của phòng cô luôn mà. Nào là quần áo của anh đã treo hết nửa tủ đồ của cô, giày đi làm, caravat cũng hết một ngăn tủ kéo, đồ dùng cá nhân của anh, nhìn đâu cũng thấy trong phòng cô.

Cô bất chợt chạy qua phòng của anh, trên cô một tầng lầu. Vào trong phòng thì đúng như cô nghĩ, trống không. Chỉ còn kệ sách to lớn và chiếc bàn làm việc là còn ở lại.

Thờ dài thường thướt, Bạch Phí Ưu anh thật sự chuyển hết đồ xuống phòng dành cho khách ngủ cùng cô. Anh sợ cô biến mất, hay sợ thiếu hơi ấm cơ chứ?

Căn phòng anh rất lớn, gấp đôi phòng dành cho khách của cô. Dù thế, nhìn vào vẫn thấy lạc lõng, cô đơn. Cô lại thích kiểu ấm cúng, không gian không nên rộng rãi quá nhiều như vậy, nhìn cho cô cảm giác không an toàn.

Cô đi đến bàn làm việc, trên bàn nhiều giấy tờ xếp chồng lên nhau, còn một quyển album, thêm vào đó là... khung hình chụp cô và Bạch Phí Ưu.

Tâm tình vẫn còn đang kích động, cô cầm lấy khung hình lên xem, là lúc cô vừa tốt nghiệp cấp ba. Bạch Phí Ưu đã đến trường cô chúc mừng và chụp được tấm ảnh này. Cô đã xin thợ chụp rửa ra làm hai tấm, một cho anh, một cho cô.

Trong ánh nắng gay gắt ngày tốt nghiệp, nụ cười cô tươi tắn hơn bao giờ hết, được đứng nép bên anh, cô quên mất bao nhiêu ánh nhìn xung quanh để được bức ảnh này.

Cô lại lật cuốn album to hơn nửa cánh tay mình. Toàn là hình ảnh của cô, từ lúc cô chỉ là đứa trẻ sơ sinh, đến khi học cấp 1, cấp 2, đến cấp 3, đại học và đi làm... Cô kinh ngạc, không nói nên lời. Bạch Phí Ưu sưu tầm những bức ảnh này từ đâu?

Vụt chạy, ủa về căn phòng. Cô lấy điện thoại gọi đến cho Bạch Phí Ưu.

Sau ba lần tiếng chuông đổ, cũng có người nhấc máy.

“Anh đây.” Giọng Bạch Phí Ưu dịu dàng lên tiếng.

Thật sự rằng cô vừa nghe xong giọng anh lại chẳng biết nói gì... vừa mới hào hứng đó, giờ lại bối rối.

Hân Ân ngập ngừng, những lời cô muốn hỏi liền nuốt vào trong lòng. Cô lảng qua câu khác: “Khi nào anh về?”

Cô rất muốn hỏi anh sưu tầm hình cô từ đâu? Bao giờ? Nhưng lòng cô cực kỳ vui sướng, nên cô sẽ không hỏi anh nữa.

Bạch Phí Ưu bước ra từ phòng họp, anh nhìn vào đồng hồ, chỉ hơn 9 giờ. Mà giọng Hân Ân hôm nay rất là lạ, cảm thấy ngọt ngào hơn mọi ngày.

“Có lẽ đến trưa anh sẽ về, anh còn một cuộc họp quan trọng nữa.” Anh thành thật khai báo.

Lòng anh cũng đang rất nóng lòng chờ đợi đến trưa về để được ôm cô vào lòng. Anh hiện tại như người chồng trẻ luôn cần hơi ấm người vợ vậy, dù hai người chưa làm hôn lễ, nhưng mà... sẽ nhanh thôi.

“Anh nhớ mua trà sữa dâu và gà rán cho em nhé?!” Hân Ân mỉm cười. Cô bỗng dừng lại thêm hai món rất lâu rồi chưa được ăn, mà chính tay Bạch Phí Ưu mua cô mới muốn ăn.

Vì có đôi lần, cô bước đi một mình, rồi có mua ăn thử, nhưng lần nào cũng ăn không vào. Nhiều khi, vừa ăn lại vừa khóc...

Mà nhắc đến đồ ăn, không hiểu sao hai ngày nay cô lại ít ăn, có khi còn bỏ buổi. Có triệu chứng nôn ói, nhưng cô lại nghĩ chắc ăn thức ăn không hợp khẩu vị nên bị như thế.

Bên đầu dây bên kia im lặng hai ba giây, rồi nghe được tiếng cười của Bạch Phí Ưu: “Được, anh sẽ mua.”

Hàn Ân nghe sau đó là tiếng ồn ào, có tiếng hỏi thúc, rồi lại im lặng. Cô nhớ đến anh còn một cuộc họp, nói với anh vài lời xong mới cúp máy.

Buồng máy, bụng cô lại quặn lên, cảm giác muốn nôn ói lại đến. Nhưng lần này là nôn ói thật chứ không phải là muốn. Cô che miệng mình, chạy đến phòng vệ sinh.

...

Buổi trưa.

Crow cùng Hàn Tư Thông đánh cờ tướng sau sân vườn. Crow học rất nhanh, chơi cũng rất giỏi. Một ngày hai người có thể ngồi đánh trên mười ván cờ không biết chán.

Hàn Tư Thông sức khỏe ngày càng ổn định, ông rất vui vẻ khi dạy Crow đánh cờ tướng, vì ông cũng sẽ có thêm người cùng đánh cờ, dùng trà, đàm đạo.

Còn Hàn Ân ngồi ở phòng khách, đợi Bạch Phí Ưu về, như người vợ đợi chồng vậy. Cô nhìn đồng hồ đã qua 1 giờ trưa, vẫn chưa thấy Bạch Phí Ưu về.

Tiếng lách cách vang lên, sau đó là tiếng xe hơi chạy vào. Cánh cửa phòng khách mở hờ, bóng dáng Bạch Phí Ưu chiếu từ ánh sáng thành chiếc bóng dài. Hàn Ân có thể nhìn thấy được.

Cô không ngại ngần, chạy đến ôm anh như tưởng chừng xa cách rất lâu rồi.

“Phí Ưu...” Cô nũng nịu.

Một tay Bạch Phí Ưu cầm lấy đồ ăn dành cho cô, một tay vỗ lưng cô, nhẹ giọng nói: “Ân Ân, chúng ta có khách.”

Đưa đôi mắt to tròn ngược đầu lên nhìn anh, không hiểu: “Hả?”

Cười trừ, Bạch Phí Ưu nhắc lại: “Có khách.”

Hàn Ân nghe xong, nghiêng đầu nhìn ra cánh cửa. Từ từ cánh cửa mở rộng ra, cô mở mắt nhìn, đôi môi cũng nở nụ cười. Là Tôn Dư, Ninh Liên, An Vy Vy.

Cô vui mừng, bỏ mặc Bạch Phí Ưu như vừa đang hạnh phúc xong liền cục hững đứng nhìn. Ánh mắt sa sầm, anh nhìn cô gái nhỏ vừa ở trong lòng anh, bây giờ lại tíu tít với bạn bè.

“Aw, chị rất nhớ tụi em” Hàn Ân giờ đôi tay ôm Ninh Liên đến An Vy Vy, xong đến Tôn Dư liền bị cánh tay người ở sau kéo lại.

Hàn Ân ngược cổ ra sau, gặp ngay ánh mắt như đang nói rằng “cắm ôm”.

Ánh mắt Bạch Phí Ưu khó chịu, Hàn Ân liền thờ dài, nhìn Tôn Dư cười trừ.

Tôn Dư nhún vai, như hiểu rõ.

Ninh Liên cười tươi, đúng là có yêu mới có ghen. Cô cũng đáp lời Hàn Ân: “Em cũng rất nhớ chị.”

An Vy Vy liền lấy một loạt món quà đã được gói sẵn, đưa cho Hàn Ân: “Chúc chị sinh nhật vui vẻ. Đây là quà của em, của Tiểu Liên, A Dư, sếp Khả Duy bạn rồi không đến được, nên nhờ em gửi quà cho chị và lời xin lỗi.”

Hàn Ân bất ngờ, nhìn đến nhìn lui mọi người. Bạch Phí Ưu thờ dài, anh xoa đầu cô: “Hôm nay là 22 tháng 11, sinh nhật em, em quên rồi sao?”

Sinh nhật? Hàn Ân giật mình, cô quên cả sinh nhật của mình luôn cơ chứ, thật đoan trí.

Cô vỗ trán mình, ngại như muốn tìm lỗ trốn. Trời ạ, thật mất mặt mà. Bốn người còn lại ở phòng khách chỉ nhìn cô nhin cười, vì biểu cảm và hành động cô lúc này rất buồn cười.

“A ha ha, em quên mất.” Hàn Ân cười gượng, cô nhận quà từ An Vy Vy: “Cám ơn các em.”

Ba người, Ninh Liên, Hàn Ân và An Vy Vy chia nhau ra công việc trong bếp, người nấu, người rửa đồ ăn, người làm rau. Sẽ làm một buổi tiệc nhỏ cho Hàn Ân thay vì ra nhà hàng lại không ầm cúng, vui vẻ.

Ba người đàn ông còn lại thì dọn dẹp phòng khách, trang trí vài thứ dễ thương từ Ninh Liên mua về, rồi phân chia nhau đi mua những thứ cần thiết còn

lại. Và tất nhiên là Bạch Phỉ Ưu ra lệnh, Tôn Dư và Crow làm.

Hàn Tư Thông ông chỉ ngồi một chỗ, vui vẻ nhìn mọi người. Rất tiếc là tụi nhỏ lại không cho ông phụ giúp, dù rằng ông đã khoẻ đi rất nhiều rồi.

Hết chương 52.

Bạn đang đọc truyện *Tình Đầu Dành Hết Cho Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Chương 53: Chung vui

“Cụng ly!”

“Chúc mừng sinh nhật, Hàn Ân!”

“Không sai không về nhé?”

“Oke!”

Theo đó là những tiếng cười vui vẻ, khoáy động trong phòng khách. Nhưng đa số là tiếng của An Vy Vy, Tôn Dư và Crow.

Crow anh dường như đã tìm được mỹ nhân châu Á của mình thật rồi. Cô gái đang ngồi đối diện anh, rất hào hứng vui vẻ uống, nụ cười tươi thật rạng rỡ. Bất giác, anh cũng nở nụ cười.

An Vy Vy đang hào hứng kể chuyện cho Ninh Liên nghe, thì cảm giác có ánh mắt nóng bỏng đang chia thẳng vào mình. Cô như thói quen, xoay nhìn, là chàng trai tóc vàng mắt xanh đang nhìn cô, tên Crow.

Bỗng dưng An Vy Vy cảm thấy bối rối, ánh mắt màu xanh thăm kìa như đang muốn ăn tươi nuốt sống cô vậy, hay cô nhìn lầm?

“Anh nhìn gì?”

Crow chống cằm: “Nhìn em”

Sau câu 'nhìn em', xung quanh liền ồ lên. An Vy Vy xấu hổ đến nỗi lấy hai tay che mặt.

Từ lúc cha sanh mẹ đẻ đến giờ, đây là lần đầu tiên có người nói thẳng thừng với cô như vậy đó nha. Không mắc cỡ sao được? Dù sao cô cũng chưa biết yêu ai là gì..

Cô hé mở hai ngón tay ra, đưa một con mắt nhìn đối diện, thấy anh ta vẫn chống cằm nhìn cô, nở nụ cười duyên chết người kia nữa, làm tim cô đập nhanh.

Từ lúc hôm cùng Hàn Ân ở biệt thự này một lần, cô có lướt nhìn thấy anh, nhưng chỉ là lướt qua, dù đôi mắt cô và anh có chạm nhau, nhưng cũng chỉ một giây. Giờ gặp lại, còn ngồi cùng bàn, lại đối diện, thấy thật kỳ lạ nha.

Hàn Ân và Bạch Phỉ Ưu liếc nhìn hai bên, xong lại nhìn nhau mỉm cười.

Tôn Dư ngồi bên cạnh Crow, liền chồm tới, câu vai anh, giọng ẻo lả: “Crow, người ta cũng muốn anh nhìn...”

Hàn Ân vội lên tiếng: “A Dư bớt lại, đang có người lớn trong bàn.”

Mọi người xoay nhìn Hàn Tư Thông ông nãy giờ ngồi im lặng, ông chỉ cười trừ: “Không sao, các con cứ tự nhiên!”

Như thế, không khí liền vui vẻ trở lại.

Crow phì cười, vẫn để cho Tôn Dư khoác tay lên vai anh: “Nếu cậu là con gái, tôi sẽ suy nghĩ lại vấn đề này.”

Sau đó là tràng cười khoái chí, An Vy Vy cũng cười, cô chột ngẩn lên nhìn Crow, Crow cũng đàn nhìn cô, không hiểu sao cô lại mỉm cười e thẹn, lại không rời ánh mắt xanh màu trời kia được.

Khi đến giữa hồi bữa tiệc, Hàn Ân dìu Hàn Tư Thông về phòng ông nghỉ ngơi vì ông đã thấm mệt, cần nghỉ sớm. Đắp chăn và chúc ông ngủ ngon xong, cô mới quay lại bàn tiệc.

Khi đã có hơi men say, Tôn Dư lên ý kiến chơi trò chơi. Trên bàn còn lại sáu người, đồng ý bắt đầu trò chơi tên Thành Thật.

Tôn Dư sẽ đặt vỏ chai bia nằm xuống, bắt đầu xoay, đầu bia chỉ đến ai, sẽ phải trả lời câu hỏi của người được chỉ từ oản tù xì thắng.

Nói thể lệ trò chơi xong, Tôn Dư lấy từ dưới chân bàn lên một loạt lon bia Thanh Đảo, hô hào: “Ai từ chối quyền trả lời, phải uống hết một lon bia trong vòng 1 phút!”

Thế là bắt đầu trò chơi.

Lần đầu tiên là Ninh Liên, cô được hỏi từ An Vy Vy.

“Tiểu Liên, cậu từng để ý đến ai chưa?”

“Có!” Ninh Liên qua vòng.

Xong lại đến Tôn Dư, lại được hỏi từ An Vy Vy.

“A Dư, cậu có nghĩ rằng sẽ chuyển giới không?”

Câu hỏi của An Vy Vy làm mọi người cười ngất. Rất tự nhiên, Tôn Dư trả lời: “Khi nào tớ đi chuyển giới, nhất định trong số tiền để làm phẫu thuật chắc chắn sẽ có tiền của cậu!”

Lại một tràng cười, thêm cả pháo tay xung quanh. An Vy Vy cứng họng, cô bĩu môi xem thường.

Đến lần thứ 7, lần này trúng Crow. Người hỏi là Bạch Phí Ưu.

Ung dung, Bạch Phí Ưu hỏi Crow: “Cậu thích Vy Vy?”

Thừa nhận, Crow gật đầu: “Thích.”

Thế đã rõ, mặt An Vy Vy còn đỏ hơn tôm luộc. Cô cúi đầu, ngại muốn tìm chỗ trốn. Đúng là người nước ngoài rất phóng khoáng về khoảng tình cảm nhỉ? Nói thích là thích, không ngại ngần.

Lần thứ 8, trời đất xui khiến trúng An Vy Vy là người trả lời. Tôn Dư rất khoái chí khi là người hỏi.

Tôn Dư nhìn vào ánh mắt An Vy Vy mong mỏi cô gì đó là sợ hãi, nhưng không có, liền hỏi vấn đề đang được xung quanh quan tâm.

“Cậu thích Crow không, Vy Vy?”

An Vy Vy biết ngay sẽ bị hỏi câu này cơ mà, chỉ có điều thật phân vân. Nói thích thì cũng không đúng, mà nói không thích... cũng chẳng đúng luôn.

Cô nhìn ánh mắt mọi người xung quanh đang chờ đợi câu trả lời. Chần chừ đôi lát, cô ra một quyết định, đó là uống bia.

Cầm lấy lon bia cạnh bên mình, khui bìa, cô cố gắng uống hết trong sự ngỡ ngàng.

Crow có chút thất vọng, nhưng dù sao cũng là chỉ mới bắt đầu, anh đâu thể làm gì khác.

Ba vòng tiếp theo, cũng đến lượt Bạch Phí Ưu. Mà thật rất xui xẻo, ba vòng xoay liên tiếp anh đều bị trúng người trả lời.

Tôn Dư: “Bạch tiên sinh, ngài đã yêu chị Ân từ khi nào?”

“Mười lăm năm.” Bạch Phí Ưu nhếch miệng, trả lời tự nhiên.

“Mười lăm năm?” An Vy Vy và Tôn Dư cùng đồng thanh. Rồi nhìn nhau không tin tưởng.

Hàn Ân xua tay: “Chỉ hỏi được một câu thôi!”

Thế nên, quyết tâm đến lần tiếp theo, trúng Bạch Phí Ưu nên lần này An Vy Vy hỏi.

An Vy Vy: “Bạch tiên sinh, vậy anh và chị Ân quen nhau từ nhỏ?”

“Chính xác.” Bạch Phí Ưu không phủ nhận, anh rất nhiệt tình trả lời.

Hình như, chuyện tình cảm của Bạch Phí Ưu cùng Hàn Ân dần trở nên hứng thú với mọi người xung quanh. Nếu đầu chai bia quay đến một trong hai người, thì các câu hỏi luôn xoay quanh tình yêu của hai người.

Hiếu kỳ, tò mò. Khi từ chính miệng Bạch Phí Ưu bảo yêu Hàn Ân mười lăm năm, thì có chuyện gì lại không muốn hỏi cơ chứ. Mà ai có thể yêu một người đến tận mười lăm năm, đó là cả một khoảng thời gian dài rất dài, là sự chung thủy dành trọn cho một người, thật ngưỡng mộ.

Lần này đến lượt Hàn Ân. Cô lại được hỏi từ Ninh Liên.

Ninh Liên: “Lúc biết Bạch tiên sinh yêu chị đã mười lăm năm, chị cảm giác ra sao?”

Hàn Ân bình thản đáp: “Chỉ hai từ Hoảng sợ!”

Xung quanh không đồng tình nhìn vì không hiểu chuyện, chỉ có Bạch Phí Ưu là vui vẻ cười, anh cũng hoảng sợ khi biết cô yêu anh từ rất lâu rồi. Bàn tay anh lướt đến đôi tay cô, nắm chặt.

An Vy Vy không hiểu: “Tại sao chứ?”

“Vẫn còn đang trong trò chơi, Vy Vy.” Hàn Ân nhắc nhở. Bàn tay Bạch Phí Ưu nắm chặt tay cô, ấm áp xuyên kẻ.

Bất mãn, An Vy Vy than thở. Tiếp tục cuộc chơi. Ánh mắt cô liếc qua Tôn Dư, rồi Ninh Liên, như đang lên kế hoạch.

Tương kế tựu kế, sẽ bắt ép Bạch Phí Ưu cùng Hàn Ân nói rõ chuyện tình yêu của hai người thông qua trò chơi này.

Hai giờ sau.

Tôn Dư và An Vy Vy say khướt vì thua trò chơi, chẳng ai được chuyện bao nhiêu cả, đã được diu vào một căn phòng khác dành cho khách. Ninh Liên cũng chịu chung số phận ở lại căn biệt thự của Bạch Phí Ưu một đêm.

Bên một căn phòng khác.

Bạch Phí Ưu bước ra từ phòng tắm. Anh nhìn Hàn Ân đã ngồi trên giường thả lỏng xuống làn tóc đen mượt như tơ, đôi má đã ửng hồng vì một chút men.

Chiếc váy ngủ nửa hở nửa kín làm lòng Bạch Phí Ưu dao động. Hàn Ân đưa mái tóc dài mình vén qua một bên vai, còn một vai kia lộ ra xương quai xanh mảnh mai quyến rũ.

Cô ngược nhìn, ánh mắt nóng rực của ai kia làm cô ngượng ngùng. Cô thấy anh bước đến, liềm xích qua một bên, để anh ngồi.

Anh ngồi kế bên cô, dùng tay lướt nhẹ vào làn tóc phản phát mùi phấn hoa.

Cô cũng ngồi im, cho anh vuốt ve mái tóc mình, giọng điệu trêu đùa: “Thật may, đám ấy say, chứ không thôi em và anh chịu trận hết ngày.”

“Không sao.” Bạch Phí Ưu âu yếm nhìn cô: “Em đỡ say chưa?”

Gật đầu, Hàn Ân cô đâu có uống nhiều bằng anh, vì đôi khi đám người kia hỏi chuyện tế nhị, anh đã ra tay uống phụ cô số lon bia Thanh Đảo kia rồi.

“Còn anh? Bao nhiêu đó, có làm anh say?”

“Tất nhiên là không.” Thản nhiên, Bạch Phí Ưu thêm câu nói: “Thứ anh say là cái khác...”

Bàn tay anh cũng thôi động tác vuốt ve mái tóc cô, thay vào đó, bàn tay chuyển đến eo cô, kéo cô lại gần anh hơn. Phà hơi thở ấm nóng, đôi mắt hồ phách đầy ẩn dụ nhìn cô.

Hàn Ân biết ý tứ anh muốn gì, liền dùng tay nắm vào ngực anh, nũng nịu: “Đồ háo sắc!”

Không cho cô nói thêm, môi anh đã ngậm lấy môi cô, trêu đùa thích thú. Anh dần ham muốn chiếm hữu, bàn tay chạm đến trước ngực cô, nơi không có chiếc bra nào cản trở, anh thờ dài, thật kích thích...

Trời tháng 11, tuyết rơi đầy sân.

Sau cánh cửa sổ, đám mây khuất ánh trăng, ánh sáng mờ ảo cho một cuộc ân ái ngọt ngào.

Đang bắt đầu nhập cuộc, Bạch Phí Ưu chạm lấy từng thớ thịt da trên người Hàn Ân. Chạm đến đâu, cô bắt giác run rẩy đến đó.

Khi đôi môi anh cuốn lấy đôi môi cô lần nữa. Đột nhiên, bụng cô lại quặn lên, cảm giác nôn ói lại đến.

Liền đẩy anh ra, ngồi bật dậy xuống giường chạy thẳng vào phòng vệ sinh trong sự ngỡ ngàng của anh.

Hết chương 53.

Bạn đang đọc truyện *Tình Đầu Dành Hết Cho Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Chương 54: Hẹn ước

Không biết làm sao, lòng Bạch Phí Ưu khẩn trương nôn nóng. Anh đi lòng vòng trước cánh cửa phòng vệ sinh.

1 phút trôi qua, rồi lại 2, đến 3...

Đồng hồ chỉ điểm đến phút thứ 5, cánh cửa bật mở.

Hàn Ân cúi đầu bước ra, vì bóng dáng to cao của anh che khuất tầm ánh sáng đối diện, nên anh không thấy rõ được biểu lộ cảm xúc khuôn mặt cô.

Lòng càng nôn nóng, anh chau mày hỏi: “Có kết quả chưa?”

Bàn tay Hàn Ân run rẩy, đưa ba chiếc que thử thai đến trước mặt Bạch Phí Ưu, như kêu anh tự giác mà xem kết quả.

Anh nhận lấy, xoay người ra nơi có ánh sáng. Đập vào mắt anh là ba chiếc que thử thai đều hiện hai vạch.

Không tin tưởng vào mắt mình, anh quay nhìn mấy chiếc que 180 độ, để chắc chắn mắt mình nhìn đúng. Vẫn là kết quả hai vạch!

Vào tối hôm qua, đang muốn ân ái với cô, thì sự hiện diện của việc buồn nôn của Hàn Ân làm anh vừa ngạc nhiên, tim đập thình thịch, trong đầu liền suy nghĩ đến chuyện có thể xảy ra đầu tiên là có thai.

Khi nôn xong, cô về giường nằm, anh ôm lấy cô trấn an vỗ về. Anh có hỏi một số triệu chứng của cô gần đây, thì bốn trên năm ý anh hỏi cô thành thật gật đầu là có.

Trong giấc ngủ chập chờn, anh mong điều anh nghĩ sẽ thành hiện thật, đến cả vào giấc mơ của anh. Trong giấc mơ anh được cùng cô và một thiên thần nhỏ nắm tay dạo bước trên cánh đồng đầy gió lồng, hoa thơm. Rất chân thật, rất xao xuyến lòng anh.

Nên tâm tình như nửa lên mây, nửa ở mặt đất của anh đã không ngại ngừng vừa sáng sớm đã dùng xe hơi đi đến một quầy thuốc lớn, mở miệng mua ba que thử thai.

Bây giờ đây, kết quả đã có như ý muốn của anh. Kích động, anh xoay lại ôm lấy Hàn Ân, nâng bổng cô lên.

“Á!” Hàn Ân bất ngờ, cô vịn lấy hai vai Bạch Phí Ưu để không té ngã.

“Ân Ân, tốt quá! Thật sự rất tốt, anh lên chức bố rồi.” Bạch Phí Ưu ôm cô, xoay vòng vòng, tâm trạng anh cực kỳ vui sướng.

Hàn Ân xém choáng, cô vỗ vai anh: “Phí Ưu, em chóng mặt!”

Thấy mình kích động mà nóng vội quên mất cô đang mang thai, anh thả cô xuống, khuôn mặt đầy vẻ hối hận: “Anh xin lỗi, tại anh vui quá...”

Nhìn khuôn mặt hối lỗi của anh, cô cười ngọt ngào. Không ngờ cô lại có thai, điều này nằm ngoài dự định của cô, mà nhớ lại, anh và cô sau lúc hiểu lầm không đáng có ở biệt thự này, có ân ái không sử dụng biện pháp nào cả.

“Không sao, em cũng rất vui khi lên chức mẹ.” Hàn Ân thành thật nói. Cô cười, hai đồng điều nhỏ bên khoe miệng khoét sâu hun hút, đẹp bùng sáng cả căn phòng.

Nghe câu nói đó, Bạch Phí Ưu cảm động lại ôm chầm lấy cô. Khi ở bên cô, anh mới thật sự là chính anh, không lạnh lùng, không ngạo mạn, chỉ có trái tim đầy áp yêu thương, muốn nuông chiều cô tận trời xanh. Giọng anh chất chứa một chút giao hoạt, một chút thành khẩn.

“Ân Ân, cưới thôi!”

Hàn Ân mỉm cười, cô không trả lời. Người đàn ông này, vẫn sợ hãi dù cô đã có con của anh ư?

“Em muốn bụng to ra mới mặc váy cưới sao?” Không thấy cô trả lời, anh nóng nảy.

“Thì đã sao nào?” Cô nép vào bờ ngực rắn chắc của anh, nghe nhịp tim đập mạnh vì cô.

Bạch Phí Ưu trêu đùa: “Anh không sao, chỉ sợ em xấu hổ.”

“Thế thì không cần cưới.”

“Không được! Chắc chắn phải cưới!” Bạch Phí Ưu chắc nịch tuyên bố.

Hàn Ân bật cười to. Cô luôn muốn được gả cho anh, làm sao cô không muốn cưới được. Nhưng cô vẫn muốn trêu chọc anh một chút, ai ngờ phản ứng anh mạnh mẽ đến vậy, cô cũng phải chào thua.

Cô nhón chân sen của mình, hôn vào đôi môi anh một phát. Dịu dàng thì thào: “Phí Uu, cưới thôi!”

...

Đầu tháng 12.

Pháo nổ rộ lễ đường.

Nơi sẽ có Chúa, chứng giám cho cuộc hôn nhân vĩnh cửu, họ hứa sẽ trọn đời cùng nhau yêu thương, cùng nhau chia ngọt sẻ bùi.

Hàn Ân điểm lệ trong bộ váy cưới trắng tinh như tuyết trắng, tầng váy được kết từ những bông tuyết bằng bông, trải dài xuống đất, như tuyết đang rơi. Cô như công chúa tuyết bước ra từ truyện cổ tích có thật, nắm tay bố mình bước vào lễ đường thành hôn.

Hai bên đường, những thiên thần nhỏ cầm trên tay bông hoa bi ngạn đỏ thắm, thả đi theo từng bước chân cô. Theo đó là những tiếng vỗ tay chúc mừng không ngớt.

Gam màu trắng đỏ xen kẽ trong lễ đường. Màu trắng đơn thuần, tinh khiết dành cho cô. Màu đỏ cháy bỏng, như ánh lửa rực rỡ dành cho anh.

Cô liếc nhìn, hai bên đường là những người thân thuộc với cô, họ đang mỉm cười chúc mừng hạnh phúc mà cô đáng được có.

Nụ cười cô rạng rỡ trên môi, chợt ánh mắt nhìn đến Trương Trục Nam, cô vội cúi đầu chào, anh cũng gật đầu, chỉ là cái nhếch miệng cười, thế mà lòng cô như tảng băng lớn đã đổ sụp xuống chân mình, tan đi hết mọi lo âu cô dành cho anh. Trương Trục Nam đã đến đây chung vui cùng cô, có nghĩa, mọi thứ đã trôi vào dĩ vãng, bây giờ, cô và anh sẽ nói chuyện như người bạn bè.

Xuất hiện trước điểm cuối đường đi, là Bạch Phí Uu dáng dấp anh tuấn, trên người khoác lên bộ comple màu đen cài nơ, đường may phẳng phiu từng milimet. Nụ cười anh in đậm trên vầng sáng lấp lánh của ánh đèn.

Dừng trước mặt Bạch Phí Uu, Hàn Tư Thông nắm lấy tay phải Hàn Ân, đặt vào lòng bàn tay Bạch Phí Uu đã đưa ra trước.

Ông ôn tồn: “Ta giao con gái yêu thương nhất cho con, dù đói khổ, nghèo khó, mong hai con cùng nhau vượt qua. Dù chồng gai, bão tố, mong con luôn hãy nắm tay con bé, không bao giờ rời.”

“Con xin thề.” Bạch Phí Uu kiên định đáp lời.

Sự xúc động nghẹn ngào trên mặt Hàn Ân, cô dùng tay quệt đi nước mắt. Hàn Tư Thông sau đó di chuyển sang một bên, ngồi vào ghế.

Trong lời tuyên thề từ Cha nhà thờ, Hàn Ân nhìn Bạch Phí Uu không chớp mắt. Sự lém lỉnh trong ánh mắt cô như trêu tức anh, cô liếc đôi môi anh đào đỏ rực rỡ mềm mại kia. Xong lại nở nụ cười ngập ánh hạnh phúc.

Anh thờ dài, tìm lại được đâu đó nét yêu kiều của Hàn Ân tuổi trăng tròn năm đó. Yêu chết đi được sự đen lấy từ đôi mắt biết nói, đồng điệu lúc ẩn lúc hiện theo nhịp môi cô, hay chỉ là cái liếc mắt đầy đùa tình ẩn ý dành cho anh. Mà năm đó anh nào hay biết...

“Xin thề, nguyện trước Chúa, cả đời bên nhau.”

“Xin thề, nguyện trước Chúa, cả đời bên nhau...”

Bạch Phí Uu lấy từ trong túi, chiếc nhẫn kim cương anh đã từng đeo cho cô. Một lần nữa, đeo lại vào ngón áp út bàn tay trái của cô, đính ước lời thề.

Hàn Ân lấy từ tay Ninh Liên đưa lên chiếc hộp đồ nhung. Cô mở ra là chiếc nhẫn màu bạc, có nạm một viên kim cương nhỏ, đơn giản, sang trọng. Cô đeo vào ngón áp út bàn tay trái của anh, đính ước lời thề.

Hai người ôm lấy nhau, hạnh phúc như lên mây trong tiếng vỗ tay chúc mừng.

Trao cho nhau nụ hôn ngọt ngào. Họ thật sự, đã thành vợ thành chồng...

Trong tiếng xào xạc từ gió trời thổi qua. Hàn Ân ngồi trên gốc cây đỗ quỳn chơi trò trốn tìm cùng Bạch Phí Uu. Cây không cao lắm, dưới gốc cây có vài chậu hoa kiểng, cô vì thế có thể trèo lên cây đỗ quỳn ít đi khó khăn.

Tìm cô đập thình thịch vì nhất cử nhất động của Bạch Phí Uu đang cách mình một mét. Đôi mắt tinh ranh lờm anh, nở nụ cười. Chắc chắn anh sẽ không thấy cô trên cây đâu, cô thật thông minh.

Bạch Phí Uu đi lòng vòng bên cây đỗ quỳn, giọng nói dịu dàng tha thiết: “Tiểu Ân à, Tiểu Ân ơi...”

Anh biết cô ở trên cây, nhưng sẽ không bắt cô, vì anh còn muốn trêu đùa cô một tí.

Ngồi lâu trên cây, anh lại không hay biết, cô rất miễn nguyện tự đắc. Bàn chân cô vì co lại quá lâu, bỗng thấy tê chân. Trượt chân té, cô hét thanh. Nhắm mắt, đợi cơn đau đến gần.

Một vòng tay lớn, ôm lấy thân thể cô, chặt chẽ cùng cô ngã nhào xuống cỏ. Trong đó, có tiếng lo lắng: “Tiểu Ân, em không sao chứ?”

Cô hé mở đôi mắt to vô tội. chàng trai dùng cảm đã cứu cô như chàng hoàng tử bước từ toà lâu đài nguy nga tráng lệ. Cô thất thần đôi giây, nhìn rõ là Bạch Phí Ưu. Cô rộn rã trong lòng, nở nụ cười con nít, bất giác, cô muốn thành công chúa đòi anh.

Câu lấy cổ anh, nở nụ cười xán lạn, hồ hởi cô nói: “Anh Tiểu Bạch, sau này lớn lên em sẽ lấy anh!”

Đó là đính ước cô đặt sẵn cho mình năm 11 tuổi, đính ước cho cuộc đời cô chỉ lấy duy nhất một người đàn ông.

Năm 25 tuổi, cô đã hoàn thành ước hẹn.

----THE END----

Bạn đang đọc truyện *Tình Đầu Dành Hết Cho Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.